

JOHN HAGEE

A BOSSZUÁLLÓ

APOKALIPSZIS NAPLÓK:
Második Könyv

John Hagee

A bosszúálló

Apokalipszis Naplók: Második Könyv

Amana 7 Kiadó

2003

Fordította: Salánki Ágnes

ISBN: 963 86410 3 7

1

Kr. u. 96 novemberében

Jákob az elegáns mahagóni íróasztalnál ült, és két célra összpontosított: meg akart írni egy levelet, és igyekezett figyelmen kívül hagyni a testvérét, aki az apjuk által régebben irodának és könyvtárnak használt tágas helyiség egyik magas márványoszlopának támaszkodott. Általában nem volt nehéz nem venni tudomást róla, de ezen a délutánon Péter úgy látszik eltökélte magában, hogy kérdésekkel fogja őt megzavarni.

– Mit csináljunk Rebekával? – kérdezte már másodszor.

Jákob végül csak felnézett. – Hogy érted ezt?

– Aggódom Rebeka miatt – ismételte meg Péter.

Eltávolodott az oszloptól, és esetlenül az íróasztal felé sántikált. Láthatóan ki volt merülve a kikötőben eltöltött hosszú nap után. Jákob összeráncolta a szemöldökét. Pillanatnyilag nem kívánt foglalkozni a testvére húgukkal kapcsolatos aggodalmaival. Be akarta fejezni az elkezdett levelet, és véglegesíteni akarta a Rómába utazás terveit.

– Marcellus is aggódik – tette hozzá Péter.

Az idősebb férfi rábólintott.

– Nem vetted észre, hogy mennyire elcsüggedt? – folytatta Péter. – Csak szomorúan járkál fel és alá a házban, keveset beszél, sőt vannak olyan napok, amikor még vacsorázni sem jön le. Nagyon aggaszt az állapota. Rebeka már nem ugyanaz a lány, mint aki régen volt.

– Én sem vagyok ugyanaz – gondolta Jákob. Letette a tollát, és egy bőr nehezéket helyezett rá a befejezetlen levélre. Apja képe villant át az agyán, amint ugyanennél az íróasztalnál ül. Termetes alakjával ugyanezen a csíkos brokáttal bevont támla nélküli széken foglal helyet, erős kezében egy törékeny nádtollal szavakat és számokat ró egy az asztról lelógó pergamentekercsre, és közben gesztikulál. Anyja, Erzsébet, is megjelent a gondolataiban, amint gyengéden korholja a férjét: – Hagyd abba a munkát, Ábrahám! Készen van a vacsora. Vár a család.

De a család már nem várt Ábrahámra. Sőt, a helyzet az, hogy Jákob szülei már mindketten halottak.

Magába fojtva a veszteség szívszorító érzését, ami majdnem újra elborította, Jákob kurtán megjegyezte: – Te sem lennél ugyanaz az ember, ha az elmúlt évet az Ördög-szigeten töltöttes volna el az itteni kényelem helyett.

Körbenézett a terjedelmes villa fényűzően berendezett szobájában, amit az apja építtetett az Efész kikötőjére néző hegyekben.

Jákob még magának is vonakodott bevallani, hogy mennyire neheztel Péterre azért, mert neki nem kellett keresztülmennie az elmúlt év megpróbáltatásain. Még ha a testvére nem is tagadta meg a hitét, és nem is áldozott a Cézárnak, mint a nővérük, Naomi, azért gyáván elrejtőzött, amíg a család többi részét letartóztatták, és arra kényszerítették, hogy vagy mutassák be az áldozatot az uralkodónak, vagy kényszerszolgálatra ítélik el őket. Jákob igazán csodálta, hogy Péter felülkerekedett a testi nehézségeken és a félénk természetén, és átvette a Birodalom egyik legnagyobb vállalatának napi működtetését. Ám, míg Rebeka átélte az Ördög-sziget élő poklát, Jákobot pedig egy római hadihajó evezőseként kegyetlenül kemény munkára ítélték,

Péter élvezhette a család hatalmas gazdagságának minden előnyét. Palotában lakhatott, a legfinomabb ételeket ehette, és fényűző ruhákban járhatott. Vagyis mindaz a luxus a rendelkezésére állt, amit valaha Jákob is természetesnek tartott, amíg egy szempillantás alatt el nem vesztette.

– Szükségtelen folyton az orrom alá dörgölni, hogy te és Rebeka velem ellentétben sokat szenvedtetek.

Péter elindult kifelé, de néhány kimért lépés után megállt és visszafordult. – A mi egymás közti perlekedésünk igazán nem lényeges – mondta egy pillanatnyi habozás után. – Ami lényeges, az Rebeka. Tennünk kell valamit, hogy ne legyen belőle remete.

– Biztos vagyok benne, hogy Rebeka rendbe fog jönni. – Jákob is megpróbált szelidebb hangnemben beszélni. – Csak időre van szüksége, hogy megszokja a gondolatot, hogy újra itthon van, és hogy megint szabad.

– Már több mint egy hónapja itthon van, és még nem szokott hozzá – jegyezte meg Péter. – Sőt, csak egyre visszahúzódóbb.

Ezen a ponton Marcellus is bekapcsolódott a beszélgetésbe. – És egyre jobban fél. Szörnyű dolgokon ment keresztül az Ördög-szigeten, de ott sohasem láttam úgy félni, mint mostanában itt. A legkisebb zajtól is megriad, és úgy félti Viktort, hogy szinte alig engedi ki a látóköréből.

– Ez nem feltétlenül rossz. Vagy igen? – kérdezte Jákob a leszerelt egészségügyi tisztától. – Hiszen a baba még csak három hónapos.

– Szerintem ez már több, mint a normális anyai ösztön. – válaszolta Marcellus.

– És az a másik, hogy már sírni sem szokott – folytatta Péter. Leült az egyik hosszú kanapéra. – Volt olyan idő, amikor azt mondtam volna, hogy ez jó hír, de most úgy gondolom, ez valahogy nem igazán jelent jót.

Jákob magában elismerte, hogy a húgában végbement változások nem a kedvező irányban történtek. Rádöbbsent, hogy mennyire hiányoznak neki Rebeka sírós kitörései, ugyanúgy, mint könnyed nevetésének napsugárzása. Mostanában a húga megjelenése és a viselkedése is unalmas és lapos. Rebeka valóban nem ugyanaz az ember, mint korábban volt. Persze, ez mindegyikükről elmondható, de a leírás senkire sem illik rá jobban, mint Rebekára. Az ő szenvedése nem ért véget azzal, hogy kiszabadultak a szigetről. Amikor hazajöttek, várt még rá egy megsemmisítő erejű csapás.

Ennek már a gondolata is úgy feldühítette Jákobot, hogy a tenyere élével nagyot csapott az asztalra. – Bárcsak a kezeim közé kerülne az a ...

– Ez semmin sem segítene – jegyezte meg Péter sietve. – Tudod, hogy mindannyiunk álláspontja az, hogy nem keressük a bosszúállást.

– Ezúttal nem Damianra gondoltam, bár az ő grabancát is szívesen elkapnám! – Jákob ösztönösen ökölbe szorította a kezét, majd ellazította az ujjait. Szabadon bocsátása pillanatától kezdve eltökélte magában, hogy addig fogja üldözni a családjá megkínzóját, amíg bosszút nem áll rajta az anyja és az apja haláláért, és különösen azért, amit Damian Rebekával tett. De János apostol megpróbált észérvekkel hatni rá, és amikor ezzel kudarcot vallott, vitába szállt vele. Könyörgött neki, hogy tegyen le a bosszúállásról. János végül megtörte az akaratát, de Jákob dühe időről időre még mindig előjött, és meglehetősen feszült volt a viszonya az apostollal.

Most viszont már nem csupán Damian gonoszságairól volt szó. Valaki más is megsebezte a hűgát, és Jákob ösztönei ebben az esetben is bosszúért kiáltottak. De pillanatnyilag elnyomta magában ezeket az ösztönöket, és Péter első kérdését vette számba.

– Szóval, mit csináljunk Rebekával? – tette fel most ő a kérdést.

– Valamivel ki kellene zökkenteni a jelenlegi helyzetéből – állt elő a javaslattal Marcellus. – Belevonni valamibe, ami eltereli a figyelmét saját magáról.

Péter a rá jellemző módon lassan és átgondoltan fogott bele a mondandójába. – Anyát gyakran elkísérte, amikor a betegeket és a szükségben lévőket látogatták. Rebeka jól bánik az emberekkel, vagyis régebben ezt lehetett elmondani róla.

– Nagyszerű ötlet! – Jákob az ujjaival az íróasztalon dobolt, majd hirtelen felállt, és elkezdett utasításokat kiadni. Amint gondolatban megoldást talált egy problémára, általában nem sokáig halogatta a dolog gyakorlatba való átültetését.

– Mondjátok meg a háztartási alkalmazottaknak, hogy készítsenek össze élelmiszereket, és derítsék ki, hogy van-e a gyülekezetnek olyan tagja, aki segítséget szenved! És mondjátok meg Rebekának, hogy neki kell folytatnia anyánk jótékonyági működését!

– Lassabban a testtel! – mondott ellene Péter. – Csak úgy egyszerűen senkit sem utasíthatsz ilyesfajta szolgálatra! Különben is, Helena irányítja a jótékonytságot, amit régebben anya felügyelt, és ő már megpróbálta bevonni Rebekát a munkába. A hűgunk nem volt hajlandó segíteni.

Jákob felmordult, és visszaült a székére. – Ha Helena vette kézbe a dolgokat, akkor minden eddigénél jobban sajnálom a szegényeket és a szükségben lévőket. Annak a nőnek minden kétséget kizáróan a zűrzavar és a szerencsétlenség-okozás a szellemi ajándéka.

Péter egy pillanatra elmosolyodott, amitől sovány arca szélesebbnek látszott. – Lehet, hogy Helena néha eléggé felületes és könnyelmű, de azért jó lélek. A belőle áradó együttérzés legyőzi a körülötte uralkodó zűrzavart, és jól elvégzi ezt a munkát – jegyezte meg. – A mosoly eltűnt az arcáról. – És micsoda kiterjedt munka ez! A császár üldözése óta sokkal nagyobbak a szükségek a gyülekezetben!

– Az elhunyt császáráé óta, Istennek hála! – Jákob alig láthatóan beleborzongott a gondolatba. Ha Domitianust nem gyilkolták volna meg, Rebeka, János és ő még mindig foglyok lennének.

Péter elmagyarázta Marcellusnak, hogy családok szakadtak szét, amikor az egyik, vagy mindkét szülőt száműzték az Ördög-szigetre. – A következmények pedig súlyosak voltak – tette hozzá.

– Eggyel több indok, hogy Rebeka bekapcsolódjon a foglyok családjának megsegítésébe. – Jákob bocsánatkérően terjesztette ki a kezét a másik két férfi felé. – Szóval, hogyan fogjuk rábeszélni, hogy vegye ki a részét belőle?

Marcellus felállt, és kinyújtóztatta a tagjait. A délutáni nap sugarai beszűrődtek az egyik ablakon át, amelyik nem volt besötétítve, és megcsillantak a férfi sötét, göndör hajában elvegyülő néhány ősz hajszálon. – Beszélhetek én vele, ha jónak látjátok. Rám talán hallgat.

Jákob rábólintott. – Akkor tedd meg, kérlek! – Tudta, hogy Rebeka szinte apjaként tekint erre a leszerelt katonára. Szomorúan kellett magának beismernie, hogy jelenleg nagyobb a valószínűsége annak, hogy a hűga Marcellusra hallgasson, mint hogy rá, a bátyjára. Szinte az egész száműzetésük alatt távol voltak egymástól, és a testvéri kapcsolatuk még mindig nem volt olyan jó, mint régebben.

Jákob nézte, hogy Marcellus vállon veregeti Pétert, és hogy ők ketten kimennek a szobából, hogy megkeressék Rebekát. Megint kézbe vette a nádtollat, és újra az elkezdett levél fölé hajolt. Péter szavai jártak a fejében a sok szétszakított családról.

– Újabb ok arra, hogy Rómába menjek – gondolta. Keresztények tucatjait tartották még mindig fogva az Ördög-szigeten Efészusból, Szmirnából és a környező városokból. Az új uralkodó, Marcus Cocceius Nerva kinyilvánította, hogy szabadon fogják engedni azokat, akiket Domitianus politikai okokból száműzött. Jákobnak voltak kapcsolatai a római politikai élet magasabb szintjein, és azért is szándékozott Rómába utazni, hogy közbenjárjon a vallási okokból fogságba vetettek érdekében.

– Ahogyan te is közbenjártál értem – ígérte meg magában elhunyt apjának.

.oOo.

Marcellus tudta, hol találhatja meg Rebekát: a Koressos hegy csúcsán. Mint a teknősbéka, amelyik vonakodik kidugni a fejét a páncéljából, Rebeka is ritkán hagyta el a házat. Amikor mégis kimozdult, délutáni sétára indult a villát körülvevő magas hegyekben. Az orvost elsomorította, hogy a lányból teljesen kiveszett az a spontaneitás és a makacs kitartás, amit a legmostohább körülmények közepette is látott rajta. Marcellus volt az egészségügyi tiszt a büntetőtáborban az Ördög-szigeten. Nem olyan szolgálat volt ez, amiben különösebb örömet talált volna, de némi sztoicizmussal valahogy elviselte. Körülbelül akkor ért a hosszú szolgálati idejének a végére a hadseregben, amikor Rebekát, a bátyját és János apostolt szabadon bocsátották, és velük tért haza Efézusba. Olyan szeretettel fogadta a család, és a hívők közössége is, hogy úgy tűnt, mintha már évek óta közéjük tartozna, nem csupán néhány hete.

Rebeka reményvesztettségén tűnődött, miközben felfelé mászott a hegyre. Imádkozott, hogy képes legyen bátorítani, támogatni a lányt. Mire felért a csúcsra, még mindig nem talált megoldást arra, hogyan is tudná őt kimozdítani a maga köré felépített páncélból. Rebeka a hegyre vezető ösvényhez közel, egy tisztáson üldögélt.

– Üdvözöllek, Marcellus! – köszönt az orvosnak, de nem mosolyodott el.

Marcellus visszaköszönt. A negyedórás mászástól csak egy kicsit lihegett. Leült a lány mellé, aki a hordozóként maga elé kötött köpenyébe burkolt kisbabát ringatta.

Egyikük sem szólalt meg. Csendben élvezték az eléjük táruló gyönyörű látványt. A Birodalom harmadik legnagyobb városa, Efézus terült el alattuk. A távolban balra az általában emberektől nyüzsgő kikötő látszott, most elcsendesedve egy újabb, hosszú munkanap végén. Marcellus a kezével árnyékolta be a szemét, hogy megvédje a nap fényétől. Körülbelül egy óra volt még hátra a szürkületig, amikor a nap le fog bukni a vízkék látóhatár szélén. Kivehető volt a kikötőben horgonyzó jó néhány teherhajó körvonala. Marcellus tudta, hogy sok közülük Rebeka családjáé.

– Nem is olyan régen sok-sok órát töltöttünk el együtt azzal, hogy egy hegytetőn ültünk, és néztük a vizet – törte meg végül a csendet Marcellus.

Rebeka egy pillanatig nem reagált, majd halkan ennyit mondott: – Tudod, pontosan ezért szoktam ide feljönni.

– Nem, nem tudtam. – A lány megjegyzése meglepte Marcellust.

– Ez a hely emlékeztet az Ördög-szigetre. Nem a rossz dolgokra – tette hozzá sietve, ahogy az orvos csodálkozva felé fordult – hanem a jókra.

– Úgy érted, hogy volt ott valami jó is? – kérdezte Marcellus. A lány felé nézett és elmosolyodott. Minden nyomorúság ellenére voltak dolgok, amikre a férfi szívesen emlékezett vissza a Rebekával és Jánossal a szigeten eltöltött időből. A nevetések, a

beszélgetések a maguk mögött hagyott életről és a családról... A két átlagosnak igazán nem nevezhető fogoly – egy idős prédikátor, és egy kedves, ártatlan fiatal lány – sok órát töltöttek el azzal, hogy tanították Marcellust az újonnan megtalált hitéről. Igen, volt jó is az Ördög-szigeten. Marcellus megörült, hogy Rebeka úgy tűnik, hajlandó beszélni erről.

– Jó, hogy téged megtaláltalak, és bizonyos értelemben magamat is – kezdett bele a lány.

– Ezt meg hogy érted?

Rebeka egy pillanatig hallgatott. Lehajolt és betakargatta Viktort a köpenyével, aki közben elaludt. Hosszú, gesztenyebarna fürtjeit hátrasöpörte a vállai mögé. – Például a munka, amit János rám bízott. A levelek másolása a gyülekezeteknek a jelenésekről. Úgy tűnt, hogy van valami célja annak, hogy ott vagyok. Igazán számított valamit, amit csináltam.

– Tényleg számított. Még most is számít. Hamarosan el fogjuk vinni azokat a leveleket – Isten üzenetét – a gyülekezeteknek.

– De ez valahogy több volt ennél... valahogy ... Nem is tudom. – Rebeka megrántotta a vállát és elhallgatott.

Marcellus azon gondolkodott, mivel vehetné rá a lányt, hogy újra előbújjon a csigaházból. Rebeka annyit beszélt most, mint amennyit már hosszú ideje nem, és Marcellus azt akarta, hogy folytassa. Ha másért nem, már csak azért is, mert örült, hogy hallhatja a hangját. De arra is gondolt, hogy ha a lánynak sikerül szavakba öntenie, hogy mi bántja, akkor akár le is győzheti a bánatát.

– Szóval azért jársz fel ide, mert a hely az Ördög-szigetre emlékeztet, és a hasznos munkára, amit János megbízásából végeztél. Van még valami más is?

– A többi inkább csak egy érzés...

– Miféle érzés? – buzdította folytatásra az orvos a habozó lányt.

Rebeka megsimogatta a kisbaba arcát, és egy pillanatra lenézett a városra mielőtt válaszolt volna. – Amikor az Ördög-szigeten voltam – legalábbis miután meggyógyultam – volt bennem valamiféle belső erő. Még akkor is, amikor a dolgok kifejezetten szörnyűek voltak, és még reményem sem volt arra, hogy valaha is elhagyhatom a szigetet, valahogy erős tudtam maradni. De most, hogy itthon vagyok, és minden rendben van körülöttem, olyan, mintha szétesnék belül.

Gyönyörű barna szemei könnybe lábadtak, ahogy folytatta.

– Sokkal jobban félek, mint amikor fogoly voltam, és nem tudom, hogy miért. Várom, hogy valami történjen, de nem tudom, hogy mi. Azt hiszem, hogy valami rosszat feltételezek.

– Tudom, hogy ez nem hitben járás – tette hozzá gyorsan –, de nem tudok felülkerekedni rajta. Lecsüggesztette a fejét, és úgy tűnt, hogy zavarban van. – Jobb példát kellene mutatnom. Időnként azt gondolom, hogy nem vagyok valami jó keresztény.

– Nem vagy jó keresztény? Lássuk csak! Én úgy emlékszem a körülményekre, amik miatt az Ördög-szigetre száműzték téged, hogy ott álltál egy egész cohors római katona előtt, és megtagadtad, hogy áldozatot mutass be a császárnak. Helyette kijelentetted, hogy Jézus Krisztus az Úr. Nem neveznék „nem túl jó kereszténynek” valakit, akiben megvan a bátorság, hogy ilyen dolgot megtegyen.

– Te is csak ember vagy, Rebeka. Sok mindenben mentél keresztül, sőt még azóta is történetek veled rossz dolgok, mióta hazakerültél. Egyszerűen csak megviselt mindez.

– Azt gondoltam, hogy újra biztonságban fogom magam érezni, ha hazajövünk. De nem így történt. A házban, ahol felnőttem, egyáltalán nem érzem ezt a biztonságot – ahelyett, hogy ismerősnek és kényelmesnek tünne, csak nagynak és félelmetesnek találom a villát.

– A félelmed érthető – magyarázta Marcellus –, hiszen majdnem egy évet töltöttél el egy kis helyen. Ahhoz képest, hogy barlangról van szó, viszonylag tágas volt, de mégiscsak nagyon szűk hely volt.

Marcellus hátradőlt, karját a kemény földre helyezte támasztékokat keresve. – Egy ige jut eszembe. Azt hiszem, a 27. zsoltárból való. „Az Úr az én világosságom és üdvösségem: kitől féljek?” Te tanítottad nekem ezt a zsoltárt, emlékszel?

– Igen, és arra is emlékszem, hogy nekem ki tanította – válaszolt Rebeka. – Egy halvány kis mosoly villant fel az arcán, hosszú idő óta az első. Az életerő egy apró kis szikráját mutatta, ami még ott parázslott valahol a szomorúságának a felszíne alatt.

– Amikor kislány voltam – folytatta Rebeka –, sosem akartam, hogy a lámpákat eloltsák éjszakára. Apám elmagyarázta, hogy nem szabad égve hagyni őket, hogy nehegy tűz keletkezzen miattuk, amíg alszunk. Azt mondta, hogy a Servius nevű szolgánk feladata, hogy minden lámpát eloltson, de csak miután kivétel nélkül az összes szobát ellenőrizte, és meggyőződött arról, hogy minden rendben van, és senkit sem érhet baj. Ez lecsillapította a félelmeimet, egészen addig, amíg tudtam, hogy apám ott van a másik szobában. Tudtam, hogy meghallja, ha sírok.

– De amikor ötéves voltam, apa üzleti útra Rómába hajózott. Több hónapig távol volt, és én újra félni kezdtem. Ezért Servius engem is magával vitt esténként a szokásos ellenőrző körútjára, amíg apám nem volt otthon. Egyik kezében engem vitt, a másikban pedig egy kis agyaglámpát. Szobáról szobára haladtunk, eloltottuk a pislákoló lámpákat, egyiket a másik után, és egész idő alatt Isten ígéit idéztük. A 27. zsoltár volt az egyik kedvence. A körút végén felvitt a hálószobámba, és én úgy aludtam el, hogy ezt ismételttem: „Az Úr az én világosságom. Az Úr az én világosságom.”

Rebeka megint elcsendesedett, amikor a végére ért a történetnek. Marcellus tudta, hogy hiányzik neki Servius, aki az Ördög-szigeten halt meg néhány hónappal azután, hogy oda száműzték őket.

Az orvos pár pillanatig nem szólalt meg. Hagyta, hogy a lány emlékképei elhalványuljanak.

– Néhány perce arról beszéltél, hogy az Ördög-szigeten megtaláltad, hogy mi a célod. Biztos vagyok benne, hogy itt is van valami cél a számodra. Isten valami olyan szolgálata, amit lehet, hogy rajtad kívül senki más nem tud elvégezni. De nem fogod meglátni, hogy mi is az, ha mindig csak magaddal foglalkozol, Rebeka.

A lány arcán kétkedés látszott. – Ugyan mit akarhatna tőlem Isten?

– Lehet, hogy ugyanazt, amit édesanyád csinált. Péter azt mondja, hogy látogatta a betegeket. Élelmet és ruhát vitt a szükségben lévőknek.

– Anya tényleg mindig gondot viselt a bajba jutottakról.

– Azt is mondta Péter, hogy időnként te is elkísérted, és hogy ugyanolyan jól bántál az emberekkel, mint édesanyád. Azt én is láttam, hogyan viselted János gondját az elmúlt évben mindennap.

– Az az igazság, hogy nélküled, Marcellus, egyikünk sem maradhatott volna életben. Te kockáztattad a pozíciódat, sőt valószínűleg az életedet is azzal, hogy elrejtettél és ennivalóval láttál el minket.

– Mindez csak azt bizonyítja, hogy szükségünk van egymásra. És úgy tudom, Efézusban sok olyan hívő van, akinek segítségre van szüksége. Különösen a száműzöttek családja ilyen.

– Helenával már beszéltem erről.

A hangja színtelen volt, de mintha az érdeklődésnek egy szikrája csillant volna meg a szemében. Marcellus lecsapott erre, és tovább folytatta a rábeszélést. – Láthatóan tudna mit kezdeni a segítséggel. Jákob szerint Helena szellemi ajándéka a zűrzavarkeltés.

Rebeka arcán újabb futó mosoly suhant át. – Hát ez jellemző Jákobra... és Helenára!

A kisbaba mocomogni kezdett álmában. Rebeka addig simogatta, amíg újra nyugodtan nem aludt. – De nem mászkálhatok Efézusban összevissza Viktorral, ahhoz pedig még túl kicsi, hogy magára hagyjam.

Marcellus előre felkészült erre az ellenérvre, és ki is gondolt egy megoldást. – Néhány órára el tudnál menni otthonról. Agatha mindig ajánlgatja, hogy ő majd vigyáz Viktorra. Agatha nemrégiben tért meg, és Péter a háztartást ellátó személyzetbe vette fel. Neki is van egy kisbabája, így szükség esetén akár meg is szoptathatná Viktort.

– Ez igaz – ismerte el Rebeka fájdalmasan és szinte pánikkal küszködve. – De még ha Viktor miatt nem aggódnék is, akkor sem tehetném.

– Miért?

– Félek. Attól, hogy mit mondanak az emberek. Vagy hogy mit hallgatnak el. A többi keresztény egy része úgy gondolja, hogy én rossz vagyok. Ő, a legtöbben persze nem mondják ezt így a szemembe, de a hátam mögött beszélnek rólam. Már nem is tudom igazán, hogy ki a barátom és ki nem. – Elkomorodott az arca ahogy hozzátette: – És az idő nagy részében még mindig túlságosan szomorú vagyok ahhoz, hogy emberek közé menjek.

– Itt van hát az igazi probléma – mondta ki Marcellus magában. Volt néhány olyan ember, aki nem örült túlságosan, amikor Rebeka hazaérkezett az Ördög-szigetről Viktorral. Ahelyett, hogy örvendeztek volna azon, hogy egy keresztény testvérük túlélte a kegyetlen büntetőtábor poklát, ujjal mutogattak rá, mert házasságon kívül törvénytelen gyermeket szült. – Hát még ha ismernék a történetet a maga teljességében! – gondolta a férfi. Ő volt az, aki megtalálta Rebekát miután valaki megerőszakolta és brutálisan összeverte a lányt.

– Értem. De attól nem marad abba a pletykálkodás, hogy örökké otthon bujkálsz. Biztos vagyok benne, hogy azokat az embereket, akiknek segítségre van szüksége, nem igazán érdekli, hogy a száműzetésből egy kisbabával jöttél haza, pedig nincs is férjed.

Marcellus felállt és Rebeka felé nyújtotta a kezét. A nap fényes tűzgömbje halvány csillogássá változott át az Égei-tenger hullámai fölött.

– Menjünk haza mielőtt besötétedik! – javasolta a lánynak. Felsegítette a földről, és Viktort úgy helyezték el a köpenyből kialakított hordozóban, hogy biztonságosan le tudják vinni a hegyoldalon.

– Legalább azt ígérd meg, hogy fontolóra veszed a dolgot! – kérte Marcellus.

.oOo.

Rebeka napokig forgatta a fejében a beszélgetést, mielőtt elhatározta, hogy bekapcsolódik Helena munkájába, akinek égető szüksége volt a segítségére.

Az elmúlt hét során mindennap korán kelt fel, hogy segítsen irányítani a segítségre szorulókat szolgálatára irányuló erőfeszítéseket. Az első napokban annyira aggódott, hogy otthon hagyta Viktort, hogy folyamatosan siettetni próbálta Helenát. Minden háznál, amit csak meglá-

togattak. De mikor hazaértek a villába, Viktornál mindent rendben talált. A kislány elégedetten aludt a kézzel faragott bölcseben, ami kisbaba korában Rebekáé volt. Agatha és a kislánya pedig ott tartózkodtak a közelében.

Néhány nap elteltével Rebeka még mindig siettette Helenát, de most már egészen más okból. Az asszony egyszerűen nem volt képes tartani magát semmilyen kötött menetrendhez. A szükségek valóban sokszorosára növekedtek annak, amit Rebeka édesanyja korábban felügyelt. Egyedül csak a város területén körülbelül tizenkét család volt nagyon nehéz anyagi helyzetben. Az olyan családokat, ahol valaki beteg volt, megpróbálták mindennap meglátogatni. Az egyik helyről Helena több gyereket is hazavitt az otthonába, mert az édesanyjuk túl beteg volt ahhoz, hogy el tudja látni őket.

Rebekának az az aggodalma is elszállt, hogy az emberek nem lesznek hozzá kedvesek, vagy hogy bűnösnek gondolják. Ahány háznál csak megfordult, mindenki melegen átölelte. Hálás férfiak és nők mondták el neki, hogy mennyire hiányzik nekik az édesanyja, hogy Erzsébet milyen kedves asszony volt, és hogy mennyire örülnek, hogy Rebeka folytatja a munkát, amit az édesanyja elkezdett. Rebeka mérhetetlenül jobb kedvre derült, és kezdett sokkal nagyobb reménységgel tekinteni az életére.

Egyik délután, visszatérőben a villába, Helena is megemléltette a Rebekában lezajlott változásokat. – Jót tesz neked, hogy emberek közt vagy – jegyezte meg.

– Élvezem a társaságot, Helena.

Ez igaz is volt. Az öt időnként körülengő zűrzavar ellenére Helena sok örömet okozott az embereknek. Melegszívű volt, és elnéző a hibákkal szemben.

– Én inkább a hozzád korban közelebb állókra gondoltam. Sőt, az jutott eszembe, hogy meg kellene ismerkedned Antonyval.

Rebeka észrevette, hogy Helena mogyoróbarna szemei – melyek gyönyörű színűek voltak, csak túlságosan nagyok a kicsi, szív alakú arcához képest – mindig felcsillantak, amikor Antony szóba került.

– Jó ember a fiam, még ha egyelőre nem is hívó. Egy napon biztosan az lesz. A szívemben érzem. Még sohasem ellenezte a jótékonyági munkámat, bár néha panaszkodik, hogy olyan sokat költök a konyhapénzből mások etetésére, hogy a mi kamránk üres. De úgy vettem észre, hogy mintha jobban érdekelnék a jócselekedetek, mióta segítesz nekem, Rebeka.

Helena még néhány pillanatig beszélt az idősebbik fiáról. Rebeka összehúzta a szemöldökét, amikor rájött, hogy a barátnője házasságközvetítésben próbál foglalatoskodni.

– Valami rosszat mondtam? – kérdezte Helena,. De nem adott lehetőséget a lánynak, hogy válaszolhasson is a kérdésre. – Nem akarok érzéketlen lenni, és lehet, hogy ezt most nem is a legjobbkor hozom fel, de bizonyára nem egyedül akarod leélni a további életedet...

Valamit ki kell gondolnia, hogy leállítsa Helenát. Antony helyes férfinak tűnt, bár még csak néhányszor találkozott vele. Ügyvéd volt, és Péternek és Jákobnak segített az apjuk végrendelete bírósági hitelesítésének jogi ingoványában eligazodni. De teljesen mindegy, hogy helyes vagy sem. Rebekát egyszerűen nem érdekelte. Ezt valahogy udvariasan Helena tudomására kellene hoznia.

Amikor megérkeztek a villába, nem folyt lázas tevékenység az átriumban, a ház nagy, központi helyiségében. Rebeka örömmel gondolt rá, hogy egy-két órát csendben tölthet el. Péter és Jákob még nem jöttek vissza a kikötőből, Marcellus pedig általában Jánost látogatta meg a napnak ebben a szakában. Talán még alhat is egy kicsit vacsora előtt.

– Majd később beszélünk még erről, Helena – mondta határozottan, és elindult felfelé a lépcsőn. – Most meg kell néznem Viktort.

– Ó, hozd le egy kicsit, ha ébren van! – szólt utána Helena. – Úgy szeretem azt a drága kisfiút! Olyan régen voltak már kicsik az enyéme, és úgy szeretek kisbabát tartani a karjaimba...

Helena hangja elhalt a messzeségben, ahogy Rebeka felért a lépcsőn. Örült, hogy hazajöhetett a fiához. Ez volt az első olyan hét, amikor néhány percnél többet töltött el tőle távol, és hiányzott neki a kisbaba.

Lábujjhegyen ment be a szobába, és halkán csukta be az ajtót, hogy nehogy felébressze Viktort, ha alszik. Csak néhány lépést tett meg a helyiségben, amikor megbotlott valamiben, és majdnem elveszítette az egyensúlyát. Lenézett a lába alá, hogy mi lehet az. Agatha feküdt összekötözve a padlón. Ki volt peckelve a szája, és egy mély vágás húzódott hátul a fején. A vér tócsába gyűlt, és megalvadt az arcán és a nyakán.

Rebeka letérdelt a háztartási alkalmazott mellé. Agatha életben volt, de nem volt eszméleténél.

Ösztönösen kilazította a szájpecket, és kezdte kioldozni Agatha kezét, amikor jeges félelem szorította össze a szívét. Viktor!

Magába fojtva a feltörni készülő zokogást, Rebeka felállt, és szinte eszeveszetten nézett körül. A szoba másik végébe rohant, ahol az ágya mellett állt Viktor bölcsoje.

Egy hosszú, csillogó kard feküdt az üres bölcson keresztben.

2

Minden jel szerint pont került az ügy végére. Antony örült, hogy közölheti a jó hírt az ügyfeleivel. Szemben ült velük a kikötőben az irodájukban. A teherszállítók zaja beszűrődött a rakpartról, miközben ők hárman megbeszélték az esetet.

Ismét csak elcsodálkozott azon, hogy ez a két férfi itt előtte ikertestvér. Péter és Jákob fizikailag egymásnak a teljes ellentétei voltak – Péter vékony és törékeny, Jákob viszont olyan izmos és erős, mint egy nyomtató ökör. Antony számára hamar kiderült, hogy a természetük is teljesen különbözik. Péter óvatos és megfontolt, míg Jákob lobbanékony, aki mindig tevékenykedik valamit. Most is fel-alá járkált az irodában, amíg Antony beszélt.

– A bíróság ki fog adni egy határozatot, de biztosra veszem, hogy ez csak egy jogi formalitás – folytatta az ügyvéd.

– Egészen biztos vagy benne? – kérdezte Jákob. – Nem akarok addig elindulni Rómába, amíg egészen bizonyosan nem tudom, hogy minden el van intézve.

– A lehető legbiztosabb vagyok. A jog és a közvélemény is a ti oldalatokon áll. Az édesapátokat nagyra becsülték az emberek, a néhai uralkodót viszont azon felül, hogy mindenki megvetésének tárgya volt, most már az új római vezetés hivatalosan is elmarasztalta.

Antony soha nem látott még semmit, ami hasonlított volna ehhez az ügyhöz. Volt már dolga meglehetősen komplikált végrendeletekkel és hagyatéki ügyekkel néhány megbecsült polgár megbízásából, de azokat össze sem lehetett hasonlítani a mostani feladatával. Először is, hatalmas méretű volt a hagyaték. Ábrahám Ázsia leggazdagabb emberei közé tartozott. Ezen felül a politika, sőt még árulás is tovább bonyolította a helyzetet.

Ábrahám beleakadt Domitianus keresztényüldözésének hálójába, és Rómában kivégezték. A legidősebb gyermeke, Naomi, egy magas rangú szenátor felesége árulta el, aki előre tudta, hogy az apját halálra fogják ítélni. Azután pedig, kétségkívül a befolyásos férje közbenjárásával, sikerült kijárnia, hogy őt nevezték meg a hatalmas hagyaték egyedüli, kizárólagos örökösének.

Antony-nak volt alkalma látni a bíróságnak beterjesztett határozatot, amit Domitianus bocsátott ki nem sokkal a halála előtt. Az volt az iratban, hogy mivel Ábrahám elárulta a Birodalmat, és ezért halálra ítélték, az állam minden vagyonát elkobozza, és egyben Naomi-nak és a férjének, Mallus szenátornak ajándékozza.

– Az édesapátok végakaratahoz csatolt pótvégrendeletet hitelesnek találták, és abból világosan kiderül, hogy Ábrahám kitagadta Naomit. Ez persze Domitianus rendelkezésénél korábbi keltezésű, de a bíróság pro forma figyelmen kívül fogja hagyni azt a határozatot. A Szenátus Nerva császárral együttműködésben igyekszik helyrehozni a Domitianus által az utóbbi pár évben elkövetett sok rosszat, és a bíróság kifejezte a hajlandóságát, hogy igyekszik szem előtt tartani ezt a törekvést. Még ha Naomi folyamodványt nyújtana is be az uralkodóhoz, ő nem fogja megerősíteni a Domitianus által kibocsátott határozatot. Mindenki tudja, hogy a császár azon van, hogy nyilvánosságra hozza az elődje gátlatlanságait.

– Szóval, vége a nővéretekkel kapcsolatos jogi aggodalmaitoknak. Néhány napon belül valószínűleg megkapjuk a hivatalos végzést, és akkor az életetek visszatérhet a normál kerékvágásba.

– Lehet, hogy jogilag pontot teszünk az ügy végére, de azt valahogy erősen kétlem, hogy Naomi csak úgy annyiban hagyja a dolgot, fogja a holmiját, és elutazik – jegyezte meg Péter.

– Ugyan mi mást tehetne? – kérdezte Jákob. – Különben meg nincs is szüksége a pénzre. Mallusnak hatalmas magánvagyonra van. Amikor Naomi rádöbben, hogy a kis cselszövése nem járt sikerrel, igyekezni fog haza, hogy újra elfoglalja az őt megillető helyet a római társadalomban.

– Valószínűleg igazad van. – Péter nyugtalanul ráncolta a homlokát. – Csak egyszerűen nem tudom lerázni magamról azt az érzést, ami akkor fogott el, amikor utoljára találkoztam vele.

Antony tudta, hogy Péter akkor szembeszállt Naomival, és megfogadta, hogy harcolni fog a nővérével, ha az megpróbálja rátenni a kezét az örökségre. Naomi persze megpróbálta. Ekkor keveredett bele Antony az ügybe.

Ami, hála Istennek, hamarosan le fog zárulni.

.oOo.

Helena azt kívánta, hogy bárcsak a tagjai is ugyanolyan gyorsak lennének, mint a gondolatai. De negyvennégy évesen már nem mozgott olyan fürgén, mint régebben. Amikor meghallotta Rebeka vérfagyasztó sikoltását, olyan gyorsan kezdte el megmászni a lépcsőket, amilyen gyorsan csak telt tőle, nem törődve a szokásos fájdalmaival.

Megdöbbszent a látványtól, ami odafent fogadta. Nem is tudta hirtelen eldönteni, hogy Rebekához fusson, aki szörnyű rettenettel az arcán egy nehéz szablyát tartott a kezében, vagy Agathához, aki, úgy tűnt, halálosan megsebesült, és ott feküdt vérző sebbel az egyik ritka értékes perzsaszőnyegen.

– Viktor eltűnt! – Rebeka hisztérikusan remegve próbálta keresni a szobában a fiát.

Helena egy pillanatig szinte bénultan állt ott, majd hirtelen egyszerre hat különböző tevékenységbe kezdett bele. – Keress segítséget! Át kell kutatni a házat! – utasította Rebekát, miközben a mozdulatlanul fekvő Agatha mellé térdelt.

Rebeka az ágyra ejtette a kardot, és az ajtó felé rohant. Helena kiáltása megállította. – Ne, várj egy kicsit! – Felállt Agatha mellől, felvette az ágyról a kardot, és a nehéz fegyvert ügyetlenül Rebeka kezébe adta. – Vidd ezt magaddal! – rendelkezett. – Lehet, hogy a támadó még mindig itt van a házban.

Helena ezután újra Agatha mellé térdelt, és kioldozta az asszony kezeit. Agatha lélegzett, de az érintésre nem reagált. Helena, látván, hogy itt szinte semmit nem tud tenni érte, az előcsarnokba rohant. – Hogy lehet, hogy nincs itt senki? Miért nem volt egyetlen szolga sem a közelben amikor ez a szörnyűség megtörtént?

Visszaszaladt Agathához. Arra gondolt, hogy felteszi a padlóról az ágyra, de egyedül nem sikerült megmozdítania. Újra lefelé indult, de amikor a pihenőhöz ért, Rebeka jött vele szemben fölfelé a lépcsőn, nyomában a felszolgálók főnökével, aki a kardot forgatta a feje fölött.

Ezután mintha minden egy időben történt volna. Rebeka és a felszolgáló az emeleti szobákat kutatta át, míg a szakácsnő és a konyhai személyzet a számos földszinti helyiséget. Helena elküldte az egyik szolgát a kikötőbe, hogy értesítse Jákobot és Pétert, egy másik szolgát pedig Marcellusért szalajtott el János házához. Talán az orvos még tehet valamit Agatháért.

Helena még számtalanszor megjárta a lépcsőket fel és le, hogy megtudja, hogy halad a kutatás. Végül összeesett abban a szobában, ahol az egész zűrzavar elkezdődött. A lábai, melyek nem voltak hozzászokva ekkora megerőltetéshez, remegtek a kimerültségtől és a fájdalomtól. Reszkető kezeit ráhelyezte az üres bölcsőre, és elkezdett imádkozni.

.oOo.

Antony még sohasem járt a villa emeleti részén, ahol a hálósobák helyezkedtek el. Felrohant Jákob nyomában. Péter lassabban követte őket, láthatóan nagy megerőltetéssel küzdve le a lépcsőfokokat.

Amikor egy küldönc félbeszakította a megbeszélésüket a hírrel, hogy Rebeka kisbabája eltűnt, és hogy megtámadták az egyik háztartási alkalmazottat, Péter mondta a másik két férfinak, hogy menjenek csak vissza a városba nélküle. De Jákob ekkor megpillantotta a vállalatuk egyik szállítókocsiját, amiről már lepakoltak, és éppen elhagyni készült a rakpartot. Odaintette a járművet, Antony segített Péternek felmászni rá, majd nyaktörő sebességre ösztökélve a lovakat, keresztülvágta a városon.

Körülbelül egy tucat ember – legtöbben közülük szolgák voltak – gyűlt össze az egyik helyiségben, ami valószínűleg Rebeka hálósobája lehetett. Helena átkarolva tartotta a hamuszürke arcú Rebekát. Egy nő, bizonyára a megtámadott háztartási alkalmazott, furcsa szögben feküdt az ágyon. Az egyik szolganő a vérző sebet kezelte a fején.

– Mi történt? – kérdezte Jákob.

– Megtaláltátok Viktort? – tette fel a kérdést szinte ugyanabban a pillanatban Péter.

Helena nemet intett a fejével. – Tüzetesen átkutattuk a házat. Néhány szolga még most is mindent tüvé tesz utána a földszinten, de nem hiszem, hogy rá fognak bukkanni. Sokan közülük a kertben voltak, amikor a dolog történt, de nem hallottak semmi szokatlant.

– Hogyhogy? – kiabált Jákob. – Miért nem volt itt senki Viktorral? Hogy történhetett ez meg?

Tovább záporoztak a kérdései. Az emberek próbáltak válaszolni rájuk, de mivel mindenki egyszerre beszélt, senkinek sem lehetett érteni a szavát.

Végül Antony lépett előre, és felemelte a hangját. Amikor látta, hogy mindenki figyel rá, belekezdett: – Sokat segítene, ha rendesen hallhatnánk az egész történetet. Jákob, ha nem bánod, én tennék fel most néhány kérdést. Te – érthetően – túlságosan zaklatott vagy ahhoz, hogy higgadtan átgondolj mindent.

Jákob haragos tekintettel ugyan, de leült és figyelt.

– Szóval – kezdte Antony –, ki fedezte fel, hogy Viktor eltűnt? Anya, te úgy tűnik, egész végig itt voltál. Mit tudsz nekünk elmondani?

– Amint hazaértünk, Rebeka feljött, hogy lehozza Viktort. Ezután szinte azonnal hallottam a sikítását, ezért feljöttem megnézni, hogy mi a baj.

Antony odament Rebekához, és letérdelt a nagy láda mellé, amin a lány ült. – Milyen látvány fogadta itt, amikor feljött a szobába?

Rebeka sötét szemei könnyben úsztak, és olyan nyilvánvalóan kínzó gyötrődéssel nézett rá, hogy a férfi szívébe belenyilallt tőle a fájdalom. A lány egy pillanatig nem szólalt meg. Antony közben rádöbbsent, hogy akaratlanul is megbámulta Rebekát. Kétség nem férhetett hozzá, hogy gyönyörű nő. Gyorsan másfelé kapta el a tekintetét, és megköszönte a torkát. – Tud nekünk mondani valamit erről?

Rebeka hangja halk volt, de nem remegett. – Amikor beléptem a szobába, belebotlottam Agatha testébe. Össze volt kötözve, és úgy nézett ki, mint akit fejbe vertek valami nehéz tárggyal. Egy pillanatra megállt, majd egy mély sóhajtás után folytatta. – Utána ránéztem a bölcőre, és azt láttam, hogy egy kard fekszik rajta keresztben.

– Egy kard? – akarta tudni Jákob, majd gyorsan elmotyogott egy bocsánatkérést Antony irányába.

– Igen. Felvettem a kardot. Viktor nem volt benne a bölcsőjében, és sehol nem találtuk.

Az egyik szolga felmutatta a kardot. – Ez volt az.

Antony szeme Jákob szemét kereste. Hosszasan összenéztek. Minden kétséget kizáróan mindketten felismerték a markolatba belevéselt szimbólumokat.

Néhány további, a személyzethez intézett kérdésből kiderült, hogy a szakácsnő, és a szolgák közül páran a konyhában, a ház leghátsó részén a vacsorát készítették éppen, amikor a gyermeknek nyoma veszett. A házi szolgák – Agatha kivételével, aki Viktorra vigyázott – a ház központi részéhez kapcsolódó kertben tartózkodtak. Az intéző azt mondta, hogy miután elvégezték a takarítást és a házimunkát, gyakran megengedte nekik, hogy délután pihenjenek egy kicsit, mielőtt a család hazaérkezik vacsorázni. A behatoló nyilvánvalóan a nap legcsendesebb részében jött be a villába.

Amint kiderült a történetek lényege, Péter elbocsátotta a személyzetet. Sok szolga arcán bosszúság tükröződött amiatt, hogy nem sikerült maradéktalanul teljesíteni a kötelességüket, és a gonosz be tudott férkőzni az otthonukba. De amennyire Antony meg tudta ítélni, senkinek nem volt semmi oka arra, hogy azt gyanítsa, hogy valami ilyesmi fog történni.

– Biztos csak egyszerű gyermekrablásról van szó – érvelt Antony. Úgy néz ki, hogy Viktoron kívül semmit sem loptak el, és senki sem tud olyasvalakiról, aki Agathát bántani akarta volna. És még ha létezne is ilyen személy, vajon miért akarná bárki is magával vinni Viktort? Valaki biztosan figyelte a villát, és kifigyelte a család napi szokásrendszerét. Ha Agatha életben marad, talán fel tudja ismerni a támadóját.

Amikor Rebeka és Helena kivételével, akik nem akarták magára hagyni Agathát, mindenki távozott, Jákob odaszólt a többieknek: – Találkozzunk a könyvtárban!

Elindult lefelé a lépcsőn. A kardot magával vitte.

.oOo.

Péter nehézkesen haladt lefelé. Antony szorosan a nyomában volt, hogy segítő kezet nyújthasson, ha a másíknak szüksége lenne rá. Egyedül Péter hálósobája helyezkedett el a földszinten, mert neki nehezebbre esett a lépcsők megmászása. Éppen ezért csak ritkán járt az emeleti részeken.

Amikor beléptek a könyvtárba, Jákob még mindig a kezében tartotta a kardot. Letette az íróasztalra, majd odafordult a másik két férfihoz. – Tudjátok, kié ez a kard? – Alig-alig volt képes kordában tartani a hangját.

Péter felszisszent a fájdalomtól, ahogy leült az íróasztal mögé. – Természetesen nem.

– A bevéésésekből úgy tűnik, hogy egy római katonáé – jegyezte meg Antony. Ez furcsa, mert itt csak egyetlenegyszer tartózkodtak római csapatok. Tavaly, amikor téged és a többi keresztényt letartóztatták. De azok a csapatok már három hónapja eltávoztak innen.

– Én tudom, kié ez a kard – jelentette be Jákob.

– Az, hogy a kard egy római katonához tartozik, elég baljóslatú jel – gondolta Péter –, de elképzelni sem tudta, hogy miből gondolja Jákob, hogy tudja, ki a fegyver tulajdonosa. – Te felismered? – érdeklődött a testvérétől.

– Nézd meg közelebbről a vésetet!

Antony közelebb tolta Péterhez a kardot, majd odaállt mögé, hogy mindketten megnézhessek. Egy sas feje volt belevésve. A római hadsereg szimbóluma. Fölötte pedig egy római tízes szám – X – volt.

– A Tizedik Légió? – kérdezte Péter. Emlékezett, hogy a Tizedik Légió egy cohorsa hajtatta végre az emberekkel az uralkodónak szóló kötelező áldozás parancsát.

Jákob rábólintott. – Ez a kard pedig az első cohors főparancsnokáé. Aki maga a megtestesült gonosz. Damian a neve – tette hozzá Antony kedvéért. – Ő erőszakolta meg Rebekát, és magára hagyta, hogy hadd haljon meg.

Antony arcán egy fájdalmas grimasz jelent meg, amikor ezt meghallotta. – Honnan tudod, hogy ez Damian kardja? – kérdezte. – Lehet, hogy egy katona hagyta itt, amikor kivonultak a városból, és egy közönséges bűnöző kezébe került.

– Egy közönséges bűnözőbe, aki összeesküvést szőtt arra, hogy ellopja az unokaöcsémet, és volt olyan ostoba, hogy itt hagyja a fegyverét maga után? Szerintem másképpen történt. Biztos, hogy Damian volt. Senki más nem akarna így ártani nekünk.

– De hiszen Damian valahol máshol szolgál a hadseregben – mondott ellent Péter. Szerinte Jákob megalapozatlan következtetéseket von le, egész egyszerűen azért, mert már olyan régóta bosszút akar állni Damianon. – Ahogy Antony is említette, már hónapok óta nincsenek itt a csapatok.

– Csak gondold bele! Akárki volt is az, nem egyszerűen csak sietségében ejtette el ezt a kardot. Hallottad, mit mondott Rebeka. A szablya gondosan rá volt helyezve a bölcső tetejére. Valaki szándékosan hagyta ott, mintha azt akarta volna, hogy találjuk meg.

– Egyetérték – jegyezte meg Antony. – Nem úgy néz ki a dolog, mintha véletlenül került volna oda az a kard.

Jákob odafordult Péterhez. – A kikötőben azt mondtad, hogy nem tudod elképzelni, hogy Naomi csak úgy annyiban hagyja a dolgokat, fogja a holmiját, és visszamegy Rómába. Ott úgy gondoltam, hogy nincs igazad. Most viszont azt gondolom, hogy Naomi vissza akar nekünk vágni valamiképpen, mert tisztában van vele, hogy elveszítette az örökségért folytatott csatát.

– Egy kicsit lassabban! Nem tudom követni. – Antony Jákob felé nyújtotta a kezét. – Az előbb azt mondtad, hogy ez a Damian nevű alak a bűnös. Most viszont úgy gondolsz, hogy a nővéred áll a dolgok mögött?

– Szerintem mind a ketten benne vannak – felelte Jákob.

Pétert újra az a reménytelenségérzés kezdte elborítani, amit már korábban is érzett a nap folyamán. Aggódott, hogy Naomi nem fogja egykönnyen feladni a harcot. Tudta, hogy a nővére sohasem viselte el könnyen a vereséget. De ez több volt annál, mint amit el tudott róla képzelni.

Péter elmagyarázta a dolgokat Antonynak, aki még mindig zavarodottnak látszott. – Ha Damian visszajött, Naomi valószínűleg tudja, hogy hol tartózkodik. Ugyanis ő a nevelőanyja.

Antony a fejét fogva leült a legközelebbi kanapéra. Péter folytatta: – Naomi férje, Mallus szenátor, Damian apja.

Péter fején hirtelen átsuhant egy gondolat. Hangosan ki is mondta. – Ha ez itt Damian kardja, akkor...

Jákob fejezte be a testvére helyett a mondatot. – Igen, így van. Ez a kard ölte meg az édesanyánkat.

Péter odébb lökte a fegyvert, és felállt az íróasztaltól. Lüktetett a bokájában a fájdalom, és nagy szüksége lett volna arra, hogy lefeküdjön. Képtelen volt az anyja halálára gondolni. Még

mindig nagyon érezte Erzsébet hiányát. Most pedig Viktor tűnt el. Ez egyszerűen felfoghatatlan volt.

– Mondok neked valamit – fordult oda Jákob a távozó Péterhez. – Ha igazam van, és Damian bántani merészezi azt a kisbabát, akkor a saját kardjával fogom megölni. És ezúttal senkinek sem fogom hagyni, hogy lebeszéljen róla!

3

Péternek nem sikerült eljutnia a hálósobájáig, hogy lefeküdjön. Ahogy kilépett a könyvtárból, Rebekával találkozott, aki külsőleg ugyan nyugodt volt, de látszott rajta, hogy még mindig nagyon meg van rendülve.

– Marcellus ott maradt Agathával – jelentette a húga. – Magához tért, és beszélni próbál.

– Mit mond Marcellus, rendbe fog jönni?

– Azt mondta, hogy a seb nem olyan súlyos, mint amilyennek első pillantásra látszott, és próbált megnyugtatni. – Bár látszott Rebekán, hogy nagyon össze kell szednie magát ahhoz, hogy mindezt el tudja mondani, azért aggódva érintette meg a bátyja karját. – Rosszul nézel ki – szólt oda neki.

– Nincs baj, csak egy kis fájdalom. Miattad jobban aggódom. És Viktor miatt is.

A könnyek, melyeket Rebeka eddig sikeresen visszatartott, végül csak eleredtek. – Miért akarta valaki elvinni a kisbabámat? – kérdezte gyötrelemtől remegő hangon. – Ki az, aki képes ilyesmit megtenni?

Péter átölelte, és amennyire csak tőle telt, próbálta megvigasztalni. – Meg fogjuk találni Viktort – jelentette ki. – És visszahozzuk.

Persze nem akarta neki elmondani Jákob feltevését, hogy Damian vitte el a csecsemőt. Még mindig úgy gondolta, hogy Jákob reakciója túlzó, és nem akarta ennél is jobban megrémisztetni Rebekát.

A tricliniumba, a ház földszinti központi helyiségébe vezette be a hógát, ahol a család étkezni szokott. A szolgák hamarosan elkezdnek majd nekikészülni a vacsora felszolgálásának. De a hely pillanatnyilag még csendes volt. Péter kinyújtózott az egyik lejtős díványon, amitől enyhült a fájdalom a csúnyán eldeformálódott bokájában. Rebeka leült mellé és megfogta a kezét. Remegett a válla, de közben alábbhagytak a könnyei.

Néhány perccel később Marcellus ott talált rájuk. – Átvittük Agathát a szobájába – mondta Rebekának –, de nyugodtan kell feküdnie. Tudnál vigyázni egy kicsit a kisbabájára? Aurora sír az édesanyja után.

Rebeka egy pillanatig habozott mielőtt beleegyezett volna. – Természetesen. Átviszem Aurorát az én szobámba. – Ahogy felállt, hogy távozzon, megszorította Péter kezét. – Agatha mondott neked valamit, Marcellus? – kérdezte. – Tudja, hogy ki tette ezt?

Az orvos egy pillanatig gondolkozott mielőtt válaszolt volna. – Láttam a férfit, de nem ismeri.

Amikor Rebeka kiment a szobából, Marcellus leült az egyik díványra. Az arckifejezése komor volt.

– Mi az, amit nem akartál elmondani Rebeka jelenlétében? – kérdezte Péter.

– Agatha alaposan megnézte a támadóját. A férfi külsejéről adott leírása nagyon ismerős. Túlságosan is az. – Megállt a beszédben, megrázta a fejét és a padlóra meredt, mint aki a mozaik gondosan kidolgozott mintázatát vizsgálgatja.

– Nem is tudom. Talán elhamarkodottan vonok le következtetéseket.

– Jákob már a kard alapján is határozottan azt állítja, hogy tudja, ki a betolakodó – jegyezte meg Péter. – De szerintem túlságosan is szabadjára engedi a képzeletét.

Marcellus felnézett a padlóról. – Agatha is említett egy kardot. Miféle fegyverről van szó?

– Egy római kardról. A Tizedik Légió katonái közül valakié.

– A Tizedik Légióból valakié? – ismételte meg Marcellus. Péter rábólintott.

A férfi arckifejezéséből Péter rögtön látta, hogy a nyugalmazott egészségügyi tiszt ugyanarra a következtetésre jutott, mint a testvére: Damian keze van a dologban.

– Nem hiszem, hogy véletlen egybeesésről lenne szó – jelentette ki Marcellus. – Az ösztöneim azt súgják, hogy Jákob nem csupán képzelődik.

Péter elgyötörten dörzsölte meg a szemét. Az ő ösztönei viszont azt súgták, hogy újabb összeütközésre fog sor kerülni köztük és Naomi között. Már az utolsó találkozás is meglehetősen kellemetlenre sikeredett a nővérével, de tudta, hogy az még semmi sem volt ahhoz képest, amivel most kell szembenézniük.

.oOo.

Rebeka a kilenc hónapos babát a csípőjén tartva sétálgatott a szobában. Számtalanszor megpróbálta már Aurorát letenni a bölcsőbe, de a kislány minden egyes alkalommal olyan kétségbeesetten kezdett el sírni, hogy Rebeka végül feladta a próbálkozást.

– Miért pont engem kért meg Marcellus, hogy vigyázzak Agatha kisbabájára? – tűnődött. Talán arra gondolhatott a férfi, hogy a babázás majd kicsit eltereli a figyelmét a gyermekrablásról. Ezzel szemben, valahányszor csak Aurora felsírt, Rebeka azon kezdett gondolkodni, hogy mi lehet Viktorral, és azon aggodalmaskodott, hogy vajon van-e valaki az ő fia körül, aki megvigasztalja, amikor az anyjáért sír. Most, amikor már majdnem sikerült legyőznie magában azt az azonosíthatatlan félelmet, amit már egy ideje hordozott belül, hogy megint valami katasztrófa fog történni vele, íme itt az újabb szörnyűség. A másik asszony gyermekének minden szánalomra méltó halk kis nyöszörgésétől akkora fájdalmat érzett, mintha késeket forgattak volna a szívében.

Nem tudott arra koncentrálni, hogyan tudná megnyugtatni Aurorát, amikor a saját gyermeke eltűnt. Úgy döntött, hogy keres valaki mást a baba mellé éjszakára. De ahogy az ajtó felé indult, eszébe jutott, hogy Agatha azért sebesült meg, mert megpróbálta megvédeni Vikort. Átsuhant rajta a bűntudat érzése. Az ajtó felé nyúlt, majd visszahúzta a kezét.

– Ennél azért erősebb vagy – mondta ki magában. – Ennyit igazán megtehetsz azért az asszonyért, aki megpróbálta megóvni a kisbabádat!

A kislány befészkelődött az ölelésébe, és kezdte abbahagyni a zokogást, ahogy Rebeka gyengéden ütögetve a hátát vigasztalta. Amióta a baba a házban volt, csak néha-néha sikerült egy-egy halvány mosolyt kicsalni belőle. Nagy, szürke szemei rendszerint komolyak maradtak. Aurora már ilyen fiatalon is nagyon komoly gyermekként viselkedett.

– Ne legyél szomorú, kicsi lány! – mondta neki Rebeka. – Minden rendben lesz. – Inkább ima volt ez a kijelentés, mint határozott állítás.

Azon tűnődött, hogy vajon Agatha is ilyen komoly volt-e kislánykorában, mint most a lánya. Nem ismerte túl jól Agathát. Az asszony még nem tartozott a gyülekezethez, amikor Rebekát száműzték otthonról. Kellemes társaságnak találta a legújabb házi szolgájukat. Agatha rendszerint csendes volt, tisztelettudó, szorgalmas, és nem bizalmaskodott. Persze, mondaná más, hiszen szolga, és a szolgáktól ilyen viselkedést várnak el. Rebeka viszont ahhoz volt szokva, hogy a ház személyzetével olyasfajta kapcsolatban van, mint a családjával.

Sok szolga, mint például a korábbi intéző, Servius, segítette őt felnevelni. Mindig részei voltak az életének, és most nagyon hiányoztak neki. A ház személyzetének nagy része hívő keresztény volt, és a legtöbbjüket az Ördög-szigetre száműzték akkor, amikor Rebekát is.

Hat héttel ezelőtt, amikor Rebeka hazatért, megdöbbenőnek találta a házban lezajlott változást. Nem csak az apja és az anyja nem volt ott, de más ismerős arcok is hiányoztak körül. Újra otthon volt ugyan, de minden korábban megszokott dolog gyökerestől kifordult a helyéről.

Ismét megpróbálta Aurorát betenni a bölcsőbe, de a kislány azonnal újra hüppögni kezdett.

– Neked is hiányzik Viktor, ugye? – kérdezte a babától. Eszébe jutott, hogy Agatha gyakran egymás mellé fektette a két csecsemőt a bölcsőben. A bölcső elég nagy volt ehhez, mert az ikerbátyjainak készítették, még mielőtt Rebekáé lett volna.

Az is eszébe jutott, hogy Aurorának jön a foga. Biztosan ezért sír, és valószínűleg ezért nem feküdt Viktor mellett a bölcsőben, amikor a gyermekrabló bejött a házba. Amikor Antony korábban kikérdezte a szolgálát, egyikük megemlítette, hogy Aurora egész délután nyugós volt. Agatha ezért kivitte a kertbe, és megkért valakit, hogy vigyázzon rá, hogy Viktor el tudjon aludni. Amikor pedig visszajött a kertből, és felment az emeletre, hogy megnézzze Viktort, szembetalálkozott a behatolóval.

– És mi van, hogy ha a gyerekrabló Aurorát akarta elvinni, és csak tévedésből vitte el Viktort?
– Gondolkozott el Rebeka hirtelen. Semmit sem tudott Agatha korábbi férjéről, és annak a családjáról. Mi van akkor, ha közülük valaki akarta ellopni Agatha kisbabáját?

Azonnal büntudata is lett a gondolattól. – Nincs sok értelme a találgatásoknak – mondta magának. – Csak hálás lehet azért, hogy csak az egyik csecsemőt rabolták el, nem pedig mind a kettőt.

Senki sem takarította még ki a szobát, miután Marcellus megvizsgálta Agathát. Rebeka meglátott egy kupa bort egy tálcán, közel az ágyhoz. Friss vizet öntött egy kis tálba, és hozzákevert néhány cseppnyit a mézzel édesített borból. Egy tiszta zsebkendő sarkát belemártotta a folyadékba, és odaadta a nyugós gyerekek rágcsálni. Aurora ettől megnyugodott, és néhány perc múlva el is aludt. Egyik kövér kis ökle a sírástól nedves arcocskáján nyugodott.

Rebeka korábban arra kérte az egyik szolgát, hogy hozza fel neki a vacsoráját a szobájába. Egyáltalán nem volt éhes, és tisztában volt vele, hogy néhány harapásnál több ügysem fog lemenni a torkán. De azt is tudta, hogy ennie kell valamit. Erősnek kell maradnia Viktor kedvéért.

A szolgáló helyett azonban Jákob kopogott be az ajtaján a vacsorájával. Egy köpeny volt a tunikája fölött, mintha elmenőfélben lenne otthonról. Hamarosan sötétedik, így ha Jákob el akar menni valahová, bizonyára nyomós oka van rá. Lehet, hogy Viktort akarja felkutatni.

– Mész valahová? – kérdezte meg a bátyjától.

Jákob letette a tálcát, és egy pillanatra ránézett a húgára. Látszott rajta, hogy gondosan megválogatja a szavait. – Úgy gondoljuk, hogy talán tudjuk, hol van Viktor – mondta.

– Hol van? – Rebeka szívében fellobbant a remény.

Jákob megint csak némi gondolkodás után szólalt meg, ami nem volt jellemző rá.

– Nem tudom pontosan, hogy hol van, de Agatha személyleírása alapján van egy sejtésünk, hogy ki rabolhatta el. Ebből indulunk ki.

– Keresek valakit, hogy vigyázzon Aurorára, veszem a köpenyem, és már készen is állok az indulásra!

– Nem, te nem jöhetsz! – tört ki Jákobból, ahogy Rebeka az ajtó irányába rohant.

Rebeka hirtelen megállt, és szembefordult vele. – És miért nem? – kérdezte csípőre tett kézzel. – Ő az én fiam, és szüksége van rám.

– De te egy... – Jákob még idejében elharapta a mondatot.

– Mi vagyok én? Egy nő? – Rebeka rámeredt a bátyjára. Felmérgesítette Jákob fölényeskedő hangneme.

– Hát... igen... és veszélybe kerülhetsz.

– Gondolod, hogy az Ördög-sziget nem volt veszélyes hely? – Ebben a pillanatban Rebeka képtelen volt törődni a várható veszéllyel. A kisbabáját akarta, és semmi másra nem volt képes gondolni.

Jákob zavarba jött attól, hogy Rebeka nem tágit. – Szó sem lehet róla! Csak az időt vesztegetjük a vitatkozással. Már Pétert is rá kellett beszélnem, hogy maradjon csak itthon. Velünk akart jönni Naomihoz. De megtörténhet, hogy tényleg bajba kerülünk, és el kell futnunk. Akkor pedig ő mit csinálna?

– Naomi? Szerintetek ő tette ezt? – Rebeka döbbsen hátralepett egyet.

– Rebeka... – Jákob frusztráltan felsóhajtott, és beletúrt a sűrű, sötét hajába.

Szóval ez az, amit a bátyja megpróbált eltitkolni előle. Jákob úgy gondolja, hogy Naominak köze van Viktor elrablásához.

– Csak maradj nyugton! Kérlek! – mondta Jákob, ahogy megfordult, hogy távozzon. – Most mennem kell. Antony és Marcellus várnak rám.

Rebeka elkapta a karját. – Nem válaszoltál. Szerinted Naomi felbérelt valakit, hogy lopja el a kisbabámat?

– Ki fogjuk deríteni – felelte Jákob, mély elszánással az arcán. Megállt az ajtónál. – Addig nem nyugszom, amíg vissza nem szerezzük Viktort. Ezt megígérem neked, Rebeka.

Miután Jákob kiment, Rebeka egy ideig az ajtóra meredt, majd betakargatta Aurorát és leült az ágyra.

– A tulajdon nővérem – gondolta.

.oOo.

Két órával később Rebeka kioltotta a lámpát, és megpróbált elaludni. Sikerült legyűrnie a vacsorája egy részét, majd fel-alá járkált a szobában és imádkozott. Istenhez könyörgött, hogy épségben visszakaphassa a fiát.

Az érzékszervei nem tudtak megnyugodni. Minden kis zajt meghallott, és hol azt gondolta, hogy Jákob és a többiek jöttek meg, hol pedig azt, hogy egy betolakodónak megint csak sikerült bejutnia a villába. A nagy ház fokozatosan elcsendesedett, és Rebeka agya végül csak feladta az ébrenlétért folytatott harcot.

De nem aludt nyugodtan. Viktor eltűnése töltötte ki az álmait. Nyugtalanító jelenetek következtek egymás után, melyekben sötét barlangokban kereste a kisbabáját. A barlangok sora csak nem akart véget érni. Megbotlott és elesett, megbotlott és elesett, ahogy hisztérikusan kutatott a rémálmok birodalmának üregeiben.

Végül a távolban megpillantott egy fénysugarat, és rájött, hogy ott van a barlang bejárata. A fény felé indult, és kijutott a ragyogó napsütésbe. Ugyanaz a kilátás tárult a naptól hunyorgó szemei elé, ami naponta üdvözölte az Ördög-szigeten a barlang előtt: egy meredek hegycsúcs, és az azt körülvevő óceán lenyűgöző látványa.

Néhány méterrel előtte egy férfi állt, aki a vizet nézte. Bár háttal állt neki, Rebeka így is megismerte. Megkönnyebbülés és öröm járta át.

– Galen!

A lány hangjának hallatán a férfi megfordult, és Rebeka látta, hogy a vőlegénye a karjaiban tartja Viktort. Tátva maradt a szája a csodálkozástól. – Ó, Galen, hát megtaláltad a fiamat!

– Igen – válaszolt a férfi szomorúan, miközben ismerős, beható pillantásával Rebekát nézte. – De tudod, hogy nem tarthatom meg.

Mielőtt még Rebeka válaszolni tudott volna, Galen visszafordult a szikla felé, és a karjait nagy ívben előrelelendítve Viktort a levegőbe hajította. Rebeka tehetetlenül nézte, ahogy a kisbabája repül a kopasz fák koronái fölött, fejjel előre egyre lejjebb és lejjebb, egyre közelebb kerülve a ragyogóan kék vízhez.

Felébredt, és felült az ágyban. Szorosan magához szorította a takaróit. Erősen kalapált a szíve. Néhány hosszú percen át szinte alig kapott levegőt. Az álomban történtek szörnyen felkavarták. De tudatában volt annak, hogy mindez egy rémálom volt csupán, és nem több annál.

Rebeka tudta, hogy Viktor valószínűleg nem Galennél van, hanem Naominál. Galen szelíd férfi, és teljesen idegen tőle az erőszak. Ő sohasem rabolná el a fiát, arról nem is beszélve, hogy nem lenne képes ledobni egy szikláról.

Ám Galen eldobott magától valamit, amit Rebeka hosszú éveken át dédelgetett és féltve őrzött...

Rebeka éppen betöltötte a tizenkettedik életévét, amikor úgy döntött, hogy az Isten akarata az életében, hogy Galenhez menjen feleségül. Naomi egy évvel korábban megtartott esküvője még élénken élt az emlékezetében. Nagyon szerette a sógorát, Crispint, aki együtt dolgozott az apjukkal a hajózási vállalatban. Rebeka az ő esküvőjük után kezdett el imádkozni azért, hogy Isten hozza el az életébe azt a férfit, aki majd jó férje lesz. Egyáltalán nem sietett. Ki akarta várni, hogy betöltse a tizennyolcat, ahogy Naomi is tette, bár sok lány már tizenhárom-tizennégy évesen férjhez ment.

Még most is emlékezett arra a pillanatra, amikor egyszer csak tudta, hogy Galen az igazi. Azon az estén történt, amikor a fiú odajött hozzá, mosolygott – ami már önmagában is ritkaságnak számított –, és megkérdezte, hogy a szeretetvendégség alatt mellette ülhet-e. Bár már hosszú évek óta ismerte Galent, amikor ott felnézett rá, olyannak tűnt, mintha akkor látta volna életében először. Hirtelen minden részletet meglátott rajta egyenként is: a keskeny kis vonalakat az állán, szabályos fogainak hófehérségét, és azt a hollófekete hajfürtöt is, ami a homlokába hullott, beárnyékolva tűnődő pillantású hosszú, sötét szempillás fekete szemeit. Rebeka tizenkét éves agyában valami azt súgta: – Ez a nagy Ő.

Galen tehetséges volt, ezt mindenki tudta róla. És a legtöbb ember azt is állította, hogy egy napon a tehetsége még az apját is túl fogja szárnyalni. De azt senki sem tudta, hogy Galen maga mit gondol. Ő nem szavakkal volt képes kifejezni magát, hanem a kezeivel, ahogy a megolvasztott aranyból és ezüsből gyönyörű tárgyakat formált.

Rebekán kívül pedig senki más nem tudta, hogy mi lakozik Galen szívében legbelül. Ő valahogy mindig ösztönösen képes volt kommunikálni a bimbózó tehetségű kézművessel – ezt a képességét Rebeka valamiért Istennek tulajdonította. A fiú az ikerbátyjaival volt egyidős, két évvel volt idősebb, mint ő maga.

Galennek valamivel tovább eltartott, mire rájött, hogy ők ketten összetartoznak. Két évvel később beszéltek először erről a dologról, amikor Rebeka egy súlyos betegségből lábadozott. Előtte napokig nagyon magas láza volt, és Galen minden délután eljött meglátogatni, miután befejezte a műhelyben a munkáját. Amikor Rebeka kezdett megerősödni, a látogatás idejére kimentek a kertbe. Időnként csak csendben ültek egymás mellett a központi szökőkutat körbevevő kőpadok egyikén, de olyan is megesett, hogy a fiú megpróbálkozott azzal a könnyed társalgással, amiről tudta, hogy kedvére tesz vele a lánynak. Leírást adott a különböző emberekről, akik megfordultak az ezüstműves-műhelyben, és megneveztette Rebekát azzal, hogy utánozta az anatóliai kereskedők akcentusát, akiket a piactéren hallott beszélni.

Rebeka megtanulta, hogy Galennél ugyanolyan fontos az, amit nem mond el, mint amit elmond – sőt, talán még fontosabb is. Egyik nap érezte, hogy valami foglalkoztatja a fiút. Látta az eltökélt pillantásából, ahogy akkor nézett, amikor azt gondolta, hogy Rebeka valahová máshová figyel.

– Kaptam egy ajánlatot egy nagy munkára – avatta be végül Galen a titkába, amikor Rebeka úgy döntött, hogy csak rákérdez a dologra. – De nem vállaltam el.

– Én is így tettem volna a helyedben.

Galen félresöpörte a rendszeresen a homlokába hulló hosszú hajtincset. Beszélt neki a templomi tisztségviselőről, aki új étkészletet akart megrendelni az Artemisz Templom fogadótermébe. – Nagyon sok pénzt kereshettem volna vele – jegyezte meg Galen. – Mivel

egy napon szeretnék megházasodni, már elkezdtem azon gondolkodni, hogy miből is tudnám majd eltartani a feleségemet.

Rebekát hirtelen melegség öntötte el, aminek semmi köze nem volt a nemrégiben lezajlott lázas betegségéhez. Büszke volt a fiú fontos döntésére, és izgatott lett attól, hogy Galen megemlítette a házasságot.

– Ilyen jövedelmező munkát ritkán lehet találni, ezért természetesen nagyon csábító volt az ajánlat – folytatta Galen, majd gyorsan elkapta a pillantását Rebekáról, és a szökőkútra meredt. Amikor beszélt, alig lehetett hallani a hangját a szökőkút lezúduló vizének morajától.

– Különösen azért, mert a lány, akit feleségül szeretnék venni, nagyon gazdag családból származik. Sohasem tudnék neki olyan fényűző életet biztosítani, mint amilyenhez hozzá van szokva.

– Lehet, hogy az anyagi dolgok nem is számítanak neki annyit, mint amennyire te gondolod. Lehet, hogy a szerelmet és az odaszánást sokkal fontosabbnak tartja.

Ekkor Rebeka a fiú felé nyúlt, és kisimította a homlokából a szemöldökére rálógó hajfürtöt. – Valamikor meg kellene őt kérdezned erről.

Galen felnézett, és meglátta a lány mosolyát. Nem lehetett nem észrevenni a felvillanó örömet az arckifejezésében.

– Jó ötlet – jegyezte meg.

.oOo.

Rebeka úgy gondolta, hogy megvárja, amíg Galen maga hozza fel újra ezt a témát. De a beszélgetésük után néhány nappal az apja hírt kapott arról, hogy az egyik hajója a tengerbe süllyedt, és vele együtt odaveszett Crispin is. Rebeka mélyen együtt érzett Naomival, aki mindössze háromévnyi házasság után elveszítette a férjét. Az eset arra készítette, hogy még alaposabban mérlegelje, hogy mit is érez Galen iránt.

Napokon át elejtett megjegyzésekkel próbálta meg szóra bírni a fiút, de mindhiába. Végül nyíltan elítélte az ügyet. Egészen az ezüstműves-műhelyig elment, hogy a végére járjon a dolognak.

Amikor belépett a műhelybe, Galen éppen elrakta a kalapácsokat, a fogókat, és a mestersége egyéb kellékeit. Rebeka sajnálta, hogy nem érkezett néhány perccel korábban. Nagyon szerette nézni a fiút munka közben. De úgy akarta időzíteni a látogatását, hogy legyen alkalmuk beszélgetni egymással.

– Rebeka, hát te meg mit keresel itt? – Galen kérdőn húzta fel a szemöldökét, miközben a nehéz munkakötényt áthúzta a fején, majd felakasztotta egy kampóra.

– Zavarok? – kérdezte Rebeka. – Én...én azt hittem, hogy örülni fogsz nekem.

– Vajon rosszkor jött? Miért van ennyire zavarban a fiú?

– Hát persze, hogy örülsz neked. Csak hát beteg voltál mostanában, és a Kikötő utca igen hosszú séta a házatoktól. – Az arca kisimult, és már majdnem el is mosolyodott. – Csak aggódtam miattad, ez minden.

– Most már jól vagyok, és szükségem volt a sétára. Két hete ki sem mozdultam otthonról. – Megkönnyebbülten fújta ki magából a levegőt. – De azért egy kicsit kifulladtam. Talán le kellene ülnöm.

– Igen, de nem itt bent. Itt túlságosan meleg van.

A nemesfémek hajlíthatóvá melegítésére használt tüzet már eloltották, de valóban még mindig elég meleg volt a helyiségben. Galen kivezette Rebekát a műhelyből. A vízpart felé sétáltak, és közben megálltak az árkádok alatt, hogy gyümölcsöt vegyenek az egyik árustól.

Rebeka nagyon szerette a piactér mindenféle zaját és szagát. Sok kereskedő már bezárta aznapra a boltját, és a járókelők többsége kifelé tartott a városközpontból.

Találtak egy üres padot közel a folyóhoz. Leültek és nézték, hogy köt ki egy teherhajó miközben megették a gyümölcsöt. Amikor Rebeka már nem bírta tovább a közékük telepedett csendet, megpróbálta megszólalásra bírni Galent.

– Valamelyik nap – kezdte –, amikor arról beszélünk, hogy van az a gazdag lány, akit feleségül akarsz venni... – Megállt egy pillanatra, mert azt remélte, hogy a fiú folytatja helyette. De Galen csak nézett rá, és türelmesen várt. – Szóval azt mondtam, hogy a pénz lehet, hogy nem is olyan fontos annak a lánynak.

Megint elhallgatott, de a fiú most sem szólalt meg. – Tudom, hogy ez még csak néhány napja volt – folytatta Rebeka –, de nem hoztad fel újra, és hát azóta annyi minden történt, és én folyton azon gondolkodom, hogy... – Ezúttal nem azért tartott szünetet, mert Galen válaszára várt, hanem mert össze akarta szedni a bátorságát, hogy fel tudja tenni azt a kérdést, ami igazán számított.

– Galen, én vagyok az a lány?

Lassú, mélyről jövő mosoly fakadt Galen száján, és egy pillanatnyi csodálkozás villant meg a szemében. – Hát persze. Azt hittem, tudod, Rebeka.

– Tudtam. Vagyis azt gondoltam, hogy tudom. Úgy értem, hogy általában tudom, hogy mire gondolsz. – A tunikájával babrált, a szoknyarész ráncait rendezgette. – Azt hiszem, hogy csak arra volt szükségem, hogy tőled halljam. Ennyi az egész.

– Igen – ismételte meg Galen. – Te vagy az a lány, akit feleségül szeretnék venni.

Rebeka csendben volt. Az egész testét betöltötte a fiú szavai hallatán érzett megkönnyebbülés, és boldogan nézte a mosolyát. De ekkor hirtelen egy másik dolog miatt kezdett el aggodalmaskodni. Azt gondolta, hogy akkor ezt sem hagyja annyiban, ha egyszer már ilyen messzire elment.

– Beszéltél már erről az apáddal? – tette fel a kérdést. Az volt a szokás, hogy a fiú apjának kell megkeresnie a lány apját a házassággal kapcsolatban.

Galen mosolya eltűnt. – Beszéltem már vele erről.

– És ellenzi?

– Nem. De nem is túlságosan lelkesedik érte. Nem gondolja, hogy az apád megfelelőnek találja férjnek melléd.

– Azért, mert a ti családodok nem olyan gazdag, mint a miénk? – Ez volt az az akadály, amire Galen utalt, amikor a múltkor a kertben beszélgettek.

– Mi még csak a közeletekbe sem érünk. Nincs itt még egy olyan család, amelyik olyan gazdag lenne, mint a tiétek.

– Ez nem tartozik a tárgyhoz – jegyezte meg Rebeka. – Ha így gondolkodsz, akkor nincs is olyan férfi, aki megfelelő férjjelölt lenne mellém.

– Akkor tehát az a kérdés, hogy vajon apád beleegyezik-e?

– Az apám a legjobbat akarja nekem. – mondta Rebeka magabiztosan. – És nekem te vagy a legjobb, Galen. – A hangja megremegett az érzelemtől, ahogy ezt így hangosan kimondta. – Már hosszú ideje szeretlek téged.

– Én pedig még annál is hosszabb ideje szeretlek téged.

Ettől a kijelentéstől Rebeka úgy meglepődött, hogy újra elhallgatott.

– Nem tudtad? – kérdezte a fiú. – Pedig én azt hittem, hogy te mindig tudod, hogy én mit gondolok.

Rebeka csodálkozva nézett rá, miközben Galen tovább beszélt. – Szinte azóta szerelmes vagyok beléd, amikor először találkoztunk.

– De ez... – Rebekának végül csak megjött a hangja. De az agya még nem működött teljesen kielégítően. – Én még csak nyolc éves voltam, amikor a családom elkezdett járni istentiszteletra a mi házukba.

– Én pedig tíz, és abban az időben egyáltalán nem érdekeltek a lányok. De addig még soha nem is láttam olyan gyönyörű kislányt, mint amilyen akkoriban te voltál. Majd azt is felfedeztem, hogy kedves is vagy, nem csak gyönyörű. Azt hiszem, beletelt vagy két évbe, hogy egyáltalán összeszedtem annyira a bátorságomat, hogy megszólítsalak. És amikor megtettem, te rám mosolyogtál. Azt hittem, hogy vége az életemnek – vagy hogy éppen akkor kezdődik el. Úgy össze voltam zavarodva, hogy nem is tudtam eldönteni, hogy melyikről is van szó. Csak azt tudtam, hogy onnantól az életem már soha nem lesz ugyanolyan. – Megfogta Rebeka kezét és az ajkaihoz emelte. – És tényleg megváltozott az életem.

Rebeka nem húzta el a kezét miután Galen megcsókolta. Nem emlékezett, hogy hallotta volna a fiút valaha is ilyen sokat beszélni egyfolytában. És micsoda kellemes szavak jöttek ki a száján!

– Újra beszélni fogok apámmal – ígérte meg Galen Rebekának.

.oOo.

Amikor Rebeka tizenhét éves lett, a fiatalok mindkét oldalról megkapták a szülői áldást a házasságkötésükhöz. De akkorra a Tizedik Légión is megérkezett Efészusba. Az ősz nagy bizonytalanságban telt el, de Galen és Rebeka azért tervezgették a következő év tavaszára kitűzött esküvőt. Megfogadták, hogy semmi, még az üldöztetés fenyegető réme sem választja el őket soha egymástól. Rebeka azt gondolta akkor, hogy kettejük közül Galent fenyegeti a nagyobb veszedelem, hisz a műhelye a zsúfolt piactéren helyezkedett el, a kereskedőnegyed melletti fő sugárúton, és a katonák gyakran kérdezősködtek azon a környéken.

Persze azután kiderült, hogy nem a fiatalembert, hanem őt magát börtönözték be a hitéért.

Az a reménye, hogy férjhez mehet Galenhez, és családot alapíthat vele, az Ördög-szigeten darabjaira hullott szét. Fájdalmasan bele kellett törődnie, hogy ez az álom már sohasem valósulhat meg.

De azután csoda történt. Az életfogytiglani bebörtönzés első évének majdnem a végén Rebekát szabadon bocsátották.

Amikor hazafelé hajózott Efészusba, engedte, hogy Isten újra életre keltse benne az álmát. Alig várta, hogy láthassa Galent.

De amikor hazaért, és jól megnézte magát a tükörben, teljesen elszörnyedt a látványtól, ami elé tárult. Hajdan arányos, gömbölyded alakja most csontos és szögletes volt. Betegesen lesoványodott, a szemei beesettek voltak. Szép haja kifakult, a kezein megkeményedett és eldurvult a bőr.

De nem csupán a külsejében végbement változások nyugtalanították. Született egy kisbabája a szigeten, és fogalma sem volt, hogy mit fog ehhez szólni a vőlegénye. Vajon elfogadja-e Viktort, és idővel megszereti-e? Mi van akkor, ha Galen nem is várta meg őt? Mi van, ha feladta a reményt, és valaki mást vett feleségül?

.oOo.

Gyorsan elterjedt a hír a városban, hogy hazajöttek az Ördög-szigetről. A visszatérésüket követő napon egy kicsivel déli tizenkét óra előtt Galen megjelent a villában. Amikor az intéző szolt, hogy Galen vár rá kinn a kertben, Rebekát örömteli várakozás töltötte el. Ugyanakkor erősen tartott is a találkozástól.

A szökőkút vizének zajától a férfi nem hallotta a lépteit a kikövezett úton, így Rebeka úgy jutott közel hozzá, hogy Galen nem vette észre őt. Egy pillanatra megállt az egyik oldalon, és csak nézte a férfit. Galen, ha lehet, még inkább jóképű volt, mint régen. És pont úgy el volt mélyedve a gondolataiban. Előredőlt, könyökével a térdére támaszkodott, és látszólag elmélyülten bámulta a szökőkutat. De Rebeka tudta, hogy túlnéz a vízen, és a lelki szemeivel olyan tárgyakat alkot, amiket csak ő lát.

Besétált a látóterébe, és a férfi lassan megérezte a jelenlétét. – Bezártam a műhelyt, és iderohantam, amint meghallottam a hírt... – A hangja elhalt, amikor felnézett, és a szemei elborultak, amikor meglátta, hogy néz ki a lány. – Ó, Rebeka!

Felállt, és kitárta a lány felé a karját. Rebeka megkönnyebbülve a karjaiba borult. A látvány miatt érzett sokk mellett a szerelem is tükröződött Galen arckifejezésében. Csak álltak ott összeölelkezve. Mindkettőjüket túlságosan elborították az érzelmek ahhoz, hogy meg tudjanak szólalni.

Rebeka egy kis idő elteltével zavartan kibontakozott a férfi öleléséből. – Szörnyen nézek ki – mondta nedves haját igazgatva. Feltűzte a haját, még mielőtt teljesen megszáradt volna, mert nem akarta, hogy valaki is meglássa, hogy milyen egyenetlenül le kellett vágnia ahhoz, hogy megszabaduljon a csomóktól és gubancoktól, amelyeket lehetetlen volt fésűvel kibontani. – Nekem így is gyönyörű vagy – mondta gálánsan Galen, ám Rebeka látta a fájdalmat a szemében, amikor ránézett. A szenvedés árulkodó jelei a lányon látható fájdalmat okoztak a férfinak.

Ügyetlenül megpróbált kérdezősködni Rebekától, aki azonban úgy találta, hogy most képtelen erről beszélni. Inkább ő tett fel kérdéseket Galennek, és kérte, hogy beszéljen a munkájáról, a gyülekezetről.

Néhány perc után a vőlegényével való társalgás már sokkal természetesebb lett neki, és úgy tűnt, hogy Galen is magához tért valamiképp a kezdeti sokkból, amit Rebeka megváltozott külseje váltott ki nála.

Könnyek futottak el Rebeka szemét, amikor Galen megfogta a kezét, és elmondta neki, hogy mennyire hiányzott, amíg a száműzetésben volt. Erre várt, ebben reménykedett, erről álmodozott – és Isten erre hozta őt haza a szigetről.

Egy kicsit később már képes volt beszélni az Ördög-szigetről. De csak a kevésbé fájdalmas dolgokról. Mesélt Galennek János dicsőséges jelenéseiről Jézusról, és elmondta, hogy az apostol „íródeáknak” szólította őt, mert hónapokig azzal töltötte az idejét, hogy János leveleit másolta az ázsiai gyülekezeteknek. Megneveltette a férfit, amikor beszélt a barlangjuk korábbi lakóiról – a két patkányról, amelyeket János Damiannak és Domitianusnak nevezett el –, és amelyek rendszeresen visszatérő látogatók maradtak még az után is, hogy az apostol erőszakkal próbálta meg kilakoltatni őket.

Amikor abbahagyták a nevetést, mintha Viktor sírását hallotta volna. Felnézett, és Marcellust látta meg az oszlopsor alatt, aki Viktort tartotta a karjaiban. – Bocsánat, hogy megzavarlak benneteket – mentegetőzött az orvos –, de Viktor éhes. Itt az ideje, hogy megszoptasd.

Galen lesújtott arckifejezését látva éles fájdalom nyilallt bele Rebeka szívébe. Nem volt még alkalma arra, hogy Viktorról is szót ejtsen, hiszen még csak nagyon rövid időt töltöttek el együtt. De amikor ránézett a napórára, kiderült, hogy már majdnem két órája ülnek egymás mellett a kerti padon. Elnehezedett a szíve. Fel kellett volna készítenie Galent erre. A férfinak egyáltalán nem így kellett volna megtudnia, hogy van egy gyermeke.

Ránézett a síró csecsemőre, azután vissza a vőlegényére. – Még sok mindenről beszélünk kellene – mondta.

– Igen, úgy néz ki. – Galen arcán a vonások szinte kövé váltak, a sötét szeme villámokat szórt. Rebeka érezte, hogy a viszonylag nyugodt külső mögött belül forr benne a méreg. Nem hibáztatta őt ezért. Mi mást érezhetne most, mint hogy Rebeka becsapta? De biztosan meg fogja érteni őt, amint alkalma lesz mindent megmagyarázni neki.

– Mindjárt megyek – szólta oda Marcellusnak.

– Galen, ne a legrosszabbra gondolj! Hagyd, hogy elmondjam előbb, hogy mi történt! – Felállt, és a férfi vállára tette a kezét. – Itt maradsz vacsorára? Evés után folytathatnánk a beszélgetést.

Galen morózusan rábólintott. – Persze, maradok.

.oOo.

A szokásoknak megfelelően a nap fő étkezését a délután közepén szolgálták fel. Rebekának, aki az elmúlt évben minden ételt egy égő tűz körül a kemény földön ülve fogyasztott el, most szokatlan volt, hogy kényelmes díványokon fekvé étkezhet, miközben szolgálók sűrögnék-forognak a tricliniumban, hogy kiszolgálják a családot és a vendégeiket.

Ezen a napon a vacsorázók megpróbálták ünnepi hangulatot teremteni, de feszültség érződött a levegőben. Jákob és Péter tegnap örültek, hogy újra láthatják egymást, de a találkozásuk óta eltelt huszonnégy óra elég volt arra, hogy újra csak hadilábon álljanak a másikkal. Marcellust Rebekán kívül senki sem ismerte. Az orvosnak sikerült udvariasan elbeszélgetnie Quintusszal, a hajózási vállalat vezetőhelyettesével, ami egyáltalán nem volt könnyű feladat. Quintusról köztudott, hogy nem a szavak embere. Nem beszél ugyan sokat, viszont annál többet eszik, amit általában senki sem nézne ki a magas és ösztövé férfiből.

Galen, aki Rebekától jobbra feküdt az egyik díványon, visszafogottan viselkedett. Igaz, hogy sohasem jeleskedett a társalgásban, de most szinte lehetetlen volt egy szót is kihúzni belőle, bár Quintus tett erre egy halvány próbálkozást. Rebeka gyomra úgy összeszűkül az izgalomtól, hogy alig tudott enni. Vacsora után Galen és Rebeka sétára indult. Rebeka akaratlanul is a füves dombocskára felé vezette a férfit, a villától nyugatra. Kellemes hely volt, nagy, árnyas fákkal. Egy ellipszis alakú építmény állt a domboldalon, csiszolt olasz márvány homlokzattal, amit egy széles boltív zárt le.

– Még nem voltam a mauzóleumban, amióta hazajöttem – mondta Rebeka. – Nincs ellenedre, ha bemegyünk? A nehéz, bolthajtásos ajtó felé intett. Galen kitárta az ajtószárnyakat.

Rebekát régebben rossz érzés töltötte el, amikor belépett a családi sírboltba. Most viszont furcsa módon inkább valami vigasztalásfélét érzett.

Félhomály volt bent, de a nyitott ajtón beszűrődött annyi fény, hogy a szeme fokozatosan hozzászokott a sötétséghez. Ebből a szempontból a hely hasonlított a barlanghoz, ahol az

elmúlt évben élt. Persze a mauzóleum sima, fénylő falaival sokkal fényűzőbb volt. És sokkal illatosabb. A növények fűszeres szagától volt terhes a levegő.

Odasétált a két egymással harmonizáló, faragott mészkőből készült osszáriumhoz, amelyekbe bele volt vésve az édesanyja és az édesapja neve. Az Erzsébet feliratában benne voltak az anyja csontjai. Péter éppen a múlt héten helyeztette át Erzsébet maradványait a belső falfülkében elhelyezett ravatalról az osszáriumba.

– Ha csak halvány sejtésem is lett volna arról, hogy hazajöttek, megvártalak volna vele benneteket – magyarázkodott Rebekának.

De hát nem tudhatta. A halottakat pedig már ideje volt eltemetni. A Birodalomban nagyrészt átvették azt a római szokást, hogy elhamvasztották a holtakat. De a keresztények a zsidó szokás szerint jártak el. Előkészítették az elhunyt testét a temetésre, majd egy kriptában helyezték el. Egy év elmúltával, amikor a test lebomlott, összegyűjtötték a csontokat, és áttették az osszáriumba, ami egy körülbelül kilencven centiméter hosszú, téglalap alakú tartódoboz volt.

Rebeka megérintette a hideg követ, és megtörten suttozta: – Vizontlításra, anya!

Látta, amikor megölték az édesanyját, de a temetésén már nem lehetett jelen. Mire Erzsébetet eltemették, Rebeka már Patmosz szigetén volt. Pislogott egyet, de nem kezdett el sírni. Nem borította el olyan nagy szomorúság, mint amilyet várt. Talán azért, mert volt egy éve a gyászra. Vagy talán azért, mert Galen ott állt mellette. Galen kezéért nyúlt. A férfi átkulcsolta az ujjait a kezével.

Rebeka felemelte a másik karját, és gyengéden végigfuttatta az ujjait az apja nevének a kőből kiemelkedő betűin. Tudta, hogy ez az osszárium üres. Mivel Ábrahám egy nagyszabású, a tömeg szórakoztatására biztosított esemény részeként halt meg Rómában a Colosseumban, a barátainak nem adták ki a megcsonkított testét, hanem beledobták a maradványait a Tiberis folyóba. Bár nem volt test, amit eltemethettek volna, és nem rendeztek temetést, ahol a család és a barátok meggyászolhatták volna Ábrahámot, Péter készítettett egy osszáriumot apja emlékének a tiszteletére is. Rebeka nagyon becsülte a bátyját ezért a gesztusért.

– Bátran halt meg – szólalt meg Rebeka.

Galen megszorította a kezét. – Tudom. Hallottam a történetet.

Egy pillanatnyi csend után Rebeka belevágott a mondandójába: – Készen állok arra, hogy beszámoljak mindenről.

Kimentek a mauzóleumból. Rebeka a hűvös márványnak támaszkodott, amíg Galen becsukta a masszív ajtószárnyakat. Amikor a férfi odaállt mellé, Rebeka belekezdett a történetbe. – Olyan sokan meghaltak körülöttem. Viktor olyan volt, mint az élet ajándéka.

– Először persze egyáltalán nem látszott ajándéknak. Életem legborzalmasabb éjszakáján fogant. Alig éltem túl azt az éjszakát, és az idő legnagyobb részében, amíg őt a méhemben hordoztam, úgy éreztem, hogy „a halál árnyékának a völgyében” járok, bár soha nem távolodtam el a barlangtól a hegytetőn, ahol rejtőzködtünk.

Ekkor elmondta Galennek, hogy valaki megerőszakolta. Nem ment bele minden hátborzongató részletbe, de nem is kendőzte el a tényeket. Amikor befejezte, Galen a fal felé fordította az arcát, és sírt. Rebeka odaállt mögé, átkarolta a derekát, és odaszorította az arcát a férfi hátához. Mélyen megérintette, hogy mennyire sajnálja őt a vőlegénye.

– Nincs semmi baj – mondta neki. – Én jól vagyok. Túléltem a dolgot.

Galen egy pillanat múlva lefejtette a lány kezeit a derekáról, hogy megfordulhasson, és rá tudjon nézni Rebekára. Előrehajolt, és Rebeka azt gondolta, hogy meg fogja csókolni. De Galen csak lehajolt, és a lány homlokának támasztotta a magáét. A derekára tette a kezét, de nem ölelte meg. Rebeka érezte, hogy Galen belül azzal küzd, hogy felfogja, mi is történt vele, a menyasszonyával, és hogy ez mennyiben változtatta meg mindkettőjük életét.

Olyan sokáig nem szólalt meg, hogy Rebeka már nyugtalankodni kezdett. – Szeretsz még engem? – kérdezte meg végül a férfitől.

– Mindig szeretni foglak, Rebeka, akármi is történjen.

.oOo.

Lehet ugyan, hogy Galen még mindig szerette őt, de egyre jobban eltávolodott tőle. Azon a héten már nem jött el többször meglátogatni. Amikor vasárnap, az Úr napján eljött a villába, hogy együtt imádja Istent a keresztényekkel, gyengéden üdvözölte Rebekát, és mellé ült. Többször úgy nézett ki, mint aki közölni akar valamit, de nem volt képes kimondani a szavakat. A többi kereszténnyel együtt ment el, így nem volt alkalmuk kettesben beszélgetni.

Ugyanez megismétlődött a következő héten is, és az utána következőn is. A bátyjai időnként megkérdezték, hogy miért látják olyan ritkán Galent. Rebeka azon kapta magát, hogy megpróbálja kimenteni őt azzal, hogy nagyon elfoglalt. De az igazság az volt, hogy nem tudta, Galen miért ilyen távolságtartó, és ez belülről emésztette. Hol mérges volt rá, hol pedig bántódott a távolléte miatt. Sok mindent kitalált, ami miatt a műhelye mellett vezethetett volna el az útja, de a büszkesége visszatartotta attól, hogy ő keresse meg a férfit. Galennek meg kell adni az időt és a lehetőséget, hogy a saját tempójában dolgozza fel a kapcsolatukban bekövetkezett változásokat.

Hazatérése után egy hónappal viszont elérkezett a cselekvés ideje. Édesanyja régi barátnője, Helena, egyenesen nekiszegezte a kérdést egyik vasárnap: – Galen és te mikor fogtok összeházasodni? – kérdezte meg minden kertelés nélkül. Rebeka erre nem tudott mit válaszolni. Rádöbbsent viszont arra, hogy ezt ő maga is milyen nagyon szeretné tudni. Megérdemelt egy választ.

Az átriumban talált rá Galenre, aki éppen elmenőfélben volt már. – Beszélnem kell veled – állította meg. – Most azonnal.

Galen úgy nézett rá, mint akit csapdába ejtettek. Rebeka egy röpke pillanatig még együtt is érzett vele. De ez az érzés hamar elmúlt. Galen nem bánt vele tisztességesen.

– Van néhány kérdésem, és megérdemlem, hogy ne hagyd őket válasz nélkül – kezdett bele Rebeka, amikor eltávolodtak a többiektől és kimentek az átriumból.

– Igen, így van. – Galen egy futó pillantást vetett rá, majd elkapta róla a szemét. – Csak nem tudom, hogy vannak-e már válaszaim.

– Hamar találj meg őket! – Rebeka kísértésbe esett, hogy hangosan is kimondja ezt, de ehelyett csak vett egy mély lélegzetet. Ez most kétségkívül olyan alkalom volt, amikor nem akarta rákényszeríteni Galent arra, hogy elmondja neki a gondolatait, mert erősen tartott attól, hogy megtudja, miféle gondolatok is lehetnek ezek. De eljutott arra a pontra, amikor a nem tudás rosszabb volt, mint ha biztosan tudna valami rosszat.

– Azt mondtad nekem, Galen, hogy mindig szeretni fogsz engem. Micsoda szerelem az ilyen? Kerüld, hogy kettesben maradj velem, és nem is szólsz hozzám.

– Tudod, hogy nem az erősségem a beszéd.

– Ez nem válasz a kérdésre, csupán egy kifogás. Lehet, hogy nem te vagy a legbeszédesebb férfi, de mindig jó társaság voltál. És mindig itt voltál velem, minden szabad percedben.

Keserű gondolatok árasztották el a fejét azokról a tovatűnt boldog időkről, de nem állt meg a beszédben, hogy elidőzzön az emlékeken. – Nem látogattál meg a hazaérkezésünket követő este óta, és amikor istentiszteletre jössz ide, kerülöd a találkozást velem. Miért, Galen? Miért?

Galen mindkét kezével hátrasöpörte a haját a homlokából. Egy pillanatig tartotta, majd egy sóhajtással újra elengedte a rakoncátlan hajfürtöt. – Valahányszor csak rád nézek, az jut eszembe, hogy mennyire szeretlek, majd arra gondolok, hogy mit tett veled az a férfi, és egész egyszerűen nem tudom ezt feldolgozni. Arra gondolok, hogy hozzád ért, és libabőrös leszek a gondolattól. Nem tudom elviselni a gondolatát, hogy más férfival voltál együtt...

– Én nem másik férfival voltam együtt, Galen. Engem megerőszakoltak.

– Tudom.

– De érted is? Ez nem szerelemből történt. Azért ért hozzám, mert megtámadott.

– Értem. Csak képtelen vagyok feldolgozni, nem tudok nem gondolni arra, hogy... – Galen lesütötte a szemét a földre, és Rebeka tudta, hogy van még valami, amit nem mondott ki. Valami, ami nagyon bántja a férfit.

– Van még valami?

– Gyereket szültél attól a férfitől – fejezte be Galen, de nem nézett föl.

Rebeka tüdejéből olyan hirtelen ment ki minden levegő, mintha a férfi megszúrta volna. – Igen, van egy gyerekm – szólalt meg lassan –, és nagyon szeretem a fiamat. Vett még egy nagy levegőt, és a szükségesnél egy kicsivel tovább bent tartotta, mielőtt feltette a kérdést: – Ez is olyasvalami, amit képtelen vagy feldolgozni?

Galen nem válaszolt. Rebeka rádöbrent, hogy a hallgatása már önmagában is egy válasz.

– Most már nem akarsz feleségül venni. – Még arra sem vette a fáradságot, hogy kérdésként fogalmazza meg a gondolatot.

Galen a kezéért nyúlt, és a vágyakozó tekintettől a férfi szemében Rebeka szíve majdnem megszakadt. – Lehet, hogy csak több időre van szükségem, Rebeka.

– De az is lehet, hogy több szeretetre van szükséged.

.oOo.

Ahogy Rebeka most végiggondolta a dolgot, rádöbrent, hogy hamarabb is eljuthatott volna erre a következtetésre. Végül is mindig jobban megértette Galent, mint amennyire a férfi értette önmagát.

Szerette Rebekát, persze, talán még mindig szereti. De Galen eszményítette őt. Amikor Rebeka hazajött az Ördög-szigetről, már nem felelt meg többé ennek az eszményképnek. Galen pedig képtelen volt elfogadni egy olyan szerelmet, ami eltér a tökéletestől.

Rebeka felrázta a párnáját, és próbált visszaaludni a rémálma után.

Ez most már nem számít. Egyáltalán nem számít. Viktor az egyetlen dolog, ami számít.

Galen nincs többé. Kisétált az életéből. Volt egy álma. Elveszítette, majd megtalálta. Aztán újra megtalálta, és újra elveszítette. Össze volt törve a szíve, de idővel meg fog gyógyulni. És amikor meggyógyul, nem fogja még egyszer elkövetni azt a hibát, hogy szerelmes lesz valakibe. Egyszerűen túlságosan fájdalmas volt arra gondolni, hogy fennáll a lehetősége annak, hogy még egy álmot elveszíthet. Nincs olyan férfi, aki valaha is el tudná fogadni a

tényt, hogy őt megerőszakolták, és hogy gyermeke született attól a férfitől. Ezzel jobb, ha már most szembenéz.

Rebeka úgy döntött, hogy számára az Isten akarata, hogy ne menjen férjhez. Majd odaszenteli magát a szolgálatnak, és a fiának – amint visszakapja őt.

5

– Most nem udvariassági látogatásra jöttünk – vágott közbe Jákob Naomi nyilvánvalóan hamis felhangú üdvözlő szavaiba.

Már abban a pillanatban tudta, hogy Naomi várta őket, amikor a nővére a rá jellemző színpadias módon bevonult a szobába, mivel a meglepődésnek a legkisebb jelét sem látta rajta. Naominak sikerült most is királynőhöz méltó benyomást keltenie, bár a haját már kibontotta éjszakára. Sűrű, hullámos, vörösesbarna hajfürtjei a vállát takaró arannyal átszőtt smaragdzöld stólára omlottak. Jákobnak önkéntelenül is az jutott az eszébe, hogy a nővére tunikája és stólája bizonyára egy vagyonba kerülhetett. Naomi mindig is nagyon büszke volt a ruhatárára.

– Akkor mondd meg nekem, hogy te, és a... barátaid... mit keresnek nálam ilyen késői órán! Naomi végigmérte Marcellust és Antonyt miközben beszélt, majd egy ingerült mozdulatot tett a kezével, mint aki egy csapat tolakodó legyet akar elhessegetni az ünnepi asztaltól.

– Szerintem pontosan tisztában vagy vele, hogy miért jöttünk – jegyezte meg Jákob mogorván. Késő este volt. Fáradt volt és ingerült. Majdnem egy órát gyalogoltak – le a Koressos-hegyről, keresztül Efézuson, majd Artemisz Temploma mellett fel a hegyre – hogy eljussanak a házhoz, amit Naomi bérelt. Ha nem éppen telihold lett volna, akkor még az utat sem látták volna a lábuk alatt. Naomi önteltsége is felbosszantotta, és nem volt olyan hangulatban, hogy hajlandó legyen bekapcsolódni a nővére kisded játékába. Viktor élete volt a tét. Jákob szinte biztosra vette, hogy Naomi tudja, hogy ki rabolta el az unokaöccsét, és el volt szánva arra, hogy mindenképpen kihúzza belőle az igazságot. Indulatosan felemelte a hangját: – Választ akarok kapni a kérdéseimre, mégpedig most!

Antony Jákob és Naomi közé lépett és bemutatkozott. – Én képviselem a családot jogi ügyekben... – kezdett bele, de Naomi félbeszakította. – Én is a családhoz tartozom, és maga engem nem képvisel!

– Te aztán nem tartozol ehhez a családhoz! – Jákob most már majdnem kiabált.

– Eltűnt a húga kisbabája – folytatta Antony diplomatikusan –, és csak azt akarjuk kideríteni, hogy tud-e valamit a dologról.

– Én még arról sem tudok, hogy Rebeka férjhez ment. – Naomi szája halvány mosolyra húzódott.

– Te köszívű, te... – Jákobnál betelt a pohár. – Hol van Viktor? – kérdezte követelően. – Hol van a kisbaba? Egy hirtelen mozdulattal elindult az őket kijátszó asszony felé, hogy megragadja – már nem is tudott úgy gondolni rá, mint aki a nővére –, de Marcellus visszatartotta.

Naomi látta, hogy Jákob olyan dühös, hogy képes lenne megfojtani őt. Elsápadt, és egy lépést tett hátrafelé.

– Ha lecsillapszol, elmondok mindent, amit csak tudni akarsz.

Hirtelen az a rabszolga tűnt fel az ajtóban, aki korábban beengedte őket. – Minden rendben van, Lepidus – nyugtatta meg Naomi. A másik szobában várhatsz. Szólok, ha szükségem lenne rád. – A magas, jó felépítésű férfi szinte észrevehetetlenül meghajolt asszonya felé, majd kihátrált a szobából.

– Akkor kezdj bele! – követelte Jákob. – Lerázta magáról Marcellus kezét, amivel a férfi visszafogta őt. Odabólintott az orvosnak, jelezve, hogy most már kordában tudja tartani az indulatait.

Naomi leült, gondosan elrendezte a tunikája redőit, és vett egy nagy lélegzetet. Jákob most először vette észre rajta, hogy nem is annyira higgadt, mint amilyennek első látásra tűnt. A hideg felszín alatt Naomi nagyon is nyugtalan volt.

– Igazad van, tényleg tudom, hogy mi történt – kezdte Naomi. – Amikor Jákob újabb gyilkos pillantást vetett rá, sietve hozzátette: – Nincsen nálam a baba. De biztosíthatlak arról, hogy jól van, és gondos ellátást kap.

A hírtől, hogy Viktor jól van, Jákob kissé megkönnyebbült. De a kapott információ további megválaszolandó kérdéseket vetett fel. – Hol van a gyermek? Ki vitte el? Kinél van most?

Marcellus baráti figyelmeztetésként ismét megszorította Jákob vállát, hogy ne ragadtassa el magát. – Képzelteri, hogy Rebeka mennyire aggódik! – fordult oda Marcellus Naomihoz. – Kérem, mondja meg, hogy hol találjuk meg a csecsemőt, és már nem is zavarjuk magát tovább!

Naomi nem nézett Marcellusra. Továbbra is Jákobhoz beszélt.

– Az információ nincsen ingyen.

– Nincsen ingyen? – gondolkozott el egy pillanatra Jákob. Tudhatta volna, hogy bármilyen információval rendelkezik is Naomi, annak meg kell fizetni az árát. Már majdnem elkezdett csúnyákat mondani neki, de aztán visszafogta magát. Csak a fogát csikorgatta tehetetlenségében. Most csak az a fontos, hogy visszakapják Viktort. Utána még mindig megmondhatja a magáét Naominak.

Udvarias, de ugyanakkor hivatalos hangnemben Antony kapcsolódott be a megbeszélésbe. – Azt javaslom, hogy azonnal mondja meg nekünk, hogy hol találjuk meg a kisfiút! Önnek semmilyen törvényes joga nincs a gyermekhez.

– Van viszont törvényes jogom az apám hagyatékából rám eső részhez.

Jákob alig tudta türtőztetni magát. – Apa kitagadott téged.

– Apa áruló volt, akinek a teljes vagyonát elkobozta a császár.

– Te magad vagy az áruló!

Jákob szívesen folytatta volna még az ordítózásba fulladt szócsatát a nővérével, de Antony ismét közbeavatkozott. – A hagyaték ügyében a bíróság fog döntést hozni – mondta Naominak –, de azt hiszem, azt maga is tudja, asszonyom, hogy törvényileg nagyon ingatag alapokon áll az ügye. Nagyon valószínűtlen, hogy akár egy denariust is fog valaha látni a családi vagyonból.

– Jobb, ha feladod, Naomi! – Jákobnak sikerült visszafognia magát, és nem kiabált, de a keserűség ott bujkált a hangjában. – Van egy dokumentumod, amit egy halott uralkodó írt alá, akit már életében megvetettek, most pedig nyilvánosan is elhatárolódnak a döntéseitől. Van egy értéktelen, semmire sem jó iratod, és ez minden.

– Tévedsz. Valami másom is van. – Naomi visszanyerte a nyugalmát. Gonosz mosolyától Jákobon átfutott a hideg. – Nálam van Viktor.

Újra felállt, és ezúttal egyenesen Antonyra nézett. – Mondja meg a családnak, amelyet képvisel – mondta, erősen kihangsúlyozva a család szót –, hogy minden a hagyatékkal

kapcsolatos törvényi követelésemet elejtem, és gondoskodom arról, hogy Viktor visszakerüljön az anyjához! De akarok valamit cserébe.

– Mégpedig mit? – kérdezte Antony.

– A hajózási vállalatot.

– Hogy mit akarsz? – tört ki Jákobból.

– A hajózási vállalat feletti jogot. Rebekáé, Péteré és a tiéd lehet minden más. Az itteni és a római villa. A szőlő Gaulban, az olajfaligetek a Földközi-tenger partján. Tiétek lehet a pénz az összes bankszámláról. Biztos vagyok benne, hogy tekintélyes összegek vannak rajtuk felhalmozva – több mint elég, hogy mindhárman luxuskörülmények között élhessetek az életetek hátralévő részében. Én csak a hajózási vállalatot akarom vezetni.

– Neked elment az eszed! – Jákob el sem akarta hinni mindazt, amit az imént hallott. Bár tudta, hogy Naominak igaza van. Még akkor sem lennének anyagi problémáik, ha a hajózási vállalat többé nem hozna nekik jövedelmet. De itt és most nem a pénzről volt szó. A hajózás az apját jelentette. A vállalat Ábrahám lényege volt, és az a gondolat, hogy Naomi megkaparintsa – mégpedig olyan módon, hogy elrabolja Ábrahám unokáját – megemészthetetlen és felfoghatatlan volt.

– Nektek viszont lejárt az időtök! Naomi megfordult, és behívta Lepidust, aki egy másik rabszolgával együtt tért vissza a szobába. – Kérlek, kísérjétek ki ezeket az urakat! – utasította őket úrnőjük.

– Menj haza – fordult oda Jákobhoz –, és beszéld meg az ajánlatomat a családdal! Holnap értesíthetsz a döntésekről. Vagy holnapután. Vagy amikor végül úgy határoztok, hogy vissza akarjátok kapni Rebeka kisbabáját.

Naomi megfordult, és elindult kifelé a szobából. – Ezt nem fogod megúszni – mondta neki Jákob.

Naomi anélkül távozott, hogy válaszolt volna.

Jákob kérdően a többiekre nézett, hogy mi legyen a következő lépésük. Tajtékozott a méregtől, és alig tudta megállni, hogy félre ne lökje Lepidust és a másik rabszolgát, és ne rohanjon Naomi után. – Többen vagyunk, mint ők – gondolta. – Hárman kettejük ellen. A másik férfi nem volt olyan nagy termetű és megfélemlítő külsejű, mint Lepidus, de azért ő is elég masszívnak nézett ki.

Jákobnak bizsergett a tenyere, hogy beverjen nekik, de Marcellus és Antony az ajtó felé terelték. A két rabszolga ott volt a nyomukban, hogy meggyőződjenek arról, hogy mindhárman távoznak.

Amikor kiértek a házból, Jákob mondani akart valamit, de Antony csendre intette. Miután valamennyire eltávolodtak az épülettől, megálltak.

– Tudom, hogy nekik akartál menni, de ezzel semmit nem értünk volna el – jegyezte meg Antony.

– Nem fogom hagyni, hogy Naomi ezt csak úgy büntetlenül megússza – suttogta Jákob mérgesen.

– Nem is azt mondom, hogy hagynod kellene. De nincs értelme az életünket kockáztatni, amikor azt sem tudjuk, hol van Viktor.

– Figyeltem, amíg odabent voltunk, hogy hallok-e valami olyasmit, ami arra utalna, hogy egy kisbaba lehet a közelben. De semmi ilyesmi nem tűnt fel. Gondoljátok, hogy Naomi az igazat mondta, amikor azt állította, hogy Viktor nincs a házban? – kérdezte Marcellus.

– Nem tudom – felelt Jákob. – De jobb nem kockáztatni. Szerintem itt kellene maradnunk, és figyelni a házat.

A következő néhány percben a három férfi megbeszélte a helyzetet. Azt tervelték ki, hogy megfigyelik Naomit, hátha a gyermekrabló nyomára vezeti őket.

– Én itt maradok Jákobbal – mondta Marcellus Antonynak. – Te menj vissza a villába, és pihenj egy kicsit! Tudasd Rebekával, hogy Viktor biztonságban van – legalábbis úgy gondoljuk.

– Rendben van. Reggel visszajövök és leváltalak benneteket.

Miután Antony távozott, Marcellus és Jákob az útról az árnyékba húzódtak. Megpróbálva észrevétlenül maradni, visszasettenkedtek Naomi házához. Előre megállapodtak abban, hogy a bejárat ajtótól néhány méterre elterülő borókás részen fognak elbújni, így arrafelé osontak.

Jákob lekuporodott az egyik fa mögé. Végigfeküdt a földön, és szorosabbra húzta a köpenyét maga körül. Hason feküdt, a házat figyelte, és az iménti találkozón tűnődött. Habár nyilvánvaló volt, hogy Naomit nem érte váratlanul a látogatásuk, volt valami furcsa a viselkedésében. – Nem mintha valaha is normálisnak lehetett volna tekinteni a viselkedését – gondolta. De erre a furcsa viselkedésre most nem talált magyarázatot.

A gondolatai fokozatosan átterelődtek Naomiról Damianra. Jákob tudta, hogy Damiannak is itt kell lennie valahol a közelben. Ahányszor csak a férfi az eszébe jutott, forni kezdett benne a méreg.

Gondolatban egyre többször időzött el a menedékvárosokról szóló részekben a Bibliából. A menedékvárosok részét képezték az ősi zsidó törvényrendszernek. Ha egy ember erős felindulásból – vagyis véletlenül – megölt egy másik embert, menedéket kereshetett a hat védelemre kijelölt város egyikében azok elöl, akik különben bosszút akartak volna állni rajta, vagy aránytalanul súlyos büntetést akartak kiróni rá. De ha szándékosan ölt meg valakit – vagyis gyilkosságot követett el –, akkor halálbüntetés járt ki neki. „A vérbosszuló rokon ölje meg a gyilkost.” – ezt mondja az Írás.

Jákob elsődleges célja most az volt, hogy megtalálja az unokaöccsét. De amint Viktor újra visszakerül az édesanyja karjaiba, le akar számolni Damiannal. Ismerte János apostol hozzáállását az ügyhöz. Tudta, hogy mit gondol Rebeka, Péter és Marcellus. Azzal is tisztában volt, hogy már nem a zsidó törvények korában élnek, hanem a sokat dicsért római jog rendszerében. És tudta azt is – János sokat idézte neki –, hogy az Úr a bosszúállás.

Mindezt tudta, és mégsem tudott szabadulni a gondolattól, hogy neki kell betöltenie a vérbosszuló rokon szerepét. Magában megesküdt: – Teszek róla, hogy sehol ne találhass menedéket, Damian!

.oOo.

– Nem tudom elhinni, hogy ilyen helyzetbe hoztál! – Naomi a halántékát masszírozta. Lüktetett a feje a fájdalomtól az öccsével való találkozás következményeként.

Damian peckesen sétált fel és le a szék előtt, amin Naomi ült. – Te láthatóan semmit sem tudtál keresztülvinni magadtól – jegyezte meg.

– Ezért hát elraboltad a húgom csecsemőjét, anélkül, hogy előtte velem konzultáltál volna erről, majd egyszer csak megjelensz itt ma délután a kisbabával együtt. – Naomi még csak

nem is próbálta meg leplezni, hogy alig képes felfogni, hogy tehette ezt Damian, és hogy rendkívül bosszantja a dolog.

– Ahogy már korábban is említettem, valamivel mozdítani kellene az ügyeden. Szükség van valamire, amitől alkupozícióba kerülsz.

Naomi magában elismerte, hogy valóban történnie kellene valami reménykeltőnek az ügyében, ha győzni akar. Nem volt szüksége Jákob ügyvédjére ahhoz, hogy erről felvilágosítsa. De azt álmában sem gondolta volna, hogy egy ordító csecsemő lesz a megoldás. Damian előre be nem jelentett terve mellé állt – mi mást is tehetett volna, amikor Jákob megjelent a házában, mielőtt még ideje lett volna végiggondolni, hogy mibe is keveredett bele – de nem örült túlságosan a dolognak.

Nem igazán sok mindennek tudott örülni mostanában. Hiányzott neki Róma, és az idős férje is. Lucius figyelmes volt hozzá és odaadóan szerette, bár magas rangú szenátorként rengeteg időigényes elfoglaltsága akadt.

– És a tervem működik – folytatta Damian. – Vagy működni fog. Bármit megadnak azért, hogy visszakapják a gyereket, majd meglátod! És akkor tiéd lehet a hajózási vállalat, és te lehetsz a főnök.

– Te pedig visszamehetsz Rómába, vagy ahová az uralkodó elküld. – Ez a gondolat a kedvére való volt Naominak. Ki nem állhatta a durva, beképzelt – sőt mi több, kegyetlen – katonát, aki a mostohafia lett. Korábban még csak egyszer találkozott Damiannal, mielőtt a férfi tíz nappal ezelőtt Efézusba érkezett. Azon a napon, amikor Damian arra kényszerítette Ábrahámot és a családját, hogy mutassák be a kötelező áldozatot a császárnak.

A férfi most azért jött Efézusba, mert Lucius nem tudott elutazni Rómából Naomival. Maga helyett Damiant küldte, azt gondolva, hogy a fia hasznos lehet Naomi ügyének előremozdításában. Lehet, hogy tényleg hasznosnak bizonyul – ismerte el magában Naomi –, de undorító egy alak, és nagy megkönnyebbülés lesz, ha végre elmegy, és békén hagyja őt.

– Akkor lehet, hogy elmegyek. Bár nincs új megbízatásom. Az új császár nincs különösebben lenyűgözve az egyedülálló képességeimtől – jegyezte meg Damian. Keskeny vágású szemei szórakozottan és mégis átható pillantással vizslatták Naomit. – Vagy talán mégis itt maradok, és biztosítom, hogy a fiam megkapja a rá eső részt az új vállalatodból. Persze nekem kell majd vezetnem, amíg...

– Micsoda? – Naomi azt hitte, hogy nem jól hall. Ezt biztosan nem mondhatta a férfi. – Rebeka kisbabája a te tulajdon fiad?

– Így van. Én vagyok a fiú apja. – Damian elmosolyodott. De nem az apai büszkeség kifejezése jelent meg az arcán, hanem egy kéjvágytól megkötözött ember undorító vigyorgása, akinek a viselkedése nem ismer határokat.

Naomi nem egykönnyen döbbsent meg valamin, és egyáltalán nem volt lelkiismeret-furdalása, ha egy helyzetet a maga előnyére használt ki. De ez a gyermekrablás már valahogy neki is túl sok volt. Damian nem csak becsstelen és álnok, hanem kétségkívül van benne valami határozottan barbár beütés is. És hogy ő lenne a csecsemő apja? Ez egyszerűen lehetetlen.

A hűgára gondolt, és beleremegett a gondolatba. Rebeka önként bizonyára nem engedte meg ennek az embernek, hogy hozzányúljon a testéhez. Nem pusztán csak azért, mert visszataszítónak találta a férfi külsejét, ami valóban igaz is Damianra. De ő az az ember, akit Rebeka felelősnek tart az édesanyjuk haláláért, és a saját szenvedéséért. Ami azt jelenti – döbbsent rá Naomi –, hogy Damian megerőszakolta a hűgát. Bármennyire is nem szerette a

családját, és bármennyire is igyekezett megszerezni tőlük az apja hagyatékának egy részét, ettől a felismeréstől felfordult a gyomra.

Naomi felállt, és odament Damianhoz. A férfi alig volt magasabb nála. Naomi mérgesen meredt rá. – Elfelejtettél engem tájékoztatni erről a fontos apró részletről.

– Nem akadt időnk arra ma délután, hogy megvitathattuk volna az apaság kérdését. Túlságosan elfoglalt voltam azzal, hogy szoptatós dajkát kerítsek a kölyöknek. Úgy gondolom, hogy muszáj enni adnunk neki, amíg meg nem kapjuk, amit akarunk – válaszolt Damian.

– Azt tudom, hogy én mit akarok. Azt, hogy a gyerekekkel együtt azonnal távozz a házamból!

Damian semmit nem vett vissza a fenyegető fellépéséből. – Naomi, hát nincs benned semmi anyai ösztön? – kérdezte megjátszott döbbenettel. – Viktor nem egyszerűen az unokaöcséd, hanem az unokád is.

Ettől a gondolattól nagy hahotában tört ki. – Ugye nem tetszik neked a nagymamaság gondolata? Azt gondolod, hogy még túlságosan gyönyörű és fiatal vagy ehhez?

– Az nem tetszik, hogy még mindig itt vagy az én házam fedele alatt. – Azon az iróniára jó okot adó tényen, hogy huszonöt éves korára nagymama lett belőle, még később is elgondolkodhat. Most csak arra tudott gondolni, hogy meg akar szabadulni Damiantól. Sohasem lett volna szabad beleegyeznie, hogy Lucius ideküldje őt a házába!

– Egyébként, még ha hajlandó is vagyok együtt működni a terveddel, nem tarthatjuk itt Viktort a házamban – tette hozzá. – Jákob és a barátai nyilván nem fogják feladni a keresést, és biztos lehetsz benne, hogy vissza fognak jönni. Attól rettegetem egész idő alatt, amíg a házban voltak, hogy a kisbaba elkezd sírni, és elárul bennünket. Akkor biztosan verekedés tört volna ki, és ki tudja, mi lett volna a vége.

– Nekem nem lett volna ellenemre, ha verekedni kell. Adósa vagyok a bátyádnak egy visszavágóval egy csúnya göbért a fejemen. Egyszer majdnem megölt.

– Az biztosan ellenedre lett volna, ha visszaszerezték volna Viktort. Vagy ha megsérült volna, vagy esetleg meg is ölték volna az érte folyó harc során. Az azonnal pontot tett volna a zsarolási terved végére.

Egy ideig még hevesen vitatkoztak, majd Naomi mély megkönnyebbülésére Damian beleegyezett, hogy a gyermekkel együtt elhagyja a házat. – Ismerek egy helyet, ahová elvihetem a kölyköt – mondta Damian. – Egy olyan helyet, ami nem Efézusban van. Jákob és a többiek ott soha nem fognak rátalálni.

– Jó. Reggel első dolgod a távozás legyen!

– Te pedig folytathatod a tárgyalást a családdal. Vissza fognak jönni. De egy dolgot ne felejts el, Naomi! – A mutatójával Naomi állá alá nyúlt, és megemelte. – Én is vissza fogok jönni, hogy megnézzem mire jutsz. Ne kelljen csalódnom benned!

Naomi hátrahőkölt és lesöpörte a férfi kezét az arcáról. – Soha többet ne merészelj megérinteni!

– És eszedbe ne jusson kisemmizni engem! Akár tetszik, Naomi, akár nem, mostantól partnerek vagyunk.

6

Péter elfojtott egy ásítást. Antony már jóval pirkadat előtt felkeltette őt és Rebekát, hogy jelentse nekik mi történt Naomi házában. Az ebédlőben ültek le beszélgetni, és Rebekával együtt Péter is megkönnyebbülve és ugyanakkor megdöbbenve hallgatta végig az ügyvéd híreit.

– De legalább azt tudjuk, hogy ki vitte el Viktort – mondta Antony –, és azt is, hogy jól van. Naomi nem fogja hagyni, hogy baja történjen – hiszen tárgyalási alapként akarja használni a babát.

– Hála legyen Istennek ezért! – jegyezte meg Rebeka. A megkönnyebbüléstől hosszasan fújta ki az addig visszatartott levegőt, amitől a vállai láthatóan is ellazultak és leereszkedtek. – De addig nem leszek nyugodt, amíg haza nem kerül hozzám.

– Szerinted mi legyen a következő lépésünk? – kérdezte Péter.

Antony tájékoztatta őket a tervükről, hogy megfigyelés alatt akarják tartani a házat, és követni akarják Naomit. – Elvezethet bennünket Viktorhoz, vagy... – Megállt a beszédben, és Péterre nézett, hogy kipuhatolja, hogyan reagál. – Vagy tehetünk neki valamiféle ajánlatot, valamilyen mértékben teljesíthetjük a követelését – ha ezt akarjátok tenni.

Péter a gondolataiba merült, és nem válaszolt. Eszébe jutott az utolsó alkalom, amikor találkozott Naomival. Azon a napon történt, amikor a nővérük Efézusba érkezett, és megpróbálta magának követelni a teljes hagyatékot. Amikor Naomi rádöbben, hogy először életében képtelen megfélemlíteni Pétert, felajánlotta neki, hogy osszák el a hagyatékot egymás között. Nemtörődöm módon megjegyezte, hogy mivel Rebeka és Jákob sohasem fognak visszatérni az Ördög-szigetről, ők ketten megosztozhatnak a vagyonon. Péter úgy megdühödött azon, hogy Naomi ilyen érzéketlenül semmibe veszi a testvéreiket, az apjával szemben elkövetett árulásról már nem is beszélve, hogy megvetéssel utasította vissza az ajánlatot, és felszólította a nővérét, hogy azonnal távozzon. A jelenetnek a gondolatától is még mindig görcsbe rándult a gyomra, amikor az eszébe jutott.

– Erről szó sem lehet! – jegyezte meg gyorsan Rebeka. – Nem elégíthetjük ki Naomi igényeit. Mindennel szembe fordult, amit ez a család képvisel. – Felsóhajtott, és a hangja elveszítette az előbbi határozottságát, ahogy megkérdezte: – De akkor mi fog történni Viktorral, ha mi nem...

– Elmehetünk a hatóságokhoz – vetette fel Antony –, bár nem tudom, hogy mire mennénk vele. Az üldözésnek ugyan már vége, de bizonyos helyeken még mindig mutatkoznak a keresztényekkel szembeni ellenségeskedés jelei. Ezért nem vagyok benne biztos, hogy kapnánk-e hivatalos segítséget, vagy ha igen, az mennyire lenne hatékony. Lehet, hogy egyszerűen családon belüli vitás kérdésnek tekintenék az ügyet, és nem kívánnának beavatkozni.

– Megfogadtam, hogy még azt sem fogom hagyni Naominak, hogy apa irodájába még egyszer betegye a lábát – mondta Péter. – De ha ez az ára annak, hogy visszakapjuk Viktort, akkor...

Rebeka megrázta a fejét. – Nem, Péter. Bármennyire is szeretném visszakapni a kisbabámat, nem adhatod csak úgy át a vállalatot Naominak. Ez nem lenne helyénvaló.

– Soha nem adnám át teljesen a vállalatot – gondolkozott el Péter –, de felajánlhatnánk neki egy kompromisszumos megoldást.

– Mire gondolsz? – kérdezte Antony.

– Nem igazán a pénzt akarja – jegyezte meg Péter.

– Nem a Birodalom egyik legnagyobb vállalatának a megszerzése lenne a célja? – tette fel a kérdést Antony. – Nehezen tudom ezt elhinni.

– Nem ez az alapvető célja. – Rebeka csodálkozóan felvont szemöldökét látva Péter sietve megmagyarázta. – Ó, persze hogy szereti a gazdagság biztosította előjogokat, és úgy szórja a pénzt, mintha a tengerparton minden homokszemcse aranyból volna. De nem ezért pályázik a hajózási vállalatra.

– Akkor meg mit akar? – kérdezte Rebeka. – Azért csinálja, hogy kínozzon bennünket?

– Nem. Ő hatalmat akar. Elismerést. És be akarja bizonyítani, hogy apának nem volt igaza.

– Miben nem volt igaza apának? – Rebekán látszott, hogy fogalma sincs, hogy Péter mire gondol.

– Naomiban él a keserűség – folytatta Péter –, mert apa nem volt hajlandó őt tekinteni a leendő utódjának a vállalat élén. A nővérünk már az előtt sokat megtanult a vállalatról, mielőtt Jákob és én elég idősök lettünk volna ahhoz, hogy írni és olvasni megtanuljunk. Sőt több veleszületett tehetsége volt hozzá, mint amennyit én valaha is remélhetnék. De apa soha nem értékelte a jó üzleti érzékét, csak mert lánynak született. „A nők háztartást vezetnek, nem pedig az egész világot behálózó vállalatokat.” – közölte egyszer vele.

– El tudom képzelni, hogy ez mennyire rosszul esett neki – jegyezte meg Rebeka –, Naomi mindig nagyon rosszul tűrte, ha nemet mondtak neki.

– Már majdnem – majdnem – meg is sajnáltam, amikor visszatért Efézusba. Azt ajánlotta, hogy osszuk fel kettőnk között a vállalatot. – „Dolgozhatnánk együtt. – javasolta. – Te vezetnéd az irodát itt, Efézusban, én vezetném az irodát Rómában.”

– Persze rájöttem, hogy biztosan megpróbálná a római irodát a vállalat központjává megtenni, Efézus pedig csak egy fiókiroda maradna. Végül pedig megpróbálna mindenből kiforgatni. Úgyhogy nem mentem bele az ajánlatába. – Odafordult Antonyhoz. – Még mindig egy cseppet sem tetszik a gondolat. De azt kérdezted, hogy hajlandó lennék-e valamit is felajánlani Naominak. Erre a változatra esetleg hajlandó lennék. Talán megelégedne azzal, hogy vezethetné a római irodát.

Antony egy pillanatig fontolgatta az ajánlatot. – Ebbe Jákobnak is bele kellene egyeznie. És természetesen Rebekának is.

Péter észrevette, hogy Antony hangja ellágyult, ahogy kiejtette Rebeka nevét. Azt viszont nem értette, hogy az ügyvéd miért nem néz soha egyenesen Rebekára, amikor beszél. Valami baja lehet a húgával?

– Én azt teszem, amit a legjobbnak gondoltok, de kétlem, hogy Jákob ebbe valaha is bele fog menni – mondta Rebeka.

Péter odafordult a húgához. – Lehet, hogy belemegy, ha megkéred rá.

– Majd én említést teszek erről Jákobnak. Ti pedig beszélhettek vele, amikor hazaér – ajánlotta fel Antony. Felállt, a köpenyéért nyúlt, és távozáshoz készülődött. – Most viszont mennem kell. Megígértem Jákobnak és Marcellusnak, hogy az első dolgom lesz reggel, hogy leváltom őket. Egész éjszaka Naomi házát figyelték.

– Megyek, és kerítek még néhány embert, hogy segítsenek, ahogy kérted... – Péter elhallgatott, amikor Marcellus lépett be a helyiségbe. Az orvos köpenye hátra volt vetve, és az arca vörös volt a kimerültségtől.

– Egészen idáig futottam – szólalt meg Marcellus, majd levegő után kapkodva megállt a beszédben.

– Mi történt? – kérdezte Péter rosszat sejtve.

– Hol van Jákob? – kérdezte Antony.

– Damiant követi – jelentette be Marcellus még mindig erősen lihegve.

– Damiant? – Rebeka talpra ugrott. – Mi folyik itt? – Nekem senki nem mondta, hogy Damian itt van.

– Pirkadatkor egy kocsi állt meg a ház előtt – folytatta Marcellus. – Kioldozta a köpenyét és ledobta az ebédlő egyik díványára. – Röviddel utána Damian jött ki az épületből. Egy nő követte. A nő...

– Naomi volt?

– Jellemző egy ügyvédre – gondolta Péter fanyarul, amikor Antony megszólalt. Mindig kérdésekkel szakítják félbe az embert. Mindig a tényekre kíváncsiak.

– Nem. Szolgálonak látszott. Szoptatós dajka lehetett. Egy csecsemőt tartott a karjaiban – mondta Marcellus.

– Szóval Viktor mégis a házban volt tegnap. – Antony hosszasan fújta ki magából a levegőt.

Rebeka szinte megszólalni is alig bírt. – Damiannál van a kisbabám? – Hirtelen úgy kezdett kinézni, mint aki rosszul van. Péter odament hozzá és átkarolta.

– Beültek a kocsiba és elhajtottak. Jákob és én követtük őket. Olyan gyorsan szaladtunk, amennyire csak telt tőlünk. Persze nem voltunk képesek utolérni őket, de sikerült olyan gyorsan futnunk, hogy lássuk, melyik úton indulnak el. Észak felé tartottak, kifelé a városból.

Antony teletöltött egy kupát vízzel, és odanyújtotta Marcellusnak, aki egy hajtásra kiitta azt mielőtt újra megszólalt volna. – Jákob elment lovat keresni, én pedig idejöttem, hogy tájékoztassalak benneteket arról, hogy Jákob Damian üldözésére indul.

– Van valami elképzelésed, hogy merrefelé tarthatnak? – kérdezte Péter. Próbálta gondolatban felidézni az utat, amire valószínűleg rátérhettek. Nem voltak neki nagyon ismerősek a várost körülvevő helyek, mivel a kikötőbeli irodájánál messzebb csak ritkán jutott el.

– A Szmirna és Pergamum felé vezető úton indultak el, bár nem ismerjük az úti céljukat. Jákobnak mostanra már biztosan sikerült lovat kerítenie, de nem igazán tudom, hogy egyáltalán lehetséges-e utolérni valahogy is azt a kocsit.

– Utol fogja érni. És szerintem nekünk Jákob után kellene mennünk – mondta Antony Marcellusnak. – Bemegyek a városba és bérelek néhány lovat.

– Ezt majd én elintézem – szólalt meg Péter. – A gyaloghintóm mostanra már biztosan megérkezett.

Amikor Péter elkezdett dolgozni a hajózási vállalat irodájában, Quintus úgy rendezte el, hogy a társaság teherhordói közül nyolc férfi mindennap kora reggel megjelenjen a villában. A fedeles gyaloghintó hosszú rúdjaikat tartva levitték Pétert a hegyről a kikötőbe, a munkanap

végén pedig ugyanígy hazavitték. Péter a sánta bokájával nem lett volna képes naponta kétszer gyalog megtenni ezt a nagy távolságot.

– Amint beérek az irodába – mondta Péter –, felküldök néhány lovat a szállító lovaink közül.

– Nem! – Mindenki Rebeka felé fordult, amikor a lány felemelte a hangját. – Ne lovakat küldj, hanem kocsit! – utasította Pétert. – Én is velük megyek.

Egy pillanatnyi meglepett csend után Antony szólalt meg. – Biztos benne, hogy igazán ezt akarja tenni? Hosszú út lesz, és lehet, hogy... – Egy kis időre elhallgatott, és másképp fogalmazta meg, amibe belekezdett. – Lehet, hogy nem lesz könnyű megtalálni a kisbabát.

– A fiamnak szüksége van az édesanyjára – jelentette ki Rebeka. Határozott mozdulattal kihúzta magát. – Én pedig ott szándékozom lenni, amikor megtalálják.

.oOo.

Dél már elmúlt, amikor Jákob megállította a lovát és leszállt a nyergéből. Elérte az Efézus és Szmirna között fekvő két megállóhely egyikét. A megállóhelyek kis helyőrségek voltak, amelyek körülbelül húsz kilométernyi távolságban helyezkedtek el egymástól. A hadsereg futárai, akik a hivatalos küldeményeket szállították, ezeken a helyeken kaphattak pihent lovakat. A századok során Róma győzedelmes légióit nagyszámú útépitő mérnök munkája is megtámogatta. Együttműködésük azt eredményezte, hogy jól járható utak hálózta be a Birodalmat, amelyek nem csupán a csapatok nagy számának mozgását tették lehetővé, de kereskedelmi szempontból is összekapcsolták a Birodalom távoli tájait. A nyolcvanezer kilométernyi főút, és a háromszázhuszezer kilométernyi kevésbé jól kikövezett és murvás út mentén kerek kövek jelezték a fővárostól mért távolságot, bizonyítva a mondás igazságát, hogy végül minden út valóban Rómába vezet.

Jákob tudta, hogy a gyermekrablóknak legalább egy óra előnyük van vele szemben, ezért nem szándékozott addig megállni, amíg a lova annyira ki nem fárad, hogy már nem képes tovább menni. Most viszont mégis megállt, mert az jutott az eszébe, hogy ha Damian valamilyen okból meg akarta szakítani az utazását, azt valószínűleg az egyik ilyen katonai helyőrségnél tette meg. Bár Jákob észrevette, hogy Damianon nem volt egyenruha, amikor ma reggel elhagyta Naomi házát. Vajon kilépett a hadseregből? Az is lehet, hogy egyszerűen csak eltávozáson van. A tribunusok gyakran hordtak civil ruhát, amikor nem voltak szolgálatban.

A katonák arról számoltak be Jákobnak, hogy elég sok kocsit láttak elhaladni az úton, de egyik sem állt meg a helyőrségnél.

Jákob újra felszállt a lovára, és folytatta az útját Szmirna irányába. El sem tudta képzelni, hogy Damian hová viszi Viktort. Először is, vajon miért jött el Efézusból? Ha Naomi a hajózási vállalatra akarja becserélni Viktort, akkor miért küldi el magától? Ennek így nem volt semmi értelme. De hát amúgy is kevés dolognak maradt még értelme az életben az óta a nap óta, amikor Jákob a császári tömjént a földre szórta, és megtagadta, hogy kimondja azt a négy rövid kis szót: – A Cézár az Úr.

Annyira meghajtotta a lovakat, amennyire csak merte. Próbálta behozni az elvesztegetett időt, miközben a szemei folyamatosan a széles utat kémlelték maga előtt. Egy hidegfront érkezével feltámadt a szél, és a hideg fuvallat az arcába vágott.

Két órával később megállt a második helyőrségnél, és ismét a kocsiról kérdezősködött, amelyben egy férfi, egy asszony és egy csecsemő utazik. Elkezdte részletesen leírni Damian külsejét, de a katona félbeszakította.

– Miből gondolja, hogy itt álltak meg? – kérdezte. – Ez itt a hadsereg helyőrsége, nem pedig fogadó az utazóknak.

– Tudom – felelte erre Jákob –, de a férfi a hadsereg tisztje. Egy üzenetet kell átadnom neki, és nem tudom biztosan, hogy hol fogja legközelebb megszakítani az útját. – Ez így még csak nem is hazugság – gondolta Jákob. Valóban egy egyértelmű üzenetet szándékozott átadni Damiannak.

Ezúttal sem járván sikerrel, Jákob tovább lovagolt. Már majdnem leszállt az este, mire elérte Szmírnát. Elállt a szél, de a befelhősödött égből nedves őszi köd kezdett aláereszkedni. Tetszik, vagy nem tetszik, meg kell állnia.

Még ha Damian el is hagyta Szmírnát, akkor is meg kell pihennie valahol éjszakára, különösen azért, mert egy csecsemő is vele van. Nem olyan sokkal járhatott Jákob előtt, így lehet, hogy éppen most ő is itt tartózkodik, ugyanebben a városban. – De hol lehet? – tűnődött Jákob. Vajon hogyan kellene megtalálnia a férfit? Hogy tudná kimenteni a kezei közül Viktort?

Kimerülten, fázva és éhesen – az előző esti vacsora óta semmit nem evett – megállt egy lerobbant külsejű fogadónál a város szélén. Átadta az elfáradt lovat egy elég megbízhatatlan külsejűnek kinéző lovászfűnnek, és bement a fogadóba. Talán a dolgok biztatóbbnak fognak látszani, miután eszik valami meleget és alszik néhány órát.

.oOo.

A helyzet abszurditása megdöbbenetette Antonyt, ahogy végignézett az útitársain. Egy fehér hajú prédikátor, aki kétségtelenül a legidősebb ember, akivel valaha is találkozott életében. Egy középkorú, frissen leszerelt egészségügyi tiszt, akinek a zord viselkedése és szálfagyenes tartása árulkodó jelként mutatta, hogy korábban katona volt, és egy gyönyörű fiatal édesanya, akinek sikerült megőriznie csendes méltóságát a felfordulás közepén is. A furcsa csoport ismeretlen cél felé indult el, és nem volt semmi tervük akkorra sem, amikor majd megérkeznek a céljukhoz. Abszurd.

– Aú! – Az apostol a fejét tapogatta, ami a kocsi oldalához ütődött, amikor a jármű az út újabb egyenetlen szakaszán haladt végig. – A belső szerveim azóta nem rázkódtak ennyit, mióta a Galileai-tengeren egy kis halászhajóban átéltem a viharokat.

– Szólok a kocsisnak, hogy lassítson le. – Antony kopogni kezdett a zárt fülke falán, hogy magára vonja a hajtó figyelmét. De mozdulat közben megállt, amikor az öregember ismét felmordult. Gyorsan odakapta a szemét Jánosra. Az apostol elmosolyodott.

– Mondja meg neki, hogy hajtson gyorsabban! – szólt oda Antonynak.

Antony viszonzta a mosolyát, és újra hátradőlt az ülésen, ráhagyva a kocsisra, hogy maga határozza meg, hogy milyen gyorsan akarja hajtani a lovakat.

Ez volt az első alkalom, hogy találkozott az idős prédikátorral. Az édesanyja gyakran beszélt János apostolról, így Antony hallott már az efézusi keresztények legendás híru vezetőjéről. De be kellett ismernie magának, hogy nemigen figyelt oda Helena szavaira. Helena hajlamos volt mindenféléről összevissza fecsegni, Antony pedig gyakran azon kapta magát, hogy csak bólogat az anyja szavaira, anélkül, hogy igazán tudná, hogy miről is van szó. Fel tudta viszont idézni Helena megdöbbenő leírását Jánosról, aki azt mondta az apostolról, hogy a férfi egy „örökkévaló kincs egy vén, halandó testbe zárva”.

Bár kezdetben morgolódott magában, amikor megtudta, hogy az apostol is velük fog utazni, kezdett egyetérteni ebben az édesanyjával. Miután Péter elment az irodába, Marcellus elindult Jánoshoz, hogy beszámoljon neki a történekről, és tájékoztassa, hogy hová indulnak, vagyis hogy mire gondolnak, milyen útirányban kellene elindulniuk. Az öregember először

gyengélkedett, amikor visszatértek az Ördög-szigetről. Bár már valamennyire visszanyerte az erejét, Marcellus még mindig naponta meglátogatta, hogy megnézzé hogy van.

– Visszaérek, még mielőtt befutna a kocsi – biztosította Marcellus Antonyt. Tényleg időben ott volt, de az apostolt is magával hozta. – Megígértem Jánosnak, hogy hamarosan elmegyek vele Szmírnába – magyarázkodott Marcellus Antonyt félrevonva. – Egy fontos levelet kell kézbesítenie az ottani gyülekezetnek, és ragaszkodott hozzá, hogy most vágjon neki az útnak velünk együtt. Nem tudtam lebeszélni róla.

– De lassabban fogunk haladni miatta – próbált ellentmondani neki Antony.

– János miatt aztán nem! Különb is, ha kiderül, hogy Jákob Szmírnán túlra is követte Damiant, az apostolt ott hagyhatjuk a városban, és nélküle mehetünk tovább.

Antony most elismerte magában, hogy az öregember nem hogy nem lassította le őket, hanem még gyorsítani is igyekezett az utazás tempóját.

János odahajolt Rebekához, és megveregette a kezét. – Nem szabad aggódnod – szólt hozzá. – Emlékszel arra a próféciára, amit az Úrtól kaptam, mielőtt Viktor megszületett?

Rebeka bólintott. Egy halvány kis mosoly jelent meg az arcán. – Azt mondtad, hogy Isten vigasztaló üzenetet küldött nekem. Utána pedig azt, hogy a gyermek, aki a hasamban növekszik, egy fiú. Istent fogja szolgálni, és Isten nagy embere lesz belőle.

– Hiszel ebben, Rebeka?

Rebeka állta az apostol részegezett tekintetét. – Igen, hiszek benne.

– Akkor Isten meg fogja őrizni Viktort, és biztosítja, hogy sikerüljön megtalálnunk a kisfiadat.

Antony csak végighallgatta a beszélgetést, de nem fűzött hozzá kommentárt. Remélte, hogy az apostolnak igaza lesz, bár sohasem tartotta valami nagyra a próféciákat. Efézus ugyanis tele volt úgynevezett jövőbelátókkal, akik szíves örömet megprófétáltak a jövőjét annak, aki hajlandó volt fizetni érte.

Neki magának eléggé ködös elképzelése volt a keresztényekről. Az édesanyján kívül túl sokkal nem találkozott közülük. Addig, amíg Jákobbal és Péterrel nem került kapcsolatba, a kereszténységet az asszonyok hitének tartotta. A társadalom gyenge és kisemmizett tagjai hitének. Most kezdte felismerni, hogy a keresztény hit nem ismeri az osztály és nembeli korlátokat, de még mindig nem igazán tudta, hogy mit is gondoljon róla.

Gyorsan elkapta a tekintetét Rebekáról. Egy dologban biztos volt: attól a pillanattól fogva ellenállhatatlan vonzódást érzett a lány felé, amikor először találkozott vele. Egész délelőtt igyekezett elkerülni, hogy rá kelljen néznie Rebekára, mert a gondolatai teljesen a helyzethez oda nem illőek voltak. Rebeka láthatóan össze volt törve, de ugyanakkor elszánt is volt. Antony alig tudta megállni, hogy ne engedjen a késztetésnek, hogy átölelje, és biztosítsa arról, hogy minden rendben lesz. Először is, nem tudta megígérni neki, hogy biztosan jó vége lesz a dolgoknak. Másodszor pedig, alig ismerte Rebekát. Az ilyen szoros fizikai közelség pedig valószínűleg inkább ellenszenvet keltene a lányban, ahelyett, hogy megnyugtatóná.

Ezért próbálta meg figyelmen kívül hagyni Rebekát a villában. Most viszont itt ült mellette egy kemény fapadon, egy kocsi, amelyik az elérhető legnagyobb sebességgel zötykölődik a főút egy egyenetlen szakaszán. Ilyen közelségben már nem volt képes nem venni tudomást arról, hogy mit is érez a lány iránt. Megérezte, hogy Rebeka ismét ránéz. Megkockáztatott hát egy rövid pillantást felé.

– Nem lett volna szükség arra, hogy maga belebonyolódjon ebbe a nehéz helyzetbe. De örülök, hogy megtette – fordult hozzá Rebeka. Megállt a beszédben, és másfelé nézett. – Vagy csak azért teszi, mert a bátyáimnak dolgozik?

János beszédes tekintettel nézett Antony irányába. – Szerintem ezúttal nem fog számlát benyújtani a szolgálataiért.

Ez vajon valami figyelmeztetés akar lenni? Antony nem volt biztos benne.

Megköszöri a torkát. Nem magyarázhatta el Rebekának, hogy az elsődleges motivációja az iránta érzett erős fizikai és érzelmi vonzódás. – Péter és Jákob több lett nekem, mint egyszerű ügyfél – felelte a kérdésre. – A barátaimnak tartom őket. – Ez kétségkívül igaz – gondolta Antony. Megnyugodott egy kicsit és elmosolyodott. – És tartok tőle, hogy az édesanyám kitekerné a nyakamat, ha nem tennék meg mindent, amire csak képes vagyok. Ő rajongásig szereti magát, Rebeka.

Rebeka mosolyogva nézett rá. Antony majdnem félrenyelt, amikor meglátta, hogy a lány szemei hirtelen élettel telnek meg. – Maga az, akit rajongásig szeret – jegyezte meg Rebeka. – Rengeteget beszél az „ő Antony”-járól. Helena egy nagyon büszke anya.

– Csak remélni tudom, hogy meg tudok felelni az elvárásainak... és a magáénak.

Antony kényszerítette magát, hogy másfelé nézzon. Pillanatnyilag nem foglalkozhat azzal, hogy mit is érez Rebeka iránt, mert akkor nem lesz képes értelmesen gondolkodni. Valakinek pedig ki kell gondolnia valamit, hogy mit is tegyenek, amikor utoléri Jákobot. Csak egy pillanatig tűnődött Viktor kiszabadításának a tervén, majd a gondolatai ismét csak kikerülhetetlenül visszakanyarodtak a mellette ülő nőhöz.

Önkéntelenül is összehasonlította Rebekát a nővérével. Volt valami észrevehető családi hasonlóság kettejük között, de azért meglehetősen különböztek egymástól. Egy pillanat is elég volt ahhoz, hogy Naomiról képet alkosson. Antony azt hallotta, hogy Naomi az egyik legszebb nő a világon. De a dicsőséges hajkoronán kívül az ő szépsége mesterséges volt, amit ruhákkal és kozmetikumokkal ért el. Rebeka természetesen volt szép és szeretetre méltó, és ezt még akkor sem lehetett nem meglátni rajta, amikor az arcát befelhőzte az aggodalom, mint most.

– Igen, Rebeka igazán gyönyörű – ismerte el Antony. De az iránta érzett vonzódása sokkal több volt ennél. Ha valaki megkérdezte volna tőle, hogy pontosan mit is érez, nem igazán tudta volna meghatározni. Egyszerűen csak tudta, hogy Rebekának van valami olyan megfoghatatlan tulajdonsága, ami benne magában nincs meg, és amit a magáénak akar tudni.

Antony, ahogy máskor is gyakran tette, egyszerre két különböző dolgon kezdett el gondolkodni. Hozzá volt szokva, hogy előre nézzon, és egy dolognak már a következményét is lássa akkor, amikor még a pillanatnyi részleteket dolgozza ki türelmesen ahhoz, hogy elérjen egy célt, amit eleinte csak ködös lehetőségként képzelt el a fejében, amíg láthatóan is meg nem valósult. A Szmirnába vágató kocsin Antony elképzelte a jövőjét, és Rebekát világosan látta benne.

Most már csak a részleteket kellett hozzá kidolgoznia.

Antony kisegítette Rebekát kocsiból. Egy könnyed mozdulattal leemelte, a földre állította, majd megfogta az ajtót, amíg Marcellus segített kiszállni Jánosnak. Órákig utaztak, és most jólesett újra talajt érezni a lábuk alatt és sétálni egy kicsit.

– Hallottátok? Azt hiszem az eresztékeim még mindig csikorognak. – János először az egyik lábát, majd a másikat rázta meg maga előtt.

Marcellus felnevetett. – Ez csak a kocsis volt, ahogy kifogta a lovakat.

– Hát, ez az utazás aztán jól összerázta a csontjainkat! – ismerte el Antony. A zárt szállítókoszt, amit Péter értük küldött, úgy tervezték meg, hogy az átalakíthatóság volt benne a fő szempont, nem pedig a kényelem. A két utasülést fel lehetett hajtani a kocsik oldalára, hogy legyen hely a teherszállítmánynak. A masszív, de kemény ülések nem voltak kipárnázva, és az idős apostolnak nem volt túl sok zsír a sovány testén, amitől kényelmesebben ülhetett volna.

– Ne mentegetőzzön, fiam! Így is jobb volt, mintha gyalogolnom kellett volna Szmírnáig. – János megtett néhány lépést, hogy kinyújtóztassa a tagjait. – Ám lehet, hogy egy hétig is pihennem kell, mielőtt elkezdhetnék prédikálni. – Tiszta szemeknek huncut csillogásából látszott, hogy túloz.

Az idős apostol egyáltalán nem olyan törekeny, mint amilyennek kinéz – vont a le a következtetést Antony –, és kitartással közelít az élethez. Ha másért nem is, már azért is csodálni lehet, hogy már nyolcvanöt éve él.

Marcellus a katonai helyőrség felé intett, amit épp az imént hagytak el.

– Tudatom a katonákkal, hogy leállítottuk a kocsit, és hogy itt maradunk éjszakára, hogy ne hogy gyanúsak találjanak minket. Nem akarom, hogy idejöjjenek szaglászni – mondta, és elmasírozott a szürkületben szállingózó ködben. János odament a lovakat ellátó kocshoz, hogy beszéljen vele.

Rebeka összehúzta magán a köpenyét, és összekulcsolta a karjait maga előtt, hogy az érkező hidegfront hűvösével szemben védekezzen. – Most hol vagyunk? – kérdezte.

– A Szmírnába vezető út körülbelül kétharmadát tettük meg – válaszolta Antony. – Holnap déli tizenkettő előtt oda kellene érünk, attól függően, hogy milyen korán indulunk el reggel.

Hogy utána merre tovább, arról fogalma sem volt. Kezdte megkérdőjelezni a döntését, hogy elindult Jákob után az ismeretlenbe. Először is azért akart azonnal nekivágni az útnak, mert meg akarta találni Jákobot, és meg akarta akadályozni, hogy valami elhamarkodott dolgot csináljon. Ha volt is valami esélye a Naomival való tárgyalásnak, Jákob könnyen elronthatta volna valami át nem gondolt cselekedettel. Marcellus és Péter sietve csatlakoztak a döntéséhez, bár az, hogy Damian elhozta a csecsemőt Efézusból, azt jelentette, hogy lehet, hogy egyáltalán nem is lesznek tárgyalások. És azt is, hogy lehet, hogy Viktor nagy veszélybe került. A gyermek megmentése még sürgetőbb lett. Bár hogy miképpen is fogják ezt véghezvinni, olyan kérdés volt, amire Antony nem tudott válaszolni. Még azt sem tudta, hogy hol kezdje el a keresést.

Mire Marcellus visszaért, csendes eső kezdett el szemerkélni. Ezért mindnyájan visszamásztak a kocsiba. Ezúttal a kocsis – egy izmos rakodómunkás, akit Péter bízott meg azzal, hogy hajtja a lovakat – is bemászott velük együtt a szűk helyre. Szerencsére Rebeka volt olyan előrelátó, hogy indulás előtt egy kosarat megrakott ennivalóval, így tudtak enni valamit a zsúfolt helyen. Takarókat is hozott, amitől az út szélén eltöltött éjszaka tűrhetőbb lesz.

Miután ettek, a kocsis kimászott az utastérből, hogy őrt álljon. Antony és Marcellus megállapodtak vele, hogy a későbbiekben leváltják. Rebeka rávette Jánost, hogy meséljen a Názáreti Jézusról, akinek olyan sokáig a követője volt. Antony – a természetes szkepticizmusa ellenére – azon kapta magát, hogy figyelmesen hallgatja az elbeszélést. Az apostol tapasztalt történetmesélő volt, és el tudta érni, hogy a közönsége egyik pillanatban fetrengett a nevetéstől, a másikban pedig csendes áhítattal hallgatta.

Antony annyira belefeledkezett a történetek hallgatásába, hogy csalódott volt, amikor János előadása véget ért, és az apostol hirtelen bejelentette: – Ideje imádkozni, mielőtt megpróbálnánk elaludni.

Marcellus válasza erre egy bólintás és egy nagy ásítás volt. Az előző éjszakát végig ébren töltötte, és már az utazás alatt is többször elbóbiskolt a kocsiban. De mindig felébredt az út egy-egy nagy zökkenőjétől.

Rekedtes, de még mindig erős hangján az apostol könyörögni kezdett Istenhez Jákob és a saját biztonságukért. Azért is imádkozott, hogy Isten segítsen nekik megtalálni Viktort. – A titkok Te-hozzád tartoznak, ó, Uram. Jézus nevében kérünk Téged, hogy mutasd meg nekünk most a titka-idat!

Az ámen kimondása után néhány pillanattal az öreg apostol már halkan horkolt, és a kényelmetlen helyzet ellenére Marcellusnak és Rebekának sem tartott sokáig, hogy elaludjanak. Antony ébren maradt, és egy idő után úgy döntött, hogy kimegy, és leváltja a kocsist az őrökben. Azt akarta, hogy a férfi holnapra kipihenje magát, mire újra hajtania kell a lovakat.

A kocsis ülésén a magasban, egy meleg gyapjútakaróba beburkolózva nézte, ahogy fokozatosan kiderül az ég, és a csillagok szórványosan kezdenek feltűnni az égen a felhők között. János imája jutott az eszébe, és azon tűnődött, hogy az öreg prédikátor Istene vajon tényleg képes-e felfedni a titkokat. Isten-e az, akinek a láthatatlan keze most elúzi a felhőket, és megmutatja a fényeket, amelyek még egy pillanattal ezelőtt teljesen láthatatlanok voltak? Szét tudja-e húzni, és hajlandó-e széthúzni ez az Isten az érzékekkel fel nem fogható függőnyt, ami közte és az emberi tudás között húzódik?

Megint Rebekán kezdett el gondolkodni, úgy, mint a jövőjének a részén. A lány történetét össze tudta rakni a fejében azokból a dolgokból, amiket Jákobtól és Pétertől hallott, és az édesanyjának feltett kérdésekre adott válaszokból. Nem volt nehéz Helenát rávenni arra, hogy beszéljen Rebekáról. Így megtudta tőle, hogy volt egy vőlegénye, de a férfi láthatóan otthagya. Antony el sem tudta képzelni, hogy vajon miért tehette ezt. Neki egyáltalán nem számított, hogy Rebekának van egy gyermeke. Egyszerűen így van, és kész. Ha szeretné, hogy Rebeka az életének a része legyen – és ez az, amit szeretne –, akkor Viktort is vállalja vele együtt.

Ahogy a csillagokat nézte, és a jövőjén tűnődött, azon kapta magát, hogy imádkozik. Hogy kihez, vagy mihez, nem is tudta biztosan. De ezzel együtt ima volt az, ami a száján kijött.

– Kérlek, segíts, hogy meg tudjam védeni Rebekát! És segíts, hogy visszaszerezzük a kisbabáját!

.oOo.

Másnap kora reggel Jákob a Szmirna szélén lévő kis fogadóban felébresztette a lovászfíút, és kiadta neki az utasítást, hogy készítse elő a lovát az indulásra. Utána bement a fogadóba, hogy megmelegedjen a tűznél. A hely, ahol aludt, huzatos volt, ezért nem igazán tudott aludni. Egy vékony matracon fekve töltötte el az éjszakát a kemény földön, és csak egyetlen nem túl vastag takaróval tudott betakarózni. El voltak gémbereedve a tagjai, és csontig át volt fagyva.

A fogadós felszolgált neki, amit ő reggelinek gondolt. Amíg evett, Jákob hallgathatta, amint a fogadós felesége lehordta a férjét. Már akkor is veszekedtek, amikor Jákob az éjszaka

megérkezett, és semmi kétség nem fért hozzá, hogy még a távozása után sem fogják abbahagyni a perlekedést.

– A húgod egy olcsó prostituált – vádaskodott az asszony, miközben a karjaival csapkodott, ahogy mérgesen lóbált egy söprút a kemence fölött.

– Tullia nem prostituált – mondott ellent a fogadós. A hordóhoz hasonló alkatú férfi összefonta a karjait a széles mellkasa előtt, és haragosan nézett a feleségére. – Ő a termékenységekultusz papnője.

– Az ugyanaz.

– Nem, nem az... – A fogadós hirtelen megállt a beszédben, amikor felnézett és meglátta Jákobot. Láthatóan úgy döntött, hogy a vendégére való tekintettel nem kellene tovább védelmeznie a húgát a felesége gyanúsításaival szemben, legalábbis pillanatnyilag nem.

Az asszony viszont tovább folytatta a háborgást. Jákob körül söprögetett, anélkül, hogy felnézett volna a padlóról. – Minden férfival lefekszik, aki csak az útjába kerül. Te biztosan azt mondom erre, Tarquinius, hogy ez a szellemi kötelezettségei közé tartozik. Én viszont azt mondom, hogy Tullia egyszerűen csak egy közönséges szajha.

A fogadós egy ideig csendben tűrte a szóáradatot, majd csak nem bírta megállni szó nélkül. – Úgy emlékszem, hogy meglehetősen jó véleménnyel voltál Tulliáról, amikor rontást bocsátott a mészárosra, aki becsapott bennünket.

Az asszony csak annyi időre hallgatott el, amíg ránézett a férjére, majd újra belekezdett a zsörtölődésbe. – Hát a varázsláshoz tényleg ért, ezt elismerem. De ettől még nincs joga, hogy mindenki felett uralkodjon. Beállított ide tegnap este, miután már kitakarítottam és bezártam a konyhát, és többfogásos vacsorát akart magának és annak a férfinak. Tudja jól, hogy ki nem állhatom azt az alakot.

– Ez a hír láthatóan újdonságként hatott Tarquiniusra. – Melyik férfiről beszélsz?

Az eset akkor történhetett – mérte fel a helyzetet Jákob –, amikor a fogadós őt kísérte el a hálóhelyére. A férfi igyekezett beszédbe elegyedni vele – Jákob természetesen már értette, hogy a férfi a feleségén kívül mással is szívesen beszélgetne néha –, de Jákob annyira ki volt merülve, hogy néhány udvarias szón kívül többet nem tudott kipurékolni magából. Most pedig félig figyelt csak oda, ahogy a házaspár folytatta az üvöltözést egymással. Azt kívánta, hogy bárcsak valahol máshol veszekednének. Még mindig túlságosan fáradt volt ahhoz, hogy tisztán és világosan tudjon gondolkodni, és mindennél jobban szüksége lett volna néhány percnyi csendre és nyugalomra, hogy át tudja gondolni, mit is tegyen, hogy megtudja, hová vihette Damian Viktort.

– Tudod, hogy kiről beszélek – felelte az asszony. – Arról a kis pillesúlyú, erőszakos alakról, akivel tavaly egy ideig együtt volt. Megint itt van a városban. Ő járt itt tegnap este a húgoddal. Pont olyan mogorva, mint régebben. Nem adtam enni nekik – ezt jobb, ha tudod.

A felismerés fénye derengett fel a gömbölyded férfi arcán. – Ja, az a férfi! Aki vén varjúnak nevezett téged. – Tarquinius gyorsan megbánta, hogy hangosan is kimondta, ami az eszébe jutott. Megpróbálta helyrehozni az elkövetett hibát. – Örülök, hogy elküldted őket, Severa – jegyezte meg bocsánatkérően, ahogy a nő a seprűjét rázva elindult felé. – Az a férfi rosszféle, még akkor is, ha tiszt.

– Többnek nevezném, mint egyszerűen „rosszfélének”. Nem csak egyszerűen fukar, hanem ráadásul még házas is! Tulliának volt képe még a családjának is ennivalót kérni, miközben itt állt, az én fedelem alatt, és a karjával átölelte azt az alakot. Azt mondom neked, hogy nincs abban a nőben egy szemernyi tisztesség sem, és elegendem van abból, hogy azt gondolja magáról, hogy mindannyiunknál különb...

Jákob felállt és elindult kifelé. Képtelen volt tovább elviselni ezt a veszekedést. Szerencsére a számlát már korábban kiegyenlítette a fogadóssal, így csendben ki tudott osonni, mielőtt azok ketten még összeverekedhetek volna.

Felült a lovára, és visszament a főútra. Nem igazán tudta, hogy merre is induljon el. Menjen-e vajon tovább Pergamumba, vagy maradjon itt Szmirnában, és fésülje át a várost? Hagyta, hogy a lova poroszkáljon, amíg ő magában vezetésért imádkozott. Hagyta, hogy a gondolatai elidőzzenek a lehetőségeken. Nem tudta elképzelni, hogy Damian az apai jogait kívánná érvényesíteni, noha ő nemzette a gyermeket. Biztos volt benne, hogy a gyermekrablást kizárólag Naomi kapzsisága motiválta. Ha Naomi valamilyen okból kifolyólag azt akarná, hogy Damian Rómába vigye a babát, akkor hajón hagyták volna el Efézust. Ha pedig Damian egyszerűen csak el akarta távolítani Viktort Naomi házából, hogy elrejtse valahol, akkor ott maradt volna Efézus környékén. Efézus hatalmas város, és számtalan olyan hely akad benne, ahol rejtegetni lehet egy kisgyermeket.

Nem, Damian egy adott helyre vitte a babát, és megvolt rá az oka, hogy miért éppen oda. Jákob éppen csak a helyet és a motívumot nem ismerte.

Mivel egyáltalán semmilyen ötlete nem támadt, hogy merre is induljon el, úgy határozott, hogy Szmirnában marad. Nem tudta elképzelni, hogy Damian Efézuból egynaposnál hosszabb útra indult volna el egy csecsemővel.

Amint eldöntötte, hogy átkutatja Szmirnat, azt az egyetlen embert kereste fel segítségért, akit személyesen ismert. Egyszer járt még csak Polycarp házában, és akkor a kikötő felől jött be a városba, nem pedig a főút felől. De néhány rossz kanyar után máris ismerős környéken találta magát, és egy félóra elteltével már be is kopogtatott Polycarp ajtaján. A fiatal pásztor kitörő örömmel üdvözölte. – Jákob! Hallottuk a hírt, hogy szabadon engedtek. Dicsőség érte Istennek! – Polycarp egy tíz-tizenegy év körüli kisfiút – aki valószínűleg az egyik tanítványa lehetett – kért meg, hogy viselje a gondját Jákob lovának. – János is veled jött? – kérdezte.

– Nem, de úgy tervezi, hogy hamarosan ő is idelátogat – felelte Jákob. – Időre volt szüksége, hogy megerősödjön, de most már utazásra kész. Magammal hoztam volna, de történt valami, és nagyon hirtelen kellett eljőnnöm Efézuból.

A két férfi bement a szerény külsejű házba, amit semmilyen szempontból nem lehetett összehasonlítani Jákob családi villájának megszokott fényűzésével. De Jákob ugyanúgy kényelmesen és otthonosan érezte magát benne, mint az első látogatása alkalmával.

Tizenhárom hónappal ezelőtt Jákob elkísérte János apostolt egy szolgálati úton Ázsia számos gyülekezetébe. Amikor Szmirnában voltak, János kinevezte Polycarpot az ottani gyülekezet püspökének. Jákobot az a megtiszteltetés érte, hogy prédikálhatott Polycarp gyülekezetében. Ez olyan lehetőség volt, aminek örült is, de tartott is tőle. Röviddel ezután, miközben Ázsiában utaztak, Jákobot és Jánost letartóztatták és visszavitték Efézusba, hogy bemutatassák velük a kötelező áldozatot a császárnak.

Polycarp egy cseppet sem változott az elmúlt évben, mióta Jákob utoljára látta. Még mindig ugyanolyan komoly, de egyáltalán nem mogorva volt a viselkedése, és ugyanolyan nyugodt, együttérző hangon beszélt. Bár elég fiatal volt még ahhoz, hogy betöltse azt a fontos pozíciót, amivel János megbízta, Polycarpból magabiztosság sugárzott. Egészséges tanítást adott az Igéről, ami az apostolnak fontos szempont volt, hiszen a gyülekezetek egy része – még azok is, amelyek jól meg voltak alapozva a hitben – hamis tanítások befolyása alá került.

– János azt írta, hogy van egy terved, hogyan lehetne megpróbálni elérni, hogy a keresztények kiszabaduljanak az Ördög-szigetről – szólalt meg Polycarp. – A gyülekezetünk számos tagja odakerült az üldözések miatt.

– Tudom. – Jákob röviden vázolta az elképzeléseit, majd fokozatosan a látogatása célja felé terelte a beszélgetést. Beszélt Polycarpnak Rebekáról és Viktorról, Jánosnak a gyermekkel kapcsolatos próféciájáról, és elmondta, hogy Damian hogyan szökött meg a kisbabával.

Polycarp reakciója rá nem jellemző módon heves volt. – Soha nem termett még ilyen alattomos kígyó a földön, mint Lucius Mallus Damianus.

– Úgy látom, hogy neked is volt alkalmad már találkozni vele – jegyezte meg Jákob szárazon.

– Istennek hála, személyesen nem, bár többször is itt járt tavaly a városban közvetlenül azután, hogy téged és Jánost letartóztattak. Miután egy ideig nálunk üldözte a keresztényeket, átment Pergamumba és a környék más városaiba. Csak Isten kegyelmének köszönhetem, hogy én nem kerültem bele a kivetett hálójába.

– Fogalmam sincs, hogy hol keressem – mondta Jákob –, de van egy olyan sejtésem, hogy lehet, hogy idehozta Viktort Szmirnába. – Adott egy leírást a kocsiról, amiben Damian utazott, a kocsit húzó két fekete csődörrel, és közölte a tényt, hogy egy fiatal nő volt a férfi és a gyermek társaságában. – Talán a gyülekezetedből látta valaki, vagy tudja, hogy hol rejtőzhet el ezen a környéken.

– El fogom mondani nekik, amit most tőled hallottam, és biztosíthatlak, hogy mindent tőlünk telhetőt meg fogunk tenni, hogy segítsünk. Mindenekelőtt pedig imádkozni fogunk Isten akarataért. Még egy ilyen elvetemült szörny, mint Damian sem elérhetetlen Isten számára. Egy pillanattal tovább sem tarthatja fogva a gyermeket, mint azt Isten megengedi.

Polycarp felállt és azt mondta: – Azonnal szólok a diakónusoknak, és megkérem őket, hogy terjesszék azt, amiről most beszéltünk.

Jákob bólintott. – Értékelem a segítségedet.

Polycarp kiment, hogy hírvívót találjon, de Jákob hirtelen visszahívta. A reggel a fogadóban hallott beszélgetés darabkái keringtek a fejében, amire akkor próbált nem odafigyelni, és most hirtelen egyetlen egésszé álltak össze. A fogadós felesége egy erőszakos férfira utalt, aki a figyelmével tüntette ki a kikapós sógornőjét tavaly. Egy agresszív alakra, aki most visszatért a városba. – „Az a férfi rosszféle, még ha tiszt is” – mondta Tarquinius.

Egy tiszt. Lehetséges, hogy Damian volt az, akit a fogadós felesége elzavart a fogadótól?

– Polycarp, ismersz egy Tullia nevű nőt, aki egy pogány papnő? – Nem valószínű, hogy a püspök ismerné, hacsak nem hírből. – Varázslással foglalkozik – tette hozzá.

Jákob tudta, hogy ez így nem elégséges kiindulópont. Ha Szmirna olyan, mint Efézus, akkor ez a leírás ötből négy emberre ráillik. Az emberek nagy része foglalkozott valamiféle mágiával, legyen az egy amulett, hogy távol tartsák maguktól a gonoszt, vagy egy varázsigé, amivel a szellemekhez könyörögtek segítségért valamilyen erőfeszítésükhöz.

– Tulliát mondtál? Gondolod, hogy annak a nőnek van valami köze ahhoz, hogy Damian idehozta a babát Szmirnába?

– Ismered?

Polycarp visszaült a helyére. Nagyon komor volt az arca. – Tullia egy boszorkány. A leggonoszabb nő ebben a városban – mondta.

8

Agatha próbált ellenállni a készítésnek, hogy újra elaludjon. Lüktetett a feje a fájdalomtól, de legalább hányni már nem hányt, így képes volt szoptatni Aurórárt. És ez az, ami fontos – mondta magában. Aurórával nem történt semmi rossz.

Amikor a szakácsnő egy tál híg zabkását hozott fel a szobájába, sikerült felülnie az ágyban. – Milyen nap van ma? – kérdezte.

– Péntek – válaszolta a tömzsi asszony, akinek a derékbőrsége beszédesen árulkodott arról, hogy milyen ügyes a konyhában. – Az intéző egy másik háziszolgát bízott meg, hogy elvégezze a feladataidat, amíg meg nem gyógyulsz.

Agatha bólintott, és újabb adag gőzölgően forró zabkását vett be a szájába. – Jólesik – mondta. – Köszönöm.

– Egyszerű ételekre van szüksége az embernek, amikor beteg. Később hozok még.

Amikor a szakácsnő kiment a szobából, Agatha lassan beanalizálta a szerény, de tápláló ételt. A gyomra korgása lecsillapodott tőle.

– Péntek van – tűnődött. Két napja már, hogy megtámadták. Az azóta eltelt idő nagy részére csak homályosan emlékszik. Amikor először nyerte vissza az eszméletét, Marcellus beszélt neki a gyermekrablásról, de Agatha olyan rosszul volt, és akkora fájdalmakkal küszködött, hogy hosszú órákon keresztül csak aludt. Időről időre valaki felébresztette, és megpróbálta rábírt, hogy egyen egy kicsit, vagy eltakarította a hányadékot, amikor Agathából visszajött az étel. Éjszaka pedig behozták hozzá Aurórárt, hogy szoptassa meg. De az agyában képtelen volt összerakni, hogy mi is történt.

Néhány perc múlva, amikor már biztos volt benne, hogy nem fogja kihányni a zabkását, Agatha félretette a tálat és felállt. Először úgy érezte, mintha forogna körülötte a szoba, de valamivel később már egy kicsit biztosabban állt a lábán. Nem kellett ugyan munkára jelentkeznie, de halaszthatatlanul beszélni akart a munkaadójával. Ha most sietve lemegy az ebédlőbe, lehet, hogy még ott találja Pétert.

Olyan gyorsan felöltözött, ahogy csak tudott, és elindult a ház központi része felé. Mivel az egész teste remegett, és eléggé bizonytalanul állt a lábán, többször is meg kellett állnia, hogy a falnak támaszkodva összeszedje magát. Becsukta a szemét, és magában imádkozni kezdett. – Uram, segíts, hogy elnyerjem a jóindulatát! Egyszer már kedves volt hozzám, kérlek, add, hogy ismét az legyen!

Péter talált rá azon a zord téli napon, amikor a rakparton kuporgott, és a testével próbálta meg Aurórárt megóvni a hidegtől. Aurora kicsiny volt, törékeny, és még ahhoz is túl gyenge, hogy sírjon. Mindketten éhen haltak volna, ha Péter nem könyörült volna meg rajtuk. Péter befogadta őket a házába, munkát biztosított Agathának, és megengedte neki, hogy Aurórával együtt ebben a fényűző palotában lakhasson. És bevezette őt a hívők családjába is. Nem lehet, hogy ezt most mind elveszítse, az egyszerűen nem lehet.

Amikor megtalálta Pétert, a férfi éppen befejezte a reggelizést, és a kikötőbe való elinduláshoz készülődött.

– Agatha! Miért nem vagy az ágyban? – Pétert megrémítette Agatha hirtelen megjelenése az ebédlőben.

Agatha próbált szilárdan állni a lábán, ezért nekitámaszkodott az egyik kezével egy díványnak, amin enni szoktak. – Beszélnem kell veled, uram! – kezdett bele elcsukló hangon, és levegőért kapkodva.

– Kérlek, ülj le! – Péter odament Agathához, és segített neki leülni arra a díványra, amiben eddig támasztékot keresve az asszony megkapaszkodott. – Most pedig mondd el, hogy miről van szó!

Agatha néhányszor mélyet sóhajtott, felnézett Péterre és megkérdezte: – El fogsz küldeni innen bennünket?

Péter meglepetten pislogott. – Természetesen nem. Ugyan miért gondolod, hogy igen?

Agatha a tenyerébe temette az arcát, ahogy az elgyengült testén végigsöpört a megkönnyebbülés. De a megkönnyebbülésbe lelkiismeret-furdalás is vegyült. – Nagy bajt hoztam a házatokra, és Viktor eltűnt. Meg kellett volna állítanom azt az embert! Mondtam Marcellusnak, hogy ugyan nem tudom, hogy ki volt, de tennem kellett volna valamit!

Péter leült melléje a díványra. – Tudjuk, hogy ki rabolta el Viktort. Az egy nagyon gonosz ember, Agatha. Nem tudtál volna semmit csinálni vele szemben. Örülök, hogy egyáltalán életben vagy. Először azt hittük, hogy megölt téged.

– Tudjátok, hogy ki tette ezt? – kérdezte Agatha. Az agya küzdött, hogy felfogja, hogy mi is következik ebből.

– Úgy gondoljuk, hogy tudjuk. Az a férfi... gyűlöli a családjunkat, és mindenre képes, csak hogy ártson nekünk.

Amikor Péter elmondta, hogy a többiek tegnap nekivágtak, hogy megtalálják a gyermekrablót, Agathát büntudat töltötte el amiatt, hogy úgy megkönnyebbült, amikor meghallotta, hogy kiderült, ki követte el ezt a szörnyűséget. Borzasztóan aggódott, hogy a gyerekrabló esetleg Aurorát akarta volna magával vinni, és nem Viktort, bár nemigen tűnt valószínűnek a dolog. Aurora már a születésekor sem kellett senkinek, miért is akarhatná valaki elvinni őt ennyi hónap elmúltával?

– Aurora most már az én kisbabám – emlékeztette magát Agatha –, és senki nem veheti el tőlem. Ez alkalommal már nem.

.oOo.

Mire Szmirna közelébe értek, Rebeka már nagyon nyomorultul érezte magát. Egész délelőtt alig szólalt meg. A többiek biztosan azt gondolták, hogy azért nem, mert Viktor miatt aggódik, és Rebeka meghagyta őket ebben a hitben. Túlságosan kínos lett volna bevallania az igazságot. Persze, természetesen aggódott a kisfiáért, de nem ezért volt ennyire csendes.

Az igazság az volt, hogy testileg érezte rosszul magát. Már majdnem két napja nem szoptatott. A mellei duzzadtak voltak a tejtől, és fájtak, és egyre kellemetlenebbül érezte magát emiatt. Nem tudta, hogy mennyi ideig nem apad el a teje, ha nem szoptat. És ha elapad a teje, akkor egyáltalán nem lesz képes táplálni Viktort. Ez a gondolat valahogy éppen annyira elkésztítő volt számára, mint az a tény, hogy a babát elrabolták.

A gyermek etetése élete egyik legértékesebb cselekedetei közé tartozott. Akkora trauma volt neki, hogy Viktor milyen körülmények között fogant, hogy attól tartott, hogy nem lesz képes majd eléggé szeretni a fiát. Az Ördög-szigeten pedig annyira elszigetelten éltek, amikor a csecsemő megszületett, hogy attól is félt, hogy nem fogja tudni gondozni a kisbabát. Azon tűnődött akkor, hogy hogyan is fog elboldogulni az édesanyja segítsége nélkül. Vagy más asszonyok segítsége nélkül. De abban a pillanatban, amikor Viktor először bekapta a mellét, és elkezdte szívni a tejet, Rebekában azonnal mély szeretet alakult ki a csecsemő iránt. Sőt

egy olyan erős, a gyermekét mindentől megóvni akaró anyai ösztön is, ami segített neki és a babának túlélni a száműzetés poklát Patmoszon.

Mostanában pedig sokat gondolt az édesanyjára, miközben Viktort szoptatta. Ezernyi kérdés járt a fejében, amit megkérdezne Erzsébettől a gyerekneveléssel kapcsolatban, és ezernyi dédelgetett pillanat a babával való együttlét idejéből, amit szívesen megosztana az édesanyjával. Mindig is nagyon közel állt Erzsébethez, és most, hogy belőle is anya lett, még jobban hiányzott neki az édesanyja. Tudta, hogy bármilyen kérdése is van, Helenához mindig fordulhat vele. De ez nem volt ugyanaz, mintha az anyja ott lett volna a közelében.

Azt is kívánta, hogy bárcsak az édesapja ismerhette volna Viktort. Azt feltételezte, hogy Ábrahám büszke lenne az első unokájára, bármilyenek is voltak a fogantatásának a körülményei. Rebeka csak Efézusba való hazatérése után tudta meg, hogy Viktor azon a napon született, amikor az apját kivégezték Rómában a Colosseumban. Vigasztalást merített abból a tényből, hogy ez a két esemény így egybeesett. Abban a pillanatban, amikor a halál elszakította tőle Ábrahámot, Isten adott neki egy új életet, hogy azt szerethesse. Bizonyos szempontból olyan volt ez, mint egy új kezdet.

Két nappal ezelőtt ezt az új életet elrabolták tőle, és ő most három férfival utazik együtt egy túlszűfolt kocsiban, akik mind segíteni akarnak neki, hogy visszakaphassa Viktort. Rebeka próbált arra összpontosítani, hogy ezek a férfiak milyen kedvesek is hozzá, de a szüleiről való gondolkodás csak még fokozta a testi fájdalmat, amit érzett. A szemei megteltek könnyekkel.

Antony észrevette, hogy szenved. Olyan közel ültek egymáshoz, hogy az lett volna a csoda, ha nem vette volna észre. Odahajolt hozzá, hogy megvigasztalja. – Meg fogjuk találni Viktort – mondta a lánynak. – És vissza fogjuk szerezni.

A kocsi kezdett lelassulni. Rebeka látta, hogy már majdnem beértek a városba. Amikor utoljára megálltak, János elmagyarázta a kocsisnak, hogyan juthat el Polycarp házához. Rebeka azon gondolkodott, hogy vajon még mennyi ideig kell a kocsiban maradniuk. Nagyon szeretett volna már kimászni belőle, és az ülés helyett párnázott székre ülni. Mindenek előtt pedig olyanra, ami stabilan áll a földön, és nem mozog állandóan.

Megérezte, hogy Antony nézi, ezért odafordult felé. A férfi mosolygott. Ettől ellágyultak a kemény vonások az egyébként időnként szigorúnak látszó arcán. Rebeka rájött már, hogy Antony nem is igazán zord, csak olyan ember, akinek sok a dolga, és a ránehezedő terhek súlya az arcán megjelenő vonalakban tükröződik. Helena elmondta, hogy Antony apja hét évvel ezelőtt meghalt, amikor a fiuk tizenhét éves volt, és Antony meglehetősen komolyan vette új szerepét családfenntartóként. Egy öccséről és egy húgáról kellett gondoskodnia. Helena férje nem bánt túl jól a pénzzel, és bár egyáltalán nem voltak kétségbeejtő anyagi helyzetben, oda kellett figyelniük a pénzügyeikre. Helena nemcsak arra volt büszke, hogy Antony olyan jól megállta a helyét az új kötelezettségei közepette, hanem arra a tényre is, hogy az eltelt néhány év során a fia keményen dolgozott, hogy a családja kedvezőbb anyagi helyzetbe kerüljön.

Anélkül, hogy elgondolkozott volna azon, hogy miért is teszi, Rebeka elkezdte összehasonlítani Galent Antonyval. A két férfi körülményei sok mindenben hasonlítottak egymáshoz. Mindketten viszonylag fiatalon elveszítették az édesapjukat, és mindkét férfinak erős volt az erkölcsi tartása. De a kinézetük és a természetük nagyban különbözött egymástól. Antony gondolkodása gyors volt, míg Galené inkább mérlegelő. Antony nyílt volt és könnyen kiismerhető, Galen pedig csendes és magának való. Rebeka megállapította, hogy valószínűleg sohasem lenne szüksége arra, hogy azon tűnődjön, hogy Antony mire gondolhat. A férfi tisztán és világosan, mindenféle érzelmi fellángolás nélkül elmondaná neki.

Ők ketten testi szempontból sem hasonlítottak egymásra. Galen szoborszerű alakja és finoman vésett vonásai miatt a fiatal művész maga is egy műalkotás benyomását keltette. Antony megjelenése már egyáltalán nem volt ennyire lenyűgöző. Erőtéljes arcát a természetből hullámos sötét haj keretezte. Galentől eltérően neki soha nem hullott hosszú, egyenes hajfürt a homlokába. Antony divatosan rövidre vágatta a haját, és a ruhája is kifogástalan volt.

– Ostobaság ilyen összehasonlításokat tenni – mondta magának Rebeka. Galen a múltjához tartozott, ahhoz a múlthoz, amit szeretett volna elfelejteni. És egyáltalán nem számít, hogy Antony jól néz ki, Rebekát ebben a tekintetben nem vonzotta. A férfi a családja ügyvédje volt, és most már a barátjuk is. Ez minden. Emlékeztette magát, hogy vigyázzon, nehogy arra bátorítsa a férfit, hogy azt gondolhassa, ennél több is lehet közöttük, ha netán ez lenne a motivációja a férfi feléje irányuló figyelmének. Helena nyilvánvalóan ebbe az irányba igyekezett terelgetni őket. De Rebekának eszében sem volt, hogy belebonyolódjon egy újabb érzelmi kapcsolatba.

Kizárta az agyából az ilyesfajta gondolatokat, és megpróbált arra összpontosítani, hogy valahogy kibírja a végeérhetetlennek tűnő kocsitúrázás utolsó szakaszát. Korábban már megtörtént, hogy elhajózott Rómába a családjával, de ilyen hosszú kocsitúrázásra még soha nem kellett mennie. Kíváncsi volt rá, hogy Szmirna milyen lehet. Kisebb város Efézusnál, de azért Ázsia vezető nagyvárosai közé tartozik, és a terület másik neves kikötőjeként tartják számon.

Amikor letértek a főútról, a kocsi hirtelen az egyik oldalára billent. A kocsis behúzta a lovak kantárját, és a jármű gyorsan megállt. Az utasok a fülke egyik oldaláról a másikra csapódtak, de senkinek nem lett baja. Antony kiugrott az utastérből, hogy megnézze, mi történt.

Néhány pillanattal később visszadugta a fejét az ajtón keresztül, és azt mondta: – Az egyik kerékkoszorú elvászott, és félig kicsúszott a kerékből. Kerítenünk kell egy bognárt, hogy megjavítsa az abroncsot, mielőtt továbbmehetnénk.

– Mi jöhet még ezután? – mondta ki hangosan is Rebeka azt, ami az eszébe jutott.

.oOo.

Jákob felült a lovára, és ugyanazon az úton indult el visszafelé a hegyeken át Szmirna külvárosa felé, amin idejött. Megdöbbenett, amikor megtudta, hogy Tullia, a boszorkány, akiről azt feltételezte, hogy Damian vele van, csak mintegy nyolcszáz méternyire lakik a fogadótól, ahol ő az elmúlt éjszakát töltötte. Észvesztő volt végiggondolni, hogy valószínűleg ennyire közel volt Viktorhoz, és még csak nem is tudott róla. Nagyon mérges volt magára, amiért nem figyelt jobban, és hogy a hallott részleteket egymás mellé rakva nem találta ki hamarabb a dolgokat.

– De ez még egyáltalán nem biztos – figyelmeztette magát. Csak egy feltevés, egy zsörtölődő asszony szavaira alapozva. De minél tovább gondolkozott a dolgokon, annál jobban meg volt győződve arról, hogy minden úgy van, ahogy feltételezi. Tudta, hogy Damian egy ideig itt tartózkodott tavaly Szmirnában. Amikor Jákobot arra ítélték, hogy egy római hadihajó evezőse legyen, Patmosz szigetéről Szmirnába küldték, ahol a Jupiter nevű hajó fedélzetére került. Damian ugyanazon a hajón utazott el Patmoszról, amin ő. Emlékezett rá, hogy a partraszállás után a tribunus ott maradt Szmirnában. Akkor akár találkozhatott is a Tullia nevű nővel. És az is teljesen Damianra vall, hogy amíg üldözte a környék keresztényeit, viszonyt folytatott egy prostituálttal, vagy pogány papnővel – ki miként határozza meg a nő foglalkozását. Jákob a maga részéről ebben inkább a fogadós feleségének az álláspontján volt.

A ló óvatosan ereszkedett le a köves út egyik meredek szakaszán. Amikor újra az út egy vízszintes szakaszához ért, Jákob alaposan körülnézett. A fogadó már nem volt messze, csak

egy másik útra kell bekanyarodnia, és már oda is ér. Polycarp elmagyarázta neki a Tullia házához vezető utat.

Polycarp persze arra is kérte, hogy várja meg őt, amíg visszajön néhány diakónussal, és csak velük együtt induljon el Tulliához, és meglehetősen vehemensen ragaszkodott ehhez az álláspontjához. A püspök azt is mondta, hogy össze akarja hívni a gyülekezet vezetését, hogy imádkozzanak, és megkenjék Jákobot olajjal, mielőtt elindulna, hogy megkeresse Damiant és a kisbabát.

De Jákob elveszítette a türelmét. Ha Damian kifejezetten ehhez a boszorkányhoz indult el a gyermekkel, akkor ezt csakis valami rossz szándékkal tehette. Minél hamarabb deríti ki, hogy mi is ez a szándék, annál jobb. – Egyszerűen csak kikémlelem, hogy mi a helyzet – győzködtte magát –, utána pedig visszamegyek Polycarphoz segítségért. Csak tudni akarom, hogy valóban ott van-e Viktor.

Amikor a fogadó közelébe ért, rákanyarodott a Polycarp által említett útra, és hamarosan meg is pillantotta a kis kőházat, amit keresett. Az út egy nagy fás ligeten vezetett keresztül, ami a fogadó és Tullia háza között terült el. Jákob még jókora távolságra volt a háztól, amikor már leszállt a lováról, és az állatot egy fához kötötte. Úgy döntött, hogy gyalog megy közel az épülethez, hogy ne keltsen gyanút. Nem igazán kopoghat be csak úgy az ajtón, hogy megkérdezze, hogy ugyan nem szállásoltak-e el a házban egy gyermekrablót és egy csecsemőt. De kikémlelheti, hogy Damian kocsija ott van-e, és hallgatózhat, hogy utal-e valami arra, hogy egy kisbaba lehet odabent.

Jákob bement a ligetbe, és a fák között lopakodott, amíg el nem érte a ház oldala mellett elterülő részt. Nem volt jele a kocsinak sem ott, sem a ház előtt, ami az egyetlen olyan oldala volt az épületnek, ami egy tisztásra nyílt, és az útról is megközelíthető volt. Hátrament a ház háta mögé, de ott sem látott kocsit. Nem gondolta, hogy a másik oldalra álltak volna be vele, mert úgy tűnt, hogy nincs elég hely a ház oldala és a fák között ahhoz, hogy egy kocsi és két ló beférjen oda. De ebben látatlanban nem lehetett biztos, ezért elindult, hogy felderítse a terepet.

Majdnem negyedórájába telt, amíg átsettenkedett a ház háta mögött a fák között, és átért a másik oldalra. Ott sem volt kocsi. Lehet, hogy Damian elment egy kis időre, vagy Jákob rossz következtetéseket vont le, és a tribunus egyáltalán nem is járt itt.

Lassan elindult visszafelé az épület mögött, vigyázva arra, hogy mélyen a fák között maradjon, hogy csökkentse az esélyét annak, hogy esetleg megláthatják.

Félúton járt már vissza a helyhez, ahonnan elindult, amikor meghallotta, hogy becsukódik egy ajtó, majd közvetlenül utána lépések zaja hallatszott. Jákob hirtelen megállt, és minden érzékszervével figyelni kezdett.

9

Antony kisegítette a másik három utast az elgörbült keréktől a további útra alkalmatlan kocsiból. Csak néhány házat látott maguk előtt, ami azt jelentette, hogy éppen csak elérték a város szélét.

– Milyen messze vagyunk Polycarp házatól? – kérdezte Marcellus Jánostól. – Túl messze van ahhoz, hogy gyalog vágjunk neki az útnak?

– Körülbelül egyórányi séta – válaszolta János. – A távolság nagy részében hegynek fölfelé vezet az út.

Antony Rebekára nézett, aki már azelőtt válaszolt, mielőtt a férfi a kérdést feltehetné volna. – Szívesen sétálok. – A lány odafordult az apostolhoz. – És te, János? El tudsz gyalogolni olyan messzire?

– Valószínűleg igen – felelte János. – De lehet, hogy lassabban haladnátok tőlem. Talán jobb, ha itt várok a kocsinál.

– Erre nincs szükség – kapcsolódott be Antony a beszélgetésbe. – Elvisszük magunkkal az egyik lovat. A kocsis használhatja a másikat, amíg kerít egy bognárt. Később Marcellus vagy én visszahozhatjuk a lovat.

Marcellus és Antony segítségére is szükség volt ahhoz, hogy János fel tudjon ülni az erős állat hátára, de hamarosan már egyenletes ütemben haladtak előre Szmirna hegyein keresztül. Az apostol felajánlotta Rebekának, hogy üljön fel mögé a lóra, de a lány nem fogadta el az ajánlatot. A kocsiban való hosszú utazástól eléggé megfájdult a háta, és most igazán jólesett neki a hosszú séta.

A délután közepén végül megérkeztek Polycarp házához, de a püspököt nem találták otthon. János bemutatkozott a fiatalembernek, aki az ajtónál üdvözölte őket, és aki közölte velük, hogy a püspök elment.

– Linus a nevem – közölte velük a fiú –, és Polycarp tanítványa vagyok. Nyíltan megbámulta Jánost. – Nagy megtiszteltetés, hogy találkozhatom Önnel, uram. Igen nagy megtiszteltetés.

János szélesen elmosolyodott. – Arra is kiterjed ez a nagy megtiszteltetés, hogy beengedj a házba egy kimerült apostolt, és a társaságában lévő embereket?

– Természetesen. Bocsásson meg, uram! – Az ifjú tanítvány elpirult zavarában, és azonnal beinvitálta őket. – Csak azért feledkeztem meg magamról, mert már olyan sokat hallottam önről.

– Polycarp elutazott a városból? – kérdezte az apostol.

– Nem – válaszolta Linus. – Délután valamikor vissza fog jönni. Legalábbis azt hiszem. Sietve ment el itthonról, mert volt itt egy kis izgalom ma reggel.

János kis ösztökélésére Linus beszámolt az izgalom okáról. – Polycarp azért ment el, hogy megkeressen néhány diakónust, és idehozza őket, hogy együtt imádkozzanak. Még egy váratlan vendég állított be ma reggel. Sőt mi több, ő is Efézusból jött. De már néhány órája távozott. Nem sokkal Polycarp után ment el.

Rebeka összenézett Antonyval, aki megkérdezte Linustól: – Jákobnak hívták a látogatót?

– Nem tudom a nevét – mondta a fiú. – De hallottam, hogy arról beszélt, hogy az unokaöccsét elrabolták, és azt hiszik, hogy a kisfiú egy boszorkánynál van.

– Egy boszorkánynál? – A félelem csápjai fogták körbe Rebeka szívét. Damian, aki maga volt a megtestesült gonoszság, elrabolta a gyermekét, és egy boszorkányhoz vitte?

.oOo.

Jákob szinte odafigyelt a helyhez, ahol állt. Nézte, hogy egy férfi és egy nő lép ki a házból. Egyenesen az ő búvóhelye irányába indultak el. A nő kezében egy csecsemő volt – egy síró csecsemő. Jákob azonnal felismerte a gyermek sírását. A kisbaba Viktor volt!

Bekuporodott egy fa mögé, ahogy a két ember közeledni kezdett felé. Észrevett valamit, ami nem tűnt fel neki, amikor először jött keresztül a ligeten. A ház mögött, középtájon, egy kis részen ki voltak vágva a fák. A tisztás közepén a földön tizenkét lapos, nagy kő volt lefektetve háromszög alakban. A háromszög mindegyik oldalán négy-négy kő helyezkedett el. Szimbólumok voltak ráfestve a kövekre, talán az állatövi jegyek. Jákob nem volt elég közel ahhoz, hogy biztosan meg tudja állapítani. A kövekből épített háromszög közepén egy bronztál állt. Az is háromszög alakú volt, és egy háromlábú állványra volt ráhelyezve.

A férfi kétségkívül Damian volt. Jákob megismerte a peckes járását, még mielőtt az arcát megláthatta volna. A nő viszont nem a szoptatós dajka volt, aki Damiannal együtt jött el Efészusból. Jákob az indulásukkor jól megnézte azt a nőt. Akkor ez biztosan Tullia lesz. A boszorkány.

Jákob agyában táncot jártak a gondolatok. – Drága Uram, kérlek, segíts nekem! – imádkozott magában. – Mit akarnak csinálni az unokaöcsémmel?

Tullia odanyújtotta a kisbabát Damiannak, majd tüzet gyújtott a furcsa alakú bronztál alatt. Jákob a lehetőségeket latolgatta, amíg a nő fadarabokkal táplálta a kis tüzet. Mi van, ha lerohanja őket, és kikapja a kezükből Viktort? Damian kardja most Jákobnál volt, ő hozta magával Efészusból a villájukban hagyott fegyvert. De kétség nem férhet ahhoz, hogy Damiannál van valahol egy tör. És különben sem támadhatja meg addig a férfit, amíg az ő kezében van Viktor. Túlságosan veszélyes lenne.

– Meg kellett volna várnom Polycarpot és a többieket – ismerte el már túl későn. – Segítségre van szükségem.

A boszorkány kivett egy kis zacskót a köpenye alól, a zacskó tartalmát beletöltötte az edénybe, és nézte, ahogy felszáll egy illatos füstoszlop a tálból. Felemelte a kezét az égő tömjén fölé, és néhány szót mondott egy olyan nyelven, amit Jákob nem értett. Lehet, hogy nem is valamilyen nyelv volt az, hanem csak valamilyen vallásos zagyvaság.

Ezután Tullia Damianhoz fordult, és kivette a kezéből a gyermeket. Magasra feltartotta Viktort a füstölgő tömjén tál fölé. Jákob tisztán megértette a szavakat, amelyeket most mondott, és meghűlt benne a vér.

– Hekatét hívom, az alvilág istennőjét, aki őrizője a halál birodalma kapujának, hogy legyen tanúja az imádságunknak, és óvjon meg bennünket a gonosztól. Hívom Artemiszt, az urat és megváltót, a világegyetem királynőjét. Mutasd meg most nekünk a hatalmadat, mert tudjuk, hogy mindent te kormányozol, és hogy rajtad keresztül nagy hatalom van a mi birtokunkban! Add nekem az erődöt, lépj be ebbe a tűzbe, töltsd ezt meg szent fénnel, és mutasd meg nekem a hatalmadat! Elővarázsollak most téged szent fény, szent fényesség, szélesség, mélység, hosszúság és magasság, a szent nevek által, amelyeket szóltam, és amelyeket még szólni fogok.

A ligetben a hőmérséklet hirtelen leesett, és a természet hangjai furcsán elcsendesedtek, ahogy Tullia elkezdte elősorolni egy sor isten és istennő nevét. Jákob hátán felállt a szőr, ahogy hallgatta, hogyan sorolja a boszorkány a „szent neveit”. Néhány nevet felismert

közülük, mint például Hélioszét, a Nap istenét, Szelenét, a Hold istennőjét, Tychét, a szerencse istennőjét, és Eresschigalét, egy babiloni istennőt. A boszorkány megemlítette még Demetert és Dionüszoszt, Szerapiszt és Íziszt, és másokat is, akiknek Jákob nem ismerte a nevét. Tudta, hogy azok, akik varázslással és mágiával foglalkoznak, nagy jelentőséget tulajdonítanak a neveknek, és hogy a varázslat feltételezett sikere attól függött, hogy sikerült-e a megfelelő neveket hívniuk, és a megfelelő szavakat kimondaniuk, amikor valakit megigéztek, vagy megidézték a szellemeket, hogy természetfeletti segítségért könyörögjenek hozzájuk.

– Most, most! Gyorsan, gyorsan! – kiáltott fel Tullia. – Maradj mellettem ezen az órán, amíg elérem azt a célt, amire vágyom! Ez a gyermek nagyra hivatott, és én elkötelezem magam, hogy kiképezem őt a Nagy Istennő szellemi szolgálatára. Minden családtagját érje el nagy rontás, hogy zavartalan lehessen a mi befolyásunk a fiú fölött, és kerüljön a családja vagyona a mi kezeink közé, most és mindörökké.

Jákob meg akart mozdulni, próbálta megmozdítani a testét, de hirtelen úgy érezte, mintha ólomból lennének a lábai. Képtelen volt felemelni őket. Ki kell jutnia innen, segítséget kell szereznie, de nem képes megmozdulni. Úgy tűnt, már az is hatalmas erőfeszítést igényel, hogy meg tudjon fordulni, de végül csak sikerült neki. Elkezdett kiosonni a ligetből, arrafelé, ahol a lovát hagyta. Mint a szél, ellovagol Polycarp házához, szerez segítséget, és visszajön, hogy kimentse Viktort a gonosz karmai közül, ami betöltötte ezt az erdőt.

Csak egy tucatnyi lépést tehetett meg a fák között, amikor egy hatalmas ütest érzett a feje tetején. Arccal előre a földre esett, és a nedves föld bekerült a szájába, ahogy elterült. Majdnem megfulladt. Próbált felállni, de a karjai nem tartották meg a súlyát, ahogy igyekezett felnyomni magát. Felemelkedett néhány centit, újra összecsuklott, majd láthatatlan kezek megfordították.

Kinyitotta a szemét és felnézett, de csak azt látta, hogy az ágak és a levelek hullámzanak és körbe-körbe járnak fölötte. Most már egyáltalán nem tudott mozogni, még pislogni is képtelen volt.

– Meghalt? – Jákob a nő hangját hallotta. A boszorkány hangját.

– Ha még nem is, hamarosan meg fog. – Most Damian beszélt.

Jákob tiltakozni akart és üvölteni: – Életben vagyok! Hagyjatok engem békén! – De meg volt bénulva. Egyetlen izma sem engedelmeskedett az akaratának.

Érezte, hogy egy kéz, egy nő keze, megérinti az arcát. A nő ujjai a szemöldökéhez értek, majd lefelé mozdulva lecsukták a szeméit. Hallotta, hogy a boszorkány hálát ad Artemisznek, hogy ilyen gyorsan megválaszolta az imáját.

Ekkor Jákob elájult.

Kicsivel később rövid időre magához tért. Kinyitotta a szemét, de tompán és homályosan látott. Inkább érezte, mint látta, hogy a fák árnyékai elmélyültek, és azt is érezte, hogy nedves föld veszi körül, és kezdi elborítani. Úgy tűnt, hogy egy nem túl mély üregben fekszik a földben. Próbált megmozdulni, de nem tudott.

A következő pillanatban megérezte az első lapátnyi földet az arcán, és rádöbbsent, hogy az ellensége élve temeti el őt.

Miközben Polycarp visszatérésére vártak, Antony nézte, hogy Marcellus fel-alá mászkál a kis ebédlő padlóján. Az egészségügyi tiszt valószínűleg már több mint egy évtizede nem állhatott őrségben, de ezt most senki meg nem mondta volna róla. Makacsul kihúzott háttal először az egyik irányba tett meg hat lépést, majd megfordult, és az ellenkező irányba lépett hatot. Antony azt feltételezte, hogy a rutintevékenység segít Marcellusnak a koncentrációban. Rá viszont éppen az ellenkező hatást gyakorolta.

Zavarta a mászkálás, ezért Jánosra fordította a figyelmét, aki az egyik díványon feküdt. Az együtt utazásuk ideje alatt Antony már rájöhetett, hogy az apostol becsukott szemei csak akkor jelentették, hogy alszik is, ha mellette horkolt. Egyébként lehet, hogy imádkozott. Tekintetbe véve azokat a dolgokat, amelyeket érkezésükkor Linustól megtudtak, János most valószínűleg imádkozott. Eszébe jutott az apostol tegnap esti imája, amiben valami olyasmit említett, hogy Isten ki tud jelenteni „titkos dolgokat”. – Lehet, hogy már meg is kapták a választ arra az imára – ismerte be magában Antony –, hiszen legalább azt megtudták, hogy Viktort hol találhatják meg. Hogy hogyan tudják visszaszerezni, az már más kérdés volt. Antony azon tűnődött, hogy Istennek vajon erre is van-e valamilyen terve. Furcsa volt, hogy azon kapta magát, hogy egy Istenről gondolkodik, aki feltehetőleg beleavatkozik az emberek dolgaiba. Egy olyan Istenről, aki helyre tudja hozni a rosszat, és titkokat tud kijelenteni. Néhány héttel ezelőtt még nem eshetett volna meg, hogy ilyesféle gondolatok megforduljanak a fejében.

Megkérte Rebekát, hogy menjen ki Linusszal a konyhába, és keressen nekik valami ennivalót. Nem akarta még jobban kifárasztani a lányt, de arra gondolt, hogy talán jobb neki, ha csinál valamit. Antony édesanyja mindig úgy reagálta le a kríziseket, hogy lázas takarításba vagy főzésbe fogott, mintha attól, hogy ilyen közönséges dolgokkal foglalkozik, azt várná, hogy a rajta kívül álló dolgok majd csak elrendeződnek valahogy közben.

Mielőtt Szmirnába értek, Antony azon aggódott, hogy Rebeka meg fog betegedni. Aztán, amikor meghallotta azt a hírt, hogy Damian valami pogány papnőhöz vitte el a kisbabáját, valósággal hamuszürkévé változott el a lány arca. – Lehet, hogy jó is lenne, ha utánamenne a konyhába, és megnézné, hogy van – gondolta Antony. Rebeka valószínűleg jól van ugyan, de ő azért örült, hogy talált valami okot, hogy megszabadulhasson Marcellus céltudatos fel-alá mászkálásától. És különben is, már az is örömmel töltötte el, ha ugyanabban a helyiségben tartózkodhatott, ahol a lány.

Kiment az ebédlőből, és a ház hátsó részébe indult, hogy megkeresse a konyhát, amikor hangos kopogást hallott a bejárat ajtó felől. Az ifjú Linus hátul volt Rebekával, ezért Antony az átriumon keresztül kiment az udvarra a ház bejáratához, hogy megnézzé, ki érkezett. Valószínűleg a gyülekezet vezetői lehetnek, akiket Polycarp összehívott.

Két férfi vitatkozását hallotta, ahogy közelebb ért az ajtóhoz.

– Még mindig az az álláspontom, hogy hiba volt, hogy magunk közé engedték azt a nőt – érvelt az egyikük hevesen. – Csak színlelte a kereszténységet.

– Ezt akkoriban még nem tudhattuk – válaszolta erre a másik férfi sokkal türelmesebb hangon. – Különben is, ami megtörtént, megtörtént, és nem lehet...

A két férfi hirtelen elhallgatott, amikor Antony kinyitotta az ajtót. Mindketten zavarban voltak, hogy egy idegen a tanúja volt annak, hogy vitatkoztak egymással. Antony észrevette,

hogy a két férfi nagyon hasonlít egymásra. Alacsony és masszív termetűek voltak, izmos karokkal, amelyek mentén majdnem szétrepedtek a tunikájuk varrásai.

Egy pillanatig Antony nem tudta eldönteni, hogy behívja-e őket a házba. Úgy találta, hogy ezek ketten itt Polycarp gyülekezetének a tagjai, de mivel a keresztények csak titokban jöttek össze egymással, nem tudta, hogyan hozza fel a témát. Majd megértette, hogy a két férfi is ugyanúgy nem tudja őt hová tenni, ezért bemutatkozott, és elmondta, hogy Efézusból jött Polycarphoz.

– Akkor biztosan te vagy az, akinek elrabolták a kisbabáját. Plautius vagyok, ez pedig itt az öcsém, Sergius. – Antony beazonosította Plautius hangját. Az övé volt a tárgyilagosabb hangnem a vitában. A férfi megtörölte kérges kezeit a munkához használt kötényében, majd Antony felé nyújtotta. Az öccse is ugyanezt tette.

– Becsuktuk a kovácsműhelyt, és jöttünk, amilyen gyorsan csak tudtunk, amikor meghallottuk a hírt – mondta Sergius.

– Igazából nem én vagyok a gyermek apja – közölte Antony, miközben kezét rázott a férfiakkal. – Csak elkísértem ide a kisbaba édesanyját. Polycarp biztosan említette Rebeka bátyját, Jákobot, aki követte a gyermekrablót Szmirnába.

– Ő hol van? – kérdezte Sergius. – Azért jöttünk, hogy segítsünk neki kiszabadítani a gyermeket...

Plautius közbevágott. – Azért jöttünk, hogy imádkozzunk Polycarppal, és azután eldöntsük, hogy mi legyen a következő lépésünk.

– Tudjuk, hogy mit kell tennünk – erősködött Sergius. – Tullia házához kell mennünk, amilyen gyorsan csak lehet.

Antony még be sem vezette a két férfit az udvarból a ház központi részébe, amikor azok már újra vitatkozni kezdtek egymással.

– Nem szabad elsietnünk semmit – jegyezte meg Plautius. – Ha nála van a kisbaba, akkor nem fogja bántani, egészen addig, amíg fenyegetést nem érez a mi oldalunkról. Tudod, hogy Tullia szereti a gyerekeket, és mindig is szeretett volna saját gyereket.

– Pont ez nyugtalanít engem. Valószínűleg már rá is bocsátott valami démonikus rontást. Mint az én Cornéliámra. Személyesen téged teszek felelőssé... – Sergius hangja elhalt. Nem fejezte be a mondatot. Plautius megbántott tekintettel nézett rá.

Antony megérezte, hogy Tullia, aki bizonyára az a boszorkány lehet, akihez Damian idehozta Viktort, a két férfi között is már valószínűleg régen folyamatos vita tárgyát képezi. Kihasználva a szócsatában beállt pillanatnyi csendet, Antony bevezette őket a házba. Mielőtt még további információkat szedhetett volna ki belőlük, megjelent Polycarp két másik diakónussal, akiknek a nevét Antony azonnal elfelejtette, amikor még egy férfi érkezett, akit Verusnak hívtak.

Az egész társaság csatlakozott Jánoshoz és Marcellushoz az ebédlőben. Linus és Rebeka is éppen akkor jelentek meg egy tálcányi ennivalóval. Rebeka megdöbbsen, amikor meglátta, hogy hány ember érkezett, és hogy ehhez képest ők Linusszal milyen kevés ételt készítettek. Antony addigra már egyáltalán nem is szándékozott enni.

– Köszönöm – súgta oda Rebekának –, de mi majd az úton eszünk. Marcellus és én éppen el akartunk indulni Jákob után, kideríteni, hogy meg tudjuk-e találni Viktort.

Polycarp odafordult az összegyűlt férfiakhoz. Kifejezte az aggodalmát amiatt, hogy Jákob már elment. – Attól tartok, nem tudja, hogy mibe mászik bele – jegyezte meg. – Többet el kellett

volna mondanom neki Tulliáról, de eszembe sem jutott, hogy csak úgy fogja magát és elrohan.

– Nagyon hirtelen természete van, ezért gyakran bajba kerül – szólalt meg János. – Jákob időnként jobban figyel a haragjára, mint Istenre.

– Már néhány órája távozott innen – szólt oda nekik Antony. – Ha a helyzet, olyan veszélyes, mint amennyire tartotok tőle, akkor most kell elindulnunk utána. Ebben Sergiusszal értett egyet. Először is valami nagyon rossz előérzete volt, és a testvérek Tulliáról való vitatkozása egyáltalán nem járult hozzá ahhoz, hogy csillapítsa az aggodalmát.

– Először imádkoznunk kell – mondta Polycarp. – Erre mindenképpen szükség van.

Antony nem akart udvariatlan lenni, de meg volt győződve arról, hogy minden további késlekedésnek beláthatatlan következményei lehetnek. – Kifutunk az időből – mondott ellent.

– Pontosan ezért van szükség az imádkozásra – magyarázta meg János. – Nem test és vér ellen tusakodunk, hanem fejedelemségek és hatalmasságok ellen, és szükségünk van Isten vezetésére és védelmére.

Antony két nap alatt már másodszor találta magát imádkozó keresztények társaságában. De ez az élmény most különbözött az előző esti lefekvés előtti imától. Ezúttal Polycarp megkenste Antonyt és Marcellust olívaolajjal, miközben imádkozott értük. Antony melegséget érzett a fején ott, ahol a püspök megérintette, és ez a melegség kezdett szétáradni az egész testében. Polycarp Plautiust és Sergiust is megkenste, akik beleegyeztek, hogy velük mennek Tullia házához, sőt Verust is, aki szintén ajánlkozott erre.

Ezután János apostol imádkozott merészen és ékesszólóan, és bár Antony nem egészen értett meg mindent a szavaiból, megérezte az ima erejét. János nyilvánvalóan elhitte, hogy ennek a Tullia nevű nőnek köze van a gonoszhoz. Az imában megdorgálta a Tulliát körülvevő sötétség szellemeit, és valami olyasmit mondott, hogy Jézus Krisztus hatalma által ellene megy a varázslás szellemének.

Miután János befejezte az imát, az öt férfi távozáshoz készülődött. Antony felnyergelte a lovat, amelynek hátán János utazott a főúttól idáig. Plautius és Sergius is lóháton érkezett, Marcellus és Verus pedig felült mögéjük a lovukra. Az állatok hátán gyorsabban eljuthatnak Tullia házához, habár a hegyeken keresztül nem lesznek képesek galoppban lovagolni.

Amikor már éppen elindulóban voltak, Rebeka szaladt ki a házból. – Enélkül ne menjen el! – mondta, és odanyújtott valamit Antonynak. A férfi szemei találkoztak a lányéval, amikor lehajolt, hogy elvegye a csomagot. Rebeka halványan elpirult, amikor a kezük egymáshoz ért. – Egész nap semmit nem evett – emlékeztette Antonyt.

Gyorsan bement, és újabb ételcsomagokkal tért vissza a többiekhez is. Biztosan szalvétába csomagolta az elkészített ennivalót, amíg a férfiak a lovakat nyergelték fel. Antony értékelte a kedvességét. Miközben imádkoztak, el is feledkezett arról, hogy mennyire éhes.

Amíg a lovak lefelé poroszkáltak a hegyoldalon, a lovasaik megették a hideg birkahúst és a kenyeret. A küldetésüket is megbeszélték, amitől Antony fejében összeállt a kép, hogy mi köze is van a vitatkozó testvéreknek Tulliához. A beszélgetésből azt vette ki, hogy rokonuk, az egyik másodunokatestvérük.

Plautius Tulliát zavarodott lélekként írta le, aki mindig valami szellemi táplálék után kutakodott. Sergius viszont úgy jellemezte őt, mint egy bajkeverőt, akinek mindig is eltökélt szándéka volt, hogy bajt okozzon másoknak. Míg Tullia motívumaiban nem voltak közös állásponton, abban mindketten megegyeztek, hogy a nő rengeteg problémát okozott a gyülekezetnek.

– Sok évvel ezelőtt, amikor megtértem, bizonyrágot tettem Tulliának – mondta Plautius. Érdekelte a dolog, és rengeteg kérdést tett fel. Olyan szomjas volt arra, hogy Jézusról halljon, hogy végül elhívtam az összejöveteleinkre. Jótálltam érte a gyülekezet vezetőinél, és új megtérként eljárhatott hozzánk.

Elmagyarázta Antonynak, hogy az új megtértek együtt imádják Istent a gyülekezettel, de közben megtanítják nekik a hit alaptanításait, mielőtt megkeresztelkednének. Csak azok vehetnek részt az úrvacsorában, aki már megkeresztelkedtek. Az úrvacsorakor közösen kenyeret esznek és bort isznak, hogy Jézus Krisztusra emlékezzenek. Antony nem akarta, hogy a beszélgetésük a doktrínák részletezésébe fulladjon, ezért sürgette Plautiust, hogy folytassa a Tulliáról szóló elbeszélését.

– Egy ideig eljárt a gyülekezetbe, de a megkeresztelkedésig soha nem jutott el. Csalódott lett, és nem jött többé – fejezte be a történetet Plautius.

– És ekkor kezdődtek el a súlyos problémák. – Sergius letörölte a morzsákat a szájáról, és az üres szalvétát begyűrte a lova nyerge alá. – Tullia nem kapta meg, amit akart, ezért otthagyt a gyülekezetet, és igyekezett mindenki mást is meglopni.

– Lopott a többi kereszténytől? – kérdezte Marcellus.

– Nem pénzt lopott – válaszolt Sergius a kérdésre –, hanem szíveket.

– Az emberek agyát és szívét lopta el – magyarázta meg Plautius. – Megpróbált másokat is eltántorítani a hittől, és olyan rémhírt kezdett elterjeszteni, hogy a keresztények kannibálok és vérfertőzést követnek el.

– Kannibálok? – Antony majdnem megfulladt a szájában lévő utolsó falat birkahústól. Sebesen járt az agya, próbált valami olyasmit előásni az anyja által a kereszténységről elmondottakból, amiből bárki is arra a következtetésre juthatna, hogy a keresztények emberevők. És hogy vérfertőzők lennének? Teljesen elképzelhetetlen. Péter, Jákob és Rebeka a legkitűnőbb emberek, akikkel Antony valaha is találkozott. Legalábbis azt gondolta eddig, hogy azok...

Hát persze, hogy azok! Antony megrázta a fejét, hogy kiverje az agyából ezt a nevetséges gyanúsítást. Az a kevés keresztény, akit ismert, kedves, bőkezű és erkölcsös. Ha valaki az ellenkezőjét állítja róluk, annak biztosan tudatlanság vagy előítélet lehet az oka.

– Mi szállhatta meg Tulliát, hogy ilyen képtelen állításokra ragadtatta el magát? – kérdezte Marcellus. – Nem hiszem, hogy valaki is hitt neki.

– Voltak néhányan, akik elhitték, amit mondott. – Verus szólalt meg először, aki Sergius mögött ült a lovon. – A nővérem is köztük volt. Teljesen megszakította velem a kapcsolatot, és még most sem békült meg.

– De hát a saját nővéred már csak tudja, hogy nem követsz el vérfertőzést! – jegyezte meg Antony.

– Azt a részét nem is hitte el a gyanúsítgatásnak, csak a kannibalizmusról szóló részt – mondta Verus.

– Azt gondoljuk, hogy Tullia arra a tényre alapozhatta ezt a kijelentését, hogy testvéreknek szólítjuk egymást. Az úrvacsorakor pedig azt mondjuk, hogy a kenyér Krisztus teste, a bor pedig az a vér, amit az Úr kiontott a bűneink bocsánatáért. Soha nem úrvacsoráztunk velünk, de tudott a dologról, és a szimbólumokat eltorzította, hogy valami szörnyűséges jelentést kapjanak.

– Miért akarta a hívőket ilyen gonoszul megrágalmazni? – kérdezte Marcellus hitetlenkedve.

– Miért volt ennyire megkeseredve?

– Mert Isten nem válaszolta meg az imáit oly módon, ahogy ő elképzelte – magyarázta meg Sergius. – Ezért Tullia úgy döntött, hogy gyűlöli Jézust, és azokat is, akik imádják Őt.

– Visszatért a pogány vallásokhoz, és belemerült a varázslásokba és a boszorkányságba – tette hozzá Plautius. – Csak hosszú idővel azután jöttem rá, miután már elfordult a kereszténységtől, hogy Tulliat nem igazán Isten érdekelte, hanem a befolyásoló szellemi erők.

Megállt a beszédben, és útba igazította Antonyt, hogy merre menjen tovább ott, ahol kettéágazott előttük az út. – Röviddel a megtérésünk után – folytatta Plautius – a feleségemet az Úr meggyógyította egy súlyos betegségből. Sokat beszéltem akkoriban a gyógyulásról, és a Jézus nevében való imádkozásról. Ekkor kezdett el Tullia érdeklődni a kereszténységről. Valahogy azt gondolhatta, hogy Jézus egy isteni talizmán, és hogy az Ő nevében való imádkozás valamiféle varázsszer, ami garantálja, hogy meg is fog kapni mindent, amit csak akar.

– Amit pedig ő akart – tette hozzá Sergius –, az egy kisbaba volt.

A szavaitól borzongó félelem futott át Antonyn. Tullia kisbabát akart, és most ott van nála Rebekáé. Ez vajon mit jelenthet?

– Már hét éve férjnél volt, de nem maradt terhes. Majdnem egy évig eljárt az istentiszteleteinkre, és azokban a hónapokban szenvedélyesen imádkozott egy csecsemőért. De Isten nem válaszolta meg az imáit. Sőt, a férje végül még el is vált tőle, mert nem ajándékozta meg őt az áhított örökssel – mesélte Plautius.

– Azt is mondd el, hogy mit tett Corneliával! – kérte Sergius. Széles arcában mogorva vonallá szűkült össze a szája. Antony első alkalommal érezte meg, hogy a testvérek felszíni vitatkozása mögött nem pusztá nyakasság bujkál, hanem valami nagyon mélyen gyökerező szomorúság.

– Miután otthagytta a gyülekezetet, Tullia többet is tett, mint rémhíreket terjesztett – kezdte Plautius. – Megtanult varázsolni, és mindenkin gyakorolta is a mágiát, akivel csak valami baja volt – legtöbbször a gyülekezet tagjain. Körülbelül egy évvel azután, hogy Tullia elment a gyülekezetből, Cornelia, Sergius felesége, áldott állapotba került. Amikor Tullia erről tudomást szerzett, féltékenységi roham tört ki rajta. Megátkozta Corneliát. – Bocsánatkérő pillantást vetett a testvéreire. – De az átokról csak később értesültünk. Abban az időben csak azt tudtuk, hogy Cornelia rejtélyes betegségbe esett. Egyre csak rosszabbul lett, és végül elveszítette a babát...

– És ő maga is meghalt – fejezte be a mondatot gyorsan Sergius Plautius helyett.

Mindketten elhallgattak, így Antonynak volt ideje végiggondolni a dolgot. Sergius elveszítette a feleségét és a még meg sem született gyermekét egy boszorkány átka miatt. Lehetséges ez? Sok ember babonás, és sokan fordulnak varázslókhoz és médiumokhoz mindenféle bajra való orvosságért ugyanúgy, mint a jövőre vonatkozó jóslatokért. Antony még sohasem járt senkinél, aki mágiával foglalkozott volna, és nem tartotta ezeket az embereket valami sokra, de tudta, hogy a társadalom minden rétegében meg lehet találni őket.

Végül Marcellus mondta ki az Antony agyát is foglalkoztató kérdést. – Biztos, hogy az átoktól halt meg? – kérdezte Sergiustól. – Lehet, hogy valami más okból betegedett meg, és csak véletlen egybeesés volt a két dolog.

– Előtte egyetlen napig sem volt beteg egész életében – mondta erre Sergius.

– Sok ember állította azt, hogy hallotta, amikor Tullia kimondta azt az átkot – tette hozzá Plautius. – A temetés után elmondták nekünk, és futótűzként terjedt el a hír a városban. – Újra ránézett Sergiusra, mint aki azt mérlegeli, hogy folytassa-e, amibe belekezdett. – Én nem hiszem, hogy az átok ölte meg Corneliát – mondta ki végül. – De nem tudom megmagyarázni,

hogy Isten miért gyógyította meg az én feleségemet, és miért nem gyógyította meg az öcsémét. Erre nincs válaszom.

Természetesen erre Antony sem tudott mit válaszolni – ő még azt sem tudta biztosan, hogy mikor kezdjen el kérdezni, amikor a hit kérdéseire került a sor.

Egy pillanat múlva odafordult Sergiushoz: – Őszinte részvétem.

Sergius egy komor bólintással reagált erre, majd odaszólt a testvérének: – Ne haragudj azért, amit korábban mondtam arról, hogy személyesen téged teszek felelőssé!

– Csak a fájdalom mondatta ezt veled – mondta Plautius együttérzően.

– Csak megint minden felkavarodott bennem, amikor meghallottam, hogy Tullia ismét valami bajt kever. Nem akarom, hogy bárki másnak is a kárára legyen, és azt sem akarom, hogy még több ember legyen a követője.

Plautius elmesélte, hogy Tullia hírneve megnőtt Cornelia halála után. – Sok ember elkezdett tartani tőle, ugyanakkor pedig a varázslói képességeit is elkezdték tisztelni. Mindahányszor megigéz valakit, és a varázslat működik, Tullia egyre nagyobb hatalomra tesz szert a szomszédai szemében.

– Az én szememben nem egyre hatalmasabb, hanem egyre gonoszabb lesz – jegyezte meg Verus.

– Az enyémben is – értett egyet Plautius. – És az emberek hajlamosak gyorsan elfeledkezni azokról az ostoba varázslatairól, amelyek nem vezetnek semmilyen eredményre.

Antonynek eszébe jutott valami, amit korábban a testvérektől hallott, és megkérdezte: – Azt feltételezték, hogy Tullia valamilyen ígérés alá vonta Viktort? Vagy megátkozta?

Plautius egy hosszú pillanatig hagyta, hogy a kérdés csak úgy lógjon a levegőben, és csak azután válaszolt rá: – Még ha meg is tette, egyáltalán nem számít. Isten hatalma minden boszorkány átkát felülhaladja.

– Csak el kell hoznunk onnan a gyermeket, nincs más dolgunk – mondta Verus. – Isten segíteni fog nekünk, ahogy az imában kértük.

– És Benne bízunk, hogy a gyermeknek nem esik bántódása – tette hozzá Sergius. – Rámutatott egy épületre, ami mintegy kilencszáz méternyire volt előttük. – A Tullia házához vezető út balra lesz, pont mielőtt még elérnénk azt a fogadót. Tullia testvéréé a hely.

A csoport elhallgatott. Antony a boszorkány házához tett küszöbön álló látogatáson tűnődött. Lehetséges, hogy az a nő tényleg képes hozzáférni a természetfeletti erők forrásaihoz? És ha igazán ez a helyzet, akkor a keresztények Istene valóban hatalmasabb-e, ahogy az új barátai hiszik? Hirtelen azt kívánta, hogy bárcsak jobban odafigyelt volna azokra a dolgokra, amiket az édesanyja próbált megosztani vele a hitéről az évek folyamán. És életében először szeretett volna biztos lenni abban, hogy támaszkodhat egy a magáénál nagyobb hatalomra.

.oOo.

Marcellus látta a fogadót, amelyet Sergius megmutatott neki. Úgy találta, hogy a város déli széléhez érkeztek vissza. Csak kevés ház volt az út mentén, és a távolban már látszott a főút.

Azon gondolkozott, amit Platinus mondott, és tudta, hogy a férfinak elvben igaza van. A jó és a rossz nem egymással szembenálló, hanem egyaránt választható erők, és Isten hatalma nagyobb – mérhetetlenül nagyobb –, mint a legkiválóbb varázslóé, médiumé vagy boszorkányé.

Ám az eltelt néhány hónapban, amióta ő maga is keresztényként élt, nem volt alkalma arra, hogy ezt az elméleti tudást a gyakorlatban is bizonyítva lássa. A megtérése előtt pedig igazi

szkeptikus volt a szellemi dolgok tekintetében. Ugyanúgy, mint most Antony, akit láthatóan zavarba hozott a beszélgetésük iránya.

Amikor a fogadónál elfordultak az útra, a férfiak megbeszélték, hogy mit tegyenek, amikor majd elérik az úti céljukat. Sergius azt akarta, hogy szólítsák fel Tulliát, hogy adja át nekik a gyermeket, és erőszakkal kényszerítsék erre, ha nem lenne hajlandó rá. Verus tiltakozott, és azt mondta, hogy nem kellene fizikai erőszakot alkalmazniuk, ha csak feltétlenül nem szükséges. Különben pedig nincs is náluk fegyver.

Antony és Marcellus elismerte, hogy ők azért magukkal hozták a törüket. – Még csak egyszer kellett használnom az enyémet – mondta Antony. – Önvédelemre. Visszafordult a nyeregben és elmosolyodott. – Egy ügyfelem, aki nem igazán volt megelégedve az ügye kimenetelével, megfenyegetett, hogy megöl engem.

Sergius nem viszonzta a mosolyt. – Fel vagy készülve arra, hogy most esetleg használnod kell a fegyveredet? – kérdezte.

– Kész vagyok, hogy mindent megtegyek, amire csak szükség lesz – mondta erre lassan Antony.

Úgy tűnt, hogy Plautiust nem túlságosan foglalkoztatja, hogy kitaláljon valami tervet. – Tudni fogjuk, hogy mit tegyünk, amikor odaérünk – jelentette ki egyszerűen.

Marcellus észrevette Antony elszántságát, és felidézte magában, hogyan is viselkedett a férfi Rebekával. Az ügyvédnek semmilyen törvényi kötelezettsége nem volt arra, hogy segítsen kiszabadítani a kisbabát, és az az akarás, amivel belekapcsolódott az ügybe, úgy tűnt, hogy több annál az egyszerű vágynál, hogy megoltalmazzon egy ártatlan gyermeket. Antony láthatóan nem volt közömbös Rebeka iránt. Ennek Marcellus örült is, de aggódott is miatta. Antony nagyszerű férfi, és Rebekának szüksége van egy ilyen férfira az életében. De nem kellene siettetni a lányt. Elhatározta, hogy beszélni fog Antonyval.

Marcellusra is nagy hatást gyakorolt Rebeka, amikor először találkoztak, bár ez az érzés inkább amolyan atyai aggodalom volt. Az, hogy összebarátkozott a lánnyal és az apostollal, fontos változásokat hozott az életébe. Először is megtért, vagyis keresztény lett az ő befolyásukra. Azt gondolta, hogy ez Antonyval is megtörténhet. Sőt, nem csupán gondolta, hanem buzgón imádkozott is azért, hogy ez be is következzen a férfi életében.

A Rebekával való kapcsolata – azon felül, hogy a megtéréséhez vezetett – újra előhozta benne a lányáért való aggodást, akit már vagy tizenhét éve nem látott. Mielőtt elhagyta az Ördög-szigetet, Marcellus megígérte Istennek, hogy megpróbálja megkeresni a lányát, és igyekszik helyrehozni azt, ami történt. Soha nem állt szándékában elhagyni a gyermekét, de a katonai szolgálata alkalmanként hónapokra, vagy akár évekre is elszólította a családjától. A felesége megelégedte a hosszas távolléteket, elvált tőle, majd feleségül ment valaki máshoz.

Gondolatban visszatért abba az időbe, amikor utoljára látta a kislányát, aki akkoriban töltötte be a hatodik életévét. Mostanra már biztosan felnőtt nő, aki valószínűleg nem is emlékszik az apjára, akit alig ismert. Ez a felismerés mintha késeket forgatott volna meg a szívében.

Az eltelt évek folyamán nagyon mélyre temette el magában a veszteség érzését. De amikor találkozott Rebekával, újult erővel törtek rá ezek az érzések. Rebeka csak néhány évvel volt fiatalabb az ő lányánál. Nem tudta megállni, hogy ne segítsen az ifjú fogolynak túlélni az isten háta mögötti sziget megpróbáltatásait, ahová száműzték a lányt, bár ezzel nem kis személyes kockázatot vállalt magára. De csak arra tudott gondolni, hogy milyen kétségbeesetten akarná, hogy valaki az ő lányán is segítsen, ha netán az kerülne valaha hasonlóan veszélyes helyzetbe.

Egy pillanatra szemrehányást tett magának, hogy nem vigyázott jobban Rebekára és Viktorra. Ugyan egyáltalán nem volt biztos abban, hogy tehetett volna bármit is a gyermekrablás megakadályozására, de önkéntelenül is büntudata támadt attól, hogy ő volt az, aki azt javasolta a lánynak, hogy bizza Agathára a gyermeket, és kezdjen el segíteni mindennap néhány órát Helenának. Ha Rebeka otthon maradt volna a fiával, lehet, hogy ez az egész dolog nem történt volna meg.

Nem, ez így nem igaz. Damian akkor is megtalálta volna a módját annak, hogyan mérjen újabb csapást a családra. De Marcellust mégis elborzasztotta, hogy a dolgok idáig fajultak, és hogy most egy ismeretlen, és valószínűleg veszélyes helyzetnek néznek elébe.

Hirtelen egy ló nyerítését hallották. Erre mindenki az út szélét kezdte figyelni. Verus pillantotta meg elsőként az állatot. Lelassította a lovát. A többiek követték őt. – Ott van – mondta, és a bal oldalra mutatott. A lovat egy fához kötötték ki a ligetben, de a lovasát sehol sem lehetett látni.

– Ezen az úton mostanában már nincs túl nagy forgalom – észrevételezte Plautius. – Csak Tullia házához lehet eljutni rajta, és egy elhagyatott malomhoz, ami a házon túl helyezkedik el. Nem túl vonzó úti célok ahhoz, hogy bárki is ezért itt hagyja kikötve a lovát.

– Szerintetek ez Jákob lova? – kérdezte Antony.

– Talán – jegyezte meg Sergius elgondolkodva. – Lehet, hogy úgy gondolta, hogy inkább gyalog közelíti meg a házat, mert akkor nehezebb észrevenni. Ha valaki átmegy ezen az erdős részen, Tullia házának a hátsó részénél lyukad ki.

– Látjátok azt a letaposott területet ott? – mutatott egy pontra Verus. – Lehet, hogy egy vadász járt errefelé. Sokat vadásztam szarvasra ezen a tájékon, mármint akkor, amikor még Tullia normálisabban viselkedett. Mostanában már szándékosan kerülöm ezt a környéket.

A késő délutáni nap leragyogott a köves útra, megvilágítva egyes pontokat. A sugarak azonban alacsony szögben érték a földet, ezért a fák között már kezdtek elmélyülni az árnyékok. – Akárkié is ez a ló, a gazdájának hamarosan ki kell jönnie az erdőből. Egy óra múlva már túlságosan sötét lesz ahhoz, hogy kitaláljon a fák közül.

Sergius egyetértően bólintott. – És ez azt is jelenti, hogy hamar a végére kell járnunk az ügynek Tulliával. – Felemelte a lova kantárját, hogy indulásra ösztökélje vele az állatot. Ekkor viszont Antony felemelte a kezét, és csöndre intette a többieket.

– Csak én érzem úgy, vagy valaki más is? – kérdezte.

– Mit érzel? – kérdezett vissza Marcellus.

– Hogy van valami vészjósló ebben a gazdátlan lóban – válaszolta Antony összetörten. – Erősen az az érzésem, hogy ez itt Jákob lova, és hogy el kellene kezdenünk megkeresni őt. De sötétedés előtt már nincs időnk őt is megkeresni, és Tullia házához is eljutni és visszaszerezni Viktort.

– Jól kell döntenünk, és tudjuk, hogy ehhez honnan kaphatunk segítséget – jelentette ki Plautius. Mielőtt még Antony vagy bárki más tiltakozhatott volna, Plautius meghajtott a fejét, és elkezdett hangosan imádkozni. Három rövid mondatban ostromolta a mennyet a Szent Szellem bölcsességét kérve. Nem csak vezetésért imádkozott Istenhez, hanem bátorságért is, és megköszönte Neki, hogy sikerrel fognak járni a küldetésükben.

Alighogy mindenki kimondta az áment, Verus azt javasolta, hogy szakadjanak szét két csoportra. – Ti ketten menjetek Tulliához – mondta Sergiusnak és Plautiusnak –, mert ti ismeritek őt közülünk a legjobban. – Foghíjas szájával rámosolygott Antonyra. – Egy sima

beszédű ügyvéd pedig hasznosnak bizonyulhat, hogy meggyőzze őket, hogy harc nélkül adják vissza a gyermeket.

– Marcellus és én pedig követjük az erdőbe vezető nyomokat. Ha nem Tullia háza felé tartanak, akkor feladjuk a keresést, mert akkor valószínűleg nem Jákobtól származnak.

Plautius egyetértett a tervvel. – Derítsétek csak ki! – kérte Marcellust és Verust, akik leszálltak mögüle és Sergius mögül a lóról. – Utána pedig találkozunk Tullia házával! Lehet, hogy szükségünk lesz a segítségetekre.

A mentőcsapat két részre oszlott szét. Két férfi gyalog indult el az erdőbe, a három másik pedig lóháton folytatta az útját.

Antony nem hitt a fülének, amikor meghallotta, hogy egyszerűen csak odasétálnak majd Tullia házának bejárati ajtajához, és meg fogják kérni a nőt, hogy adja oda nekik a kisbabát. De Plautius pontosan ezt szándékozott tenni. És Antony valamilyen okból kifolyólag nem szállt vitába vele. A köpcös kis kovács csendes magabiztosságát nem igazán értette.

Amikor odaértek a kőből épült házhoz, a lovakat elől kötötték ki. Antonynak nem volt előzetes elképzelése arról, hogy milyen is lehet egy boszorkány háza. – Kicsi, de takaros – észrevételezte. – Más körülmények között még akár vendégcsalogatónak is lehetett volna nevezni. Amikor elindultak az ajtó felé, Antony megtapogatta a tört a köpenye alatt. Megnyugtatta a tudat, hogy ott van nála a fegyver. Remélte, hogy nem lesz szükség arra, hogy használnia kelljen, de eldöntötte magában, hogy Viktor nélkül nem megy el erről a helyről, akármilyen is történjen.

Plautius erőteljesen bekopogott az ajtón. Semmi válasz. Újra kopogott, de megint csak eredmény nélkül.

Sergius meglökte az ajtót, de az meg sem mozdult. Antony biztos volt benne, hogy belülről beretesztették. – Hát ennyit Plautius tervéről... – gondolta.

– Tullia! – kiáltotta hangosan Sergius. – Nyisd ki az ajtót! Addig nem mozdulunk el innen, amíg ki nem nyitod.

Antony körülnézett, azt mérlegelve, hogy milyen más módon juthatnának be a házba. Ha vannak ablakok a ház falán, azok valószínűleg be vannak spalettázva. De még mindig könnyebb azokat betörni, mint a masszív ajtót. Mielőtt még megtehetette volna a javaslatát a többieknek, belülről lépéseket hallott közeledni a bejárat felé.

Egy vonzó külsejű, de zilált nő nyitotta ki az ajtót. Világosbarna haja nem volt feltűzve, és kócosan lógott, a ruhái rendetlenül csüngtek rajta, és földdel voltak beszennyezve. Az arca és a keze viszont furcsa módon tiszta volt és nedves, mintha éppen most mosakodott volna. Antony észrevette, hogy az arcszíne világosabb, mint a helybeli nőké, és hogy rózsaszínre van sűrolva.

– Jó napot, Tullia! – Plautius udvariasan odabólintott neki.

– Nem fogadok vendégeket – jelentette ki Tullia. – Különösen nem titeket, kettőtöket. – Nem hívta be őket a házba, és nem lépett ki a küszöbön a váratlan vendégei felé. Az egyik kezét a nyitott ajtón tartva zavartan nézegette az unokatestvéreit, mintha a motívumaikat próbálná felmérni.

– Nem maradunk sokáig – jelentette ki Plautius. – Csak a gyermekért jöttünk.

– Miről beszéltek? – kérdezte Tullia.

– Pontosán tudod te azt, hogy miről beszélünk. – Sergius nem volt olyan türelmes és higgadt, mint a testvére. – Azt a gyermeket akarjuk, akit Damian a gondjaidra bízott.

Tullia szemei elkerekedtek a csodálkozástól, és egy pillanatig habozott, mielőtt visszautasította a gyanúsítást. – Nincs itt semmiféle gyerek. Most pedig jobb lesz, ha távoztok – mondta. Kezdte volna becsukni az ajtót, de Antony számított erre a mozdulatra, és gyorsan a küszöbön belülré tette a lábát.

– Hol van Damian? – kérdezte, miközben szélesre tárta az ajtót, arra kényszerítve ezzel Tulliat, hogy hátralépjen. – Itt van?

– Hát maga meg kicsoda? – érdeklődött Tullia.

Antony belépett az átriumba. Plautius és Sergius gyorsan követte. – Én vagyok a gyermek törvényes gyámja – válaszolt neki Antony. Láta, hogy ezt hallván egy pillanatnyi rémület fut át a nő arcán, és ezt kihasználta arra, hogy újabb kihívást intézzon hozzá. – Ha nem akar összeütközésbe kerülni a hatóságokkal, akkor azt javaslom, hogy most adja ki nekünk a gyermeket.

A szó szoros értelmében persze nem volt ő Viktor gyámja, ez az igazság némileg elferdített változata volt. De jogosan lehetett a kisbaba törvényes képviselőjének nevezni, és több mint kész volt arra, hogy mindenféle kellő befolyását latba vesse ahhoz, hogy rávegye Tulliat, hogy adja nekik vissza Viktort.

– Maguknak kellene tartaniuk a hatóságoktól. Éppen birtokháborítást követnek el – mondta a nő.

Antony figyelmen kívül hagyta a nyilvánvaló fenyegetést. A nő védekezése blöff volt, amivel megpróbálta a figyelmüket elterelni az ügyről. – Tudjuk, hogy Damian itt van Szmirnában, és azt is, hogy ebbe a házba hozta a gyermeket, akit elrabolt – folytatta Antony.

– Akit elrabolt? De hát...

Antony látta, hogy Tullia ajkai majdnem olyan gyorsan összezárulnak, mint ahogy a kérdés kiszaladt a száján. Az látszott, hogy Viktorról tud, de azzal nem volt tisztában, hogy Damian elrabolta a kisbabát. Még ha most igazat mond is, és Viktor pillanatnyilag nincs a házban, megvolt az esélye annak, hogy korábban azért itt lehetett. Antony ösztönei azt súgták, hogy Tullia tudja, hogy hol van a baba. Még nagyobb nyomást gyakorolt rá, hogy kihúzza belőle az információt.

– Ha Damian itt van, akkor maga egy bűnözőt rejteget – mondta fenyegető élel a hangjában.

– Damian nincs itt – mondta a nő. – És ő nem bűnöző, hanem egy római tribunus.

– Ő egy gyermekrabló – mondott ellent Antony.

– Ha valaki elhozza a fiát az anyjától, aki nem alkalmas a nevelésére, az nem egyenlő a gyermekrablással. Az a csecsemő Damian saját gyermeke – erősködött Tullia.

– Azt gondoltam, hogy semmit sem tudsz a gyermekről! – szólt közbe Sergius. – Soha nem szoktál igazat mondani, ugye, Tullia?

– Téged aztán ki nem állhatlak! És tovább nem is tűröm el a jelenlétedet a házamban! – vetette oda neki Tullia.

Antony Sergius és Tullia közé állt. Nem akarta, hogy az egymás iránt érzett személyes ellenszenvük árnyékot vessen az erőfeszítésükre, amivel Viktort próbálták meg megtalálni. – Szóval Damian mégiscsak idehozta magához a gyermeket – mondta Tullianak. – Hol van most a baba?

Tullia Sergiust bámulta, és nem válaszolt Antony kérdésére.

– Mondja meg! – erősködött az ügyvéd. – Addig nem megyek el innen, amíg meg nem tudom, hogy hol van Viktor.

A boszorkány szembefordult Antonyval. Szikrákat szórt a szeme. – A gyermek nincs itt. – Lassan és megfellebbezhetetlenül beszélt. – És soha nem is fogják megtalálni.

Antony keze az övébe dugott tör felé mozdult. De valami a nő hangjában elbizonytalanította, a szemében égő hátborzongató fényről már nem is beszélve. Az volt az érzése, hogy a szép arc mögött magával a gonosszal néz farkasszemet, és ez megrémítette.

– Rontást bocsátottam a gyermek családjára – folytatta Tullia. – Mindnyájan meg fognak halni, vagy súlyos baj fogja őket érni. – A szája gonosz mosolyra húzódott, és egy szempillantásnyi idő alatt eltűnt az arcáról minden nyoma a szépségnek.

– És az átok működik is – tájékoztatta az előtte álló férfiakat. – Egy férfi már meghalt, és maga lehet a következő. – Antonyra mutatott, aki azt érezte, hogy a gonoszság maga sugárzik a nőből.

Nem vesztegette az időt azzal, hogy a Rebekára és a családjára kimondott rontás lehetséges következményein töprengjen. Ösztönösen reagált a személyes fenyegetésre. Egy pillanat alatt kikapta az övéből a fegyverét, miközben Sergius megragadta Tulliát, és hátracsavarta a karját.

– Kutassátok át a házat! – kiáltotta Sergius. – Gyorsan!

Plautius odament, hogy segítsen lefogni a szorításból szabadulni igyekező Tulliát, aki felváltva átkokat üvöltözött vagy furcsa szellemekhez könyörgött.

A törrel a kezében Antony Viktor keresésére indult. Csak néhány percre tartott, amíg végigment a kis ház minden helyiségén. Nyoma sem volt benne sem Damiannak, sem a kisbabának.

Visszament az átriumba, ahol a testvérek Tulliát tartották lefogva. A nő már csendesebb volt, de még mindig tajtékozott a dühtől.

– Megtaláltad? – kérdezte Sergius. – Egy folt volt a jobb szeme mellett, ahová Tulliának nyilvánvalóan sikerült behúznia neki, még mielőtt Plautius a segítségére siethetett volna.

– Nem. Nincsen semmi nyomuk.

– Mondtam, hogy nincs itt a kisbaba – mondta erre Tullia. – Most már eresszetek el!

Plautius oldalra lépett, és Sergius is vonakodva ellazította a szorítását Tullián. – Semmire sem fogsz menni a gonoszságoddal – mondta neki.

Tullia újra elmosolyodott, és ettől a mosolytól Antonynak felfordult a gyomra. – Úgy gondolod? – kérdezte a nő. – Emlékezz csak, hogy mi történt Corneliával, drága unokatestvérem! A saját érdekekben azt javaslom, hogy hagyjatok engem békén!

Antony győzedelmes felhangot hallott ki a hangjából, és ez feldühítette. – Most elmegyünk – jelentette ki, még mielőtt Sergius megszólalhatott volna. De Viktor nélkül nem fogunk visszatérni Efézusba.

– Figyelni fogunk téged – mondta Plautius Tulliának. – Figyelni fogunk, és közben imádkozunk.

Az imádkozásra való utalás felbosszantotta a boszorkányt. – Azonnal távozzatok a házamból! – üvöltötte. – Artemisz nevében parancsolom nektek, hogy tűnjetek el!

Plautius válasza ez volt erre: – Jézus Krisztus nevében, és az Ő hatalma által megparancsolom neked, hogy vedd le a kezedet erről a gyermekről és a családjáról! A fiú Istenhez tartozik, és nem árthatsz neki. – Megingathatatlanul szegezte rá a tekintetét az elvetemült nőre, miközben prófétai szavakat szólt: – Fordulj el a gonosz cselekedeteidtől, vagy minden átkod vissza fog szállni rád!

Tullia nevetett, de a nevetése üresen csengett. Úgy nézett ki, mint aki meg van rendülve, amikor a három férfi kiment a házból.

Odakint Antony visszadugta a törét a tokjába, és felült a lovára. Megkönnyebbült, hogy végre kijöhetett arról a helyről, de minden eddigénél jobban aggódott Viktor holléte miatt. Vajon hova vihette Damian? Tullia azt mondta, hogy sohasem fogják megtalálni a kisbabát. Antony biztos volt benne, hogy a nő tudja, hogy hol van a gyermek. De ők vajon miből induljanak ki, hogy kitalálják, hogy hol rejtegetik?

És mi lehet Marcellusszal és Verusszal? Antony hirtelen rádöbbsent, hogy azok ketten nem érkeztek meg Tullia házához. Plautius, Sergius és ő nem voltak ugyan bent nagyon hosszú ideig, de mégis nyugtalanította, hogy a két férfi még nem csatlakozott hozzájuk. Vajon még mindig az erdőben keresgélnek?

Eszébe jutott a gazdátlan ló a liget szélén, és újabb rossz előérzet fogta el. Nem hogy Viktort nem találták meg, hanem még Jákobbal sem futottak össze. Pedig Antony tisztában volt azzal, hogy Jákob néhány órával előttük indult el Tullia házához. És most Marcellus és Verus sem voltak meg. Ez már több mint nyugtalanító volt.

Körülbelül négyszáz métert lovagoltak addig a pontig, ahol a Tullia házához vezető elágazás csatlakozott az úthoz, amin a fogadótól idáig jöttek. Antony jobbra fordult, hogy ugyanazon az úton menjenek vissza a városba, amelyiken jöttek, de Plautius odakiáltott neki, hogy álljon meg.

Antony meghúzta a ló kantárját, és visszafordította az állatot. – Mi történt?

Plautiuson látszott, hogy gondolkodik valamin, de nem szólalt meg.

– Szóval? – sürgette Sergius.

– Gyertek utánam! Azt hiszem, tudom, hogy hol találhatjuk meg Viktort – mondta ki végül Plautius.

.oOo.

Marcellus még csak néhány lépést tett meg az erdőben, amikor ugyanaz a hátborzongató érzés fogta el, amiről Antony próbált beszélni. Olyan volt, mintha valamilyen gonosz erő lefelé szorított volna rájuk közvetlenül előttük.

Verus ment elől, aki tapasztalt vadász volt. A letört ágakból és a letaposott fűből meg tudta állapítani, hogy merre ment az ismeretlen ember. A nyomok minden kétséget kizáróan Tullia házához a hátulja felé tartottak.

Már majdnem elérték az erdő szélét – Marcellus már látta is a házat a fák mögött –, amikor Verus hirtelen megállt.

– Ezt nézd meg! – fordult oda hozzá a másik férfi.

Marcellus próbálta látni, hogy Verus miről is beszél.

– Itt ni. Az a két bevágás a földben. – Verus néhány lépésen át követte az egymáshoz közel elhelyezkedő vágásokat. – Olyan, mintha valamit – vagy valakit – húztak volna itt.

– Lehet, hogy valaki lelőtt egy szarvast... – találgatta Marcellus bizonytalanul.

Verus hangja komor volt. – A vágatok túl nagyok ahhoz, hogy patanyomok lehessenek. Talán egy medve lehetne. De a vadászok már mind kiölték innen a medvéket. Gyerekkorom óta nem láttam egyetlenegy sem ezekben az erőkben.

– Ha viszont nem állat volt, amit végighúztak az erdőn, akkor csak ember lehetett – gondolta Marcellus. Elképzelte az ember lábait, amint nyomot hagynak a talajon, miközben a testét vonszolják, és a gondolattól a hideg futkosott a hátán, ahogy szorosan Verus mögött haladt.

A nyom egy tisztáshoz vezetett a ház mögé, és amikor véget ért, Marcellus rossz előérzete a többszörösére fokozódott. Egy frissen összehányt földkupac volt előttük. Az a gondolat, hogy valaki egy állatot vonszolt volna idáig az erdön át, ettől teljesen kiszállt Marcellus fejéből. Egy állatot nem temettek volna el így. A kupac teljesen úgy nézett ki, mint egy sietve elkészített sír.

Verus is ugyanerre a következtetésre jutott. – A jó hír az – mondta –, hogy ez itt túlságosan nagy ahhoz, hogy egy gyermek sírja legyen.

Igen, ezzel Marcellus is egyet értett magában. A földkupac körülbelül egy száznyolcvan centis ember mérete volt. Egy Jákob magasságú emberé.

Marcellus leguggolt és megérintette a nedves földet. Azon tűnődött, hogy vajon a barátja-e az, akit megöltek a fák között, majd idevonszolták és eltemették. Antonynak erősen az volt az érzése, hogy a gazdátlan ló Jákobé volt. Vajon igaza van az ügyvédnek? Jákob teste van ide eltemetve?

Verus megérintette Marcellus vállát. – Akárki is az, már semmit nem tehetünk érte – mondta neki.

Marcellus tehetetlennek érezte magát, és nem tudta megállni, hogy ne szedjen le néhány maroknyi földet a sír tetejéről. Verus és ő kiáshatnák a tetemet...

De mégsem, mert besötétedne, mielőtt még végeznének a munkával. És különben is, mire lenne jó az egész? Attól Jákob már amúgy sem támadna fel, ha tényleg meghalt.

Rebeka jutott eszébe, és hogy a lány hogyan fogadná a hírt, hogy Jákobot megölték, miközben Viktort próbálta meg visszaszerezni. Ez újabb megsemmisítő erejű csapás lenne a számára, és Marcellus már a gondolatától is rettegett annak, hogy ezt meg kell mondania neki.

– Lehet, hogy nem is Jákob fekszik itt – emlékeztette magát. De valami belülről azt súgta neki, hogy feleslegesen reménykedik.

Megesküdült magában, hogy másnap vissza fog jönni, és kiássa a holttestet. Biztosra kell tudnia, hogy valóban Jákob van-e a föld alatt. – Ha te vagy az, Jákob, akkor megígérem, hogy hazaviszem a testedet Efézusba. Mindent meg fog tenni, hogy Jákobot a családi sírboltba, a szülei mellé temessék el. Ez a legkevesebb, amit megtehet Rebekáért.

Verusnak igaza van. Itt és most semmit sem tehetnek. Jobb, ha csatlakoznak a többiekhez. És jobb, ha minden tőlük telhetőt megtesznek azért, hogy Viktort visszaszerezzék. Ez az egyetlen dolog, ami enyhítheti a Rebekát ért újabb csapást, ha tényleg valami szörnyűség történt Jákobbal.

Már éppen fel akart állni, amikor a föld enyhén megmozdult előtte. Ez eléggé elvonta a figyelmét a gondolatairól ahhoz, hogy lenézzen maga elé. Az első gondolata az volt, hogy bizonyára csak annyi történt, hogy a kezében tartogatott egy maréknyi földet, és oda sem figyelve arra, hogy mit is csinál, ledobta.

De hamar elvetette ezt a feltételezést, amikor hirtelen öt ujj bukkant elő a földből, és egy férfi keze kinyúlt feléje.

.oOo.

Antony és Sergius követte Plautiust, aki a szemét a késő délutáni napfény zavaró hatása ellen beárnyékolva balra fordult el a lovával, eltávolodva a városba vezető úttól.

Sergius azonnal kitalálta az úti céljukat. – Úgy gondolod, hogy a régi malomban rejtegetik a kisbabát.

– Ha belegondolsz, lehet is benne valami – felelt rá Plautius. – Közel van, de mégsem lehet látni Tullia házatól, ha netán valaki erre szaglászna. És elszigetelt hely. Kevés ember jár ezen az úton, és miért is állnának meg egy elhagyatott malomnál, még ha el is vetődnének errefelé.

– Tényleg meglehetősen elszigetelt – gondolta Antony. Nem tettek meg még túl nagy távolságot, amikor az út kezdett összeszűkülni. Az út amúgy is túlzottan optimista meghatározás volt arra a kikövezetlen, növényekkel benőtt ösvényre, amin haladtak. De látszott, hogy valaki már járt rajta előttük. Antony egy kerek jármű nyomait látta a kemény földön.

Sergius komoran ingatta a fejét. – Nem valami jó hely az egy csecsemőnek. A magtár már szinte teljesen a földre omlott, amikor utoljára ott jártam, az pedig már sok évvel ezelőtt történt.

A testvérek beszámoltak Antonynak arról, hogy a kis malom majdnem két évtizeddel ezelőtt zárt be végleg. A nagyobb városokban szinte senki nem örölt már búzát, hogy kenyeret süssön belőle. A legtöbb ember a nagy pékségekbe járt kenyérért. Azok, aki túl szegények voltak ahhoz, hogy a megsütött pékterméket megengedhették volna maguknak, gabonából készített kását ettek.

Lepusztult volt az a szó, ami Antony eszébe jutott, amikor odaértek a malomhoz. A két lapos és kerek malomkő és a magas, homokóra alakú garat a tetejükön nagyjából érintetlennek látszott, bár erősen meg voltak rongálódva. A hosszú fafogantyúk, amelyekkel rabszolgák vagy ökrök által hajtva működésbe lehetett hozni a malmot, most hasznavehetetlenül lógtak le a kőből készült garat két oldalán. És ahogy Sergius megmondta, az épület, ahol régebben a gabonát tárolták, összedőlően volt. Az egyik oldalán már nem is volt más, csak a fal romjaiból keletkezett törmelék.

Életnek semmi nyoma sem látszott, ahogy közelítettek a romokhoz. Egyetlen hang sem hallatszott. A hely nem csupán elhagyatottnak, de lakhatatlannak is látszott. Ekkor Antony hirtelen valami kis mozgásra lett figyelmes a szeme sarkából. Megfordult a nyeregben, és jól megnézte az épületnek azt a felét, ami még állt. És akkor újra meglátta azt a villanást. Az állatot magát nem látta, de a mozgás, ami az előbb feltűnt neki, egy ló farkának a gyors csapása volt.

Intett a többieknek, hogy kövessék őt. Lassan megkerülték az épület oldalát. Egy lovat láttak, amelyik a gazban legelészett, és a ló mögött egy kocsi állt. A lovon nem volt járom, de lazán odakötötték a jármű rúdjaához.

Marcellus leírása alapján ez lehetett az a kocsi, amin Damian elutazott Efézusból. De a nagy, négykerekű alkotmány húzásához két lóra volt szükség. Antony viszont csak egy lovat látott. Az állat egyszínű fekete csödör volt, olyan, mint az a két ló, amelyik Damian kocsija elé volt befogva. És ki más állna meg a fényűző kocsijával egy elhagyatott malom mögött? Ennek Damiannak kell lennie.

Antony szíve elkezdett kalapálni, amikor rádöbrent, hogy rábukkantak Damian rejtekhelyére. Éles elméjében pedig gyorsan követték egymást a gondolatok. Viktor vajon bent van az omladozó magtárban? Damian is ott van? Vagy a másik lovon ellovagolt valahová? Lehet, hogy a másik állat elszabadult, és valahol a közelben legelészik. Antony még egyszer körülnézett, de még mindig nem látta semmi jelét annak, hogy valahol itt lenne egy másik ló is.

Megosztotta a társaival is, hogy mire gondol. – Be kell mennünk – jelentette ki halkán. – De lehet, hogy csapdába kerülünk.

Plautius komolyan bólintott. – Isten velünk jön.

Antony remélte, hogy a kovácsnak igaza van. – Én megyek előre – mondta. – Nekem van fegyverem. Leszállt a lóról, és gyorsan elővette a törét. Nagyon megnyugtató érzés volt a kezében tartani a fegyverét, de tudta, hogy ha Damian kardot ránt, hárman is nagyon nehezen lesznek képesek legyőzni őt.

A felmentő csapat visszaosont az épület elejéhez, és a bejárat felé közelített. Az ajtó már évekkal ezelőtt lerohadt a zsanérjairól, és összetörve hevert a földön. Úgy nézett ki, hogy valaki arrébb rúgta a bejárat egyik oldalára.

Antonyra a maró félelem egy hulláma tört rá, ahogy az ajtónyíláson keresztül belépett a sötét épületbe, vagyis abba, ami még megmaradt belőle. Egyetlen fénysugár világította csak meg a romokat. Egy kis ablakon át szűrődött be a fény, ami közel volt a plafonhoz a bal oldali falon, ami a magtár egyetlen még álló fala volt.

Egy hosszú pillanatig visszafojtotta a lélegzetét, és csak várt az ajtónyílás belső felén. A két testvér szorosan ott volt a nyomában. A szemük fokozatosan hozzászokott a félhomályos belső térhez, és gondos körülnézés után néhány lépést tettek meg előre.

– Ha Damian itt lenne, akkor mostanra már biztosan megtámadta volna őket – gondolta Antony. Most lett volna a tökéletes alkalom arra, hogy lesből rájuk támadjon, amíg még nem láttak elég jól ahhoz, hogy képesek legyenek magukat megfelelően megvédeni.

Lassan haladtak előre. Antony semmi olyasmit nem látott és nem hallott, amiből joggal azt hihette volna, hogy Viktort valahol itt rejtették el a romok között. – De itt kell lennie valahol – bizonygatta az agya. – Meg kell találnunk!

– Ott – suttogta végül Sergius. – A hátsó falnál. – A kezével finom mozdulatot téve odamutatott.

Antony arrafelé nézett. Az épület legtávolabbi sarkában mintha egy kis rongycsomó hevert volna. A törrel a kezében közelített felé, készenlétben tartva a fegyvert a döféshez. Amikor leguggolt a rongycsomó mellé, az megmozdult.

– Kérem, ne bántsanak! – szólalt meg egy remegő hang. – Ne bántsák a kisbabát! Kérem! Mindent megteszek, amit csak akarnak.

– Viktor! – kiáltott fel Antony.

– Nem akarjuk bántani magát – nyugtatta meg Plautius a halálra rémült nőt. – Csak a kisbabát akarjuk.

– Kik maguk? – kérdezte a nő a csecsemőt a melléhez szorítva.

– A gyermek édesanyjának a barátai vagyunk – válaszolta neki Antony. – Visszavisszük hozzá a babát.

– Engem is vigyenek magukkal! – könyörgött a nő. – Kérem! – Esedezve nézett fel Sergiusra, amikor a férfi lehajolt hozzá, hogy elvegye a karjából Viktort. – Ő – ő meg fog ölni, ha visszajön, és meglátja, hogy eltűnt a kisbaba.

– Damian? – kérdezte Antony.

A nő bólintott. – Igen.

– Hol van? – Antony ösztönösen megfordult és körülnézett.

– Idehozta a babát, hogy megszoptassam, majd elment, hogy ennivalót hozzon a lovaknak.

Antony rádöbbsent, hogy Damian bármelyik pillanatban visszaérhet. Távozniuk kell innen, de gyorsan. – Rendben van, magunkkal visszük – mondta a nőnek. Felé nyújtotta a kezét, hogy felsegítse a földről, de a dajka nem mozdult.

– Én...én nem tudok menni – mondta Antonynak. – A lábam a falhoz van bilincselve.

Antony elkáromkodta magát. A barbár tribunus a falhoz láncolta a szoptatós dajkát, aki életben tartotta a tulajdon fiát. Az ügyvéd letérdelt, és nagy erővel megrántotta a nagy

kampót, ami a nő bokáját a falhoz rögzítette, de nem ért el vele semmit. A kampó erősen állt a falban, és meg sem mozdult.

A törére nézett, és azon gondolkodott, hogy vajon ki tudná-e nyitni vele úgy a bilincset, hogy ne sértse meg közben a nő lábát.

Plautius kitalálta a gondolatait, és lebeszélte a dologról. – Még ha be is fér a tör a bilincs és a lába közé, a tör eltörhet – mondta. – Valami mást kellene használni.

– De mit? – kérdezte frusztráltan Antony.

– Keresünk valamit. – Plautius körbenézett, és talált is néhány rozsdás eszközt. Felvett egy hosszú, vékony szerszámot, és behelyezte a nő bokája és a bilincs karikája közötti részbe. A bilincset vastagabb bokájú férfira szabták, ezért volt hely a feszítéshez. Egy másik szerszámot is belerakott a részbe, és a két vasból készült eszközt emelőként próbálta használni.

A nő arca meg-megvonaglott, de csendben maradt, miközben Plautius megpróbálta szétpattintani a bilincset. A vas végül elgörbült, de egyben maradt.

– Ez így nem fog menni – gondolta Antony –, Damian pedig bármelyik pillanatban visszajöhet. – Siess! – sürgette a kovácsot. Az elkeseredettsége kihallatszott a hangjából.

Sergius odanyújtotta neki a kisbabát. – Indulj el Viktorral! – utasította Antonyt. – Megyünk utánatok, amint kiszabadítjuk a dajkát.

Antony habozott egy kicsit, de nem túl sokáig. A babáért nyúlt, és cserébe odanyújtotta Sergiusnak a törét. – Vedd el ezt! Lehet, hogy szükségetek lesz rá.

– Lehet, hogy neked lesz rá nagyobb szükséged – utasította vissza a fegyvert Sergius. – Most pedig induljatok!

Plautius nem mondott semmit, csak elszántan küzdött a vasbilinccsel.

Antony nem szívesen hagyta magára a két társát. De Sergiusnak igaza van: Most Viktor az első.

Visszadugta a törét az övébe, elvette Sergiustól a gyermeket, és elköszönt. – Isten legyen veletek! Az áldás, ami egy ügyvéd szájából régebben furcsának hangozhatott volna, most szinte természetesnek tűnt, amikor kimondta. A testvéreknek természetfölötti segítségre lesz szükségük, ha Damian visszatér addig, amíg a nőt próbálják kiszabadítani, és rádöbben, hogy a kisbaba eltűnt.

Már megfordult, hogy elinduljon, amikor hallotta, hogy Plautius felmordul: – Jézus nevében, nyílj ki! – parancsolta.

Antony a későbbiekben elgondolkozott azon, hogy vajon mi készíthette Plautiust arra, hogy egy élettelen tárgynak adjon ki egy utasítást. Abban a pillanatban viszont csak a vasbilincs csörrenését hallotta, amint az hirtelen szétpattant.

– Megvan! – kiáltotta Plautius.

Sergius talpra segítette a nőt. Plautius a földre dobta a rozsdás szerszámokat. Mielőtt Antony felfoghatta volna, hogy mi is történt, már mindnyájan az ajtón kívül voltak, és a lovaik felé rohantak.

Amikor odaértek, Antony gyorsan odanyújtotta Viktort a dajkának, felsegítette őket a lovára, és ő is sietve felugrott mögéjük. Megbizonyosodott arról, hogy a nő erősen tartja a babát, majd vágásra ösztökélte a lovat.

Sergius és Plautius beérték őket, és a három ló fej fej mellett vágta a város központja felé.

Amikor az út emelkedni kezdett, kicsit lelassították az állatokat. Egymás mögé húzódtak, hogy elférjenek néhány utazó mellett, akik részben elzárták előttük az utat. Antony figyelmesen vizsgálta a csoportot, amikor közelebb értek hozzájuk. Damian biztosan nem lehet az, hisz ő az ellenkező irányba tartana. Az utazók különben is hárman voltak. Két férfi igyekezett egy harmadikat felsegíteni egy ló hátára.

Amikor közelebb értek hozzájuk, Antony hallotta, hogy a magas férfi felnyög, ahogy a másik kettőnek sikerült végre felrakniuk őt a nyeregbe.

Plautius, aki elöl lovagolt, hirtelen lépésre fogta a lovát. – Verus, te vagy az? – kérdezte.

Antony megállította a lovat. Most már elég közel volt ahhoz, hogy jól megnézhesse az utazókat. Tényleg Verus állt a ló és a nyeregbe segített lovas mellett, és Marcellus volt a másik férfi. A ló az volt, amelyiket korábban a liget szélén láttak kikötve. A lovasa tetőtől talpig földdel volt borítva, ezért felismerhetetlen volt. De valahogy mégis olyan ismerősnek tűnt...

– J... Jákob? – mondta ki végül dadogva Antony. – Te vagy az?

A férfi, akinek már halottnak kellett volna lennie, rábólintott, hogy ő az, majd rároskadt a nyeregbe.

Péter felállt és megnyújtotta a tagjait, majd megkerülte a nagy íróasztalt, amit Quintusszal osztott meg, és kísért a rakpartra. Semmire sem tudott igazán figyelni, mióta Antony és Rebeka Jákob nyomában – aki az Efézust elhagyó Damiant üldözte – elutaztak a városból tegnap reggel. Miután a kocsijuk elindult, Péter, mint általában is tette, lejött a kikötőbe, az irodájába. De neheze esett a munka.

A ma reggel sem volt könnyebb. Kisebb hegynyi papírmunkát kellett volna elintéznie, de képtelen volt koncentrálni. Hol az elrabolt unokaöccse miatt aggódott, hol pedig a nővérének a gyermekrablásban játszott szerepe miatt fortyogott benne a méreg. Naomi vajon miért nem törődött bele elegánsan, hogy veszített, és ment vissza csak úgy Rómába? Miért kellett neki ilyen ördögi dolgot csinálnia?

Neki magának pedig miért kell az eldeformálódott bokája miatt mindenféle fizikai megkötöttséget elszenvednie? Néhány percig csak nézte a hajókat, és azt kívánta, hogy bárcsak ő is elmehetett volna a többiekkel, hogy megpróbálják visszaszerezni Viktort. – Néha úgy érzem, hogy nem vagyok jó semmire – fogalmazta meg gondolatban.

Egy idő után emlékeztette magát, hogy valami hasznosat csak tud csinálni, mégpedig képes arra, hogy az üzleti dolgokkal foglalkozzon. Egy vonakodó sóhajjal megfordult, és visszasántikált az irodába. Rengeteg dolga volt, bár a kereskedelmi hajózás télen szünetelt. Egyik hajójuk, a Valéria még csak két nappal ezelőtt futott be a kikötőbe az utolsó rakományával. A szállítmányát, és mindazt az árut, ami még a raktárukban maradt, szárazföldi úton fogják eljuttatni a céljához. A leltár Quintus dolga, míg Péter feladata elsősorban az, hogy az egész éves könyveléssel foglalkozzon. Az előzetes számokból úgy látszott, hogy az édesapja vállalata újabb sikeres évet tudhat maga mögött. Péter büszke volt erre az eredményre, de azt is elismerte, hogy a siker elsősorban annak köszönhető, hogy Quintus jól sáfárkodik a javakkal.

Egy órával később még mindig az íróasztalánál ült, és a hajózási kimutatásokat vetette össze a számlákkal és a nyugtákkal, amikor Quintus megzavarta a munkában. – Látogatód érkezett – jelentette be neki mély hangján, és a megszokott komolyságával. De amikor Péter felnézett, azt látta, hogy Quintus alig képes visszatartani magát, hogy ne mosolyodjon el.

A látogató Helena legkisebb gyermeke volt. Péter szerette a koraérett nyolcéves kislányt. Most is örült, hogy láthatja. Ahogy Priscilla belibbent a szobába, Péternek önkéntelenül is az jutott az eszébe, hogy a kislány teljesen olyan, mint az édesanyja. Gyors mozgású, sötét mézszínű fürtös hajú, és ugyanolyan mogyoróbarna színű a szeme, és szív alakú az arca, mint Helenának. – De a kislány gyors és logikus gondolkodást is örökölt, amiben a bátyjára, Antonyra emlékeztet – gondolta Péter. Priscillán és Antonyn kívül volt még egy fia Helenának, de ő már sok évvel korábban elhagyta az otthonát, és Péter még sohasem találkozott vele.

– Hol van az édesanyád? – kérdezte Priscillától. Körülnézett, mint aki azt várja, hogy újabb élénk mozgás kíséretében Helena is betoppanjon. De Quintus kiment, és senki sem jelent meg az ajtóban.

– Otthon van – közölte Priscilla tárgyilagosan. – Tegnap megbetegedett, és még ma reggel is túlságosan rosszul volt ahhoz, hogy felkeljen az ágyból.

– Egyedül jöttél el ilyen messzire? Hol van... Péter egy pillanatra elgondolkozott. – Mi is a neve a házvezetőnőknek?

– Calpurnia lányának újabb kisbabája lesz, és a mama megengedte neki, hogy elmenjen, és segítsen a szülésnél. – Priscilla kissé megbántva tette hozzá: – És különben sincs olyan messze a házunk a kikötőtől.

– Ki viseli gondját a mamádnak, amikor Calpurnia nincs itt?

Priscilla láthatóan nem értette a kérdést. – Hát én. Mindig én ápolom, amikor beteg.

– Örülök, hogy idejöttél és szóltál nekem – mondta neki Péter. – Mindjárt küldök valakit, hogy segítsen Helenának.

– De én nem ezért jöttem – jegyezte meg a kislány. – Csak azért, mert most, hogy Rebeka elutazott, mama pedig megbetegedett, nincs senki, aki meglátogassa a szegényeket a gyülekezetben. Aggódok, hogy sok gyerek éhen fog maradni.

– Átgondolom, hogy ki vehetné át egy időre a jótékonyági munkát. – Egy pillanatra eltűnődött, hogy ki is lenne elérhető erre a feladatra, majd az jutott eszébe, hogy meg kellene kérdeznie, hogy mi is van Helenával. – Nagyon beteg az édesanyád? – fordult oda Priscillához.

A kislány nem válaszolt azonnal. – Azt hiszem, most rosszabbul van.

– Most? Gyakran szokott beteg lenni? – Eszébe jutott néhány alkalom, amikor Helena nem volt istentiszteleten, de nem tudta, hogy azért, mert beteg volt, vagy pedig családi ügyek miatt maradt távol.

Priscilla komolyan bólintott. – Nem gyakran, de néha előfordul. Különösen akkor, amikor hideg van.

Péter már-már elkezdett arról érdeklődni, hogy mi is a baja Helenának, de aztán úgy döntött, hogy udvariatlanság lenne ilyesmit kérdezni.

– Szerintem a mama túlságosan keményen dolgozik – folytatta Priscilla. – Azóta gyakrabban beteg, mióta tavaly átvette az édesanyátok jótékonyági munkáját. De most történt meg először, hogy egy napnál tovább ágyban maradjon.

– Orvos látta már? – kérdezte Péter. Ábrahám nem tartotta valami nagyra az orvosokat, de Erzsébet egyszer elvitte Pétert egyhez, amikor még kisebb volt. Nagy szomorúságára az orvos sem tudott segíteni a nyomorék fián. De Helena állapotán lehet, hogy tudna javítani egy orvos. Ha Marcellus itt lenne, Péter elküldené őt Helenához. De az egészségügyi tiszt a többiekkel együtt elutazott a városból, hogy megkeressék Viktort.

Priscilla göndör fűrtjei táncot jártak, ahogy a kislány megrázta a fejét. – Nem, de nincs is erre szükség. Mama azt mondja, hogy Isten meg fogja őt gyógyítani. Ma reggel is imádkoztunk ezért.

Péter elfojtotta magában a keserűség szűrő érzését. Volt olyan idő, amikor ő is azt gondolta, hogy Isten meg fogja őt gyógyítani. A gyülekezet rendszeresen imádkozott a betegekért, és Péter elképzelni sem tudta, hogy mások miért gyógyultak meg, ő pedig miért volt még mindig sánta. Őszintén szólva, ez nagyon bántotta, és volt olyan időszak az életében, amikor a testi tökéletlensége miatt már Isten létét is megkérdőjelezte. Szégyellte is magát amiatt, hogy a gyülekezet egyes tagjai azt éreztették vele, hogy azért nem gyógyítja meg Isten, mert nincs elég hite. Végül megbékélt a fogyatékosságával, de időnként még mindig eltűnődött azon, hogy vajon miért nem szereti őt Isten igazán.

– Péter, kérhetek tőled egy szívességet? Igazából ezért akartam ma találkozni veled.

Priscilla kérdéséről Péter visszazökkent a jelenbe. Büntudattal gondolt arra egy pillanatig, hogy a gyermek bizonyára pontosan tisztában van azzal, hogy neki eddig mi járhatott a

fejében. Ez persze nevetséges gondolat volt. A nyolcéves gyermek nem volt gondolatolvasó, bár Priscilla gyakran meglepte az embereket az okos észrevételeivel.

– Hát persze – válaszolta neki hirtelen érdeklődéssel, ami annak szólt, hogy Priscillát a beteg édesanyján kívül valami más is arra készítette, hogy eljöjjön hozzá.

– Szeretném használni a raktárad egy részét – jelentette be a kislány.

– Az én raktáramat? És aztán mire? – Legszívesebben elnevette volna magát. De Priscilla úgy nézett ki, mint aki teljesen komolyan beszél. A kislány, aki úgy ült az íróasztal másik oldalán, vele szemben, hogy a lába nem is ért le a padlóra, olyan elszántsággal beszélt, mintha valami fontos üzleti javaslattal hozakodna elő.

– Megkönnyítené a mama dolgát – magyarázta türelmesen a kislány.

Péter nem tudta a két dolgot összekapcsolni, de azért azt mondta Priscillának, hogy folytassa csak.

– Ő és Rebeka sok időt töltenek el azzal, hogy összegyűjtenek dolgokat az emberektől, hogy a szegényeknek adják, majd el kell vinniük azokat a szükségben lévő családokhoz. Szóval, ha használhatnánk a raktárat, akkor a gyülekezet tagjai idehozhatnának mindent, amit adománynak szánnak, és azokat itt lehetne tárolni. És akkor mamának és Rebekának nem kellene annyit mászkálnia a városban. Most mindennap dolgozniuk kell, és mégsem képesek mindent elvégezni.

– És ezen kívül pedig – folytatta Priscilla – itt lehetne tárolni nagy dolgokat is.

– Nagy dolgokat? Mint például...

– Mint például bútorokat. Ismered azt a családot a gyülekezetből, akiknek a háza leégett?

Péter bólintott. A tűz néhány napja keletkezett, amikor az egyik szomszéd gyerek felborított egy égő olajlámpást. Az épület fele leégett, mielőtt el tudták oltani a lángokat. Ha a ház nem lett volna olyan közel a vízparthoz, valószínűleg az egész építmény a lángok martalékává vált volna.

– Ha találunk másik otthont, nem lesz egyetlen bútoruk sem – mondta a kislány.

Péter már nem nevetett Priscilla javaslatán, hanem inkább elámult rajta. – Kitűnő az ötleted a raktárral kapcsolatban – nézett a gyerekekre. – Az emberek házában mindig akad egy-egy asztal vagy szék, amit nem használnak. Ha ezeket elhozzák ide, akkor a raktárban összegyűjthetnénk mindazt, amire a családnak csak szüksége van az új otthonához.

– És a többi családnak is adhatnánk belőle, akik ott laktak, abban a bérházban – javasolta Priscilla. Csillogott a szeme, amikor látta, hogy Péternek tetszik a kezdeményezése. – Még ha ők nem is keresztények, azért még meg kellene próbálni segíteni nekik, nem?

– Csecsemők és csecsszopók szájával... – gondolta Péter. Eszébe jutott, hogy mit mondott egyszer Helena. Az asszony abban hitt, hogy profétikus kijelentés miatt döntött úgy, hogy az egyetlen lányát arról a nőről nevezi el, akinek akkora befolyása volt a kereszténység elterjesztésében Itáliában, Görögországban és Ázsiában. Több mint negyven évvel korábban Priscilla és a férje, Aquila indította el az első gyülekezetet Efézusban, az otthonukban, Pál apostollal, és az ő pártfogoltjával, Timothyval együttműködésben. Priscilla meglehetősen tanult nő volt, így el tudta magyarázni Isten Igéjét az akkor még csak újdonsült mozgalom több későbbi jelentős vezetőjének, köztük például Apollosnak.

Péter nem tudta, hogy ez a Priscilla, aki itt ül előtte, vajon hasonlóan kiemelkedő szerepet fog-e betölteni a gyülekezetben, de nyilvánvalóan a korát megcáfolóan nagy volt a bölcsessége, és jó szíve volt a szolgálathoz. De bármilyen érett is volt a korához képest, egy

nyolcéves gyereknek mégsem való, hogy egyedül ő viselje a felelősséget az édesanyjáért. Mivel Calpurnia hazament, és nem lehet tudni, hogy Antony mikor fog visszajönni a városba, Péter úgy látta, hogy az ő dolga, hogy megoldja a helyzetet. Egyelőre átköltözteti Helenát és Priscillát a villába.

– Majd később részletesebben is megtárgyaljuk az ötletedet, de most vissza kell menned a mamádhoz. Mit szólnál, ha a gyaloghintómon mennél?

Minden teherszállító járművük úton volt, egy kocsit pedig Rebeka és Antony rendelkezésére bocsátott. Ezért pillanatnyilag csak a gyaloghintó állt a rendelkezésére a beteg asszony átszállításához.

Priscilla szemei felcsillantak, majd gyorsan újra elkomolyodott. – Nincs erre szükség. Én a gyaloghintó nélkül is haza tudok menni, de te nem, Péter.

– Az édesanyád sem tud enélkül elmozdulni otthonról, pedig én úgy gondolom, hogy az lenne a legjobb, ha ti ketten hozzánk költöznétek, amíg a bátyád vissza nem érkezik. A gyaloghintó visszajöhet értem a kikötőbe, miután Helena és te átköltöztetek a villába.

.oOo.

Amikor Helena másnap reggel felébredt, sírni szeretett volna a fájdalomtól. De még ahhoz is túlságosan kimerült volt, hogy ekkora erőfeszítést tegyen. Mindkét könyöke és térdje vörös és duzzadt volt, és érintésre meleg. A vállai, a csípője és a lába elviselhetetlenül fájtak. Annyira szenvedett, hogy alig volt képes elviselni, ha valami hozzáért a testéhez. Még a takaró könnyű súlya is égette a bőrét, és a fájdalom beszívargott a csontjaiba.

A gyaloghintóban való utazás gyötrelmes volt. Priscilla körberakta őt ugyan párnákkal, de az út a hegyeken át úgy összerázta Helena fájó ízületeit, hogy a végén már égtek a fájdalomtól. Most a fájdalom még a tegnapihoz képest is erősödött, úgy érezte, hogy megmozdulni sem képes. De Priscilla segítségével valahogy mégis sikerült kikászálódnia az ágyból, hogy használni tudja az éjjeliedényt. Utána visszabotorkált az ágyba. Közben megállt egy pillanatra a faszenes melegítőnél, és odatartotta fölé a kezét. Remélte, hogy a melegtől majd kiáll belőlük a görcs, és hogy ki tudja majd egyenesíteni tőle a megmerevedett ujjait.

– Hozok neked reggelit – mondta Priscilla, miután segített neki újra lefeküdni, és gyengéden betakarta a takarónak csak a huzatával.

– Nem tudok enni – válaszolta erre Helena.

Priscilla gyengéden megveregette a kezét. – Jól van, majd én megetetlek.

– Úgy értettem, hogy nem vagyok éhes. – Nem volt éhes. De ha az is lett volna, Priscillának valóban meg kellett volna etetnie. Nem gondolta, hogy képes lenne egy kanalat a szájaig emelni, még akkor sem, ha különben éhen halna.

– Lehet, hogy nemsokára az lesz. Kimegyek a konyhába, és megkérem a szakácsnőt, hogy készítsen neked valamit.

Amikor Priscilla kiment, Helena becsukta a szemét, és megpróbált imádkozni. De a fájdalomtól nehezen tudott a szavakra koncentrálni. Ilyen súlyosan még sohasem lángolt fel a betegsége. A szörnyű fájdalomtól és az ízületi merevségtől már máskor is szenvedett, de egy vagy két napnyi ágynyugalom után mindig jobban lett.

De azon a napon, amikor Viktort elrabolták, Helena túlterhelte magát. Fel és le mászkált a lépcsőkön, miután már amúgy is az egész várost begyalogolta aznap. Másnap már nem tudott felkelni az ágyból. Még két nap eltelt azóta, és egyáltalán nem javult az állapota. Fogalma sem volt, hogy mikor lesz képes megint fölkelni és visszatérni a szokásos napi tevékeny-

ségéhez. Ezt elég elkésérítőnek találta, de legalább Priscilla ellátása miatt nem kellett aggodalmaskodnia, most, hogy Péter mindkettőjüket beköltöztette a villába.

Néhány perccel később alkalma volt ezt személyesen is megköszönni a férfinak, amikor Péter bekopogtatott a hálósobája ajtaján. – Gondoltam, benézek, és megnézem, hogy vagy, mielőtt még lemennék a kikötőbe – mondta Péter, miután Helena kiszólt neki, hogy nyugodtan bejöhet.

– Minden rendben lesz – jelentette ki Helena. – Mindenem megvan, amire csak szükségem van, hála a te segítségednek, Péter.

– Nagyon kicsi ez a szoba. – Péter arcán rosszallás tükröződött, amikor körbenézett a szolgák lakrészében elhelyezkedő parányi helyiségen, ahol Helena és Priscilla az éjszakát töltötte. – Biztos vagy benne, hogy nem éreznéd magad kényelmesebben Jákob szobájában? – kérdezte. – Megkérhetek valakit, hogy vigyen fel oda. Egyáltalán nem probléma.

– Nem, ez a szoba sokkal jobb helyen van, ha szükségem van valamire. Priscilla itt tud figyelni rám, és biztos vagyok benne, hogy hamarosan lábra fogok állni, és hazatérhetek a saját otthonomba. – A szavak sokkal optimistábban hangzottak, mint ahogy érezte magát. De azt mondta magának, hogy Istenben bízik, hogy Ő majd gyorsan felerősíti. Isten eddig még mindig átsegítette őt a betegségnek ezeken a fellángolásain.

– Ha már Priscillánál tartunk, említette már neked, hogy ki akarja sajátítani a raktáramat? Nagyszerű látásai vannak a hellyel kapcsolatban. – Péter elmosolyodott amíg beszélt. – Engem eléggé lenyűgözött a dolog, és tegnap este a vacsoránál Quintust is megnyerte az ötletének.

Helena hallgatta, ahogy Péter felvázolta a terveket, hogy hogyan szeretnék kiterjeszteni a jótékonyági munkát. – A nagy raktár melletti egyik kis épület üres. Quintusszal már korábban gondolkodtunk azon, hogy ott lehetne tovább terjeszkedni. Tegnap este úgy határoztunk, hogy belevágunk, kibéreljük az épületet, és a szolgálat céljaira fogjuk használni. A hajózási vállalatnak egyelőre nincs szüksége még több tárolóhelyre, legalábbis tavaszig nincsen. És odaküldök a rakodómunkásaink közül néhányat segítségnek.

Péter lelkesedése a jótékonyági munka iránt megérintette Helenát. Büszke volt, hogy a kislánya adta az ötletet a dologhoz, megkönnyebbült, hogy ezentúl több segítsége lesz, és egy kis csalódást is érzett, hogy a szolgálat úgy tűnik, túlnő azon, hogy ő maga felügyelni tudná.

És úgy érezte, hogy most kimarad valamiből. Hozzá volt szokva, hogy mindig ott van, ahol történnek a dolgok, és nem szeretett ilyen kiszolgáltatott lenni. Bárcsak felkelhetne az ágyból, és csinálhatna valamit...

De túlságosan fájt mindene ahhoz, hogy erre még csak gondolni is merjen. Talán a holnap már enyhülést hoz a fájó tagjainak.

– Mielőtt elmennék – folytatta Péter –, el kell mondanom neked még valamit, amit Priscillától hallottam tegnap este. Nem tudtam megállni, hogy ne nevessek rajta.

– Mit csinált már megint az a gyermek? – tűnődött Helena. Kíváncsi is volt a válaszra, de egy kicsit tartott is attól, hogy mit fog hallani. Priscilla néha túlságosan is szókimondó, amikor felnőttek között van, és sokan nincsenek ehhez hozzászokva.

– Amikor Quintus leült közénk vacsorázni – kezdett bele a történetbe Péter –, még a szokásosnál is hallgatagabb volt. Amikor végül megszólalt, akkor is csak panaszkodott valami miatt, ami az irodában történt. Priscilla kivárta, míg befejezi, majd édesen elmosolyodott, és azt mondta neki: – Quintus, tudod mire lenne neked szükséged? Egy feleségre. Attól sokkal jobb kedvre derülnél.

Helena egyáltalán nem lepődött meg a lánya szemtelenségén, de nem is örült neki. – Kérlek, kérj bocsánatot a nevemben Quintustól! – kérte meg Pétert. – Priscilla túl gyorsan ki szokta mondani, ami az eszébe jut.

– Quintus nem sértődött meg. Sőt! Elmosolyodott, és azt mondta Priscillának, hogy nőjön fel hamar, még mielőtt ő túlságosan öreg nem lesz ahhoz, hogy feleségül vegye.

Priscilla erre ezt válaszolta: – Szerintem addig nem tudsz várni. Jobb, ha másfelé keresgélsz!

Helena elmosolyodott, ahogy elképzelte, amint a kislánya szellemesen eltársalog a savanyú képű Quintusszal. – Az igazat megvallva – gondolta – Quintus egyáltalán nem morcos fajta. Komoly a gondolkodása, és a hosszúkás arca azt a benyomást kelti azokban, akik nem ismerik, hogy szigorú ember. Pedig valójában kedves, és odafigyel másokra. Azon tűnődött, hogy Quintus – aki már negyven körül lehet – vajon miért nem talált magának soha feleséget. Úgy nézett ki, mintha Ábrahám vállalatába lett volna beleszerelmesedve annyi hosszú éven át.

Amint Péter elment, Priscilla jött vissza a szobába. Agathát is magával hozta. A szolgáló letette a reggelizőtálcát az ágy mellé. Helena agya azonnal kezdett végigfutni a lehetőségeken. Úgy találta, hogy Agatha úgy tíz évvel lehet fiatalabb Quintusnál. Nincs férje, és van egy kicsi gyereke. Agathának szüksége van férjre, ugyanúgy, ahogy Quintusnak szüksége van feleségre.

Helena jó volt a házasságközvetítésben, és ez olyasmi volt, amit ágyból is tudott csinálni. Felsőhajtott, és felkészítette magát a mozgással járó fájdalomra.

– Segíts felülni! – szólt oda Priscillának.

A szolgától pedig ezt kérte: – Agatha, kedvesem, kérlek, maradj itt egy kicsit beszélgetni!

.oOo.

Nem volt szék a kicsiny hálósobában, ezért Agatha az ágy szélére kuporodott le, amikor Helena intett neki, hogy üljön le. Kicsit furcsán érezte magát. Nem tűnt helyénvalónak, hogy a szolgák egyikét egyenrangúként kezelje az, aki nem szolgál. De ezt a vendéget itt a szolgák lakrészén szállásolták el, és ebben a háztartásban úgy vette észre, hogy amúgy sem túlságosan törődtek a hagyományos osztályokon alapuló megkülönböztetéssel.

– Örülök, hogy rendbe jöttél – kezdte el Helena a beszélgetést. – Nem gondoltam volna, hogy ilyen hamar újra dolgozni fogsz.

– Még nem is dolgozom. De ma reggel jobban éreztem magam, és lementem a konyhába a reggeliért. A szakácsnő megkért, hogy hozzam be neked ezt a tálcát.

– Én magam is be tudtam volna hozni – szólt közbe Priscilla. Egy szelet kenyeret kis darabokra tört, és elkezdte etetni velük az édesanyját.

– A szomszédos szoba az enyém, úgyhogy egyébként is errefelé jöttem volna – mondta Agatha.

A falatok közötti szünetben Helena megkérte Agathát, hogy beszéljen magáról. – Ugye, nem voltál mindig szolgáló, Agatha?

– Nem, asszonyom. – Agatha habozni látszott. Mielőtt Péternek és a családjának kezdett volna dolgozni, soha nem tudta igazán, hogy mit is mondjon el másoknak az életéről. – Egykor nekem is volt saját házam – kezdett bele bizonytalanul.

– Nehéz lehet özvegyen nevelni egy kisbabát – jegyezte meg Helena. – Mennyi idős is most Aurora?

– Majdnem tíz hónapos.

– Nagyon aranyos kisbaba – kapcsolódott be a beszélgetésbe Priscilla. Kedves göndör fürtjei repkedtek, ahogy a mamájától Agatha felé fordult. – Megfoghatom valamikor? Vigyázhatnak rá, amíg alszol.

– Az nagyon jó lenne. Aurora most a szobámban alszik.

Helena lenyelt néhány falat gyümölcsöt, majd folytatta a kérdezősködést. – Olyan aprócska volt, amikor idekerültetek a házba. Élt még a férjed, amikor Aurora megszületett?

– Valójában... én nem is vagyok özvegy. – Könnyebb lenne, ha hagyná, hogy az emberek ezt gondolják róla. Általában erre is gondoltak vele kapcsolatban. Próbálta kikerülni mások kérdéseit, de ha valaki egyenesen rákérdezett a dologra, annak elmondta az igazságot. Mint most is. – A férjem elvált tőlem.

– De az bűn – jegyezte meg Priscilla. – A gyülekezetben hallottam.

– Ő nem keresztény – magyarázta meg neki Agatha. – És akkoriban még én sem voltam az.

Helena szomorúan ingatta a fejét. – Nahát! Te pedig ott maradtál egy ilyen kicsi babával. Milyen szörnyű lehetett!

Még a felét sem mondtam el a történetnek – gondolta Agatha. De hangosan csak ennyit mondott: – A férjem nem akart gyerekeket. – Hát, az valóban igaz, hogy lánygyermeket nem akart. Remélte, hogy Helena már nem fog túl sok kérdést feltenni neki. Kezdett elfáradni, és kényelmetlenül érezte magát attól, hogy ő állt a figyelem középpontjában.

– Gondoltál már arra, hogy újra férjhez menj? – kérdezte Helena, miközben a fejét rázta, amikor Priscilla újabb falatot akart a szájába tenni. – Már nem kérek többet – mondta a leányának.

A kérdés meglepte Agathát. Nem is nagyon tudta, hogy mit válaszoljon rá. Ezen még tényleg nem gondolkodott. Először minden gondolata csak a túlélés volt. Mostanában pedig a munka töltötte ki minden percét. Örült, ha elfoglalhatta magát, és nem volt túl sok ideje arra, hogy egyedül maradjon a gondolataival. A villa hatalmas volt, ő pedig keményen dolgozott benne. Jó munkát akart végezni, hogy Aurorával együtt továbbra is itt maradhassanak. Ezen felül nem foglalkozott még a további lehetőségekkel.

Priscilla sietve bejelentette: – Quintusnak feleségre van szüksége – hozzá kellene menned!

Helena nevetett, és úgy tett, mint aki nem is foglalkozik a megjegyzéssel. – Nem tudom, Priscilla honnan veszi ezeket az ötleteit!

– De Quintus igazán kedves ember – folytatta a kislány –, és általában nem is morgós. Csak túl sokat dolgozik. Sok felelősség nyomja a vállát, tudod. – A mamájához hasonlóan Priscilla is nehezen tudta abbahagyni a beszédet, ha egyszer belekezdett. – Jártál már a kikötőben, és láttad Péter irodáját? Quintus is ott dolgozik.

– Igen, jártam már ott. És Quintus tényleg nagyon kedves férfi.

Eszébe jutott az a nap, amikor először találkozott Quintusszal. Amikor Péter rájuk talált a rakparton, bevitte őket az irodába. Quintus adott neki takarót, amit maguk köré tekerhetett, és neki adta az aznapi ebédjét is. Utána pedig megfogta addig Aurorát, amíg Agatha – aki két napja már csak azon élt, amit a szemétben talált – mohón evett.

A későbbiekben már zavarta, hogy Quintus látta őt piszkosan és kiéhezve, bár a férfi irgalmas volt hozzá, és ezt soha többé nem emlegette fel. Azóta szinte minden héten látta a férfit a gyülekezetben, és Quintus mindig kedvesen szólt hozzá. De a szokásos üdvözlésen kívül nemigen mondott többet. Lehet, hogy csak ő nem adott neki arra lehetőséget, hogy valami többet is közöljön.

Helena visszahajtotta a fejét a párnájára. – Sajnálom. A beszélgetéstől kimerültem. Azt hiszem, most aludnom kellene egy kicsit.

– Átmehetek Agatha szobájába megnézni Aurorát? – kérdezte Priscilla a mamájától.

Helena beleegyezően bólintott. – Menj csak! – Mármint ha Agatha nem bánja.

– Nem bánom – mondta Agatha. – Én is le szeretnék feküdni egy kicsit. Vigyázhatsz addig Aurorára – adott engedélyt Priscillának.

Agatha visszament a szobájába. Eltűnődött a lehetőségen, hogy egy nap akár férjhez is mehetne újra. De kételkedett abban, hogy van-e olyan férfi, aki akarná őt. Különösen nem egy olyan kedves, keresztény férfi, mint Quintus. A válás és az újra megházasodás megszokott dolog Efézusban. De nem a keresztények között. Agatha pedig nem csupán egy elvált asszony a sok közül, akinek gyermeke van. Ő egy összetört asszony, aki egy kitett csecsemőt rejteget...

Attól a perctől kezdve, amikor megbizonyosodott arról, hogy újra kisbabát vár, Agatha egy amulettet viselt, egy rézből készült karkötőt a felső karján. A karkötőbe bele volt vésve a Grammata, hat Artemisszel, a fő efézusi istennővel kapcsolatos varázsszó. Artemisz nem egyszerűen csak a termékenység istennője volt, hanem a világegyetem mindenható királynője is. Agathának pedig égető szüksége volt természetfeletti beavatkozásra.

Ezért minden reggel és este megállt egy a házuk átriumában felállított kis szentély előtt, és elmondta a Grammatát, majd könyörgött a sokmellű istennő szobrához, hogy bocsássa ki erejét a méhében növekedő gyermekre, hogy jól fejlődjön.

– Remélem, fiúért imádkozol – mondta neki Falco, amikor először meglátta a felesége napi kétszeri rituáléját.

– Igen, azért – hazudott Agatha.

A férje mindenképpen fiú utódot szeretett volna, és minden adandó alkalommal emlékeztette is Agathát, hogy ez az, amiért feleségül vette őt. Részben a büszkesége miatt ragaszkodott annyira a fiúgyermekhez: azt akarta, hogy egy fiú továbbvigye a családi nevét. Másrészt viszont anyagi okok is szerepet játszottak ebben a kívánságban: egy fiú az anyagi biztonságot jelentené idős korára.

Falcónak egy kis tisztítóműhelye volt, amiből alig tudott megélni. Elképzelte magában, hogy sok fia születik, akikkel majd kiválthatja néhány rabszolga és szabados alkalmazottjának a munkáját. Az emberei nagy, vízzel és vegyszerekkel teletöltött dézsákban álltak és taposták a finom gyapjúanyagokat, hogy megtisztuljanak és kifehéredjenek, és azután ruhákat lehessen varrni belőlük a gazdagoknak.

Három évnyi házasság után Agatha megszülte a fiút, akit Falco annyira várt, de az elsőszülött gyermek a vártnál hetekkel korábban jött világra, és csak néhány órát élt. Agatha csak két év elteltével esett újra teherbe, és most egyáltalán nem érdekelte, hogy kisfiút vagy kislányt hord-e a szíve alatt. Egyszerűen csak egészséges gyermeket akart, ezért az Artemiszhez intézett imáiba csak akkor foglalta bele a magzat nemének a kérdését, ha Falco is a közelben tartózkodott.

Agatha általában nem gyakorolta túl buzgón a mágiát. De most szenvedélyesen mondogatta a Grammatát, mert meg volt győződve arról, hogy rátalált a helyes útra, amivel biztosíthatja, hogy egészséges kisbabája szülessen. Artemisz ezüstsobrát a háztartási kiadásokon megspórolt pénzéből vette. Falco először örjögött az általa pazarlásnak titulált kiadás miatt, de megváltoztatta a véleményét, amikor megtudta, hogy a felesége milyen célból imádja az istennőt.

Falco soha nem volt túlságosan érzelmes férfi, és a fiuk halála óta csak egyre jobban elhidegedett Agathától. Olyannyira, hogy időnként még kegyetlen is volt hozzá. A felesége második terhessége alatt kicsit megenyhült, így Agatha is felengedett és élvezte a testében lezajló változásokat. Még Nonius, az egyetlen házi szolgájuk is nagyobb tisztelettel viselkedett vele szemben a terhesség előrehaladtával.

Ahogy a terhesség a vége felé közelgett, Falco megállapodott a bábával, hogy segítsen a szülésnél, mert Agathának nem voltak rokonai Efézusban. A szülésznő költsége azon kevés dolgok közé tartozott, amit a fukar Falco szükségesnek ítélt. A bábát, akit ezúttal kiválasztott, Alfidiának hívták, és a városban az egyik legjobbnak tartották a szakmájában. Falco láthatóan örült, hogy sikerült bebiztosítania a szolgáltatait Agathának.

Egyik kora reggel Agatha hirtelen felriadt. Már néhány napja fájt a dereka, de most a fájdalom felerősödött. Próbált visszaaludni, de nem tudott. Amikor az első igazi szülési fájdalmakat megérezte, felébresztette Falcót.

– Menj el a bábáért! – utasította a férjét. – Jön a baba.

Falco kikászálódott az ágyból, és a fején át magára dobta a tunikáját. Kirohant a szobából. A haja az egyik oldalon a fejéhez simult, míg a másik oldalon teljesen felállt.

Amikor visszatért Alfidiával, a baba azonnal kitiltotta őt a hálósobából. Megvizsgálta Agathát, és megnyugtatta: – Minden remekül halad.

Betakarta a páciensét egy lepedővel, és egy pillanatra még megengedte Falcónak, hogy visszajöjjön a hálósobába. – El fog tartani egy darabig, talán több óráig is – mondta neki. – Menjen csak el dolgozni! Majd elküldöm Noniust, hogy értesítse, ha megszületett a baba.

– Sehová sem megyek – erősködött Falco. – Itt várom meg, amíg megszületik a fiam.

Alfidia megrántotta a vállát. – Nekem mindegy, hogy itt marad vagy elmegy. De a hálósobát kerülje el! Férfinak ilyenkor itt nincs helye.

Amikor Falco újra kiment, Alfidia elővette a szerszámaid és a felszerelését a táskájából. Az aprócska hálósobában csak három bútordarab volt: az ágy, egy mosdóállvány, és egy kis tároló. Alfidia elrendezte a dolgait a mosdón, majd leült Agatha mellé az ágy szélére. Vaskos és megnyugtatóan erős kezeivel Agatha hátát masszírozta, amikor az nagyon szenvedett a fájdalomtól.

A fájások szüneteiben beszélgettek arról a sok csecsemőről, akiket Alfidia már a világra segített, és arról, hogy neki magának is van hat gyermeke.

– Én is szeretnék olyan sok gyermeket – osztotta meg vele Agatha a vágyát.

– Úgy tűnik, hogy a férjed úgy gondolja: fiút fogsz szülni – jegyezte meg Alfidia.

– Igen, azt reméli. – Agatha összeszorította a fogait, ahogy megérezte az újabb fájdalomhullámot.

– Nagyon csalódott lesz, ha mégis kislány születik?

Alfidia láthatóan zavarban volt, amikor feltette a kérdést. Agatha annyira a fájásra koncentrált, hogy nem is gondolkozott azon, hogy vajon mi okozza a baba zavarát. – Valószínűleg igen. De én nem leszek csalódott – felelte. – Nekem mindegy, hogy fiú vagy lány, csak egészséges legyen – és szülessen már meg hamar! – Abbahagyta a beszédet, amikor egy újabb erős fájás ragadta magával a testét.

Bár tél volt, Agatha izzadságban fürdött, ahogy nyögött és szenvedett. Alfidia időről időre vizes ruhával törölgette az arcát, és bátorításokat suttogott neki. Agatha zokogott, de azért a varázsszavakat próbálta mondogatni.

Amikor Alfidia arra kérte, hogy még egy kicsit tartson ki, Agatha egy erőset nyomott. Végre előntötte a megkönnyebbülés, ahogy a baba kicsusszant a testéből a baba várakozóan kiterjesztett kezeibe.

Agatha kimerülten, de kíváncsian figyelte, hogy Alfidia kitöröli a kisbaba száját, majd meghallotta az újdonsült anyaként számára a legkedvesebb hangot, amit valaha is hallott életében – a baba hangos sírását.

– Kislány – jelentette Alfidia, és az ágy végébe fektette le az újszülöttet.

– Egészséges kislány? – kérdezte Agatha.

– Nagyon úgy néz ki. – Alfidia rámosolygott, miközben elvágta a köldökzsinórt. A kisbaba tovább sírt, de a sírásába most már apró, remegő kis sóhajok is vegyültek.

Agatha kinyújtotta felé a karját. – Hadd fogjam meg! – kérte.

– Légy türelemmel, amíg megmosom ezt a kis drágakövet! – mondta neki Alfidia. – Utána tarthatod, amíg csak el nem fárad a karod.

A bába lemosta a csecsemőről a síkos, véres nyákot, majd gyengéden sőt masszírozott a bőrre. Egy nagy és tiszta textilbe kezdte beletekerni az újszülöttet deréktól lefelé.

– Megfoghatod, amíg kimegyek és szólok a férjednek – mondta Alfidia, miközben dolgozott. Utána be fogjuk mutatni a babát.

Mint a háztartás feje, a pater familias, Falco előírásosan a családba fogja fogadni a gyermeket. A római jog szerint az apa kizárólagos hatalommal rendelkezik az utódai fölött.

De még mielőtt Alfidia befejezhette volna a kisbaba bebugyolálását, kitárult az ajtó, és Falco jelent meg a szobában, Noniusszal a sarkában.

– Szóval? – szegezte nekik a kérdést az újdonsült apa.

A bába láthatóan rosszalta az illem ilyesfajta áthágását. – Ha várt volna még néhány percet, akkor én magam mutattam volna meg a gyermeket. Én mindig betartom a szabályokat.

– Hagyjuk a formalitásokat! – mondta Falco, és elindult az újszülött felé.

Agathát hirtelen félelem töltötte el, amitől a hasában az eddig elviselhető fájdalom hirtelen égető forrósággá alakult át. – Még nem is volt a kezemben a lányunk – tiltakozott erőtlenül.

– Lány? – Falco megállt, mintha földbe gyökerezett volna a lába. – Lány? – ismételte meg a kérdést.

Agatha elszégyellte magát a baklövése miatt. Falco – mielőtt még Alfidia megállíthatta volna – lerántotta az újszülöttet takaró anyagot, hogy a saját szemével is lássa a nemi szervét. A baba újra elkezdett sírni a hirtelen rántástól.

Falco arca azonnal eltorzult a fékezhetetlen indulattól. – És mi van azzal a fiúval, akit megígértél nekem? – rivallt rá a feleségére.

Agatha úgy meg volt rémülve, hogy nem volt képes válaszolni. Sejtette, hogy Falco csalódott lesz, de elképzelni sem tudta, hogy a férje ilyen durván fog reagálni a dologra.

Falco hátat fordított a feleségének és az újszülöttnak, és az ajtó felé indult. – Fogd azt a gyereket, és vidd el innen! – szólt oda Noniusnak.

A rabszolga elindult, hogy felvegye a babát. Agathának elállt a lélegzete. – Ne! Falco, kérlek! – könyörgött. Sikertelenül felkelnie az ágyból, és a férje után ment. Megragadta a tunikája ujját, és úgy esdekelt. – Kérlek, ne vedd el a kisbabámat!

Falco lefejtette magáról Agatha kezét. – Semmit sem tudsz jól csinálni, igaz? – mondta neki, nem is próbálva meg leplezni a megvetését.

Nonius kiment Falco után, kezében a kislánnyal, aki még mindig kétségbeesetten sírt.

Agatha megpróbált utánuk menni, de Alfidia megállította. – Ne! – mondta neki gyengéden, de határozottan. – Nem tehetsz semmit ellene.

Visszavezette Agathát az ágyhoz, és elvégezte a szülésből még hátralévő folyamatokat. Eltávolította a méhlepényt, és tengervízzel átöblítette Agatha bensőjét, aki végig zokogott, amíg Alfidia tette a dolgát.

Amikor végeztek, Alfidia segített Agathának megmosakodni, és felvenni egy tiszta tunikát, majd áthúzta az ágyat, és újra lefektette a páciensét.

– Mit fog tenni a férjem a kisbabámmal? – kérdezte meg végül Agatha. A hangja elcsuklott a fájdalomtól és a sírástól.

Alfidia próbált kitérő választ adni a kérdésre. – Ez az ő döntése, és a döntése törvény.

– Nekem egyáltalán nincs jogom, hogy beleszóljak a saját kislányom sorsába? Annak ellenére, hogy én adtam neki életet? – Nem is igazán kérdés volt ez, hiszen Agatha előre tudta rá a választ.

– Nem. Annak ellenére, hogy kilenc hónapig te hordoztad a hasadban a gyermeket, nincs jogod, hogy beleszólj a dologba. – Alfidia sóhajtva ült le Agatha mellé az ágyra.

– De én úgy tudom, hogy a csecsemőgyilkosságot a törvény bünteti.

– Hát igen – jegyezte meg Alfidia. – Már egy ideje igen. Egy pillanatig habozott, mielőtt folytatta volna. – De meg lehet kerülni a törvényt, ha egy férfi meg akar szabadulni egy csecsemőtől.

– Mondd meg, hogyan! – érdeklődött Agatha. – Tudnom kell. – A karjai szinte sajogtak, annyira szeretne volna fogni velük a kisbabáját. Még csak meg sem érinthette a kislányát egyetlenegyszer sem.

– A férjed valószínűleg azt fogja parancsolni Noniusnak, hogy vigye ki a csecsemőt valahová a város határain kívülre, és hagyja ott, hogy a kihűléstől meghaljon. Ez így a szó szoros értelmében véve nem csecsemőgyilkosság, hiszen nem saját kezűleg öli meg.

Agatha újra elsírta magát. Mivel már az ereje vége felé járt, a könnyek csak csendben csorogtak végig az arcán. Olyan nehéz volt a szíve, hogy azt kívánta, bárcsak egyszerűen csak becsukhatná a szemeit, hogy soha többé ne kelljen felébrednie.

– De időnként az is meg szokott történni – folytatta Alfidia –, hogy valaki megsajnálja a kislányt – mert általában lánycsecsemőket szoktak kitenni –, és hazaviszi. Lehet, hogy a te kisbabáddal is ez fog történni. – Vigasztalóan megpaskolta Agatha kezét. – Lehet – ismételte meg még egyszer halkan.

Agathának futólag eszébe jutott, hogy imádkoznia kellene az újszülött gyermekéért, hogy valaki megmentse az életét. De az Artemiszba vetett hite megrendült.

.oOo.

Agatha a szülés után hónapokig nem engedte meg Falcónak, hogy hozzányúljon. Azt is alig volt képes elviselni, ha egy helyiségben kellett vele tartózkodnia. Érzelmileg és testileg is eltávolodott tőle.

Rendszeresen rémálmokból riadt fel. Azt álmodta, hogy a kisbabája ott fekszik a rothadó szeméthegek egyikén a városkapun kívül. Néha azt is látta, hogy a csecsemő arcát férgek borítják el. Volt úgy, hogy azt látta, hogy keselyűk csapnak le az égből a védtelen babára. És olyat is álmodott, hogy kutyák falták fel a kislányát.

Az élet elviselhetetlenné vált a számára. Nem volt képes így élni. De mit tehetne? Valószínűleg elválhatna Falcótól. De akkor hová is mehetne? Nem volt a közelben a családja. Az a kevés rokona, aki volt, még mindig Milétoszban élt. Apja már akkor idős volt, amikor Agatha megszületett, és még kislánykorában meghalt. Néhány esztendővel később pedig az anyja is belehalt egy betegségbe, amittől előtte hosszú ideig szenvedett. Volt egy nála sokkal idősebb bátyja, aki örült, hogy férjhez adhatja Agathát Falcóhoz, egy távoli unokatest-vérükhöz, aki Efézusban élt.

Úgy érezte, hogy csapdába esett, és hogy ebből a helyzetből semerre sincsen kiút. Ezért csendben szenvedett. Falcóval nem beszélhette meg a bánatát, és közeli barátai sem voltak, akiknek kiönthette volna a szívét.

Végül csak tett valami erőfeszítést, hogy úrrá legyen a férjétől való érzelmi eltávolodáson. Úgy gondolta, hogy nem várhatja el Falcótól, hogy örökre lemondjon a házastársi jogairól, hiszen mégiscsak a férje. Ezen felül pedig szeretett volna még gyermeket szülni, és a gyermekek fogantatásának csak egyetlen ismert módja létezik.

Falco csak ennyit reagált a közeledésére: – Tudtam, hogy egyszer csak visszatér a józan eszed.

Több hónap eltelt, mire Agatha újból teherbe esett. Nem tudta, hogy a férje mit fog szólni hozzá, ezért addig rejtegette az állapotát, amíg csak lehetett. Amikor már nem tudta tovább titkolni a dolgot, bejelentette Falcónak.

A férfi kedvenc ételét készítette aznap vacsorára, és próbált vele társalogni, amíg ettek. Bár a férje nem sokat szólt, legalább a társalgás látszata fennmaradt. A tisztítóműhelyben jól mentek a dolgok, ezért Falcónak is elég jó volt a kedve. A férfi nagyon kedvelte a piszkot – vagyis a piszkos ruhákat. Minél piszkosabb ruhákat hoztak be hozzá az ügyfelek, Falco annál jobban örült.

Mikor végeztek a vacsorával, Agatha teletöltötte borral a férje serlegét. Elmosolyodott, és előrukkolt a dologgal: – Jó hírem van.

Válasz helyett Falco kétkedve nézett rá, mint aki azt gondolja, hogy egyszerűen nem létezhet a világon olyan dolog, ami elég érdekes lenne ahhoz, hogy Agatha lekösse vele az ő figyelmét.

Bár a férfi arrogáns viselkedése megdöbbenetete, Agatha azért tovább mosolygott. Túl fontos volt, amit el akart mondani ahhoz, hogy most a saját érzelmeivel foglalkozzon. – Ismét gyermeket várok – jelentette be.

– Remélem, ezúttal fiút fogsz szülni, és most semmit sem fogsz elrontani – Falco kiitta az utolsó csepp borát, majd felállni készült az asztaltól.

– Várj! – szólt oda neki Agatha mérgesen. – Még mást is akarok mondani.

Falco Agatha érzelmi kirohanására magasra húzta a szemöldökét. – Halljuk hát, hogy mi mondanivalód van még! – szólt oda neki cinikusan.

Agatha vett egy mély levegőt. – Ha a baba lány lesz, akkor ezúttal meg fogjuk tartani. Tudom, hogy te fiút akarsz, és addig fogunk próbálkozni, amíg nem szülsz nekem egyet. Tudom, hogy pénzügyileg időnként nehezen mennek a dolgaink, de nem vagyunk kétségbeejtő helyzetben, Falco. Én is beállok melléd dolgozni a tisztítóba, hogy kevesebb legyen a kiadásunk. Erős vagyok, meg tudom csinálni...

Falco közbevágott. – Hát ez nevetséges! Egy nő, aki a tisztítóban dolgozik. Nevetség tárgyává válnék miattad. – Felállt az asztaltól. – Erről ennyit, Agatha!

– De... – kezdte az ellentmondást Agatha.

– Csak ne legyenek hiú reményeid! Imádkozz csak szorgalmasan az istennődhöz, hogy ez alkalommal fiút szülj! Mert ha megint lány lesz, akkor elválok tőled – közölte vele Falco. Majd megfordult, és távozott.

Agathát letaglózta a fenyegetése. Tudta, hogy a férje komolyan gondolja, amit mondott.

A beszélgetést követő napokban nem volt hajlandó azon gondolkodni, hogyan is végződhet a terhessége. Ehelyett napi rendszerességgel újra elkezdett Artemiszhez imádkozni, és most nagy buzgósággal fiúért könyörgött. Visszanézve világosan látta már, hogy az előző alkalommal egyszerűen csak nem a megfelelő szavakkal esdekelt az istennőhöz. Most is a Grammatát ismételtegette, de egészen pontosan is megfogalmazta a kéréseit. Olyan szavakat

használt a könyörgéshez és az istennő imádatához, amelyekről azt feltételezte, hogy Artemisz semmiképpen sem értheti félre őket.

Ismét Alfidia segédkezett a szülésénél. Agathára megnyugtatóan hatott a kedves bába jelenléte. De a szülés nem ment rendben. A baba túl nagy volt, és bármennyire is igyekezett Agatha, a teste képtelen volt elég szélesre kitágulni.

Ordított a szörnyen erős fájásoktól. Alfidia időről időre valami mandragórát és mákot tartalmazó keserű főzettel próbálta meg elviselhetővé tenni a fájdalmait. Ettől Agatha rövid időszakokra elcsendesedett, egyszer még el is bóbiskolt. De a gyógyszer hatása nem tartott sokáig, és a fájdalommal folytatott keserves küzdelem tovább folytatódott.

Egy éjszakányi szenvedés után Agatha már halálosan ki volt merülve. De úgy gondolta, hogy ha meg kell halnia szülés közben, hát legyen úgy. Odaadja az életét, ha kell, de akkor is világra hozza ezt az új életet.

Hajnal felé Agatha elhaló hangon szólt Alfidiahoz: – Kérlek, ígérj meg nekem valamit!

– Csitt! – próbálta csitítani a baba. – Ne beszélj!

De Agatha makacsul ragaszkodott a mondandójához. Felkönyökölt az ágyban, úgy könyörgött Alfidianak. – Kérlek, ígérd meg nekem, hogy nem fogod engedni Falcónak, hogy kitegye meghalni a babát, ha lányt szülök! – Az elkeseredés szülte sürgetéssel a hangjában még egyszer megismételte: – Kérlek!

Alfidia gyengéden visszanyomta Agathát az ágyra, majd egy pillanatig másfelé nézett. Végül odafordult a pácienséhez. – Megígérem. Még ha nekem magamnak kell is felnevelnem ezt a babát, nem engedem, hogy a férjed kitegye.

Agatha köszönömöt suttogott neki. Felületesen lélegzett, és az arca eltorzult a fájdalomtól. Egy pillanatig csendben feküdt, majd megszólalt: – Meg fogom csinálni, Alfidia. Megszülöm ezt a babát.

Mindkét kezével belekapaszkodott az ágy oldalába, és minden erejét beleadva akkorát nyomott, hogy az egész teste beleremegett. De a nyomás végére elő is bukkant a baba feje.

– Jön kifelé – jelentette izgatottan Alfidia. Majd elkomolyodott, és arra koncentrált, hogy úgy tudjon elhelyezkedni, hogy kihúzhassa a gyermeket az asszony méhéből.

Agathának nem tűnt fel, hogy a baba nem szólalt meg újra, csak elsápadt. Sőt az sem, hogy a kisbaba nem sírt fel. Kizárólag csak arra tudott gondolni, hogy végül csak megcsinálta – megszülte a gyermekét. A fájdalom és a fájdalomcsillapító gyógyszerek annyira eltompították, hogy azt sem vette észre, hogy elkezdett vérezni. Amikor elájult, halvány mosoly derengett az ajkán.

Órákkal később tért magához. Néhány percig hol elájult, hol magához tért a gyógyszer okozta kábulatból, mielőtt végleg visszanyerte volna az öntudatát.

– Igyál még ebből! – tartott oda neki Alfidia egy kupát. – Segít, hogy tudj aludni.

De Agatha már nem akart tovább aludni. Először egy kicsit a karjaiban akarta tartani a babáját. – Hol van a kisbabám? – kérdezte reszelős hangon.

Alfidia szó nélkül letette a mosdóállványra a kupát.

– Kislány volt? – Agatha megpróbált felülni. – Falco elvitte kitenni?

Alfidia megígérte neki, hogy nem fogja engedni, hogy ez megtörténjen.

– Nem, ez most kisfiú volt. – A baba halkan és szinte áhítattal a hangjában beszélt.

– Fiú? – Agatha láthatóan megkönnyebbülve feküdt vissza. Kisfia született. Artemisz megválaszolta az imáját. – Bemutattad már Falcónak?

Alfidia odajött hozzá, és leült az ágy szélére. Összekulcsolta a kezét az ölében, mielőtt megszólalt volna. – A kisbabád nem lélegzett, amikor megszületett. A köldökzsinór a nyaka köré tekeredett, és túlságosan sokáig be volt szorulva a szülőcsatornába... semmit sem tudtam tenni.

Agatha agya még mindig nem működött egészen tisztán. Csak lassacskán döbbsen rá arra, hogy mi is történt. – A kisfiú halott? Meghalt a kisfiam?

– Sajnálom! – felelte Alfidia tehetetlenül. – Tényleg nagyon sajnálom!

Újra a kupáért nyúlt, és odakínálta Agathának. – Sok vért veszítettél. Pihenned kell – zárta le a beszélgetést a bába.

Agatha ezúttal elvette a kupát, és az utolsó kortyig kiürítette.

Másnap reggel ébredt fel. Akkor, amikor éppen világosodni kezdett. Alfidia már nem volt ott, de látszott, hogy kitakarította a hálószobát, mielőtt eltávozott. Falco sem volt a szobában, és az ágy is érintetlenül maradt az ő oldalán.

Ahhoz még korai volt az időpont, hogy Falco a műhelyben legyen. A padlót hidegnek érezte, ezért papucsot húzott, mielőtt a férje keresésére indult. Az ebédlőben talált rá, a férfi a szoba egyetlen díványán pihent. A helyiség túl kicsi volt ahhoz, hogy el lehessen benne helyezni a tradícióknak megfelelő négyzet alakú asztalt és a három díványt.

Falco nem nézett fel, amikor a felesége belépett. Agatha nem tudta, hogy mit is mondjon. Nem várt vigasztaló szavakat a férjétől. Falco nem olyan típus volt, akitől erre számítani lehetett volna. De talán lehet vele beszélni az őket ért veszteségről.

Falco azonban csak ennyit mondott: – Adok neked egy pár napot, hogy felépülj. Utána pedig szedd össze a holmidat, és hagyd el a házat!

– Ha... hagyjam el a házat?

Falco végül csak ránézett Agathára. – El fogok válni tőled, és keresek magamnak egy alkalmas feleséget. Olyat, aki meg tudja adni nekem azt, ami a legnagyobb vágyam az életben.

Agatha meg volt döbbenve. A férje korábban – a terhessége elején – azt mondta neki, hogy el fog válni tőle, ha újra lányt szül. De hát most fiút szült! Az életét is kockára tette, hogy világra hozza a fiukat – és most mégis minden hiábavalónak bizonyult. A férjének elege van belőle.

– Hova mehetnék? – kérdezte meg végül Falcótól.

– Az engem egy cseppet sem érdekel amint kiállítottam az elváló levelet. – Falco nyugodtan megtörölte a száját, majd felállt az asztaltól. Úgy indult el dolgozni, hogy többet már nem is szólt a feleségéhez.

Agatha nem nézett fel, amikor Falco kiment az ebédlőből. Az elutasítását alig tudta elviselni. Falco sohasem szerette őt igazán, nem hogy szerelmes lett volna belé. Csak feleséget akart magának, aki gondoskodik róla, és fiút szül neki. Agatha minden tőle telhetőt megpróbált megadni neki, de nem járt sikerrel. Falcónak igaza van – ő tényleg nem képes semmit sem jól csinálni.

Nonius végül hozott neki valami ennivalót, de még csak nem is nézett rá, miközben felszolgáltatta az ételt. – Már egy szolgálta sem talál bennem semmi tiszteletreméltót – gondolta.

Falco azt mondta, hogy ad még neki egy pár napot. De ahogy a reggelijét ette, úgy érezte, hogy egy percig sem tud tovább itt maradni ebben a házban. Nem volt túl sok mindene, amit

össze kellett pakolnia. Csupán néhány tunika, és egy pár rézből készült konyhai eszköz, ami még az édesanyjáé volt. A legértékesebb tulajdona Artemisz ezüstsobra volt. Azért biztosan fog kapni annyi pénzt, hogy el tud belőle utazni Milétoszba. Talán majd a bátyja befogadja.

De amikor kiért az átriumba, azt látta, hogy a szentély szét van dűlve, a szobor pedig eltűnt belőle. Döbbenetében a hálósobájukba ment, egy kopott táskába bepakolta azt a keveset, amit a magáénak tudhatott, és elhagyta a helyet, amit eddig az otthonának nevezett.

Hideg és zord nap volt – pont olyan fagyos, mint ahogy Agatha is érezte magát belül. Vajon el tud-e gyalogolni Milétoszra a legnagyobb télben? Az utat két egész nap alatt meg lehet tenni, ha bírja erővel. A belváros szűk utcáin kószált. Nem tudta pontosan, hogy merre is kellene mennie, csak abban volt biztos, hogy Milétosz a főút mentén Efézustól délre helyezkedik el.

Nem sokkal távolodott el a város kapuitól, amikor az orra félreérthetetlenül jelezte neki, hogy a szemétkerakó közelében jár. Megállt az úton, letette a táskáját és körülnézett.

Ez az a hely, ahová Nonius kitette a kislányát meghalni. Az járt a fejében, hogy Falco vajon a halott fiúk testét is idehozatta-e Noniusszal. Nem, a férje biztosan elhamvasztatta a kisbaba testét. Vagy legalábbis ezt kellett volna tennie. Persze, nem lehet tudni, hogy Falco végül is hogyan oldotta meg a helyzetet. Általában olyan megoldásra törekedett, ami a legkevesebb kényelmetlenséget okozta neki, és ami a lehető legkevesebb költséggel járt.

Egy lovas kocsit hajtott ki a kapun. Agatha hallotta a kocsis kiabálását. A kezébe vette a táskáját, és gyorsan az út szélére húzódott. Elindult a szemétkupacok felé.

Szinte révületben sétálgatott körbe az úton, ami a szemétkerakó körül kanyargott. Úgy tűnt, mintha minden álma itt, ezekben a rothadó szemétkerakókban kötött volna ki. Agatha mindig is nagycsaládot szeretett volna. Hét évnyi házassága alatt háromszor volt terhes, de még mindig nem volt egy gyermeke sem. Az egyetlen egészséges kisbabát, akit szült, az emberi ürülékkel és a törött cserépdarabokkal együtt ide dobták ki, hogy meghaljon.

Ettől a gondolattól elgyengült a térde, elejtette a táskáját, és leroskadt rá. Lehet, hogy csak úgy lefekszik ide ő is, és meghal – pont itt, és pont úgy, ahogyan a kislánya pusztult el. A túlélés már egyáltalán nem volt fontos szempont neki. Ugyan ki gyászolná meg, ha meghalna? Számítana-e ez egyáltalán valakinek?

A könnyek, amelyek lefolytak az arcán, jéghidegek voltak. Nem is vette észre, hogy sír, amíg oda nem nyúlt, hogy letörölje őket. Ekkor hangos, gyászos zokogás tört elő a mellkasából. Előredőlt, és néhány percig a kezein és a térdén támaszkodva kétségbeesetten zokogott. Aztán kimerülten és összetörten visszaült a táskájára, amíg a sírása kicsit csillapodott.

Az úthoz közeli szemétkerakóra meredt, és azon gondolkodott, hogy leveszi a köpenyét, és lefekszik oda. A gyapjú felsőruházat melege nélkül hamarabb utol fogja érni a halál.

Amikor meghallotta a halk kis sírást, először azt hitte, hogy csak a képzelete játszik vele. A mandragóra és a mák főzete, amit Alfidia a szülés közben itatott vele, furcsán hatott az agyára. Az éjszaka folyamán többször is felébredt rövid időre, mert azt hitte, hogy a kisbabája sírását hallja.

De most nem csupán a sírást hallotta meg újra, hanem valami mozgást is látott a látótere szélén. Egy férfi ment kifelé a szemétkerakóból. Néhány méternyire rakta le a szemétkerakót Agathától. Onnan jött vajon a sírás? Agatha felállt, és elindult arrafelé. A lélegzetét visszatartva kutatóan a földet beborító szemétkerakó között.

Nem a képzelete játszott vele, amikor a sírást hallotta. Két halom háztartási hulladék között ott feküdt egy csecsemő. A gyermek gondosan bele volt csavarva egy takaróba. Valaki esélyt akart adni ennek a kisbabának a túlélésre. És a kislány... De vajon kislány-e a baba? Agatha nem vette le róla a takarót, hogy erről meggyőződjön, de azt feltételezte, hogy az újszülött

valószínűleg kislány lehet. Nem túl régen lehetett itt a szeméttelen – még nem is volt lehülve a kis teste.

Ahogy a karjába vette a csecsemőt, Agatha megint elkezdett sírni. Egyik gyermeke sem volt soha a karjában, még a kislánya sem. Olyan jó érzés volt tartani ezt az apróska életet, és güggyögni neki.

Olyan erővel, amit még egy pillanattal korábban nem érzett magában, Agatha visszament a táskájáért. A kisbabával és a táskával a kezében átment az út másik oldalára. Most már háttal a szeméttelenek leült egy fa alá, és a hátát nekitámasztotta a fa széles törzsének.

Az újszülöttet a köpenyébe beburkolva egy pillanatra kibontotta a takarót a babán. Jól sejtette. Kislányra talált rá.

Visszacsavarta a takarót a babára, majd úgy rendezte el a tunikáját, hogy meg tudja szoptatni a csecsemőt. A köpenyébe mindkettőjüket beburkolta. Többször is megpróbálta megszoportatni a kicsit, de nem járt sikerrel. Agatha nem tudta eldönteni, hogy vajon neki nincsen teje, vagy pedig a baba túl gyenge ahhoz, hogy szívni tudjon.

A pánik határán járva Agatha végül a fának támasztotta a hátát, és behunyta a szemét. Tennie kell valamit. Biztosan nem véletlenül találta meg itt ezt a gyermeket. Kell, hogy tudja szoptatni. Nem hagyhatja – és nem is fogja hagyni –, hogy ez a kisbaba úgy haljon meg, mint az ő kislánya.

Az ima a bensője mélyéből tört fel, és a szájából felfakadó szavak belehasítottak a hideg levegőbe. – Ha van olyan Isten, aki hall engem, kérem, segítsen, hogy meg tudjam menteni ezt a kislányt! – kiáltott fel.

A pánik alábbhagyott Agathában. Újra a melléhez emelte a babát. Megsimogatta a kicsi arcát, ahogy a csöpp kis száj táplálék után kutatott.

Egyszer csak egy határozott rántást érzett – és ezúttal a tej elkezdett folyni a melléből.

.oOo.

Aurora még aludt a kiságyában, amikor Agatha Priscillával együtt visszament a szobájába.

– Leülök és figyelek rá, amíg te alszol egy kicsit – ajánlkozott Priscilla.

– Ez nagyon kedves tőled – válaszolt neki Agatha, miközben kinyújtózkodott az ágyán. Hálás volt, hogy lefeküldhet. Ma már jobban érezte ugyan magát, de még mindig kifárasztotta, ha hosszasan fenn volt.

Priscilla elrendezte körülötte a takarókat, majd a baba kiságya mellé ült. – Milyen jó érzéke van ennek a lánynak a betegápoláshoz! – gondolta Agatha. Remélte, hogy egy napon majd Aurora is ilyen kedves és együttérző lesz.

Amikor Agatha behunyta a szemét, Priscilla halkán megszólalt: – Szerinted meg fogják találni Viktort? Én imádkoztam érte.

Agatha ránézett a Priscilla mellett alvó kislányára, és felbuzdult a hite. – Isten meg tudja találni az elveszett gyermekeket. Ezt egészen biztosan állíthatom.

Három nap alatt már harmadszor utazott Rebeka a zötykölődő kocsiban. Most viszont alig érzékelte, hogy rázósnál haladnak. Polycarp adott neki egy vastag párnát az ülésre, de nem ettől érezte simábbnak az utat. Hanem attól, hogy a karjaiban tarthatta a fiát, és tudta, hogy ezúttal hazafelé tartanak.

Antony nagyon erősködött, hogy még azelőtt hagyják el Szmírnát, mielőtt Damian felfedezné a tartózkodási helyüket. Ezért némi éjszakai alvás után még a napfelkelte előtt nekivágtak az útnak. Már régen besötétedett tegnap este, mire Antony és a többiek visszatértek Viktorral, és utána még több órán át beszélgettek.

Antonyn és Rebekán kívül most csak egy utas utazott az újonnan megjavított kocsiban. A dajka, akivel Damian olyan kegyetlenül bánt. Az asszony, akinek Clara volt a neve, a nehéz helyzet ellenére megpróbált megfelelően gondoskodni Viktorról. Rebeka nagyon megkönnyebbült, amikor látta, hogy a kisbaba jól van. Viktor elégedetten szuszogott a karjaiban. Láthatóan nem volt tudatában annak, hogy micsoda traumán is ment keresztül.

Marcellus Jánossal maradt Szmírnában. Szmírnából öt másik város gyülekezetébe fogják kézbesíteni János jelenéseit: Pergamumba, Thiatirába, Szárdiszba, Filadelfiába és Laodiceába. Úgy tervezték, hogy minden gyülekezetet az Úr napján, azaz vasárnap fognak meglátogatni, így a körútjuk hat hétig fog tartani. Azt az időt is beleszámolva, amit Polycarppal és a gyülekezetével töltenek.

Jákob is Szmírnában maradt. Az utazáshoz még túlságosan gyenge volt. De ahhoz már volt elég ereje, hogy amiatt zsörtölődjön, hogy a többiek nem ölték meg Damiant, amikor kiszabadították Viktort.

– De hát Damian ott sem volt, amikor rátaláltunk Viktorra! – magyarázta Antony.

– Hála Istennek! – tette hozzá Sergius. Az egyik szeme úgy be volt dagadva, hogy alig látott rajta, és egy nagy karmolás húzódott végig az arcán. – Tulliát is elég volt lefogni!

János egy pillantása elhallgattatta Jákobot. Legalábbis pillanatnyilag. – Nincs szükség arra, hogy vér tapadjon a kezedhez – mondta neki az apostol.

Rebeka még mindig nem tudta elhinni, hogy a bátyját élve eltemették, és mégis túlélte a dolgot. Ha Marcellus akkor nem találja meg Jákobot... Gondolni sem akart arra, hogy akkor mi is történhetett volna.

És ha Antony nem találja meg Viktort... De megtalálta. Dicsőség Istennek, hogy megtalálta! Annyira hálás volt azért, hogy Antony eljött velük, hogy segítsen! Mire is mentek volna nélküle?

Ránézett Antonyra, aki visszamosolygott rá. – Antony, köszönöm... – mondta egyszerűen, miközben azt kívánta, hogy bárcsak ékesszólóbban is ki tudná fejezni a férfi iránt érzett háláját. Újra könnyek szöktek a szemébe. Az elmúlt néhány napban az érzelmek széles skáláját kellett átélnie. A metsző félelemtől kezdve a mindent elborító megkönnyebbülésig. Az érzelmei ezért még mindig nem voltak egészen kiegyensúlyozottak.

Antony megrázta a fejét. – Nem kell állandóan ezt hajtogatnia – mondta neki. – Minden jutalomnál többet ér, hogy most így együtt láthatom magát Viktorral.

Rebekának ismét eszébe jutott, hogy milyen érzések töltötték el, amikor Antony megjelent tegnap este Polycarp házában a kisbabával. A nyilvánvaló megkönnyebbülésen túl nagyon meglepődött azon, hogy Antony milyen természetesen viselkedett a babával a kezében.

– Volt alkalmam gyakorolni – magyarázta el később a férfi, amikor Rebeka megemlítette neki a dolgot. – Miután Priscilla megszületett, az édesanyám gyakran volt beteg, és időnként én segítettem az újszülött körüli teendőkben.

Rebeka most elfordította a tekintetét a férjétől. Nem tudta, hogy miért találja olyan megnyugtatónak, és ugyanakkor nyugtalanítóknak is a férfi jelenlétét. – Ugye, nem azon az úton megyünk, amelyiken a városba érkeztünk? – tette fel a kérdést.

Antony megerősítette, hogy megváltoztatták a tervüket. – Megkértem Polycarpot, hogy javasoljon egy másik útvonalat. Ez az útvonal ugyan okoz egy kis kerülőt, de nem kell elmennünk a Tullia házához vezető út mellett.

– Ennek örülök – szólalt meg Clara. – Halálra rémültem, amikor tegnap este elhaladtunk a fogadó mellett, és megláttam ott Damian lovát. – A válla kicsit megrázkódott, mielőtt hozzátette: – Soha életemben nem akarom még egyszer látni azt az embert!

– A fogadónak Tullia bátyja a tulajdonosa – magyarázta el a dolgot Antony Rebekának. – Damian valószínűleg ott próbált meg takarmányt szerezni a lovaknak. A régi malomnál hagyta az egyiket. Ott, ahol megtaláltuk Viktort.

– Vagy ezért volt ott, vagy megint le akarta inni magát – jegyezte meg Clara. – Minden este napnyugtakor elkezdett inni. Már józanul is elég borzalmasan viselkedett, de amikor részeg volt...

– Mennyire jellemző Damianra! – gondolta Rebeka. Fontosabbnak ítélte, hogy előbb a saját igényeit elégítse ki. A lovai csak utána következtek. A fiáról való gondoskodásról nem is beszélve.

– Akármilyen is volt az ok – folytatta Antony –, az a szerencsénk, hogy elég sokáig volt távol ahhoz, hogy el tudtuk hagyni a terepet anélkül, hogy meglátott volna bennünket.

Rebeka egy pillanatra ránézett a férfira. Antony gyakran mondott olyan dolgokat, ami eszébe juttatta Rebekának, hogy akármilyen helyes és kedves is a férfi, nem hívő keresztény.

– Nem a szerencsén múltott a dolog – javította ki Rebeka az előző kijelentést. – Isten gondviseléséé az érdem.

– Lehet, hogy így van – felelte a férfi. – Azt hiszem, én ezt nem tudhatom biztosan.

A hangja védekező volt. Rebeka már sajnálta, hogy az előbb rosszállást lehetett kivenni a szavaiból. Nem szándékozott kijavítani Antonyt. Nem is gondolkozott, csak kimondta, amiről szilárdan meg volt győződve. Azt, hogy nem valamilyen személytelen erő, vagy egyszerűen csak a jószerencse segített nekik Viktort kiszabadítani, hanem maga Isten.

Rebeka már olyan régen keresztényekkel volt körülvéve, hogy nem is igazán tudta, hogyan viselkedjen egy olyan férfival, mint Antony. Hogyan oszthatja meg a hitét, és beszélhet szabadon úgy, hogy közben ne hangozzon fölényeskedőnek? A jövőben sokkal körültekintőbben kell viselkednem – döntötte el magában. Helena kedvéért sem akarta megsérteni a fiát.

– Csak ezért vagyok vele barátságosabb – győzködte magát. Ennek nincs ahhoz semmi köze, hogy mit érez a bensőjében, amikor azon kapja Antonyt, hogy nézi őt.

A szívverése pedig biztosan a rázós út miatt gyorsult úgy fel. Ennyi az egész.

.oOo.

Miután elénekelték egy dicséretet, Polycarp felállt, és szólt a hívőkhöz, akik vasárnap kora reggel összegyűltek, hogy Istent imádják. Az ifjú püspök bemutatta az idős apostolt, és elmondta, hogy János miért jött el hozzájuk. Ezután az apostol kezdte elmesélni az egybegyűlteknek, hogy száműzött volt Patmosz szigetén, és hogy amikor szellemben ott volt az Úr napján, milyen látomást kapott.

Jákob csak fél szívvel hallgatta. A feje még mindig lüktetett a két napja kapott ütéstől. De a látása már kitisztult, és nem szédült. Ezért hálás volt. Amúgy is hálás volt azért, hogy egyáltalán életben maradt.

Körbenézett az ebédlőben összezsúfolt emberekben. Városszerte elterjedt a hír, hogy az apostol a gyülekezetnek szóló különleges üzenettel tért vissza a száműzetésből. Bár a keresztények Szmirna egyik nagy házában tartották az istentiszteletet, a hely még így sem volt elég nagy az erre az alkalomra összegyűlt tömeg befogadására. A nők és a gyerekek a padlón ültek, míg a férfiak a falak mentén álltak. Az ajtónyílásban is ácsorogtak emberek, és még a szomszéd helyiségben is voltak hallgatók. Még a gyerekek is lenyűgözve hallgatták, ahogy az apostol elmesélte a jelenések történetét.

Jákob már sokszor hallotta János elbeszélését, így hagyta, hogy másfelé kalandozzanak a gondolatai. Úgy érezte, hogy furcsán kilóg az őt körülvevő emberek közül. Olyan, mintha nem is tartozna közéjük. Nem csupán arról volt szó, hogy nem ismerte a szmirnai keresztények nagy részét. Mióta hazajött a száműzetésből, hasonló érzés fogta el Efézusban is, amikor a gyülekezet összegyűlt a villájukban, hogy együtt imádják Istent. Tudta az énekeket, és ismerte a prédikációk témáit – volt olyan közöttük, amiről már ő maga is beszélt –, mégis kívülállónak érezte magát. De nem igazán tudta, hogy miért.

Néhány percnyi beszéd után János elkezdett felolvasni a hosszú tekercsből, amire Rebeka másolta le a jelenéseket az Ördög-szigeten.

„A Szmirnabeli gyülekezet angyalának pedig írd meg: Ezt mondja az Első és Utolsó, aki halott volt és él: Tudom a te dolgaiddat és nyomorúságaidat és szegénységedet (de gazdag vagy), és azoknak káromkodását, akik azt mondják, hogy ők zsidók, és nem azok, hanem a Sátán zsinagógája. Semmit ne félj azoktól, amiket szenvedned kell: Ímé a Sátán egynéhányat tiközületek a tömlöcbe fog vetni, hogy megpróbáltassatok; és lesz tíz napig való nyomorúságtok. Légy hű mindhalálig, és néked adom az életnek koronáját.”

Semmit ne félj azoktól, amiket szenvedned kell. Jákob már korábban is hallotta ezeket a szavakat, de most mind üresen csengett. Fel akart állni, hogy ellentmondjon Jánosnak. Elképzelte magát, amint bejelenti a gyülekezetnek: – Féljetek csak, mert még felfogni sem tudjátok, hogy a dolgok mennyire rosszul sülnhetnek el!

Ő maga átélte az üldöztetést, és több mint tíz napra börtönözték be. Tudta, hogy az a tíz nap, amiről János beszélt, csak jelképes szám. De már nem volt képes tovább magába fojtani a neheztelés érzését amiatt, hogy a dolgok ennyire borzalmasan alakultak, és hogy olyan hosszú ideig nem volt szabadulás belőlük. Már hetek óta próbált kiűzni a fejéből egy gondolatot, amit most beismert magának – úgy érzi, hogy Isten hátat fordított Ábrahámnak, Erzsébetnek és az egész családjuknak.

Amikor megérkeztek az Ördög-szigetre, János arra buzdította Jákobot, hogy legyen hosszú-tűrő a szenvedésben. A türelem és a hosszútűrés nem tartozott Jákob tulajdonságai közé, de azért tett erre valami halvány próbálkozást. János mostanában még olyasmit is mondott neki, hogy Isten azért küldött valakit a megmentésére, mert Jákob türelmesen viselte el az életet a Jupiter fedélzetén. Jákob ezt egyáltalán nem így látta. Azért adták vissza a szabadságát, mert megmentette a haditengerészet legmagasabb rangú tengeresgályának az életét.

Nem arról van szó, hogy vissza akarná fordítani az időt, hogy visszakaphassa a szüleit. Ez lehetetlen dolog, és Jákob ezt el is fogadta. Nem is azt várta el Istentől, hogy meg nem történtté tegye mindazt a rosszat, ami megesett velük. Azt viszont elvárta, hogy a szenvedésnek egyszer vége szakadjon. Ez azonban nem így történt. Damian még mindig üldözte őket.

Jákob nem volt meggyőződve arról, hogy az Isten akarata az életükre nézve, hogy Damian véget nem érően kínozza a családot. Most pedig az eddigieknél is jobban hitt abban, hogy az ő dolga, hogy pontot tegyen a szenvedésekre, és megakadályozza a továbbiakat. Ha megöli Damiant, a családja sem fog szenvedni többet.

Jákob gondolataiban ez ilyen egyszerű volt: ha Damian nincs, rettegés sincs.

Egyetlen ember áll minden szenvedésük mögött. A hivatalos, állami üldözés már véget ért. Politikailag a dolgok kezdtek visszatérni a régebben megszokott állapotokhoz. Vagyis kelleni ugyan, de eltűrték azokat, akik megtagadták Róma isteneit, és csak Jézus Krisztust imádták. Voltak ugyan még a társadalomban olyan rétegek most is, amelyek ellenségesek maradtak a keresztényekkel szemben. Szmirnában például különösen a zsidók voltak ilyenek. János a „Sátán zsinagógájának” nevezte őket.

János nem volt fajgyűlölő. Ő maga is zsidónak született, és szerette azt a népet, akiken keresztül Isten jónak látta kinyilatkoztatni Önmagát. Az apostol azért vádolta őket, mert a zsidók sok esetben felbujtói voltak az üldözésnek. Jákob Polycarptól tudta, hogy néhány zsidó bevádolt a hatóságoknál keresztényeket, hogy zaklatásnak tegyék ki őket, még mielőtt Damian csapatai megérkeztek volna Szmirnába. A Tizedik Légió bevonulása után pedig ezek a zsidók készségesen segítettek a római katonáknak abban, hogy hívőket gyűjtsenek be a kötelező áldozat bemutatásához.

János megköszönte a torkát. Jákob erre felnézett. Az apostol hangja – a hang, amit Jákobnak egész életében volt alkalma hallani – már nem volt olyan erős, mint egykor. De még mindig épp olyan határozott maradt. Az apostol folytatta a felolvasást.

„És láttam annak jobb kezében, aki a királyi székben ült, egy könyvet, amely be volt írva belül és hátul, és le volt pecsételve hét pecséttel. És láttam egy erős angyalt, aki nagy szóval kiáltott: Ki volna méltó arra, hogy felnyissa a könyvet, és felbontsa annak pecségeit?”

Polycarp, aki János jobbján foglalt helyet a szobában lévő kevés szék egyikén, arcán feszült figyelemmel hajolt előre, amíg az apostol beszélt. Jákobnak eszébe jutott az az idő – még csupán egy éve történt – amikor ő is ott ült Jánossal és Polycarppal a gyülekezet előtt. Milyen büszke volt rá, hogy benne lehet a belső körben. A tizenkét apostol közül már csak egy élt, és ő ennek az embernek a pártfogoltja volt. Azok az apostolok mindent otthagytak, és követték a Názáreti Jézust. A fehér hajú, töpörödött kis öregember – aki a reszelős hangon elmesélt jelenésekkel most lenyűgözi a népes hallgatóságát – pedig saját szemével látta a történelem kulcsfontosságú eseményét: Jézus keresztre feszítését és feltámadását. Még nem is olyan régen Jákobnak fontos része volt János szolgálatában. Sőt még arra is törekedett, hogy ő maga is Isten szolgája legyen.

– Hogy lehet az – tűnődött Jákob –, hogy most úgy elidegenedett mindentől? És miért van az, hogy még csak nem is nagyon zavarja ez az elidegenedés?

János tegnap este kérdőre is vonta emiatt. – Kiveszett belőled az első szeretet – feddte meg az apostol. – Nincs meg már benned a tűz.

– Nem a tűz vészett ki belőlem, hanem a családomat veszítettem el – gondolta Jákob. – És mindez Damian lelkén szárad.

Még egy dolog kiveszett Jákobból. Vagyis már-már kiveszőben volt belőle: az önbecsülése. Erősen érezte, hogy most már az ő felelőssége, hogy gondot viseljen a családjáról. Ennek a felelősségnek viszont az is része, hogy ne engedje, hogy Damian még több bajt hozzon rájuk. Amint ezt véghez viszi, újra a szolgálat felé fordíthatja a figyelmét, vagy más felé, amiről úgy gondolja, hogy az a feladata. Most még nem látta igazán, hogy mi is lehet az. De azt egészen biztosan tudta, hogy addig nem kezdhet bele semmi másba, amíg Damiant félre nem állítja az útból.

Ám azzal is tisztában volt, hogy az apostol még jobban is fog rá haragudni. János azt szeretette volna, ha Jákob elkíséri az útra, melynek során kézbesíti a leveleket a gyülekezeteknek. – Végigjárhatnánk azt az utat, aminek tavaly nekivágtunk – mondta neki János. – Több alkalmad lenne prédikálni.

De Marcellus majd elutazik Jánossal, így az apostol jó kezekben lesz. Jákob különben sem tudta elképzelni, hogy mostanában prédikálna. Nem volt semmi mondandója egyik gyülekezetnek sem, és nem is tudta elképzelni, hogy valaha is lenne.

Megmasszírozta a lüktető halántékát, majd a figyelmét újra János felé fordította. „És amikor felnyitotta az ötödik pecsétet – olvasta az apostol –, láttam azoknak lelkeit, akik megölettek az Istennek beszédéért és a bizonyágtételért, amelyet kaptak. És kiáltottak nagy szóval, mondván: Uram, te szent és igaz, meddig nem ítélsz még, és nem állasz bosszút a mi vérünkért azokon, akik a földön laknak?”

Nem állasz bosszút a mi vérünkért. A kifejezés megdöbbenette Jákobot. A vérbosszuló volt az a gondolat, ami csak nem akart kimenni a fejéből.

Ez az egyetlen módja annak, hogy Damian megkapja a méltó büntetését. A hatóságok sohasem emelnének vádat ellene. Damian egy nagyon előkelő és nagyon gazdag családból származik – képes lenne lefizetni a bíróságot. Annak, hogy Rebekát megerőszakolta, senki sem volt a tanúja. Ezért tehát nem lehet elítélni. Ami Erzsébet megölését illeti, azt állíthatná, hogy csak a kötelessége teljesítése közbeni események szerencsétlen egybeeséséről volt szó. Ő csak császári parancsra cselekedett, hogy végrehajtsa a kötelező áldozást, Erzsébet pedig akadályozta ebben.

Ugyanezt mondhatná el azzal kapcsolatban is, hogy Jánost megütötte a korbácsával. János egy fogoly volt, aki nem engedelmeskedett a kiadott parancsnak, hogy vigyen egy rakomány követ. Damian volt a büntetőtábor felügyelője, így hát nem lépte túl a hatáskörét. Ugyan ki foglalkozik annak a jogosságával, hogy elvárható-e egy nyolcvannégy éves embertől, hogy felemeljen egy rakomány követ, aminek a súlya szinte ugyanannyi, mint neki magának, és hogy ráadásul ezt a tevékenységet újra és újra megismételje.

Jákob azt kívánta így utólag, hogy bárcsak megölte volna Damiant az a kő, amivel fejbe dobta azon a napon a kőbányában! Persze, ha megölte volna, akkor őt magát is ott a helyszínen kivégezték volna. Már majdnem ott tartott, hogy akár az is jobb lett volna. Akkor legalább Rebekának nem kellett volna elszenvednie mindazt, amin keresztülment.

– Még egy alkalmat nem fogok kihagyni, amikor végezhetek veled – fogadta meg magában az ellenfelének. – Én vagyok az édesanyám és a húgom legközelebbi férfi rokona, és én fogom végrehajtani a vérbosszút, amit Mózes törvénye elrendel.

Amikor János végül befejezte az olvasást, Polycarp bevezette a gyülekezetet az imába, majd a megjelentek kezdtek szétszóródni. Plautius és Sergius – akik Viktor kiszabadításában segítettek – szólt néhány szót Jákobhoz, miközben felvették magukra a munkához használt kötevényüket, majd távoztak, hogy kinyissák a kovácsműhelyt. Verus, aki segített Marcellusnak

rábukkanni a halomra, ami kis híján tényleg Jákob sírja lett, szintén üdvözölte, mielőtt gyorsan elhagyta a házat.

Egy újabb hét első napja volt. Az embereknek a munkájukkal kellett foglalatzkodni, és mindenféle dolguk akadt. Mindenkinek volt hová mennie, és volt elvégzendő feladata. Mármint Jákobon kívül mindenki másnak.

Ráérősen végignézte, ahogy a keresztények egymás után eltávoznak. Majd újra Damian jutott az eszébe. – Nekem is van dolgom – jelentette ki magában. – És minél hamarabb elvégzem, annál jobb.

Déltájban Jákob ott állt Polycarp házában az udvarán, és azon gondolkodott, hogy szóljon-e egyáltalán valakinek arról, hogy elmegy. Amint meggyőzte magát a küldetéséről, semmi okát nem látta annak, hogy továbbra is ott lézengjen a püspök házában. Az induláshoz nem volt szüksége hosszas készülődésre. Csak a köpenyét kellett magára vennie, és a lovát kellett felnyergelnie.

Udvariatlan dolog úgy távozni, hogy nem köszön el Polycarptól, és hogy nem mond köszönetet neki, de a püspök nem tartózkodott otthon. Bizonyára a gyülekezet dolgaival foglalatosskodik valahol. Jákob Jánostól is el akart volna búcsúzni. Megtörténhet, hogy csak hosszú idő múlva fogja újra látni az apostolt. De a gyülekezetben tartott beszéd kimerítette Jánost, és az apostol most pihent. Jákob nem akarta megzavarni. Különbösen sem akart további ellenérveket hallani a bosszúval kapcsolatban. – Ő nem bosszút akar állni, csak igazságot szeretne szolgáltatni – mondta magában. És az igazságszolgáltatás már így is túl sokat késett.

– Nincs idő az elköszönésekre – döntötte el magában. Lehet, hogy nem is hosszú időre megy el. Sőt, az is lehet, hogy már ma délután elvégzi a dolgát. Attól függ, hogy milyen gyorsan sikerül megtalálnia Damiant. Fennáll a lehetősége annak, hogy Damian már el is hagyta Szmírnát. De Jákobnak az volt az érzése, hogy a gyilkos, erőszakos és gyermekrabló vadállat még mindig itt tartózkodik a városban. Még ha Damian el is utazott, valószínűleg akkor sem Efézusba ment vissza. Mivel kudarcot vallott a zsarolási kísérletük, nemigen akarhat mostanában Naomi szemei elé kerülni.

Amikor Jákob kiment a házból, Marcellust találta a vörösesharna ló mellett, amelyiken ő Szmírnába lovagolt. Az egészségügyi tiszt először a felnyergelt lóra nézett, amelyik közvetlenül a bejárat mellé volt kikötve, majd Jákobra. – Visszámész Efézusba? – kérdezte.

Jákob belenézett az orvos szemébe, és tudta, hogy az egyszerű kérdés valami többet takar. Nem akart hazudni, de egyáltalán nem volt biztos abban, hogy el akarja mondani Marcellusnak, hogy most éppen mire készül. Ehelyett megkérte a férfit, hogy köszönjön el Jánostól a nevében. – Viseld jól gondját a házsártos öregnek! – tette hozzá mosolyogva. – Lehet, hogy egy ideig nem látjuk majd egymást.

– Nem válaszoltál a kérdésekre. – Marcellus elszánt volt, és nem mosolyodott el. – Hazafelé indulsz?

Jákob újra megpróbált kibújni az egyenes válasz alól. – Nem egyenesen. Előtte még el kell intéznem valamit.

Marcellus egy pillanatig nem szólalt meg. – Nincs szükséged arra, hogy én adjak neked tanácsokat. Hallhattál már eleget.

– Van a hangjában valami fölényesség, valami atyai felhang – gondolta Jákob. Két nappal ezelőtt ez a férfi ásta ki egy sírgödörből, amibe élve temették el őt. Jákob nem is tudta igazán, hogy kettőjük közül ki is volt akkor jobban megkönnyebbülve. A kemény katona majdnem sírt, amikor lesöpörte a földet Jákob arcáról, és segített neki, hogy újra normálisan lélegezzon.

– Azt feltételezem, hogy ez olyasmi, amiről úgy érzed, hogy meg kell tenned – tette hozzá Marcellus.

Jákob érezte, hogy a férfi megsejtette az ő hirtelen távozásának az okát. Nem magyarázkodott hát, és nem próbált meg érvelni. Egyszerűen csak ennyit mondott: – Nem tudom továbbélni az életem, amíg ezt a dolgot el nem intézem.

Újabb hosszúra nyúló csend után Marcellus feléje nyújtotta a kezét. – Akkor hát legyél óvatos! A családonak szüksége van rád!

Jákob megszorította a kinyújtott kezét és bólintott. Gombóc nőtt a torkában. Hálás volt, hogy van legalább egy ember, aki megérti és elfogadja azt a sürgetést, amit érez, hogy Damiant üldözzék. Vagy legalábbis nem próbálja meg visszatartani.

Miután elköszöntek egymástól, Jákob felült a lovára, és a város központja felé lovagolt. A piacon vett egy tört és egy kardot. Két tunikát is beszerezett. Azt a tunikát, ami akkor volt rajta, amikor Damian eltemette, kimosták és megvarrták ugyan, de még mindig úgy nézett ki, mint aminek inkább a szemétdombon lenne a helye. Most majd oda is fog kerülni. Jákob átváltott az egyik újonnan vásárolt tunikájába, a régit pedig ott hagyta a boltosnál.

Olyan sietve hagyta el Efézust, hogy szinte pénz nélkül érkezett meg Szmirnába. Azt a néhány pénzérmét, ami a zsebében volt, az első este elköltötte a fogadóban. De amikor Antony megérkezett, nagy összegű pénzt hozott magával Jákobnak, hogy Viktor felkutatására használhassa. Ezért most elég jól volt eleresztve anyagilag.

A piacot elhagyva a város déli szélé felé indult el. Csak két olyan helyet ismert, ahol megtudhat valamit Damian hollétéről. Az egyik Tullia háza volt, a másik pedig a fogadó, aminek Tullia bátyja, Tarquinius a tulajdonosa. A gondolat, hogy visszamenjen a boszorkány házához, riasztónak tűnt, ezért úgy döntött, hogy először inkább a fogadóban kezdi el a kérdezősködést. Azután eszébe jutott, hogy Antony említést tett neki az elhagyatott malomról, ahol végül megtalálták Viktort. Ellovagolt a fogadó, majd a Tullia házához vezető út mellett. Követte az egyre keskenyedő utat, ami pontosan olyan volt, mint amilyennek Antony leírta.

A malomnál ott volt a kocsi és az egyik ló, ami azt jelentette, hogy Damian valószínűleg Tullianál lehet. Vagy ha nincs ott, akkor sem mehetett el túl messzire. És ebből arra is lehetett következtetni, hogy hamarosan vissza fog térni. Jákobnak nem kell mást tennie, csak várni rá. Damian egyszer csak úgyis fel fog itt tűnni.

Hagyta, hogy a lova visszaporoszkáljon addig a pontig, ahol az út kezdett elkeskenyedni. Ha Damian a városban van, ezen az úton kell jönnie Tullia házához vagy a malomhoz. Vagy ha most netán éppen Tullianál tartózkodik, akkor is errefelé fog vinni az útja, ha eljön az asszonytól. Jákob el volt szánva, hogy ki fogja várni ezt a pillanatot, bármikor jöjjön is el.

Leszállt a lováról, és bevezette az állatot az út mellé a bokrok közé. Itt nem álltak olyan sűrűn a fák, mint a Tullia háza mögötti ligetes részen, de a hely így is jó kilátást nyújtott neki az útra anélkül, hogy ő maga túlságosan kilátszott volna a fák közül.

Ahogy múltak az órák, rengeteg ideje volt arra, hogy átgondolja, mi is történt vele az utóbbi néhány napban. Nem akart visszamenni a boszorkány házába. Nem mintha félt volna – bár soha nem tapasztalt még meg olyan rémisztő dolgot, mint ami ott történt meg vele. De egyedül akart szembekerülni Damiannal. Egy olyan helyen, ahol az ellensége senkihez – és semmilyen erőhöz – nem fordulhat segítségért.

Tullia háza mögött az erdőben Jákob találkozott a gonosszal. Tullia valamilyen természetfeletti hatalom kiaknázásával rövid időre megbénította a testét. Ez az idő elég volt ahhoz, hogy Damian mögéje kerülhessen, és egy ütéssel a földre küldje őt. A támadáson tűnődve Jákob megérintette a koponyája alján azt a pontot, ahol Damian lesújtott rá. Púp már nem volt az ütés helyén, de még mindig fájt.

Amikor a későbbiekben Jákob beszámolt a többieknek a történetekről, Rebeka teljesen megdöbben. – A boszorkány megátkozta az egész családonkat? – kérdezte a húga. – Akkor

ez most azt jelenti, hogy meg van pecsételve a sorsunk? – Remegett a hangja, és teljesen elkerekedtek a szemei.

János nyomatékosan megcáfolta az aggodalmait. – Szó sincs róla. A boszorkány átkának Isten gyermekeire nincs hatása – jelentette ki.

– De nézd csak meg, hogy mi történt Jákobbal! – vágott vissza Rebeka.

– Igen, nézd csak meg, hogy mi történt vele! – mondta erre János. – Jákob életben maradt, mert Isten elküldte érte Marcellust és Verust, hogy a megfelelő pillanatban rátaláljanak. Tullia átka nem tudta megölni Jákobot – Isten nem engedte meg, hogy ez megtörténjen!

Az igaza bizonyítására az apostol Salamon példabeszédei közül az egyiket idézte: „Miképpen a madár elmegy, és a fecske elrepül, azonképpen az ok nélkül való átok nem száll az emberre.”

Majd egy rögtönzött prédikációba fogott Bálámról, akit a moabiták felbéreltek, hogyátkozza meg Izráel új nemzetét. – Az Úr nem hallgatott Bálámra, és az átkot áldásra fordította – mondta el János.

Egy boszorkány képes lehet arra, hogy felhasználja a démonikus erők bizonyos mértékét, de bármilyen erőt birtokol is, az az erő is a Mindenható Isten hatalma alatt van. Ahogy az Úr Jób életén keresztül bemutatta, Tullia egy hajszálukban sem képes kárt tenni, ha Isten azt nem engedi meg.

A beszélgetéstől Jákob minden megmaradt félelme elszállt. De most mégis úgy gondolta, hogy bölcsebben teszi, ha elkerüli Tullia házát, amennyiben ez lehetséges. Semmi értelme nincs annak, hogy alkalmat adjon az asszonynak arra, hogy megidézzék a szellemi segítőit.

Jákob már olyan régóta várakozott, hogy kezdte azt gondolni, hogy esetleg az éjszakát is az út mellett kell eltöltenie. Azon a napon, amikor Szmirnába érkezett, az idő is lehűlt. A hátát egy fának támasztva a földön ült, és már kezdett átfázni. A ruhája is átnedvesedett. Levette a köpenyét, elővette a másik új tunikát a nyeregtáskájából, és rávette arra, ami már rajta volt. Ez az újabb réteg ruha majd ad még neki valami meleget, ha a szabadban kell éjszakáznia.

A lova felhorkant és dobbantott, mintha a türelmetlenségének próbálna meg hangot adni. Jákob ma reggel lekefélte és megetette az állatot, de előbb-utóbb ennivalót és vizet kellene szereznie neki.

Már kezdett leszállni a szürkület, amikor Jákob végül patadobogást hallott közeledni Tullia háza felől. Feltápáskodott a földről és eloldozta a lovát, de nem ment ki az útra. Damian egy pillanat múlva befordult az útra, és könnyed nyargalással elhaladt Jákob búvóhelye mellett. Jákob észrevette, hogy a város irányába tart, nem pedig a régi malom felé. Felült a nyeregbe, és elkezdte követni Damiant. Azt remélte, hogy a férfi először az elhagyatott malomhoz megy majd, ami neki ideális hely lenne az ellenség letámadására. Az a hely ráadásul annyira elszigetelt mindentől, hogy ott a férfi holttestét is el lehetne ásni. Valószínűleg soha senki nem is találná meg.

Jákob jókora távolságot tartva követte Damiant, és azon tűnődött, hogy vajon merrefelé tart a férfi. Nem akarhat túl messzire menni, ha még sötétedés előtt vissza szándékozik érni Tulliához. De úgy tűnt, hogy nem siet. Jákob viszont sietni szeretett volna. Az út mellett ma várakozással eltöltött óráknál már sokkal régebben vár. Több mint egy éve.

– Ideje, hogy igazságot szolgáltatassak. Már régóta ideje lenne – gondolta.

A sarkát belenyomta a lova oldalába, és ügetésre fogta az állatot. A gyorsabb tempó miatt egyre csökkent a távolság közte és Damian között. Jákob az ősi törvényt mondogatta

magában, ahogy a ló patái ütemesen oda-oda csapódtak az úthoz: „A vérbosszuló rokon ölje meg a gyilkost.”

Túl későn gyorsította fel a lovát. Damian elfordult az útról, mielőtt még leelőzhette volna. Megtett még néhány lépést, majd megállította a lovát és visszafordult. Nem vette észre, hogy már ennyire közel járnak a fogadóhoz. A lepusztult hely a hátsó útról nem volt olyan jól látható, mint a főútról.

Éppen akkor fordult be a lovával a fogadó udvarába, amikor Damian belépett az ajtón.

– És most mi legyen a következő lépés? – tette fel magának a kérdést. Ha Damian egyszerűen csak ennyivalóért jött, akkor nem fog sok időt eltölteni itt. Utána lehet, hogy visszatér a malomhoz, hogy ellássa a másik lovat. Ez nagyon jól jönne Jákobnak. De ha Tullia házába megy vissza, akkor már nem ennyire egyszerű a dolog.

Az tűnt a legjobb megoldásnak, hogy az úton tartóztassa fel Damiant, mielőtt még elérhetné a Tullia házához vezető elágazást. Elképzelte magát, amint megöli a férfit, majd a holttestét maga után húzva visszamegy a malomhoz, hogy elássa azt. De az is lehet, hogy csak úgy otthagyja a tetemet az út szélén, abban bízva, hogy a vadállatok felfalják a maradványait, mielőtt még megtalálnák és azonosíthatnák azt. Még azelőtt vissza szándékozott térni Efézusba, mielőtt bárki is rájöhetett volna, hogy mi történt Damiannal.

Damian most már akármelyik pillanatban újra feltűnhet. Jákob nem vette le a szemeit a fogadó ajtajáról, és a kezét az övébe dugott tör közelében tartotta. Készen állt arra, hogy végrehajtsa a Biblia törvényeinek megfelelő halálos ítéletet.

– Én vagyok a vérbosszuló rokon.

De Damian csak nem akart kijönni. Amikor már majdnem besötétedett, Jákob úgy döntött, hogy bemegy a fogadóba. Gondolatban már felkészült az ellenségével való megmérkőzésre, és képtelen volt tovább halogatni az elkerülhetlent.

Odakötötte a lovát az itatóvályúhoz, majd belépett az ajtón, és szemügyre vette a félhomályos helyiséget. Damian a szoba másik végében a viharvert kecskelábú asztal két oldalán elhelyezkedő hosszú fapadok egyikén ült. A kemence közelében helyezkedett el, ahol hívogató tűz lobogott. A tűz felett egy megfeketedett, horpadt edény lógott, amiben valami erős szagú kotyvalék rotyogott. A fogadós éppen figyelmeztette az egyetlen vendégét: – Ha itt maradsz, és megint leiszod magad a tűz mellett, ezúttal nem foglak felszedni. Tőlem aztán egész éjszaka ott alhatsz a hideg padlón.

– Te csak azzal foglalkozz, Tarquinius, hogy a kupám mindig töltve legyen borral! – utasította Damian a fogadóst. Anélkül, hogy Tarquiniusra nézett volna, felé nyújtott egy magas, agyagból készült ivóedényt.

A fogadós felfordított egy terrakotta amfórát. Teletöltötte Damian kupáját, majd magában morgolódva odébb ment.

Jákob kilépett az árnyékból, és elindult a kemence felé. Amikor odaért a Damiannal szemben elhelyezkedő padhoz, mindkét hosszú lábát átlendítette a deszkákon és leült.

Damian felnézett. Rémült kifejezés jelent meg az arcán. Hirtelen visszatette a frissen teletöltött kupát az asztalra. A mozdulattól az ital kilocsant az ivóedény szélén. – Te! – tört ki Damianból. – Az istenekre...

– Úgy nézel ki, mint aki kísértetett látott – jegyezte meg neki Jákob.

Damian elsápadt, amikor meglátta, hogy Jákob ül vele szemben. Gyorsan körülnézett a szobában, mintha meg akarna győződni arról, hogy Jákob hús-vér ember, nem pedig egy látomás. Jákob örömmel látta rajta a zavarodottságot, amit pusztán csak a megjelenésével idézett elő nála.

Miközben Damian megpróbálta összeszedni magát, a fogadós meglátta Jákobot, és odajött az asztalukhoz. – Örülök, hogy újra látom! – üdvözölte. – Mit hozhatok magának?

A kérdés hallatán egy kicsit visszatért a szín Damian arcába. Láthatóan megkönnyebbült, hogy nem hallucinál. Valaki más is látja Jákobot, nem csak ő.

Jákob a fejét rázta. – Nem kérek semmit. Valami személyes elintéznivalóm van a vendégével. Nagyon személyes.

Tarquinius zavartan nézett Jákobra. Arrébb ment, de azért hallótávolságban maradt.

– Azt gondoltam, hogy meghaltál – törte meg végül a csendet Damian.

Remegett a szemhéja. Jákob azon gondolkodott, hogy ez vajon csak a hitetlenkedő csodálkozástól van, vagy pedig Damian fél. Remélte, hogy az utóbbiról van szó. – Hát nem vetted észre, hogy valami történt a sírral, amibe beledobtatok?

– Azt hittem, hogy valami vadállat falta fel a húsodat. Vagy hogy talán a barátaid ásták ki a holttestedet, hogy keresztényhez illő módon temessenek el. – Damian felső ajka gúnyos mosolyra húzódott. – Ti általában ragaszkodtok a furcsa szokásaitokhoz.

– Odáig igazad van, hogy a barátaim ástak ki – jegyezte meg Jákob. – De amint látod, nagyon is életben vagyok.

Damian felemelte a kupát, és nagyokat kortyolt belőle. Jákob azon gondolkozott, hogy a brutális alak vajon mindig a borból szokott-e bátorságot meríteni magának. Előrehajolt, amivel némileg fenyegető fellépésként közelebb került Damian arcához. – Végül is nem sikerült megölnöd – csúfolódott.

– Még befejezhetem, amit elkezdtem. – Damian kiitta az utolsó korty bort is, és ő is előrehajolt, hogy Jákob szemébe nézhessen.

– Próbáld csak meg! Kérlek, próbáld meg! – Jákob szavaiból kihallatszott az acélos elszántság.

Nyílt ellenségeskedésük olyan feszültséget teremtett a fogadóban, ami szinte ködként töltötte be a helyiséget. Tarquinius újra odajött az asztalukhoz. Húsos karjai össze voltak kulcsolva a mellkasa előtt. – Nézzék! Nem akarok itt semmi problémát...

– Ne aggódjon! – szakította félbe Jákob. – Kint fogjuk elrendezni a nézeteltérésünket.

– Miféle nézeteltérésünket? – vetette közbe Damian. – Visszakaptad a húgod fattyú gyerekét. Ezen kívül mit akarsz még tőlem?

Jákob az öklével az asztalra vágott. – Össze akarom törni minden egyes csontodat. Meg kellett volna ölnöm téged az Ördög-szigeten...

– Jobb lesz, ha távoznak! – Tarquinius ráhelyezte egyik súlyos és kerges kezét Jákob vállára.

Damian hirtelen felugrott az asztal mellől, és az ajtó felé iramodott. Jákob lerázta magáról a fogadós kezét, és Damian után rohant.

Damian ugyan kisebb és gyorsabb volt, mint Jákob, de a bortól lelassultak a reflexei. A harag és a hosszú várakozás viszont felgyorsította Jákob reakcióit. Ráugrott Damianra, mielőtt a férfi elérhette volna a lovát. Megragadta a karját és visszarántotta. Egy pillanatra még a földről is felemelte. Utána lefogta az ellenfelét, hogy ne tudjon elfutni, és ököllel belevágott az állába. Az ütés után recsegő hang tanúskodott annak erejéről. Ettől Jákobot azonnal meglelégedettség töltötte el.

Elengedte Damiant, aki először hátrafelé tántorgott. Utána viszont az alkoholtól felfokozott dühvel és démonikus őrzéssel vetette rá magát az ellenfelére. Jákob kivédte az arcára irányzott ütest. A következő viszont betalált a hasába. Az ütés hatására kicsit előregörnyedt, majd kiegyenesedett, és a lényegesen nagyobb darab testével rávetette magát Damianra, mielőtt a tribunus még egyet üthetett volna. Damian a földre került, Jákob pedig rá Damianra. A földön birkóztak egymással. Damiannak sikerült mindkét kezével megszorítania Jákob nyakát, és megpróbálta őt megfojtani. Jákob kezei viszont az ellenfele fejét markolták, és amikor belenyomta a két hüvelykujját Damian szemeibe, az ellazította a szorítását a nyakán. A két férfi ide-oda gurult a földön, rúgták és karmolták a másikat, és tépték egymás haját.

Tarquinius és az istállófiú kinn állt az udvaron, és nézte a verekedést, de egyikük sem mert közbeavatkozni.

Egy erőteljes lökessel Jákob végül lerázta magáról Damiant és feltérdelt. De még mielőtt fel tudott volna állni, Damian előhúzta a törét, és Jákob felé gurult. Sikerült a törrel megkarcolnia a férfi lábikráját. Jákob az oldalára esett, és dühödten vaktában rugdosódni kezdett. Véletlenül pont az ágyékán találta el Damiant, és a férfi sebzett ordítása azonnal betöltötte a levegőt.

Kihasználva az ellenfele sebezhetőségét, Jákob kicsavarta a tört Damian kezéből. Mire Damian ordítása elhalt, Jákob már arccal előre a földre szorította le a testét, és a nyakának szegezte a törét.

Gyorsabban kezdett lélegezni, ahogy lenézett arra az emberre, aki olyan sok szerencsétlenséget hozott rá a családjára. Elérkezett a leszámolás pillanata. A tör egyetlen dőfése véget vethet a közöttük dúló csatának. A penge elég hosszú ahhoz, hogy szétrepessze Damian szívét, ha Jákob a megfelelő ponton dőf vele.

Mégis habozott. Gyávaságnak számít, ha valaki hátulról szúrja le az ellenfelét. Jákob pedig nem volt gyáva. Nem volt lelkiismeret-furdalása amiatt, hogy meg akarja ölni Damiant. Ezt a dolgot már eldöntötte magában. De nem úgy szándékozott ezt véghezvinni, hogy hátba döfi az ellenséget.

Azt is mérlegelnie kellett, hogy tanúi is vannak az eseményeknek. Tudta ugyan, hogy a fogadós nem kedveli Damiant, és nem is bízik meg benne. De ugyan mit mondhatna a hatóságoknak? Ha Tarquinius elmondja az igazat, akkor arról fog beszámolni, hogy Jákob kezdte a verekedést. Annak a lehetősége, hogy gyilkosságért börtönbe küldik, nem volt elég erős elrettentő erő ahhoz, hogy emiatt ne ölje meg Damiant. Az, hogy a gyilkos megkapja a méltó büntetését, megérné a börtön kockázatát, bár Jákob kétségkívül jobban szeretné tanúk nélkül lerendezni a dolgot.

De volt még egy ok arra, hogy Jákob miért nem használta ki a kínálkozó lehetőséget, hogy leszúrja az ellenségét: Damian még nem szenvedett eleget. Jákob hirtelen azt akarta, hogy ez a barbár alak, aki tribunusként pózol, legalább a töredékét átélje annak a szenvedésnek, amit másoknak okozott.

A térdét belenyomta Damian hátába, és az egyik kezével hátrafeszítette a férfi fejét. A tör hegyét a tribunus füle mögötti mélyedésbe helyezte. Lassan elkezdett vele egy vonalat húzni a férfi fülcimpájától az álla felé. Nézte, ahogy előtör az élénkpiros vér a felületes vágásból, majd lehajolt, és Damian fülébe suttogott. – Meg foglak ölni. De nem itt, és nem most.

Leszállt Damian hátáról és felállt. – Kelj fel! – mordult rá az ellenfelére. Szúrásra készen a kezében tartotta a törét, amíg Damian felállt. A tribunus – most már fegyvertelenül – gúnyosan kiterjesztette a karjait, mint aki kegyelemért könyörög. Jákob lassan a lovához sétált, még mindig a kezében tartva a vérfoltos tört.

Damian kiegyenesedett és utánaszólt: – Gyáva vagy!

– Nem! – horkant fel Jákob. – Vérbosszuló rokon vagyok.

A két férfi egy hosszú pillanatig csak nézte egymást, majd Jákob a Damiantól zsákmányolt törével odaintett a tribunusnak. – Most pedig szállj fel a lovadra! – adta ki neki az utasítást.

Damian óvatosan néhányat lépett hátra, miközben Jákobot figyelte. Amikor odaért a lovához, megfordult, és felugrott a nyeregbe.

Az istállófiú hirtelen Jákob mellett termett a vörösesbarna lóval. Ahogy Damian elindult a csöddörön, Jákob is nyeregbe szállt, és megragadta a ló kantárját.

Damian vágatva hagyta el a fogadót. Jákob szorosan a nyomában járva követte. Úgy nézett ki, hogy nem Tullia háza felé, hanem a főút irányába tartanak.

Mire kiértek az útra, már teljesen besötétedett. A telihold halványan megvilágította az utat, így lehetett éjszaka is utazni. Bár ez nem volt veszélytelen vállalkozás.

Az elágazásnál Damian nem Efézus felé indult el. Jákobnak fogalma sem volt, hogy a tribunus merre tart. De pillanatnyilag akkor is a nyomában fog maradni, ha a férfinak egyenesen a pokol lenne az úti célja.

Ahogy a sötétben vágtaztak, Jákob azon tűnődött, hogy megelőzze-e Damiant az úton. A sajátja mellett még mindig nála volt a férfi töre is. De egy árulkodó villanás előtte a sötétben azt mutatta, hogy Damian kardja ott függ a lóva nyergéhez erősítve. Jákobnak is volt ugyan kardja, de túl veszélyes lett volna belebonyolódni egy kardcsatába a csak a holdtól megvilágított úton, miközben teljes sebességgel vágtaznak. Damian megölhetné vagy őt magát, vagy pedig a lovát. És egyik lehetőség sem tűnt elfogadhatónak Jákob számára.

Ezért most meglegedett annyival, hogy megpróbált félelmet kelteni Damianban. Volt alkalma látni, hogyan játszadozott a tribunus az áldozataival, mielőtt megtámadta őket. Azt akarta, hogy a férfi is belekóstolhasson az ilyen kínzásba. Azt szerette volna elérni, hogy Damian számára megkönnyebbülés legyen a halál, amikor majd lesújt rá.

Még gyorsabb tempóra ösztöklélte a lovát. Sikerült beérnie Damiant, de oldalt elég nagy távolságot tartott tőle, hogy a férfi ne érhesse el. Damian meglepetten nézett fel.

– Bármikor utol tudlak érni! – kiáltott oda neki Jákob. – És amikor úgy gondolom, akkor meg foglak ölni.

Damian előrehajolt a nyergében – a feje szinte a ló nyakát érintette –, és még gyorsabb vágására ösztöklélte az állatot.

Jákob hirtelen lelassított. Hagyta, hogy Damian néhány lóhosszal elébe kerüljön, majd egy perc múlva újra vágására váltott és utolérte a prédáját. Amikor Damian ránézett, Jákob hátravetette a fejét és felnevetett. A lehelete jól látható volt a hideg levegőben.

– Igen – gondolta magában –, bármikor el tudom kapni, és meg tudom ölni Damiant, amikor csak akarom. De addig is megelégedett azzal, hogy üldözze a férfit. Ha kell, akkor akár a föld végső határáig is.

Bárhová is nézzen Damian, a vérbosszuló rokon ott lesz a nyomában, és számára sehol sincs menedék.

Efézus, Kr. u. 96 decemberében

Rebeka nézte, ahogy Antony betesz egy cukrozott narancsszeletet a szájába. A szárított gyümölcs nosztalgikus emlékképeket hozott fel benne. A cukrozott narancs volt az édesanyja kedvenc csemegéje, amikor Erzsébet egy kis édességre vágyott. – Nincsen semmi más dolga? – tette fel a kérdést kényszeredett mosollyal az ajkán a férfinak, majd hátat fordított neki, és a konyha legfelső polcán elhelyezett kis tartók és tégelyek sorát kezdte vizsgálgatni.

Antony gondosan összerágta és lenyelte a szájában lévő falatot, mielőtt válaszolt volna. – Miért? Próbál megszabadulni tőlem?

– Nem, dehogyis. – Rebeka hirtelen elpirult. Pontosan azon gondolkodott, hogyan szabadulhatna meg a férfitől, de zavarta, hogy Antony megsejtette a szándékát. Helena már két hete a villában vendégeskedett, Antony pedig egész idő alatt csak láb alatt volt. Valahányszor csak Rebeka megfordult, a férfi ott termett az oldalán. Most is azt feltételezte, hogy Antony a könyvtárban dolgozik. Néhány nappal korábban ugyanis oda költöztette be a tekercseit és a dokumentumait. De alkalmanként pár percnél tovább sohasem volt képes megülni az íróasztal mögött.

Rebeka egy kis sámlit helyezett a polc alá és felállt rá. De még mielőtt kinyújthatta volna a kezét a fűszeres és kenőcsös tégelyek irányába, Antony már ott is termett mellette. – Majd én! – ajánlkozott. – Melyiket szeretné?

– Egyedül is meg tudom csinálni... – Hirtelen elhallgatott, ahogy a férfi felé fordult. A sámlin állva pont egy magasságba került Antony szemével. Olyan közel volt hozzá, hogy akár egyenként is képes lett volna megszámolni a szempilláit. – Biztosan az édesapja szemeit örökölte – jutott az eszébe. Helena és Priscilla szeme mogyoróbarna, zölddel pettyezve. Antony szeme viszont sötét, olyan, mint az égetett mandula.

A férfi Rebeka karjára tette a kezét, hogy segítsen megtartani az egyensúlyát. Ez a mozdulat olyan érzéseket ébresztett Rebekában, amelyekkel nem is kívánt foglalkozni. Gyorsan leugrott a sámliról. – Azt a kis tégelyt ott, a sor végén. – A szavak nyersebben hangzottak a szájából, mint amilyennek szánta őket.

Antony levette a tégelyt, és odanyújtotta Rebekának. A lány köszönömöt bólintott, mert nem bízott meg a hangjában, hogy nem fogja elárulni őt. Kinyitotta az alabástrom dobozt, és gondosan kimért belőle egy adag tömjént a szezámagolajból és mézből összeállított masszába, amit már korábban elkészített. Hozzákevert még egy kis mirrhát és fahéjolajat is.

– Mi ez a jó illatú elegy, amit készít? – kérdezte Antony.

– Pakolás az édesanyjának. Egy kicsit enyhíti a fájdalmait. – Rebeka nem nézett fel, amíg beszélt.

– Kényelmetlenül érzi magát attól, hogy én itt vagyok a konyhában? Ezért akart elküldeni innen?

– Én nem akartam elküldeni innen – cáfolta meg Rebeka, amit a férfi mondott. Tudta, hogy egy cseppet sem hangzik meggyőzően, de nem kívánta beismerni az igazságot.

– Csak arra gondoltam, hogy mióta Helena beteg, magának is sok időt kellett itt eltöltenie. Az jutott eszembe, hogy biztosan vannak olyan ügyfelei, akikre nem jutott elég ideje mostanában, vagy esetleg akad valami más elintézendő dolga.

– Az a dolgom, hogy garantáljam a maga biztonságát.

Rebeka abbahagyta a masszát keverését és felnézett. – Én azt hittem, hogy itt elsősorban Viktor biztonságáról van szó.

– És a magáéról. – Antony újabb olyan pillantást vetett rá, amitől Rebeka kényelmetlenül érezte magát. – Nem szeretném, ha valami rossz történne magával – tette hozzá a férfi.

Rebeka újra a készülő pakolás felé fordította a figyelmét. Gondosan ráhelyezte a sűrű, de folyékony elegyet a tűzre. A balzsamból erős, de kellemes illat szállt fel. – Semmi rossz sem fog velem történni – morgolódott. – Péter felvett mellém egy testőrt, ugye, tudja?

Rebeka már a testőr alkalmazása előtt sem vehetett egy lélegzetet sem úgy, hogy valaki ne ellenőrizte volna, hogy minden rendben van-e körülötte. És ez a valaki a legtöbbször Antony volt. Kimondhatatlanul hálás volt a férfinak a Viktor kiszabadításában nyújtott segítségéért. De Antony az utóbbi időben az iránta tanúsított érdeklődésével szinte teljesen kisajátította őt magának, és Rebeka kezdte azt érezni, hogy megfullad ettől a figyelemtől.

Azért is mérges volt magára, mert nem ült le megbeszélni ezt a dolgot Helenával. Pedig megfogadta magában, hogy sort kerít rá a Szmírnából való visszatérésük után. Az asszony túlságosan nem is leplezett házasságközvetítői próbálkozása már elég régóta tart. Akármilyen beteg is most, Helena mindig megtalálta a módját annak, hogy Antony és Rebeka egymás közelébe kerülhessenek. Különböző megbízásokkal látta el őket, vagy az egyiküket a másikért szalajtotta. Rebeka azt feltételezte, hogy akár egyenesen Antonyval is beszélhetne. De mi van, ha esetleg félreértelmezte a férfi szándékait? Az is lehet, hogy az ügyvéd csak egyszerűen úgy törődik az ügyfelével – akit közben már a barátjának is nevezhet –, mintha a bátyja lenne. Ha csak erről van szó, akkor még inkább zavarba jönne, és még kényelmetlenebbül érezné magát a férfi közelében miután beszélt vele. Magában leszidta magát, hogy miért is nem képes kiigazodni Antony és a saját érzésein.

– A testőr Viktorra vigyáz, nem pedig magára – válaszolt az ügyvéd a kérdésére. – És azt az utasítást kapta, hogy mindig tartózkodjon a gyermekkel egy helyiségben. Kivéve az éjszakákat, amikor a hálószobájuk ajtaja előtt kell aludnia.

– Az az ember aztán tényleg betartja az utasításokat! Alszik, mint a bunda. Egész éjjel hallgathatom a horkolását! Olyan hangos, mintha az ég dörögne.

Antony mérgében felemelte a hangját. – Ez teljességgel elfogadhatatlan. Miért nem tett erről említést már korábban? Azonnal szólok Péternek, hogy küldje el, és szerezzen helyette valaki mást.

– Ne! Nem ezt akartam elérni. – Rebeka először ugyan nem akart testőrt, de azt sem szeretne volna, ha most miatta küldik el a férfit. – Neki is aludnia kell valamikor. Biztos, hogy felébredne, ha valaki feljönne a lépcsőn, és megpróbálna behatolni a hálószobámba. Csak arról van szó, hogy mostanában éberen alszom. Mindig figyelem, hogy Viktor nem sír-e. Majd megszokom a horkolást. Legalább mindig eszembe juttatja, hogy a testőr ott van az ajtó előtt, ha netán szükségem lenne rá.

– És én is itt vagyok. A folyosó végén – jegyezte meg Antony, aki most Jákob hálószobájában lakott. Helenának túl nagy fájdalmai voltak, ezért nem lehetett mozgatni. Antony pedig ugyanúgy aggódott Rebekáért és Viktorért, mint az édesanyjáért, ezért úgy döntött, hogy egyelőre ott marad a villában.

Az első néhány napban Rebeka nagyon hálás volt a különleges óvintézkedésekért, de most már sürgősen találni kezdte őket. Semmi nem történt az elmúlt két hétben, mióta hazahozták Viktort. Nyoma sem volt Damiannak. Ennek ellenére valaki éjjel és nappal, szünet nélkül

figyelte Naomi házát, hogy szóljon, ha netán mégis felbukkanna a férfi. Péter azon aggódott, hogy Damian esetleg úgy tér vissza Efézusba, hogy el sem megy Naomihoz. Lehet, hogy azok ketten nincsenek valami jóban, amióta a gyermekrablás balul ütött ki. A zsarolási kísérletük nem igazán úgy alakult, ahogyan tervezték. Vagy az is lehet, hogy Naomi ismét valami gonosz cselekedetre készül, csak ezúttal nem fogja hozzá igénybe venni Damian segítségét.

Rebeka úgy érezte, hogy bizonyos értelemben megint csak börtönbe került, Szüksége volt arra, hogy egyedül legyen. Vágyott arra, hogy sétára induljon a hegyek közé, de Antony ragaszkodott hozzá, hogy elkísérje. Mint ahogy ahhoz is, hogy vele menjen, amikor Rebeka a gyülekezet szükségben lévő családait látogatta meg. A lány most elhatározta magában, hogy ma délután megpróbál észrevétlenül kisurranni a házból. Azonnal, amint ellátta Helenát.

Beledugta az egyik ujját az edénybe, hogy megnézze a pakolás hőmérsékletét. Nagy megkönnyebbülésére úgy találta, hogy már éppen eléggé megmelegedett. – Addig kell feltenni a pakolást, amíg még meleg – közölte Antonyval.

– Akarja, hogy...

– Nem, nincs szükségem segítségre. – Rebeka levette az edényt a tűzről, és megfordult, hogy kimenjen a konyhából. Nem akarta, hogy szüksége legyen Antony segítségére, és azt sem, hogy bármiben is számítania kelljen rá. Ettől csak rosszabb lenne a helyzet akkor, amikor Antony már nem lesz itt a házban. Rebekának már volt alkalma megtanulni, hogy soha nem szabad magától értetődőnek tartani, hogy az emberek mindig ott vannak, hogy segítsenek neki, ha szüksége van rájuk. Még azoknál sem, akiknek az lenne a dolguk, hogy szeressék őt és gondoskodjanak róla.

Antony egy pillanatig megbántottnak látszott, majd úgy mosolyodott el, mint aki kissé csodálkozik. – Nagyon sajnálom, hogy a jelenlétem így felidegesíti, Rebeka!

Rebeka viszont nem nagyon látta rajta a sajnálkozás jeleit. Sőt, a férfi úgy nézett ki, mint aki nagyon is meg van elégedve magával. És nagyon jól nézett ki – igazán nagyon jól – amikor így mosolygott. De valamilyen oknál fogva ez még inkább idegesítette Rebekát.

– Egyébként még azt akartam megkérdezni, hogy szeretné-e, hogy később elkísérjem a raktárba? – folytatta Antony. – Annyi minden összegyűlt már ott, hogy Quintus azt javasolta, hogy vegyünk fel egy leltárat.

– Ha nem végzek túl későn, akkor igen – egyezett bele Rebeka a dologba. Mára ennyit az erdőben tett sétáról. A raktárba viszont tényleg el akart menni. A jótékonyági munka összehangolása egyfajta megelégedettség forrását jelentette neki, és izgatottan figyelte, hogy milyen nagy léptekkel növekszik a szolgálat.

Néhány perccel később, amikor beszámolt Helenának arról, hogy zsúfolásig megtelt az a raktárnyi tér, amit Péter a szolgálat rendelkezésére bocsátott, a másik asszony is izgatott lett. – Most akkor tudunk segíteni más embereken is a városban, akik a többi gyülekezethez tartoznak – jegyezte meg.

Rebeka odakuporodott az ágya szélére, és feltette az illatos pakolást Helena vörös és puffadt ujjaira. Ezután meleg anyaggal csavarta be az asszony fájós kezeit, hogy a gyógybalzsam jobban be tudjon szívódni a bőrébe. Helena behunyta a szemét, és megkönnyebbülésében felsóhajtott. Rebeka ugyanezt a kezelést elvégezte a térdein és a bokáján is.

Helena rendszerint elaludt, amikor a fájdalom egy kicsit alábbhagyott. Ma viszont inkább beszélgetni akart. Rebeka tudta, hogy össze kell szednie a bátorságát, hogy megbeszélje Antony dolgát Helenával. Nem halogathatja örökké, és a mostani épp olyan jó alkalom lehet

erre, mint akármelyik másik. Helena alkalmas bevezetőt is szolgáltatott a beszélgetéshez, amikor Quintust hozta szóba.

– Nem tudom felfogni, hogy Quintus miért nem nősült meg sohasem. Jó ember, még ha egy kicsit túlságosan megfontolt is – vetette föl Helena.

– Lehet, hogy jobban szeret egyedül élni – mondta Rebeka.

– „Nem jó az embernek egyedül lenni.” – tiltakozott Helena. – Pontosan így van megírva a Bibliában.

– Nem fogok veled a Bibliáról vitatkozni – jegyezte meg Rebeka. – De lehet, hogy vannak olyan esetek, amikor Isten akarata az egy ember életére nézve, hogy ne házasodjon meg. – Vett egy mély levegőt és folytatta, mielőtt még Helena ellentmondhatott volna neki. – Sőt, azt hiszem, hogy számomra is ez Isten akarata.

Helénából már majdnem kibukott valami, de hirtelen becsukta a száját, és egy pillantással végigmérte Rebekát. – Hát ezt meg honnan szedted?

– Már egy ideje imádkozom ezzel kapcsolatban, és az a meggyőződésem, hogy Isten ilyen életet szánt nekem – válaszolt a lány. Lecsavarta a kötést Helena kezeiről, és az ágy melletti melegítő felett megmelegítette a pamutcsíkokat.

– De hát szükséged van egy férjre, hogy ellásson mindazzal, amire szükséged van. – Helena hangjából ugyanúgy kihangzott a hitetlenkedés, mint amennyire beszédesen meglátszott az arcán.

– Van családom, és a pénz soha nem lesz probléma. Minden szükségemet megfelelően ki fogják elégíteni.

– De egy férj nem csak pénzügyi értelemben gondoskodik rólad, hanem szeret is és megment.

– A bátyáim szeretnek, és ők is meg tudnak oltalmazni – mondta erre Rebeka. Igyekezett, hogy a hangja könnyednek hangozzon, amikor hozzátette: – Láthatod, hogy Péter mennyire komolyan vette ezt a kötelességét – még egy testőrt is felfogadott mellém.

Ám Helena nem mosolyodott el. – A családot nem képes betölteni minden szükségedet, Rebeka. Egy férj baráti társaságára és szeretetére is szükséged van – érvelt Helena.

– Megvagyok nélküle – tromfolt Rebeka. A megmelegített kötést újra rátekerte Helena kezeire. – Semmi szükségem nincs az ilyesféle kapcsolatra – emlékeztette magát. Őt megbecstelenítették, ezért már nem alkalmas a házasságra. Ez a fájdalmas igazság. Rebeka szilárdan eldöntötte magában, hogy magára nézve elfogadja ezt a tényt, és ennek megfelelően éli tovább az életét.

– Lehet, hogy most így gondolod, de akkor is szükséged van rá. – Helena felemelte az egyik bekötött kezét, és Rebekáéra helyezte. Megvárta, míg a lány felnéz, majd hozzátette: – És még több gyermekre is szükséged van.

Hát ez most betalált. El kellett ismernie magában, hogy szeretett volna még gyermekeket szülni. Mindig úgy tervezte, hogy négy vagy talán még több gyermeke lesz. Viktornak is jó lenne, ha lennének testvérei. A régóta dédelgetett álom egy férjről, és egy gyerekkel teli házról, most megfájdította a szívét. Édesanyjához hasonlóan ő is úgy gondolta, hogy a nap legboldogabb része az, amikor mindenki összegyűlik a tricliniumban a vacsorához. Most ő volt a ház úrnője, és ő ült az asztalfőn a családi étkezéseknél, de ez még mindig nem teljesen olyan, mintha férje és gyerekei lennének. Vagy saját háza.

Gyorsan felállt az ágy széléről. Olyan mozdulattal söpört végig a tunikája redőin, elhessegetve magától a fájdalmas emlékeket, mintha csak a kenyérmorzsákat akarná lesöpörni magáról a vacsora után. – Erre nem lesz lehetőség, Helena. Sohasem fogok férjhez menni.

– Ne zárd el magad elől a boldogság útját, drága kislányom! Ne mondd azt, hogy soha!

Rebeka úgy látta, hogy kénytelen lesz nyíltabban beszélni Helenával. – Ha – és ez egy nagyon feltételes „ha” – netán egyszer mégis férjhez mennék, akkor sem mennék hozzá valakihez, aki nem keresztény. Az a férfi nem lehet világi. Kereszténynek kell lennie, aki ugyanúgy elkötelezett Isten felé, mint felém.

– Olyasvalaki, mint Galen?

A felbontott eljegyzésére utaló emlékeztető fájdalmasan érintette Rebekát, de Helena tovább nyomult, mielőtt még a lány megszólalhatott volna. – Lehet, hogy ez kegyetlen megjegyzésnek hangzott. De csupán az a tény, hogy valaki keresztény, még nem jelenti azt, hogy ő a megfelelő személy a számodra, és hogy nem fog fájdalmat okozni neked. – Helena hangja ellágyult, ahogy Rebeka felé nyúlt. – És az, hogy Antony nem keresztény, szintén nem jelenti azt, hogy nem lenne jó hozzád. Én úgy látom, hogy megpróbálsz meggyőzni magadat arról, hogy az, hogy egyedül maradj az életed további részében, Isten akarata a számodra. Csak azért, mert megsebeztek és félsz.

Rebeka meg akarta védeni magát, de megdöbbenette a tény, hogy az asszony szavaiban van némi igazság. Tényleg megsebeztek, és tényleg félt. Talán könnyebb egyedül lenni, és kényelmesebb elmarni maga mellől az embereket, hogy senki ne kerülhessen hozzá túl közel. Antony pedig különösen ne. De most, ebben a pillanatban, nem kívánt ezen gondolkozni.

Helena tovább dicsérte a fia erényeit. – Antonynak sok jó tulajdonsága van, és kitűnő férj lenne belőle. Nagyon szereti a gyerekeket, és elkötelezett a családjá felé. Sőt, annyira elkötelezett felém és Priscilla felé, hogy ez már a saját boldogsága rovására megy. Ideje, hogy ő is saját családot alapítson. Ezt szeretné, és meg is érdemli, hogy meglegyen neki.

– Igen, megérdemli, hogy saját családjá legyen – jegyezte meg Rebeka. – Többet érdemel annál, mint hogy a nyakába varrják egy másik férfi gyermekét.

– Te is tudod, hogy Viktor Antonynak nem probléma. Szereti a kisfiút, és a sajátjaként nevelné fel.

De Viktor bizony problémát jelent, és mindig is azt fog. Rebeka sohasem fog túljutni a múltján. A gyermek olyan akadályt jelent, ami mindig ott fog állni közte és a férje között.

– Antony annyit elmondott nekem, hogy nem közömbös irántad, Rebeka – folytatta Helena.

– Ebből elég volt! – gondolta Rebeka. Hirtelen felvértezte magát bátorsággal, hogy itt és most véget vessen a beszélgetésnek, és pontot tegyen Helena mesterkedéseire. – Mondd meg Antonynak, hogy igazán hízog a figyelme, de nem én vagyok a megfelelő partner a számára!

– Nem! – Helena nagy erőfeszítéssel felült az ágyban. A mozdulattól kifulladt, de azért még képes volt beszélni. – Mondd meg neki te magad! Neked kell a szemébe mondani a fiamnak, hogy nem találod őt elég jónak magad mellé!

– Én ezt nem mondtam. – Rebeka érezte, hogy az arca kipirul a haragtól.

– Lehet, hogy nem mondtad ki, de ezt gondold. A fiam az egyik legkitűnőbb férfi, akivel csak alkalma lesz találkozni. De te nem találod elég jónak, csak azért, mert nem keresztény.

– Helena...

– Behívnád Priscillát?

– Segítek neked. – Rebeka úgy látta, hogy Helena a szükségét kívánná elvégezni.

– Inkább megvárom a lányomat – mondta neki az asszony. A hangja olyan merev volt, mint a tagjai. Az arca kivörösödött a kimerültségtől, vagy az is lehet, hogy a láztól.

Rebekának rosszulesett, hogy Helena visszautasítja a segítségét, bár mérges volt rá, hogy beleavatkozik az ügyeibe. – Megkeresem Priscillát – egyezett bele.

– És most mit csináljak? – tűnődött Rebeka, amikor kijött a szobából. Megsértette Helena érzéseit. Nyilvánvalóan Antonyét is meg fogja. De meg kellett tennie ezt a dolgot. Rebeka most már biztosan tudta, hogy Antony többet érez iránta egyszerű baráti törődésnél. A továbbiakban nem engedheti, hogy a férfi azt gondolja, hogy nekik kettőjüknek lehet valamiféle közös jövőjük.

Másnap reggel Antony és Rebeka ellátogatott az új raktárba. Antony felajánlotta, hogy szerez egy kocsit, de Rebeka ragaszkodott a sétáláshoz. Amikor a férfi látta, hogy Rebeka már eldöntötte magában a dolgot, nem erőltette tovább a kocsit.

– Szép az idő a sétáláshoz – gondolta Antony, amikor kiértek a villából. A kora december hidege érződött a levegőben, de tiszta volt az idő, és sütött a nap. Ha gyalog mennek, több időt tölthet együtt Rebekával, és ez természetesen egyáltalán nem volt ellenére. Sok dolgot meg szeretett volna beszélni a lánnyal. Köztük volt az a zavarba ejtő beszélgetés is, ami tegnap este zajlott le közte és az édesanyja között.

Tegnap már túl késő volt ahhoz, hogy elinduljanak a raktárhoz, ezért Antony Helenával töltött el egy kis időt, akinek az állapota hirtelen rosszabbra fordult. Nem pusztán a fájdalmak fokozódtak az elmúlt napokban, hanem ezen felül a reménytelenség is kezdte hatalmába keríteni az asszonyt, ami erősen nyugtalanította Antonyt. Az édesanyja normális esetben annyira tele volt élettel, hogy nehéz volt lépést tartani vele. Arra ugyan számított, hogy a betegség le fogja lassítani Helenát, de az most már az élénkség utolsó szikráját is kezdte kiölni az asszonyból.

Megkérdezte erről Rebekát, aki egyetértett vele abban, hogy Helena sokkal levertebb. – De napról napra egyre erősebb fájdalmak vannak, és sokkal többször lázas. Nem nagyon panaszkodik, de látom rajta, hogy egyre erőtlenebb.

– Haza akar menni. Még ma. Próbáltam lebeszélni róla, de nem hallgatott rám.

Rebeka azonnal tiltakozni kezdett. – Helena nem maradhat egyedül. Priscillától pedig nem lehet elvárni, hogy egyedül gondoskodjon róla.

– Én is így gondolom, és ezt anya is megérti. De Calpurnia visszajött a lányától, akinek kisbabája született, így anya már nem lenne egyedül otthon. És a fejébe vette, hogy mindenáron haza akar menni.

Antony Rebeka felé nyújtotta a kezét, hogy segítsen neki, amikor a Márvány utca egy egyenetlen szakaszán mentek végig a városközpont irányába. A köpenyen kívül Rebeka fejfedőt is viselt, és Antonynak akaratlanul is feltűnt a világoskék anyag és a néhány elszabadult fényes, sötét hajfürt kontrasztja. Az is felöltött benne, hogy milyen érzés lenne kihúzni a csatokat a lány hajából, és hagyni, hogy a sűrű fürtök a tenyerébe omoljanak. Rebeka mindig feltűzte a haját, amikor elment otthonról, ahogy az illem megkívánta egy fiatal nőtől. De amikor otthon volt, kibontva, természetesen hordta a hosszú haját. Antonynak kibontott hajjal jobban tetszett. Gyorsan száműzte a gondolataiból az elképzelt jelenetet, és visszatérítette a figyelmét az édesanyja makacs kérésére. – De én jobban érezném magam, ha a villában maradna. Mármost ha ez nem okoz problémát – tette hozzá.

– Hát persze, hogy nem. Van a házunkban elég ember, aki gondoskodni tud róla. Mondtam már Helenának, hogy addig maradhat nálunk, ameddig csak szükséges. – Rebeka egy pillanatra ránézett Antonyra, majd elkapta róla a tekintetét. – Nem mondta, hogy miért akar elmenni?

Rebeka eddig kerülte, hogy rá kelljen néznie a férfit. Most hogy mégis megtette, Antony képtelen volt értelmezni a lány arckifejezését. Zavarban lenne? El sem tudta képzelni, hogy mitől. Büntudata van? Talán nem igazán akarja, hogy Helena a házukban tartózkodjon. Antony nem gondolta, hogy ez lenne a helyzet. Rebeka és az édesanyja mindig élvezték egymás társaságát. De az, hogy valaki élvezi egy közeli barátnő társaságát, még nem jelenti

azt, hogy ugyanígy kell éreznie, amikor éjjel és nappal egy fedél alatt van vele. Különösen nem akkor, ha a barátnő ágyhoz kötött beteg. Péter is és Rebeka is biztosította őket arról, hogy szívesen látják mindhármat. Vajon ezzel csak az úgynevezett keresztényi kötelességüknek akarnak megfelelni?

– Szóval? – sürgette Rebeka.

Antony elismételte az édesanyja szavait. – Azt mondta, hogy a saját ágyában szeretne meghalni. Nagyot nyelt, amikor a lelki szemei előtt megjelent Helena sápadt és elkínzott arca, ahogy összeszorított foggal kipréseli magából ezt a mondatot.

Rebeka megállt és szembefordult vele. Olyan mozdulatot tett, mint aki a férfi karjára akarja tenni a kezét, de aztán zavartan inkább maga mellé lógatta azt. Rebeka továbbra is idegesen viselkedett, amikor a férfi közelében volt. Antony remélte, hogy ez annak a jele, hogy a lány is vonzódik hozzá, de nem tudta, hogy hogyan is viszonyuljon ehhez a viselkedéshez. Ez volt a másik dolog, amiről beszélni akart Rebekával. Ideje, hogy megmondja neki, hogy mit is érez iránta.

– Tényleg ennyire rossz állapotban van? Az orvosok már nem fűznek semmi reményt a felépüléséhez? – kérdezte Rebeka.

Antony gondolatban megszidta magát, hogy önző módon a házassággal foglalkozik, amikor az édesanyja lehet, hogy meg fog halni. Tájékoztatta Rebekát arról, hogy mire jutott a két orvossal, akikkel megvizsgáltatta Helenát. – Egymásnak ellentmondó javaslatokkal álltak elő. Speciális étrendet írtak fel. Az egyik undorító állati részeket és furcsa gyökereket javasolt. Anya ettől csak fintorgott. A másik orvos azt mondta, hogy csak friss gyümölcsöt és zöldséget egyen. Ezeket viszont nehéz beszerezni az évnek ebben a szakában.

– Az egyik orvos friss levegőt és mérsékelt mozgást írt elő, míg a másik ágynyugalmat a lesötétített szobában. Anya már két hete ezt az utóbbit igyekszik betartani, de csak romlott tőle az állapota. Így ezt a véleményt nem tartom valami nagyra. Igyekeznék arra bátorítani, hogy próbálja ki a másik orvos javaslatát is, de hogy is tornázhatna, amikor csak annyira képes, hogy felkeljen az ágyból, és megtegyen néhány lépést?

Elkomorodott az arca, ahogy felidézte magában a két férfival folytatott hosszú nyúló beszélgetéseit. – A szavaikból ítélve egyik orvos sem tudta nekem pontosan megmondani, hogy mi baja is van anyának, és a hümmögésük és a köntörfalazásuk azt sejtette, hogy egyikük sem volt teljességgel meggyőződve az általa javasolt terápia hatékonyságáról. – Hagyjuk, hogy a betegség menjen a maga útján! – Úgy tűnt, hogy ez volt a tanácsuk lényege. Szerintük anya vagy rendbe fog jönni, vagy nem.

– Hát ennyit a nagyra becsült orvosi szaktekintélyekről! – Antony szomorúan felnevetett, majd elkomorodott. – Arra is gondoltam, hogy Alexandriából hozatok orvost hozzá. Mindig azt hallottam, hogy az egyiptomi doktorok a legjobbak. De most nem hajózható a tenger, és anya amúgy sem hajlandó megvizsgáltatni magát több orvossal.

– Nagyon sajnálom! – szólalt meg Rebeka. Aggódva ráncolta össze a szép homlokát. Antony már sajnálta, hogy ráterhelte a vívódásait. De hát ki mással tudott volna erről beszélni?

– Helena eddig még soha nem említette, hogy attól tartana, hogy meg fog halni – jegyezte meg Rebeka. – Sőt, legtöbbször még azt sem ismeri be, hogy mekkora fájdalmai vannak. Csak abból látszik, hogy szenved, hogy olyankor nagyon elcsendesedik. – Egy pillanatra elhallgatott, mint aki azon gondolkozik, hogy kimondja-e azt, ami az eszébe jutott. Végül csak előállt vele. – Én mindennap imádkozom Helenával, és hiszem azt, hogy jobban lesz. Antony, én hiszek abban, hogy Isten meg fogja gyógyítani az édesanyját.

Antony tudta, hogy Rebeka őszintén hiszi, amit mond, és nagyon remélte, hogy a lánynak igaza lesz. – Arról próbálom magamat meggyőzni, hogy anya csak túloz, és hogy bármi legyen is ez a betegség, ebbe nem fog belehalni. De hát ki tudhatja? – Antony elkeseredetten felsóhajtott. – Most pedig haza akar menni. De maga is tudja, hogy anya milyen. Szüksége van arra, hogy emberek vegyék körül. Beszélne vele, Rebeka? Megkérné, hogy maradjon még egy kicsit a villában?

– Nem hiszem, hogy... – Rebeka elharapta a mondatot.

– Most tényleg zavartnak látszik – gondolta Antony, ahogy a lány arcát halvány pír futotta el.

Rebeka egy gyors sóhajtás után folytatta. – Tegnap meglehetősen összekülönböztünk egymással.

– Összekülönböztek? Antony azon tűnődött, hogy ugyan mi okot is találhattak a vitatkozásra. Egyik nőre sem volt jellemző a nyakasság, bár az édesanyja időnként beleavatkozott mások dolgaiba. De ezt általában olyan nyilvánvaló módon és vidáman cselekedte, hogy az emberek csak ritkán bosszantották fel ezen magukat.

Egy rövid ideig csendben sétáltak egymás mellett. Már majdnem odaértek a kikötőbe. Antony már látta is Quintust előttük. A férfi ott állt a fából épített rakpart utca felőli oldalán, és két emberre felügyelt, akik egy kocsí rakományát pakolták ki éppen. Amikor Antony és Rebeka elérték a rakpartra vezető lépcsőket, Antony megállt. – Ha jobban szeretné, hogy hazavigyem az édesanyámat... – kezdte el.

– Nem erről van szó – cáfolta gyorsan Rebeka, miközben visszaintegetett Quintusnak. – Beszéljük meg ezt később, jó?

Antony gondolatai eleinte az édesanyja és Rebeka között lezajlott nézeteltérés körül forogtak, miközben végigmentek az új raktáron. De a lány lelkesedése hamarosan őt is magával ragadta.

– Quintus, ez zseniális! – kiáltott fel a lány, amikor a férfi beszámolt neki arról az új módszerről, amit Péterrel találtak ki, hogy az elkeveredett vagy megrongálódott szállítmányokat a jótékonyági szolgálat céljaira irányítsák át.

– Általában a szezon végére már nem túl sok minden szokott maradni – mondta Quintus –, de még az a kevés is értékes helyet foglal el. Az édesapád szerette csökkenteni a veszteségeit, és ezért mindig kiürítette a raktárat, hogy helyet készítsen az új árukészletnek. Most, hogy kibéreltük ezt az újabb raktárhelyiséget, több dolgot meg tudunk menteni, és tárolni is tudjuk őket, mielőtt eljutnának oda, ahol szükség van rájuk. És van egy alkalmazottunk is, aki megjavítja a sérült, de még használható darabokat. Egy férfi, aki elveszítette a munkáját, és utána sehol sem voltak hajlandóak alkalmazni őt, mert keresztény.

– Csodálatos ötlet – dicsérte meg Rebeka Quintust. Nyilvánvaló örömmel az arcán nézte végig az új raktárat, és néha tett is egy-két megjegyzést, amikor Quintus megmutatott neki bizonyos darabokat, amelyeket a kidobástól mentettek meg, vagy éppen javítottak. Olyan mindennapi tárgyak voltak ezek, mint például vasból vagy fából készült eszközök, illetve réz- és ólomedények. Megrepedt vagy kicsorbult agyagedények és terrakotta tartók, melyeket még lehetett használni. Volt ott néhány sérült, de a funkcióját még betölteni képes bútordarab, és sok víztől átázott szőnyeg is.

– Hát nem nagyszerű? – kérdezte Rebeka Antonytól, miután Quintus megmutatott nekik mindent, majd visszament dolgozni. – A szemétdombra szánt dolgok itt új életre kelnek, és új reményt hoznak olyan családok életébe, akiknek nincs túl sok mindenünk.

Antony nem tudta megállni, hogy ne mosolyodjon el a távolba révedő csillogáson, amit Rebeka szemében látott. A lány körbesétált a jellegtelen külsejű raktárban, megnézte maga körül a kiselejtezett tárgyakat, amelyek arra várnak, hogy megjavítsák őket – és meglátta a tárgyak mögött az új értelmet kapó életeket. – A jótékonyági munka fontos Rebekának – vonta le a következtetést a látottakból Antony –, és ezt majd biztosan azután is folytatni szeretné, amikor már összeházasodnak. Ez ellen nem is volt Antonynak semmi kifogása. A munka majd ki fogja tölteni a felesége napjainak a nagy részét, de valószínűleg nem lesz befolyással az együtt töltött idejükre. És Rebekát láthatóan meglelégedéssel tölti el ez a tevékenység.

Hát már megint itt tart... Hagyja, hogy a gondolatai előreszaladjanak a jövőbe. – És micsoda kellemes jövő is lenne az! – tűnődött. De előbb beszélnie kellene erről Rebekával. Most megint kettesben maradtak. De ez a hely nem megfelelő a beszélgetéshez. Nem akarta a lány iránt érzett érzéseit éppen egy raktár közepén előtárni neki. Különben is először az édesanyja hazaköltöztetésének az ügyét kell tisztáznia vele.

– Rebeka, korábban beszéltünk arról, hogy... – Nézte, hogyan hervad le a lány arcáról a lelkesedés, és hogyan tér vissza a szemébe az óvakodó tekintet. Nem örült annak, hogy Rebeka újra kezdi magát kényelmetlenül érezni, de mindenképpen tudnia kellett, hogy mi legyen a következő lépés, amit meg kell tennie. – Anyáról volt szó.

– A mi nézeteltérésünk nem lényeges – közölte Rebeka. – Beszélni fogok vele, és megkérem, hogy maradjon. Csak remélni tudom, hogy hallgatni is fog rám.

– Nem akarok tolaakodó lenni, de ha olyasmin különböztek össze, amiben segíteni tudok, akkor szívesen elsimítom a dolgokat.

Rebeka szenvedélyesen megrázta a fejét. – Nem, ez nem olyasmi. – Lesütötte a szemét, majd kiegyenesítette a vállát, és egyenesen Antony szemébe nézett. – De olyan dolog, amiről tudnia kell.

Olyan határozott volt a fellépése, hogy Antonyt teljesen felkészületlenül érte. Már-már arra gondolt, hogy a változatosság kedvéért a lány most talán megpróbálja megfélemlíteni őt. Ő maga szándékosan még sohasem kísérelte meg megfélemlíteni Rebekát, de úgy tűnt, hogy akaratlanul is ilyen hatást fejt ki a lányra.

– Tisztáznunk kell valamit, mert valószínűleg még hosszú időt fog eltölteni a villában Helenával – folytatta Rebeka.

„Helenával”, nem pedig „velünk”. Volt valami furcsa abban, hogy Rebeka így fogalmazott. Mintha csak az édesanyjával találkozna, amíg a villában tartózkodik. És Rebeka vajon hol szándékozik ezentúl eltölteni az idejét?

– Semmi esetre se maradjon közöttünk semmi félreértés – mondta a lánynak.

Antony körülnézett, hogy talál-e széket, vagy valami ülőalkalmatosságot. De semmi ilyesmi nem látszott a raktárban. Ez itt olyan munkahely volt, ahol fizikai munkát végeztek, nem pedig egy iroda. És persze egyáltalán nem hasonlított egy otthonhoz. Nem egy kényelmes hely a beszélgetéshez. De ha most mégis arra fog sor kerülni, hogy „tisztázzák” azt a dolgot, amire Rebeka utalt, akkor végül is akár kényelembe is helyezhetik magukat, amennyire tudják. Megveregette egy lefedett hordó tetejét, és a lány felé nyúlt, hogy felsegítse rá.

Rebeka nem kívánt leülni. – Nem fog sokáig tartani.

– Akkor kezdjen bele!

– Az édesanyja azt gondolja, hogy téves döntést hoztam valamiben, de én szilárdan kitartok az elhatározásom mellett. – Úgy tűnt, hogy a lány gondosan megválogatja a szavait. – Helena

ezt személyes sértésnek vette, mert, hogy úgy mondjam, voltak bizonyos szándékai a dolog tekintetében.

– És mi az a döntés, amivel így megháborította?

– Úgy döntöttem, hogy sohasem fogok férjhez menni. – Kicsit megemelte az állát, ahogy megtette ezt a bejelentést. – Soha! – erősítette meg még egyszer, amikor Antony rémült mozdulatától felbillent egy törött asztal, ami addig a falnak volt támasztva. – Ez Isten akarata a számomra. – Nagyon határozottan jelentette ezt ki, mintha egyszer és mindenkorra le kívánná zárni az ügyet, és azt akarná éreztetni, hogy ez olyasvalami, amiről nem is akar további társalgást folytatni.

Antony úgy megdöbbszent, hogy nem is tudta, hogy erre most hogyan is reagáljon. – Micsoda idióta isten várja el egy fiatal nőtől, hogy ne menjen férjhez? – akarta volna megkérdezni tőle. Különösen egy olyan gyönyörű fiatal nőtől, aki szereti a gyerekeket, és már van is neki egy. Elképzelte Rebekát egy házban, ami tele van gyerekekkel. Az ő gyerekeivel. És persze Viktor is ott van. Ez magától értetődő. Csak nem akarja férj nélkül felnevelni azt a kisfiút? Ez így teljességgel felfoghatatlan.

A sok megválaszolatlan kérdés még mind ott keringett az agyában, amikor Quintus dugta be a fejét az ajtón. – Jó, hogy még itt talállak mindkettőtöket. Péter akar beszélni veletek, mielőtt hazamennétek. Azt mondja, hogy fontos dologról van szó.

– Mondd meg neki, hogy mindjárt megyünk! – szólt oda neki Rebeka.

– Az előbbi kijelentését pedig majd még később megbeszéljük – szólalt meg Antony. Nem tudta, hogy honnan szedte Rebeka ezt az ötletet, de már eszébe jutott egy és más, amivel le lehetne beszélni róla.

– Ezen nincs mit megbeszélni – bizonygatta a lány. – Egyszerűen csak azt akartam, hogy tudjon a döntésemről, hogy ... hogy ne legyen közöttünk félreértés.

Rebeka megfordult, és elindult Péter irodája felé, amely a szomszédos raktárépületben helyezkedett el. Antony követte. Ha a lány úgy gondolja, hogy a téma ezzel le van zárva, akkor bizony nagyon téved! Itt van ő is, aki szerelmes lett belé. És akkor Rebeka csak úgy megfogadja, hogy soha nem fog férjhez menni? Hát erről bizony még sokszor szót fognak ejteni – határozta el Antony.

Pétert az iroda egyik kétszemélyes íróasztala mögött ülve találták. Komor volt az arckifejezése. A megszokott udvariaskodás mellőzésével rögtön a tárgyra tért. – Kaptam egy levelet – közölte velük. – Marcellustól.

– Jánosról van szó? – kérdezte meg Rebeka. – Jól van az apostol?

– János remekül van. Marcellus szerint túl sokat vállal magára, de rendkívül élvezzi azt, amit csinál.

– Ha nem róla, akkor miről van szó? – Rebeka elvette a Péter mellett álló széket az íróasztal mögül, Antony pedig nekitámaszkodott a padlótól a plafonig nyúló szekrénynek, aminek sok-sok rekeszében a társaság pénzügyi iratai voltak elhelyezve.

Péter felvette az asztalról a levelet, és átfutotta. Amikor megtalálta azt a bekezdést, amit keresett, elkezdte felolvasni a többieknek:

Azt gondoltam, hogy nektek is tudnotok kell róla, hogy Jákobot az azt követő napon láttuk utoljára, amikor Rebeka és a többiek elindultak vissza Efézusba. Röviden beszéltem vele aznap, és azt mondta, hogy azért megy el, hogy megkeresse Damiant. Úgy érzi, ez

olyasvalami, amit mindenképpen meg kell tennie. Én pedig úgy találtam, hogy hasztalan próbálnám megállítani.

Jó pár napot vártam az írással, mert azt gondoltam, hogy Jákob bármelyik percben beállíthat Polycarp házába. Most viszont már készen állunk a Pergamumba való indulásra, ezért elküldöm ezt a levelet. Nem tudom, hogy Jákob még Szmirnában van-e. Az is lehet, hogy Damian elhagyta a várost, Jákob pedig utánament. Próbáltam kérdezősködni felőle, de nem jártam sikerrel. Tullia bátyja arról számolt be, hogy Damian és Jákob aznap este összeverekedtek a fogadója előtt. Utána mindketten lóra szálltak, és Tarquinius azóta nem látta egyiküket sem.

János természetesen nagyon nyugtalan miatta, és naponta imádkozunk Jákob biztonságáért. Ha Jákob visszatérne Efézusba, kérlek, értesítsetek bennünket valamelyik gyülekezeten keresztül!

Péter engedte, hogy a levelet tartalmazó tekercs magától összetekeredjen, majd félretette azt. Egy pillanatig senki sem szólalt meg.

Végül Antony törte meg a csendet. – Amikor Jákob nem jött haza azonnal, azt feltételeztem, hogy biztosan úgy döntött: elutazik Jánossal és Marcellusszal. Szerették volna, ha velük megy.

– Mindnyájan ezt gondoltuk – mondta erre Péter.

– Mindnyájan ezt akartuk gondolni. – Rebeka csüggedten nézett maga elé, és a kezét tördelte az ölében. – Attól a pillanattól kezdve tudom, hogy valami ilyesmire készül, mióta eljöttünk az Ördög-szigetről.

Antony ösztönösen odament Rebekához, és a lány vállára tette a kezét. Rebeka fagyos tekintettel nézett fel rá. Antony nem vett tudomást erről. De mindenesetre inkább csak biztatóan megszorította egy kicsit a lány vállát, majd a szék támláján állapodott meg a keze.

Azon tűnődött, hogy vajon Jákob miért tenne ilyesmit azok után, amin a családja keresztülment. „Úgy érzi, ez olyasvalami, amit mindenképpen meg kell tennie” – írta Marcellus a levelében. Antony tisztában volt azzal, hogy Jákob lelkét hatalmas lelkiismeret-furdalás nyomja, amiért nem tudta megvédeni a hűgát Damiantól.

Lenézett az előtte ülő Rebekára, és azon kezdett gondolkodni, hogy vajon ő maga is a saját kezébe venné-e az igazságszolgáltatást, hogy valaki, aki Rebekát bántotta, megkapja a méltó büntetését? Valószínűleg igen. Vagy legalábbis mindenféleképpen meg akarná próbálni.

Magában megfogadta, hogy senkinek sem fogja hagyni, hogy bántsa a lányt, akit a jövőben feleségül fog venni. És feleségül fogja venni, annak ellenére, amit Rebeka mondott.

Jákob megvakarta a nyakán a bőrt, ahogy a lova a hegyi úton cammogott Cézarea Mazaca, Kappadokia fővárosa felé. Az a tény, hogy lehet, hogy elveszítette Damian nyomát, jobban bosszantotta, mint az arcán és a nyakán kiütkező viszkető borosta.

Amikor két héttel ezelőtt Jákob kiüldözte Damiant Szmirnából, a tribunus kelet felé indult el, Anatólia belsejébe. Kappadokia felé tartottak. Jákob nem tévesztette szem elől Damiant. Macska-egér játékot játszott vele. Hol csökkentette a köztük lévő távolságot, és a sarkában járt, hol pedig jobban lemaradt tőle. Látszott Damianon, hogy idegesíti ez a játszadozás, és ettől csak még mélyebb meglepődés töltötte el Jákobot.

Csak akkor állt meg, amikor a tribunus is. Szárdisban Damian élelmet vett magának. Jákob is pontosan ezt tette. Száritott gyümölcsöt és magokat vásárolt, meg egy bőrből készült borostömlőt, amit teletöltött vízzel. Vett még két takarót is, hogy azokba burkolózva tölthesse el az éjszakákat. Minden este, amikor lement a nap, Damian letáborozott valahol. Jákob is ugyanígy tett. Megpróbált úgy helyet találni magának, hogy ne legyenek túl közel egymáshoz. De nem akarta, hogy Damian a látótávolságán kívül kerüljön. És mivel tudta, hogy a csendes éjszakai levegőben messzire elhallatszik a hangja, Jákob énekelt. Feküdt az egyik takarón, és énekeket rögtönzött egy vérbosszuló rokonról, aki üldözi, majd megöli az ellenségét.

Hosszú idő óta először szabadnak érezte magát. Olyasvalakinek, akit senki és semmi nem akadályoz semmiben. Most ő a főnök, nincs senki, aki megmondaná neki, hogy mit csináljon. A családtagjai sem az egymásnak ellentmondó véleményeikkel. A börtönőrök sem a korbácsaikkal és a láncokkal. Nincsen itt sem a hadihajó kapitánya, sem az evezősök főnöke. Ő most a maga ura, akinek van egy teljesítendő küldetése.

De ez a küldetés most veszélybe került, és csak magát okolhatta a dologért. Tegnap délután túl messzire hagyta magától eltávolodni Damiant, és még mielőtt utolérhette volna, egy birkanyáj keresztezte az útját, ami csak további késedelmet okozott. Jákob elkeseredetten kiabált a pásztorral, de ezzel sem tudott elérni semmit. A gyapjas állatok serege sűrű bégetéssel, de lassan kelt át az úton. A pásztor gondosan figyelte őket, de vagy nem akarta felgyorsítani a folyamatot, vagy pedig nem is volt képes rá. Mire végre felszabadult az út, Damian egerutat nyert. Jákob estig sem tudott a nyomára bukkanni.

Egész délelőtt lovagolt, de nem sikerült utolérnie az ellenségét. Ez aggodalommal töltötte el. Jelentős útkereszteződés mellett ez idáig nem haladt el, ezért azt feltételezte, hogy Damian még mindig Cézarea felé tart. Egy nagy katonai helyőrség található Cézareában. Damiannak eredetileg is az lehetett az úti célja, amikor elhagyta Szmirná.

Éjszaka havazott egy kicsit, és most vékony hóréteg borította be az utat. Ahhoz még nem esett elég hó, hogy jelentősen lelassítsa a közlekedést, de néhány nagyobb hóeséstől ezek a hegyi utak járhatatlanná fognak válni. Jákob most döbbent csak rá, hogy a telet valószínűleg az otthonától távol fogja eltölteni, és ettől még inkább ingerültté vált.

Miért is nem ölte meg Damiant, amikor ott volt rá a remek alkalom? Újra és újra feltette magának ezt a kérdést, ahogy a lova a kanyargós utakon lépkedett Kappadokia szinte nem is e világból valónak látszó tájain. Bárhová is nézett, hatalmas, kúp alakú sokszínű tufaalakzatokat látott maga körül. A puha vulkáni kőzet mindenféle színekben pompázva megtalálható volt. Látott terrakottavörös, mustársárga, világos bézs és a tojásfehérjéhez hasonló színű, szinte az égig nyúló obeliszkeket. A szokatlan alakzatok némelyikének tetején nehéz bazaltoszlopok álltak, amelyek úgy néztek ki, mintha bármelyik pillanatban ledőlhetnének abból a fennkölt

magasságból, ahol elhelyezkedtek. De már évszázadok óta ott voltak, azon a helyen, ahol a szél és a víz kiformalta a sziklákból ezt a csodavilágot.

A nagyobb tornyok és kúpok némelyikén több ablakszerű mélyedés látszott. Bizonyos távolságból nézve olyanok voltak, mintha óriási galambdúcok lennének. Jákobnak hirtelen megvilágosodott, hogy azokon a helyeken emberek laknak. Az itt élők közül sok barlanglakó volt. Évszázadokkal ezelőtt kezdték el az emberek kialakítani ezeket az élőhelyeket a puha vulkáni kőzetből.

Minél tovább nézte Jákob a furcsa alakzatokat, annál inkább úgy érezte, hogy mindkét oldalon élőlények szegélyezik az utat. A kisebb tufaformák némelyike állatnak vagy emberi alaknak nézett ki. Az egyik magasba nyúló figura éppenséggel olyan volt, mint egy férfi, aki a kezeit az ég felé emeli. Jákobnak az a furcsa érzése támadt, mintha az alak gúnyolódna rajta és kinevetné a kudarcáért: – Vérbosszuló rokon? Ha-ha-ha!

Amikor felért a hegy csúcsára, azt látta, hogy a hang, amiről azt képzelte, hogy a sziklákból jön, valójában egy teve bögése. Sőt, nem is egy tevét látott ott, hanem hármat. A teherrel erősen megrakott állatok, az ott tartózkodó maréknyi ember és jó néhány szamar teljesen elzárta előtte az utat.

Nem lepte meg, hogy kereskedők karavánjával találkozik. Ázsia és Anatólia egy szárazföldi hidat képezett a Római Birodalom és a Kelet között, és az úgynevezett Selyemút mentén élénk kereskedelem folyt. Az uralkodók már régóta hozzátják a különleges anyagokat és a gyönyörű drágaköveket a világ legtávolabbi sarkaiból. Az Indiából és Kínából érkező karavánok pedig ezen a tájékon haladnak át a Földközi-tenger irányába.

De azon már meglepődött, hogy a karaván pont az út közepén táborozott le. Általában az út szélén szokták árusítani a portékákat a nagyvárosok szélénél. Most vajon miért magán az úton álltak meg? És miért pont itt, a semmi közepén?

– Hát azért ez itt mégsem a semmi közepe – fogalmazott másképp Jákob, amikor felnézett. Egy elég nagynak tűnő város látszott a közelben. Lehet, hogy már oda is ért Cézareához? Valószínűleg igen. A környék nem volt sűrűn lakott, ezért egy ekkora város biztosan maga a főváros lesz. Nagyobb utat tett meg, mint gondolta volna. Örült, hogy már ilyen közel került az úti céljához. Vagyis az ellensége úti céljához.

Olyan közel van... és mégsem képes előrehaladni.

Elkezdte felmérni a terepet. Az egyik púpos állat pont az út közepére ült le, és úgy nézett ki, hogy esze ágában sincs megmozdulni a közeljövőben. Egy izmos, finom posztóból készült csíkos kabátos férfi ráérősen támaszkodott neki az úton ülő tevének, miközben három másik kereskedő gondosan szemmel tartotta a másik két tevét és a szamarakat.

A karaván maga zárta el az utat, de a fontos esemény az út szélén zajlott. Láthatóan néhány helybeli intette le a kereskedőket útközben. Az látszott, hogy két férfi vitatkozik az egyik eladóval. A férfiak közül az alacsonyabbik idősebb ember volt, akinek az ősz haja kilátszott a kalapja alól. A másik férfi fiatalabb volt, talán inas lehetett. Magas volt és vékony, és a két kezét a kabátja ujjába behúzva tartotta.

Több száz év telt már el azóta, hogy a perzsák uralkodtak ezen a területen. Utána a vidék görög, majd végül római fennhatóság alá került. De a helyi emberek még nem alkalmazkodtak a modern szokásokhoz. A ruházkodást is beleértve. A kereskedőkkel vitatkozó két férfi hagyományos perzsa ruhákat viselt: nadrágot a tunikájuk alatt, hosszú ujjú kabátot, és filckalapot.

A vitatkozásból úgy tűnt, hogy egyszerű alkudozásnál többről van szó. Az üvöltözésből és a gesztikulálásból ítélve egy üzlet valószínűleg balul üthetett ki, és a két vásárló nagyon el volt keseredve. Jákob fülét többször megütötte az értéktelen szó a heves szócsatából, ahogy a férfiak erős akcentussal görögül és latinul ordítottak.

Eddig még senkinek sem tűnt fel a jelenléte. Nem mert lemenni az útról, hogy megpróbálja megkerülni a karavánt. A frissen hullott hótól nem volt könnyű látni, hogy hol ér véget az út, és Jákob tartott tőle, hogy megcsúszna a lova.

Egy percig még nézte a vitatkozókat, majd leszállt a lováról. Úgy gondolta, hogy megkéri az egyik embert, hogy mozdítsa el annyira a tevéket, hogy el tudjon férni mellettük. Azt feltételezte, hogy ennek a fejében biztosan megpróbálnak majd eladni neki valamit. De a kereskedőknél majd csak akad valami nem túl drága csecsebecse, aminek Rebeka megörülne.

Az izmos kereskedő a csíkos kabátban észrevette Jákob közeledését. Felállt, és Jákob és az árukészletük közé állt. Úgy nézett ki, mint aki a tevékkel aludt. Szalmaszálak tapadtak rá a ruhadarabjaira. Jákob már éppen szóra nyitotta volna a száját, amikor közvetlenül mellette jobbra a veszekedés megint fellángolt a helybeli két férfi és a kereskedők főnöke között. A két ember kezdte elhagyni a helyszínt. De a fiatalabbik még egyszer nagy lendülettel visszafordult. Látszott, hogy nem állja meg, hogy ne az övé legyen az utolsó szó.

Jákobot hirtelen nyugtalanítani kezdte, hogy lehet, hogy mindjárt verekedésre fog sor kerülni. Nem állt szándékában belekeveredni egy kiadós csetepatéba. Az idősebb férfi csillapítóan nyújtotta ki a kezét a fiatalabbik irányába, aki vadul gesztikulált és kiabált. – Maga egy tolvaj! Ez volt minden vagyonom, és maga kirabolt engem!

A hangja és a mozdulatai egy kicsit nőiesek voltak. Jákob megsajnálta a nyakigláb fickót, akit a gátlástalan kereskedő kiforgatott a kevéske vagyonából. Ismerte az érzést, hogy milyen az, amikor valaki úgy érzi, hogy tehetetlen, és hogy megfosztották valami értékes dologtól. Lehet, hogy ez a beleérzés az ismeretlen fiatalember helyzetébe volt az, ami meghatározta a következő lépését.

Egy utolsó „Tolvaj!” kiáltással az inas odavágott a földre egy kis zacskót. Az idősebb férfi próbálta ezt megakadályozni, ezért a dobás nem sikerült pontosra. A zacskó a kereskedők főnöke és Jákob között landolt. Jákob, anélkül, hogy végiggondolta volna, hogy mit is csinál, lenyúlt érte a földre. A kereskedő is ezt tette. Egymásba ütköztek, de amikor felegyenesedtek, a zacskó Jákob kezében volt.

Vissza akarta adni az inasnak – talán mégsem annyira értéktelen, ami benne van, mint ahogy azt a fiú olyan kihívóan a kereskedő szemébe vágta. A kereskedők nem adták vissza a pénzét, és az elkeseredett fiatalember most üres zsebbel távozik. De mielőtt még megmozdulhatott volna, Jákob rádöbrent, hogy amíg a veszekedésre figyelt, elengedte a lova kantárját. Felnézett, és azt látta, hogy a csíkos kabátos, rendetlen külsejű alak felpattan a lovára, és elvágat rajta.

– Álljon meg! – kiáltott utána Jákob. – Az az én lovam! – Elkezdett futni az izmos férfi után, aki ellopta a lovát. De ekkor a kereskedők főnöke haragtól égő szemmel vetette utána magát.

– Ezzel nem fog meglépni! – ordította a férfi, és megpróbálta megragadni Jákobot.

– Mivel nem fog meglépni? De hát tulajdonképpen mit csinált? Fogalma sem volt róla, és ideje sem volt rá, hogy kiderítse. Az egyik kereskedő ellopta a lovát, a másik, aki láthatóan a többi árus főnöke, el akarta kapni, és a maradék három kereskedő is futva indult a felfordulás irányába.

– Bizonyára ki akarnak rabolni – gondolta Jákob. Ezek itt nem egyszerűen lelkiismeretlen árusok, hanem egyenesen tolvajok.

Még mindig elég nagy összegű pénz volt a zsebében, és meg is szándékozott tartani azt. Egy gyors mozdulattal az övébe dugta az inas zacskóját, és kirántotta a törét. A fegyver fenyegető látványától az új támadók éppen elég ideig haboztak ahhoz, hogy időt adjanak Jákobnak a menekülésre. Kihasználta az alkalmat, kitért a főnök elől, és futásnak eredt.

Nagy sebességgel futott, és gyorsan utolérte a két helybeli férfit, akik visszafelé tartottak a városba. Amikor meglátták, hogy a kereskedő főnök üldözi Jákobot, ők is elkezdtek futni. A hosszú kabátjuk lebegett körülöttük. Ők hárman nagy lendülettel rohantak végig az úton – a karjuk majdnem olyan gyorsan mozgott, mint a lábuk. Szerencsére az öreg kereskedő kövér volt, és nem volt valami jó formában, így képesek voltak gyorsabban haladni, mint az üldözőjük.

Néhány perc múlva az inas letért az útról. Az idősebb férfi követte. Jákobnak sem jutott jobb az eszébe, hogy mi mást is tehetne, ezért a nyomukban maradt. Egyenesen előttük egy tufatorony látszott. Egy létra volt nekitámasztva az oldalának. Az inas felmászott a létrán, és eltűnt a hegybe vájt egyik nyíláson.

Jákob nem várt külön biztatásra. Amint a másik férfi a létra felénél járt, ő is elkezdett felfelé mászni. Ahogy felért, a két helybeli berántotta őt belülré.

– Húzza fel maga után a létrát! – adta ki az inas az utasítást.

A fiú filckalapja a hajsza során félrecsúszott, és most a vékony kezével odanyúlt, hogy levegye azt magáról. Sűrű, állig érő hollófekete haj bukkant elő a kalap alól. Jákob önkéntelenül is csak tátott szájjal bámulta. Az inas nem egy fiatalember volt, ahogy azt a ruházata alapján gondolta róla, hanem egy fiatal nő. Egy nő, napbarnított, bársonyos bőrrel, és szép, fekete szemekkel. De ezek a szemek most szikráztak a haragtól.

– Azt mondtam, hogy húzza fel a létrát! Most azonnal! Mindannyiunkat meg akar öletni?

Jákob lenézett, és azt látta, hogy a kereskedő már majdnem odaért a létrához. Gyorsan felhúzta hát, majd megint ránézett a lenyűgöző nőre. Az ingerültség, ami akkor fogta el, amikor rádöbbsent, hogy valószínűleg Kappadokiában kell eltöltenie a telet, egy szempillantás alatt elszállt.

– Ha szerencsém van – gondolta –, akkor az idén későn fog beköszönteni a tavasz.

Amikor a férfi egy kicsit kifújta magát, a létrát a barlang belső falának támasztotta, és letekert egy vastag függönyt, ami a nyílás fölé volt odaerősítve. Ahogy a függöny legördült, Jákob még egy utolsó pillantást vetett a kereskedőre, aki csipőre tett kézzel állt lenn, és valami olyan nyelven üvöltözött, amit Jákob nem ismert fel. Az üzleti ügyek lebonyolításához a férfi a görög és a latin keverékét használta, de most nyilvánvalóan az anyanyelvén szórt rájuk mindenféle átkot.

A vastag anyag beárnyékolta az előteret, de egy a plafonon elhelyezkedő szellőzőnyílásból azért bejött némi fény a helyiségbe. Jákob a bal oldalon lépcsőket látott. Jobbra és egyenesen előre pedig boltíves folyosók helyezkedtek el, amelyek valószínűleg a ház központi helyiségeibe vezettek.

Egy pillanattal később a kereskedő hangját már nem lehetett hallani. A helybeli férfi felemelte a függöny sarkát, és kikukucskált a nyíláson. – Elmegy – jelentette be a másik két embernek.

A nő láthatóan tájékozott a méregtől. Leplezetlen ellenségességgel nézett végig Jákobon, majd a társához fordult. – És most mit fogunk csinálni ezzel a hívatlan vendéggel itt? – kérdezte, és a karjával Jákob felé bökött.

– Amit mindig is szoktunk a vendégekkel – válaszolta türelmesen a férfi. – Felajánljuk neki a vendégszeretetünket. – Megrovó pillantást vetett a nőre, majd bocsánatkérően Jákob felé fordult. – Az unokahúgom még mindig dühös amiatt, hogy becsapták...

– Meg is van rá minden okom!

– Igen, de ami megtörtént, az megtörtént – mondta neki a férfi –, és nem kellene hagynod, hogy a dolog teljesen kiforgasson önmagadból. – Kezet nyújtott Jákobnak. – Gregory a nevem, ez pedig itt Livia, az unokahúgom, aki általában nem ilyen modortalan.

Jákob is bemutatkozott, majd hozzátette: – Sajnálom, hogy így rátörtem a házukra. Ösztönösen követtem magukat – nem tudtam, hogy mi mást is tehetnék.

A nő gyanakodva vizsgálta. – Miért üldözte magát az a kereskedő?

Jákob vállat vont. – Szerintem azért, mert ki akart rabolni. Maga is megmondta, hogy tolvajok. A lovammal sikerült is meglépniük.

Ettől Líviából megint csak kirobbant a méreg. – Tolvajok, mégpedig a legrosszabb fajtából valók! – morgolódott. Jákob észrevette, hogy a nő nem képes sokáig egy helyben állni. Nézte, ahogy hosszú léptekkel fel és alá mászkál a helyiségben. Livia magasabb volt a nagybátyjánál. Majdnem elérte Jákob száznyolcvan centis magasságát is. Jákob még sohasem találkozott ilyen magas nővel, sőt olyannal sem, aki ilyen rövidre vágva hordta volna a haját. Nem volt férfiasra vágva, de csak néhány centivel ért lejjebb a fülénél. A haja vége felkunkorodott, és az álla felé lengett, ahogy a nő le és föl mászkált. Jákobot megbabonázta a látvány. Ez a Livia itt rendkívüli nőnek nézett ki, és annak ellenére, hogy eddig még csak ellenségességet tapasztalt meg a részéről maga felé, Jákob le volt nyűgözve tőle.

Gregory a bejáratnál egyenesen szemben lévő hosszú folyosó felé irányította őket. – Megkínáljuk valami frissítővel – ajánlotta fel Jákobnak.

A helyiség, ahová Gregory bevezette, kevés bútorral ugyan, de megfelelően be volt rendezve. És meglepően világos és levegős volt. Két ablakot véstek bele a távolabbi oldalon elhelyezkedő falba, és egy szellőzőnyílás is volt felettük. – Egyáltalán nem érződik, hogy barlangban

vagyunk – gondolta Jákob. Egy cseppet sem hasonlít ez a hely az Ördög-sziget barlangjaira. Ha nem kellett volna felmászni a sziklának támasztott létrán ahhoz, hogy beléphessen a házba, nem is hitte volna el, hogy most egy a földről magasra felnyúló tufakúp belsejében tartózkodnak.

Párnákon ültek egy alacsony asztal körül, és valami meleget és fűszereset ittak. Jákob úgy gondolta, hogy okosabb, ha nem érdeklődik az ital összetevőiről. Gregory éppen azt mesélte el, hogyan csapták be az unokahúgát a kereskedők. – Livia fémműves, és nagyon jó a szakmájában. Mázakkal is foglalkozik. El szoktuk adni a dísztárgyakat, amiket készít. Ékszereket, dobozkákat, tükröket és más ilyesmit. Helybelieknek is áruljuk őket, és kereskedőknek is, akik elviszik őket távolabbi vidékekre. Mostanában elég sokat dolgozik megrendelésre az itt állomásozó római katonáknak. A katonák véseteket vagy berakásokat kérnek a kardjukra vagy a páncéljukra.

– És a lószerszámokra – tette hozzá Livia. – Nagyon büszkék a lovaikra, és nem sajnálják akár egyhavi bérüket is rááldozni ilyesfajta díszekre.

Most először mosolyodott el. A mosolya megdöbbenő hatást gyakorolt Jákobra. A nő a szó hagyományos értelmében nem volt szép. De minden más értelemben is eltért a hagyományosan megszokottól. Hosszú arcában nagyok voltak a szemei. Szélesek és teltek voltak az ajkai. De amikor elmosolyodott, a mosoly kiegyensúlyozta az arcán a vonásokat. Jákobnak futólag Naomi jutott az eszébe, és hogy a nővére mennyire féltékeny lenne Líviára. Naomi órákat töltött el azzal, hogy szempillafestékekkel és más kozmetikumokkal megpróbálja akkorára megnagyobbítani a szemét és a száját, mint amilyen Líviáé természetből fogva volt.

– De a lovaik fenségesen szép állatok! – mondta még Livia. – A legjobbak. És a tenyésztők szintén jó üzletfeleim.

A rómaiak méntelepeket létesítettek a régióban, hogy lovakat tenyészessenek a hadsereg számára – magyarázta meg Gregory. – Kappadokia régi hittita neve Katpatuka, ami annyit jelent, hogy „a gyönyörű lovak földje”.

Jákob elraktározta az információt a fejében későbbi felhasználásra. Új lovat kell majd vennie, és Livia kapcsolatai a tenyésztőkkel még hasznára lehetnek, amikor a megfelelő árra alkuszik.

Amikor Gregory arról kezdett beszélni, hogy az unokahúga mostanában féldrágakövekkel kezdett el dolgozni, Livia szájáról lehervadt a mosoly. – Ettől többbe kerül a tárgyait elkészítése, de persze magasabb áron is lehet eladni őket. Három évvel ezelőtt kezdtem el a hasznom egy részét arra fordítani, hogy ilyen köveket szerezzek be. Közben pedig tökéletesítettem a technikámat. Az idén nyáron határoztam el magam, hogy több pénzt fogok kövekbe fektetni. De a mai napig kevés olyan karaván ment át Cézáréán, amelyik olyan köveket árult volna, amilyet én keresek.

Livia arca elkomorult, letette a csészéjét, és újra fel-alá kezdett mászkálni a szobában. – Nem akartam elszalasztani a lehetőséget. Most, hogy leesett a hó, látszott, hogy hónapokig nem lesz rá még egyszer lehetőségem, hogy ilyesmit vásároljak. Ezért az összegyűjtött hasznon felül még magamhoz vettem azt a kis örökségemet is, amit az édesapám hagyott rám... és megvettem a köveket.

Összeszűkültek a szemei, és dühösen törtek elő belőle a szavak. – Annál a ravasz öreg kereskedőnél ott volt minden, amit csak szerettem volna. Vörös kalcedon, obszidián, nefrit, jáspis – még borostyán és lazurit is. Kiterítette nekem a köveket egy bársonyanyagra, én pedig gondosan kiválogattam közülük, amit akartam. Sok időt eltöltöttem a válogatással, mert az egész vagyonomat be akartam fektetni. Az alkudozást az árról viszont Gregory vitte véghez.

– Livia igazából jobb nálam az alkudozásban – mondta Gregory –, de az idegen kereskedők közül sokan nem hajlandóak nővel üzletet kötni. Ezért öltözik úgy, ahogyan most is, amikor egy karavánnal tárgyalunk.

– A helyiek sem nagyon szeretnek nővel üzletelni – jegyezte meg Livia egy árnyalatnyi keserőséggel a hangjában. – De a munkám magáért beszél. Egy idő után pedig megszokják, hogy nővel van dolguk.

– És aztán mi történt a kövekkel? – kérdezte Jákob. – Tényleg értéktelenek voltak? – Kicsit össze volt zavarodva. Livia az előbb azt mondta, hogy gondosan megvizsgálta a köveket. Viszont az értéktelen szót hajtogatta a kereskedőnek, amikor ő az úton találkozott velük.

– Nem, dehogyis. Azok a kövek, amiket elémtett, jó minőségűek voltak, és meglehetősen értékesek. Amikor megegyeztünk az árban, a kereskedő összeszedte a köveket, amiket kiválasztottam, és beletette egy bőrzacskóba. Egy percre sem vettem le róla a szememet. De miközben a pénz gazdát cserélt, valahogy mégis kicserélte azt a zacskót. Biztosan nagyon gyakorlott lehet az ilyesmiben, mert nekem nem tűnt fel a csere. De amikor később hazaértünk, és kinyitottam a zacskót, az értékes kövek nem voltak benne. Csupán néhány olcsó, rossz minőségű kő, és egy pár üveggyöngy.

– Visszamentünk, hogy megkeressük a karavánt, de kiderült, hogy már továbbindultak. A város szélén értük utol őket. A kereskedő nem akarta odaadni azokat a köveket, amelyeket kifizettünk, és a pénzt sem volt hajlandó visszaadni.

Livia abbahagyta a mászkálást, és lerogyott egy párnára. Már nem volt annyira dühös, legalábbis ebben a pillanatban nem. – Olyan ostobának érzem magam. Olyan nagyon, nagyon ostobának. Hogy is hagyhattam, hogy ilyen csúnyán becsapjanak?

– Ha ez valamennyire is megvigasztalja, biztos vagyok benne, hogy nem maga volt az első áldozatuk, és nem is valószínű, hogy az utolsó lett volna. Az a ravasz öregember hivatásos csaló volt... És én is egy kicsit ostobának érzem magam – mondta Jákob. Kivette a bőrzacskót az övéből, és kitette az asztalra kettejük közé. – Amikor ezt felém hajította az alak, vásárra vittem a bőrömet, hogy megszerezsem. Vissza akartam adni magának, mert azt gondoltam, hogy lehet, hogy elhamarkodottan cselekszik, és hogy később talán meg fogja bánni, hogy eldobta. De mielőtt még visszaadhattam volna, a kereskedő üldözőbe vett.

Livia nem nyúlt hozzá az asztalon heverő zacskóhoz. – Nagyon kedves magától, amit tett – mondta egy kis zavart csend után. – De a tartalma tényleg értéktelen. Azokhoz a drágakövekhez képest mindenképpen, amiket kifizettem.

A füle mögé igazította az arcába lógó haját. Jákob észrevette, hogy remeg az álla. Livia erős nő volt, aki elhatározta, hogy nem fog összeroppanni, még ha ki is forgatták szinte minden vagyonából.

– Valamit viszont nem értek – szólalt meg Jákob. – Miért akart összeverekedni velem az a kereskedő néhány olcsó kő és üveggyöngy miatt?

Felidézte magában a jelenetet, és a rémült arckifejezést a kereskedő arcán, amikor Jákob kezébe került a zacskó, amelyikért mind a ketten küzdöttek. – Ezzel nem fog meglepni! – ordított rá az árus, amikor üldözőbe vette őt.

A kezébe vette a zacskót, és a tartalmát az asztalra öntötte. Líviának tátva maradt a szája, és elkerekedett a szeme a látványtól. – Igazán elbűvölő szemei vannak – gondolta Jákob.

– Nincs mit csodálkozni azon, hogy a kereskedő megpróbálta elkapni magát – kiáltott fel Livia. – Ezek itt azok a kövek, amelyeket kiválogattam. – Izgatottan szétterítette őket az asztal

lapján. – Nézd csak, Gregory! A borostyán – mondtam neked, hogy a legkitűnőbb, amit valaha is láttam. A jáspis, a vörös kalcedon... Mindegyik itt van!

Gregory örömmel veregette meg az unokahúga kezét, majd Jákobhoz fordult. – De hát ez hogy történhetett meg? Hogy tudta visszaszerezni a köveket?

– Fogalmam sincs róla – ismerte be Jákob. Egy pillanatra elgondolkodott. – Összeütköztem a kereskedővel, amikor mindketten lehajoltunk a zacskóért, amit Livia eldobott. Biztosan egy ugyanolyan zacskó lehetett az övében, amiben benne voltak az értékes drágakövek. Amikor a földre estünk, az a zacskó kieshetett az övéből. Valószínűleg én azt a zacskót kaphattam föl, nem pedig azt, amivel becsapta Líviát. Amikor pedig erre rádöbbsz, elkezdett engem üldözni.

– Hát ezt meg kell ünnepelnünk! – javasolta Gregory. – Maradjon itt, és ünnepeljen velünk maga is, Jákob!

– El sem tudom hinni! – hajtogatta Livia. – Hogy is tudom ezt valaha is megköszönni magának?

Jákob ellenállt a kísértésnek, és nem mondta el neki, hogy elég köszönet neki az a sugárzó fény, amit most a gyönyörű fekete szemeiben lát.

.oOo.

Antony az édesanyja ágya mellett ült. A térdén könyökölt, és a fejét a kezéin pihentette. Fáradt volt, aggódott, és csalódást érzett. Holnapra valószínűleg ezen felül még dühös is lesz. Most még egyszerűen csak frusztrálva érezte magát.

Helena egy pillanatra kinyitotta a szemét. – Menj és fekj le, Antony! – A hangja csak gyenge suttogás volt, és a szemét is mindjárt becsukta, amint befejezte a beszédet.

Antony nem mozdult onnan, ahol ült. Nem érkezett még el a lefekvés ideje, sőt még be sem sötétedett. Szüksége volt az édesanyja megnyugtató jelenlétére, még ha Helena túl beteg is ahhoz, hogy tanácsot adjon neki, vagy pedig megvigasztalja. Az édesanyja betegebb, mint gondolta. Antony Helena miatt aggódott, de Rebeka okozott csalódást neki. Most, hogy ott ült Helena szobájának kellemes csendjében, Antonynak ez a két dolog járt a fejében.

Péter még meg akart vele beszélni valami jogi ügyet, amikor ott voltak az irodájában. Rebeka nem várta meg őt a raktárban, pedig Antony erre kérte. Egyedül ment haza, ami elkeserítette Antonyt. Nem akarta, hogy a lány kísérő nélkül mászkáljon a városban.

Aztán arra ért vissza a villába, hogy Helena kocsit hívatott, Priscilla pedig már össze is pakolta a holmijukat. Az első gondolata az volt, hogy elküldi a kocsit, és most azt kívánta, hogy bárcsak véghez is vitte volna ezt a gondolatát. De Helena hajthatatlan volt, Rebeka zord képet vágott és csak hallgatott, Priscilla pedig azon nyafogott, hogy haza akar menni. Antony végül engedett az édesanyja kívánságának, és kivitte őt a kocsihoz.

Hogy elterelje a figyelmét a fájdalmas utazásról, Antony megpróbálta folyamatosan beszéltetni Helenát. Az édesanyja mindig szeretett beszámolni a ház híreiről. Most megtudta tőle, hogy Quintus és Agatha mostanában több időt töltenek el egymás társaságában. Antony azt feltételezte, hogy Helenának is lehetett valami köze a két ember egymásra találásához.

A Rebekával való összekülönbözéséről is érdeklődött tőle. De amikor elkezdett neki beszámolni arról, hogy beszélt Rebekával a raktárban, nagy meglepetésére Helena elsírta magát. – Annyira sajnálom! – mondta az édesanyja. – Különben is haza akartam már jönni. De képtelen voltam tovább abban a házban maradni, miután megtudtam, hogy Rebeka azt gondolja, hogy az én fiam nem elég jó neki.

Mire hazáig értek, Antony összerakta magában a Helena és Rebeka között lezajlott beszélgetés lényegét. Nem volt könnyű, mert Helena sírt a fizikai és érzelmi szenvedéstől, felment a láza, és amúgy sem volt soha képes arra, hogy a gondolatait logikusan rendszerezze.

– Nem elég jó. Hát ezt gondolja róla Rebeka.

Antony felemelte a fejét, és ránézett az anyjára. Helena törékenynek és gyengének nézett ki, és bár aludt, a vonásai nem voltak békések. A könnyű takaró, amivel betakarták, minden egyes nehéz levegővételétől felemelkedett, majd lesüllyedt. Nem aludt nyugodtan, és Antony attól tartott, hogy a fájdalom hamarosan fel fogja ébreszteni. Soha nem sikerült hosszabb időszakokat pihennie egyfolytában.

– Nem elég jó. A nő, akit feleségül akar venni, azt gondolja róla, hogy nem elég jó neki.

Az igaz, hogy a családja társadalmi helyzete nem olyan, mint Rebeka családjáé. De kevés olyan család létezik, amelyikről ezt ne lehetne elmondani. És különben is miért kellene ennek számítania? A család többi tagjának a részéről nem ezt tapasztalta meg. Péter és Jákob a kapcsolatuk elejétől fogva egyenrangúként kezelik őt. Nem mintha Antony szegény lenne. Az igaz, hogy soha nem lenne képes olyan palotát biztosítani Rebekának, mint az édesapja villája, de Antony eleget keresett, és kényelmes körülmények között élt.

A harag, amiről azt gondolta, hogy csak másnap fog rátörni, most korábban elfogta. Rebekának nincs igaza. Ő igenis ér annyit, mint a lány. Ha pedig Rebeka ezt másképp gondolja, akkor legyen annyi lélekjelenlét benne, hogy ezt neki a szemébe is mondja! És meg is akarta adni erre a lehetőséget neki. Mégpedig most azonnal.

Kiment a szobából, hogy megkeresse Calpurniát. Megkérte a házvezetőnőt, hogy üljön ő egy darabig Helena ágya mellett, majd elindult vissza Rebekáék házába. Antony büszke férfi volt. Nem fog könyörögni. De el fogja mondani Rebekának, amit akar, és ragaszkodni fog ahhoz, hogy a lány a szemébe nézzon, és nyíltan kimondja, hogy mit is érez. Nem fogja hagyni, hogy annyival intézzon el a dolgot, hogy elpirul, másról kezd el beszélni, vagy pedig kimegy a szobából. Nem hagyja, hogy azzal kerülje ki a válaszadást, hogy kijelenti: – „Én sohasem fogok férjhez menni.”

Amikor odaért a villához, az intéző azt mondta neki, hogy Rebekát az ebédlőben találhatja meg, és hogy éppen vendége van. – Biztos vagyok benne, hogy örülne, ha csatlakozna hozzánk – mondta a férfi, és az átriumon keresztül bevezette a ház központi részébe.

Antony csak egy pillantást vetett Rebeka látogatójára, de mindjárt tudta, hogy ki is az, bár korábban még sohasem találkoztak. A gyengéd pillantásból, amivel Rebeka a férfira nézett, miközben felé nyúlt, és kisimított egy hajfürtöt a homlokából, ez mindjárt világosan látszott.

A férfi Galen volt. A korábbi vőlegény. Csakhogy ebben a pillanatban – az Antony elé táruló jelenetből ítélve – ezt a „korábbi” jelzőt nyugodtan el lehetett volna hagyni a vőlegény előtt. Ettől viszont Antony úgy érezte, mintha egy csomó lenne a gyomra helyén.

Lívia afölött érzett öröme, hogy visszakapta a kincseit, ragadós volt. Jákob hetek óta először lazított, és jól érezte magát. Amíg azt hallgatta figyelmesen, hogy Lívia elmondta, mire is akarja felhasználni a féldrágaköveket a munkája során, Gregory kiadós birkagulyásából is elfogyasztott két tálnyit.

Nem igazán tudta részleteiben is követni, ahogy Lívia elmagyarázta, hogyan kalapálja, önti, majd vonja be mázzal a tárgyakat. De a folyamat eredményeként elkészült ékszer, amit Gregory büszkén megmutatott, nagyon is elnyerte a tetszését. A medál finoman megmunkált rézből készült, és aranyból és ragyogó színekből álló máz borította. A nyaklánc egyszerre volt merész és finoman elegáns. – Olyan ellentmondásos és szokatlan, mint a tervezője – gondolta Jákob.

Azt is megtudta, hogy Lívia nemcsak dísz tárgyakat készít, hanem akkor is segített Gregorynak, amikor a barlanglakást építették. – A tufa puha, és könnyű faragni – magyarázta Gregory Jákobnak. – Körülbelül hat hétbe telt, mire ezt a helyiséget és a hálósobámat kivájtuk. Később Líviának is kialakítottunk egy szobát és egy műhelyt is. A helyiségek különböző szinteken helyezkednek el. Folyosók és lépcsők kötik össze őket.

Amint elhagyták a huzatos előteret, Jákob megérezte, hogy a barlanglakás kényelmes és meleg. Nem tudta pontosan megfogalmazni, hogy mi tetszik neki benne, de vonzónak találta a helyet. Az is lehet, hogy egyszerűen csak az ott lakó fiatal nő volt rokonszenves a számára, és ez a környezetére is rányomta a bélyegét.

Észrevette, hogy Líviának van egy olyan szokása, hogy mindig a füle mögé tuszkolja a hajfűrtjeit. Amikor a lány elkapta magán Jákob tekintetét, elmagyarázta, hogy miért ilyen a haja. – Azért ilyen rövid a hajam, hogy ne hulljon az arcomba, amikor dolgozom. De még ennél a hosszúságnál is folyton igazgatnom kell. Legszívesebben férfiasan rövidre vágatnám, ha ezzel nem botránkoztatnám meg Gregoryt.

– Hát azzal bizony megbotránkoztatnál – jelentette ki Gregory sértődötten. – Már így is túlságosan sok mindent megengedek neked.

– Szeretsz elkényeztetni engem – jegyezte meg Lívia újabb széles mosollyal az arcán – És ezt te is tudod.

Jákobnak ugyanolyan jólesett az élénk beszélgetést hallgatni, mint az étel, amit kapott. Amikor befejezték az evést, rádöbrent, hogy Damian egyetlenegyszer sem jutott az eszébe, mióta itt volt ezeknek az embereknek az otthonában. De megint csak muszáj volt rágondolnia, amikor a beszélgetés Lívia munkájáról Jákob váratlan és hirtelen feltűnésére kanyarodott.

– Miért jött el Efézből egészen Kappadokiáig? Valami üzleti ügye van itt?

Jákob nem azonnal válaszolt. Nem igazán tudta, hogy mit is mondjon el nekik.

– Igen, nevezhetjük üzleti ügynek is. Valami olyasmiről van szó, ami miatt maguk a karaván nyomába eredtek. Valaki becsapott engem, én pedig idáig követtem azt az embert. Tegnap elvesztettem a nyomát, de azt gondolom, hogy a katonai helyőrség lehetett az úti célja Cézareában.

– Az csak néhány kilométerre van innen – mondta Lívia. – Katona, aki becsapta?

Jákob bólintott. – Igen, egy tribunus. Vagyis az volt. Az új uralkodó nem kedveli különösebben, és azt hiszem, hogy jelen pillanatban nincs hivatalos megbízatása.

– Hogyan csapta be? – kérdezte meg Livia. – Ha nem bánja, hogy megkérdezem – tette hozzá, amikor Gregory figyelmeztetően megköszönte a torkát.

Jákob a fejét rázta. – Nem bánom – felelte. – De nem válaszolt azonnal a kérdésre.

Livia a kíváncsiságtól már nem tudott tovább várni, és ő törte meg a csendet. – Biztosan valami nagyon értékeset rabolt el magától, ha ilyen nagy távolságot megtett miatta.

– A legértékesebb dolgot a világon. A családomat.

A válasz láthatóan összezavarta Liviát. – Úgy érti, hogy elvitte valahová a családját? Vagy... megölte őket?

– Mind a kettőt megtette – válaszolta Jákob, és ennyiben hagyta a dolgot. Nem akart belemenni a részletekbe. Gregory nem fűzött megjegyzést az elhangzottakhoz, de a kőkeményre merevedett arc kifejezésétől Jákob kezdte kényelmetlenül érezni magát. Talán itt az ideje, hogy elhagyja ezt a helyet.

– A takaróimnak és a többi felszerelésnek a lovammal együtt nyoma veszett – fordult oda Jákob az idősebb férfihoz. – Talán tud nekem ajánlani egy fogadót a közelben, ahol eltölthetném az éjszakát.

– Nálunk fog megszállni – felelte erre Gregory.

– Nem. Értékelem a vendégszeretetüket, de nem akarok visszaélni...

– Kérem! Ez a legkevesebb, amit megtehetünk magáért. Megmentett engem a pénzügyi katasztrófától – mondta neki Livia.

Jákobot nem volt túl nehéz rábeszélni arra, hogy maradjon. Amikor beleegyezett, hogy ott száll meg, Gregory felállt, hogy leszedje az asztalt. – Jól van. Akkor előkészítem az ágycsészét az én szobámban – mondta. Szívélyes volt a hangja, és laza a testtartása.

Majd visszatért az arcára a merev arc kifejezés, és teljes csendben megállt. Mindkét kezében egy-egy piszkos edénnyel egy hosszúra nyúló pillanatig csak nézte Jákobot. Jákob úgy érezte, hogy teljesen védtelen, hogy Gregory belelát a bensőjébe, és ettől a bőre libabőrös lett.

Gregory végül megszólalt. Bár a hangja normálisan csengett, mégis volt benne valami más is. Jákob ismerte ezt a megfoghatatlan és ellentmondást nem tűrő hangot, és tudta, hogy ennek természetfeletti forrása van.

– A küldetésed nem fog sikerrel járni – mondta neki Gregory. – Ha lemondasz róla, akkor az ellenséged magát fogja elpusztítani. De ha továbbra is folytatod a hajszát, nem fogsz sikerrel járni. És meg fogod látni, hogy az igazi ellenség benned van.

Amikor bejezte, Gregory megfordult, és kiment a helyiségből. Jákobot megrázta, amit hallott. Ő egy szót sem szólt arról, hogy valami küldetése lenne, bár Gregory eljuthatott erre a következtetésre mindabból, amit Jákob elmondott. De a küldetés szó megdöbbenetett. Pont ezzel a szóval próbálta meg maga előtt megindokolni, hogy miért is üldözi Damiant.

Líviára nézett, aki figyelmesen tanulmányozta, hogy mit is szól Jákob az előbb elhangzottakhoz.

– A nagybátyja valamiféle próféta? – kérdezte tőle Jákob.

– Gregoryt úgy ismerik, mint aki időnként megpróbátal dolgokat – válaszolta a lány.

– És be szoktak jönni a próféciai?

Livia bólintott. – Maga vallásos ember, Jákob?

– Az voltam – mondta lassan Jákob. – Nagyon is.

– És most?

– Most már nem vagyok olyan biztos benne. – Jákob valamilyen oknál fogva nem szégyellte beismerni a kétségeit ennek a nőnek, akivel csak alig néhány órája találkozott először. Egy nőnek, akinek a vallási háttere – ha van neki egyáltalán valamilyen is – rejtély volt a számára. Annyira nem ismerte Líviát és a nagybátyját, hogy tőle akár Cybelének, az anyaistennőnek a követői is lehetnek. Tudta, hogy a Birodalom keleti részében erősen él ez a kultusz.

– Gregory vallásos ember – közölte Lívia. – De nem Róma vagy Ázsia hagyományos isteneit imádja. Gregory egy úgynevezett keresztény, ha ez mond magának valamit. – Egy pillanatig habozott csak, mielőtt kibukott belőle a beismerés: – És én is az vagyok.

Jákob egyszerűen képtelen volt visszatartani a nevetést. Megcsóválta a fejét, nevetett, és nem is bírta abbahagyni. Lívia rémülten nézett rá. Jákob ezért megpróbálta összeszedni magát, hogy biztosíthassa a lányt arról, hogy magán nevet, nem pedig rajta. Lívia biztosan azt gondolja most róla, hogy valamiféle dühöngő örült lehet.

De hogyan is tudná neki elmagyarázni a helyzet iróniáját? Maga mögött hagyta azokat, akik a szellemiekre hivatkozva arra próbálták meg rábeszélni, hogy Damiant tegye le Isten kezébe, és több száz kilométert utazott csak azért, hogy egy keresztény próféta házába kerülve alig kétórányi ismeretség után ugyanezt az üzenetet hallgathassa meg annak a szájából.

.oOo.

– Antony! – Rebeka felnézett az ebédlő lejtős díványáról, amin Galennel ült. Még hány meglepetést tartogat ez az este a számára? Először Galen bukkan fel váratlanul, majd pedig Antony.

Némi büntudattal az arcán gyorsan felállt, bár semmi oka nem volt arra, hogy szégyenkezzen. De arra viszont volt elég oka, hogy kényelmetlenül érezze magát attól, ahogyan a két férfi egymásra meredt. Galen csalódottnak látszott, hogy megzavarták, Antony pedig olyan mogorva volt, mint aki éppen most kapott valami nagyon rossz hírt. Rebeka remélte, hogy a hír nem Helenával kapcsolatos.

– Minden rendben van? – kérdezte Antonytól.

Antony nem bámulta tovább Galent, hanem Rebeka felé fordította a figyelmét. – Igen – válaszolta a lánynak. – Nem tudtam, hogy vendége lesz ma este. Reméltem, hogy megbeszélhetünk egymással valamit.

Rebeka örült, hogy akadt valami kifogása, amivel kibújhat az újabb beszélgetés alól Antonyval. Mára már semmiképpen nem akarta, hogy újra meg kelljen beszélnie vele ugyanazt a dolgot. – Talán máskor jobb lenne – javasolta.

Antony úgy nézett ki, mint aki nem hallja, amit mond neki. Odament Galenhez és megszólította. – Azt hiszem, mi még nem találkoztunk.

Rebeka – idegesen attól, hogy nem tartotta be a társadalmi formákat – sietett bemutatni a két férfit egymásnak. Galen felállt, hogy kezet rázzon Antonyval, Rebeka pedig nézte, ahogy a két férfi igyekszik felmérni egymást.

Egy pillanatig nem tudta, hogy mit is csináljon, vagy mit mondjon. Végül Galen szólalt meg először: – Nekem már egyébként is mennem kell. Holnap korán kell kelnem, hogy befejezzem az egyik ügyfelem megrendelését.

Antony halványan elmosolyodott, mint aki megnyert egy kisebb csatát. Rebeka viszont megpróbálta elfojtani magában a férfi hirtelen megjelenése miatt érzett ingerültségét, és a rossz előérzetét Antony látogatásának okával kapcsolatban. Ő már korábban elmondta a

férfinak, ami mondanivalója volt a számára. Mi megbeszélőnivalójuk lehetne még egymással?
– Mindjárt visszajövök, csak kikísérem Galent. Kérem, várjon meg itt! – mondta Antonynak.

– Megvárom – válaszolta a férfi.

Rebeka az átriumon keresztül a bejáratig kísérte Galent. Azt kívánta, hogy bárcsak letörölhetné a férfi arcáról a boldogtalanság érzését. Rebeka nemet mondott, amikor Galen megpróbált kibékülni vele. Tudta, hogy ezzel elszomorította, és Antony megjelenése csak még jobban elrontotta a dolgot. De ráhagyja Galenre, hogy saját maga jöjjön tisztába az érzéseivel, és nem próbálja meg beszédre buzdítani. Most nem ennek van itt az ideje. Sőt, erre már soha többé nem lesz alkalmas az idő – döbbsen rá egy kis sajnálkozással vegyes megkönnyebbüléssel.

De amikor odaértek az ajtóhoz, Rebeka meglepetésére Galen úgy döntött, hogy csak kimondja, amit érez, és ezt a rá olyannyira nem jellemző dühvel tette meg. – Néhány perccel ezelőtt azt mondtad nekem – kezdte a férfi –, hogy úgy döntöttél, hogy sohasem fogsz férjhez menni. – Egy sötét hajfürt megint a homlokába hullott, de ezúttal nem söpörte szórakozottan hátra. Helyette a mellkasa előtt összekulcsolt karra állt ott. A hangja és a nézése is vádló volt.
– Komolyan gondolod, amit mondtál?

– Igen – felelte Rebeka, azon tűnődve, hogy Galen ugyan hová akar ezzel kilyukadni. – Komolyan gondolom.

– Régebben sohasem hazudtál, Rebeka. Nem is áll jól neked.

Rebeka úgy elképedt, hogy egy pillanatig meg sem tudott szólalni. Amikor pedig mégis képes volt már beszélni, fel volt háborodva. – Én nem vagyok hazudós! Hogy is juthat ilyesmi az eszedbe!

– Csak azért mondtam, mert láttam, hogy nézett rád az az Antony, és azt is láttam, hogy milyen hatással volt rád.

Rebeka elpirult. Amikor rádöbbsen erre, csak még mérgesebb lett, amitől viszont még jobban kipirult az arca.

Nem válaszolt Galennek, ezért a férfi folytatta a beszédet. – Ti ketten elég gyakran találkoztok egymással, ugye?

– Az édesanyja súlyos beteg – mondta védekezően Rebeka. – Helena velünk lakott a villában egy ideje, így Antony is sokat volt itt.

– Ez minden? Nincsen ennél semmi több?

– Igen. Vagyis nincs ennél több. Ez minden. – Galen hirtelen féltékenysége felbőszítette Rebekát. A jegyességük felbomlott – már egy jó ideje. A férfi tessék-lássék erőfeszítését, amivel ma este megpróbálta helyrehozni kettőjük között a dolgokat, a magány motiválta, nem pedig a szerelem. Rebeka ezt azonnal meglátta rajta, még ha Galen nem is volt tisztában a saját érzéseivel. A férfinak joga van ahhoz, hogy csalódott legyen, hogy fájdalmat érezzen, de ahhoz nincs joga, hogy féltékenykedjen.

– Semmit sem érzel Antony felé?

– Nem – erősködött Rebeka. De ez – végül csak be kellett ismernie magának – így nem volt igaz. Bizony vannak érzései Antony felé. Ahhoz, hogy erre rájőjjön, talán az kellett, hogy Galent és Antonyt együtt lássa. De nem voltak olyan erősek az érzései, hogy azokat ki is mutassa, ezért egyáltalán nem számított, hogy Galennek most nem mondott egészen igazat.

– Azt hiszem, most már menned kellene, Galen.

A férfi kilépett az ajtón, majd visszafordult. – Ha valaha is meggondolod magad azzal kapcsolatban, hogy nem akarsz férjhez menni...

– Galen, kérlek!

– Jól van, megyek már! – Rebeka felé nyúlt, és egy szomorú, érzelmes mozdulattal megsimogatta a lány arcát. – Viszontlátásra, Rebeka!

Amikor Galen elment, Rebeka bereteszte az ajtót, és belülről nekitámaszkodott. Éppen most csukta rá az ajtót – ismét csak – az életének egy fejezetére. Még mindig szerette Galent. De ez már nem ugyanaz a szeretet volt, mint amit egykor érzett iránta. Az a szeretet elmúlt, és bár üresség maradt utána az életében, nem akarta megpróbálni újra felizzítani.

– Igen – ismerte el újra magában. – Vannak érzéseim Antony felé. Pont ezért nem akart újabb beszélgetésbe bonyolódni vele. De mivel a férfi ebben a pillanatban is ott vár rá az ebédlőben, ez a beszélgetés most valószínűleg elkerülhetetlen.

Rebeka felvértette magát a várható nézeteltérésre, és visszament az ebédlőbe. Antony közben töltött magának egy pohár bort, ami úgy tűnik, semmit sem javított a hangulatán.

– Már kezdtem azt hinni, hogy elment a vőlegényével.

– Galen nem a vőlegényem.

– Tényleg?

– Már nem az.

Antony egy pillanatig a kezében tartott ezüst boroskupa mintázatát nézegette, majd letette az asztalra, és leült az egyik díványra. – Beszélgessünk, Rebeka! Üljön le! – A díványra mutatott maga mellett. – Kérem! – tette hozzá, amikor látta, hogy Rebeka habozik.

Rebeka azt gondolta, hogy valahogy veszélyes dolog olyan közelségben lenni a férfihoz, de azért leült mellé.

– Ideje, hogy teljesen őszintén beszéljünk egymással – folytatta Antony. – Maga is, és én is. A délután folyamán előadta nekem, hogy soha nem fog férjhez menni. Erre idejövök ma este, és magát és a korábbi – gondosan hangsúlyozta a szót – vőlegényét intim helyzetben találok egymással.

– Erről szó sem volt.

– Meglehetősen annak látszott. – Rebeka nem válaszolt, ezért Antony végül feltette a kérdést, amin gondolkodott: – Még mindig szerelmes Galenbe?

– Nem – válaszolta Rebeka. Képes volt belenézni Antony szemébe, amikor megadta a kérdésre a feleletet, mert valóban az igazságot mondta. – Régebben nagyon szerettem őt, de ez már a múlté.

– De Galen még mindig szereti magát.

Rebeka rábólintott, hogy ez így igaz: – Ő azt gondolja, hogy szeret engem. De valójában annak az ideájába szerelmes, hogy szerelmes belém. Ő egy olyan nőbe szerelmes, aki már nem létezik. – Ez így egy kicsit furcsán hangzik – gondolta. De nem találta kényelmetlennek, hogy Antonynak Galenről beszél. Valakivel beszélnie kell erről a dologról, és Antony jól tudott hallgatni, még így is, hogy haragudott rá.

– De még mindig feleségül akarja venni magát.

– Ezt állította. De neki is ugyanazt mondtam el, amit magának. Hogy én...

– Tudom – vágott közbe Antony. – Ezt mondta neki: „Én sohasem fogok férjhez menni.” – Antony ekkor rámosolygott. Bár a férfi szavai és a mosolya is iróniával volt fűszerezve, Rebeka önkéntelenül is visszamosolygott rá.

– Maga tényleg hisz ebben, Rebeka? A maga Istene tényleg megtagadná magától a házasság örömeit? Vagy ezt csak kifogásként használja, hogy ne kelljen foglalkoznia az életének egy olyan területével, amely ugyanúgy tartogathat magának boldogságot, mint nehézségeket?

Rebeka nem tudta, hogy erre mit feleljen, ezért a kezét nézegette. Antony pont azokat a kérdéseket tette fel neki, amelyeket korábban már ő is feltett magának.

Antony hagyta, hogy egy kicsit csendben maradjon, majd a kezéért nyúlt, és megfogta. – Nézzen rám, Rebeka! Mondani szeretnék magának valamit.

Rebeka nem akarta megtenni, amit a férfi mondott neki. De Antony gyengéd hangja olyan volt, mint valami mágnes. A vonakodása ellenére is felemelte a fejét. Amikor a nézésük összetalálkozott, akkor pedig már nem is volt képes másfelé nézni. És amit a férfi szemeiben látott, az ugyanolyan felkavaró volt, mint a szavai, amiket ezután mondott.

– Rebeka, én sohasem titkoltam el, hogy mit érzek maga felé. Nem beszéltem róla nyíltan, de nem is titkoltam el, hogy attól a perctől kezdve vonzódok magához, amikor először találkoztunk. És én azt hiszem – sőt tudom –, hogy maga sem közömbös felém, akár bevallja ezt magának, akár nem.

Rebeka nem ismerte be az érzéseit, de nem is tagadta le őket. Antony így folytatta a mondandóját. – Ezért fájt annyira, amikor kiderült, hogy azt gondolja: nem vagyok elég jó ahhoz, hogy feleségül vegyem. Rebeka, tényleg annyit számít magának, hogy én nem vagyok gazdag? Van egy jól menő ügyvédi irodám, ami sokat jövedelmez. El tudnám tartani magát, és...

– Mi derült ki magának? – A férfi szavai végre áthatoltak Rebeka érzelmeinek a ködén. – Azt hiszi, hogy én azt gondolom, hogy azért nem elég jó nekem, mert nem gazdag?

Antony furcsán nézett rá. – Hát nem ezt mondta az édesanyámnak?

– Én nem ezt mondtam. – Rebeka felállt és távolabb húzódott a férfitől. Elszomorodott, amikor eszébe jutott a nézeteltérése Helenával. És elszomorította az ok is, amiért nem mehet férjhez Antonyhoz, bárhogya is érez iránta: Antony nem keresztény. Helena ezt mondta, amikor Rebeka közölte vele a döntését: „Neked kell megmondani a fiának, hogy nem elég jó a számodra.” De Rebeka nem arra gondolt, amiről most Antony beszél. Nem a pénz volt a probléma, hanem a hit.

Antony is felállt, és odament Rebeka mögé. A lány nem fordult meg, amikor a férfi a vállára tette a kezét, de nem is húzódott el tőle. Antony közel hajolt hozzá, és halkán megkérdezte: – Akkor mi a baj? Rebeka, én olyan nagyon szeretem. Ez nem elég magának?

Rebeka egy kicsit összerázkódott, és alig akarta elhinni, amit hallott. Antony szereti őt. Eddig a percig nem is tudta, hogy mennyire akarta ezt hallani a férfi szájából – hogy mennyire szüksége volt arra, hogy ezt hallja. A szavak annyira jól hangzottak, hogy alig tudta megállni, hogy ne kérje meg Antonyt arra, hogy ismétlje meg őket.

Antony átkarolta, és közelebb húzta magához. – Rebeka, kérem, legyen a feleségem! – suttogta. – Legyen a feleségem!

Rebeka behunyta a szemét, és belesimult a férfi karjaiba. Olyan... jó érzés volt. De nem helyes dolog... ugye? A szíve kalapált, az érzelmei és az akarata pedig nagy csatát vívtak egymással.

Végül kibontakozott Antony öleléséből. – Antony, nem lehet. – Nagyot nyelt, mielőtt ki tudta volna mondani a szavakat. – Sajnálom, de nem mehetek feleségül magához.

– Miért nem?

Nem tudta elviselni a férfi nézését. Ez olyan kegyetlen, olyan igazságtalan. Saját maga felé, és Antony felé is. Miért kell ennek így lennie? De így kell lennie, még akkor is, ha szereti a férfit, és a férfi is szereti őt. Most már tisztában volt vele: szerelmes Antonyba. De nem élhet felemás igában, és Antonyval a házasság felemás iga lenne.

Vett egy mély levegőt. – Azért, mert maga nem keresztény – közölte vele. – Ezért – annak ellenére, hogy én... nem vagyok közömbös maga iránt – nem mehetek feleségül magához. Kérem, ne kérje meg még egyszer a kezemet, Antony!

A férfi ilyen hosszan még sohasem nézett rá. Láta, ahogy a különböző érzelmek széles palettája átfut Antony arcán. Vágyakozás, fájdalom, elutasítottság és düh. Végül azt mondta: – Rendben van, nem fogom még egyszer megkérni.

Amikor Antony megfordult és elment, Rebeka a tenyerébe temette az arcát. – Jó döntést hozott – emlékeztette magát –, ahogy a könnyek elkezdtek potyogni a szeméből. De Isten akaratának a követésétől nem örömmel kellene-e betöltenie a szívét?

Efézus, Kr. u. 97 januárjában

Az új év első vasárnapján Rebeka egy párnán ült az ebédlőben, miközben János a villában összegyűlt keresztényekhez szólt. Túl hideg volt ahhoz, hogy a kertben gyűljenek össze, ezért átrendezték az ebédlőt, hogy beférjenek a hívők. Elterjedt a városban a hír, hogy az apostol visszatért Efézusba, így az istentisztelet látogatottsága nagy volt, a hideg idő és a kora reggeli időpont ellenére is, pedig még a munkaidő kezdete előtt jöttek össze.

– Az ázsiai testvérgyülekezetek üdvözlét hozom nektek – mondta János. – Az ottani testvérek örömmel hallgatták az Úr szavát, amit Patmosz szigetén szólt hozzám. – János Rebeka felé intett. – És hála a hűséges íródeákom szolgálatainak, minden gyülekezet kaphatott egy a teljes Jelenéseket tartalmazó tekercset.

Rebeka örült, hogy János elismerően szólt a szolgálatáról, annak viszont nem, hogy az apostol lényegesen gyengébbnek tűnt a hat hétig tartó utazás után. Sokkal görnyedtebbnek látszott, mint korábban, és remegtek a tagjai. A hangja sem volt olyan erős, és volt olyan, hogy a szótag közepén hagyta cserben az apostolt. Rebeka észrevette, hogy ezt úgy próbálja meg kompenzálni, hogy hangosabban beszél a szokásosnál.

– Minden gyülekezet megcsenvedte az elmúlt időszak üldözését, de egyik sem olyan súlyosan, mint az efézusi gyülekezet – számolt be János. – Sorra vette a gyülekezetek pásztorait – kezdve Polycarppal –, és mindegyiknél mondott egy pár szót a küzdelmeikről és a megtapasztalt győzelmekről. – Isten országa terjeszkedik a mi hányattatásainkon keresztül, és én ezért Jézus Krisztusnak adok hálát, és Őt dicsőítem. A feltámadott Urunkat, akivel Galilea tengerpartjain sétáltam, és akit már közel hetven évtizede szívesen és nagy örömmel szolgállok.

Bár gyenge volt a hangja, János még mindig apostoli erővel szólt. Elkezdte leírni a pásztor feladatait. – A pásztor az, aki a Nagy Pásztor képviselőjeként áll ki az Úr nyája elé. – Előrehívta Theodrust. Theodorus már régóta előjáróként szolgált a gyülekezetben. Alacsony férfi volt, de ahhoz képest még mindig elég izmos, hogy már közel járt a negyvenhez. Inkább atlétának lehetett nézni, mint tudósnak. De ő ez is volt, meg az is. Mielőtt keresztény lett, díjakat nyert bokszolásban és latin költészetben is, amikor Domitianus – még az uralkodása kezdetén – bevezette a Birodalomban a görög stílusú játékokat. A római népet viszont az új Colosseumban megrendezett kocsiversenyek és gladiátorviadalkok sokkal inkább lenyűgözték. Az uralkodó lényegesen komolyabb jellegű atlétikai és kulturális eseményekből álló görög stílusú játékok népszerűségben nem voltak képesek versenyezni az aréna véres sporteseményeivel.

Ahogy Theodorus odament János mellé, Rebeka körbejártatta a szemét az ebédlőben összegyűlt embereken. Láta, hogy Agatha elpirul, amikor Quintus feléje néz. A férfi elmosolyodott, majd elfordította a tekintetét Agatháról.

– Galen nincs itt ezen a reggelen – észlelte Rebeka. Önkéntelenül is megkönnyebbülést érzett emiatt. Sajnálta Galent, amikor visszautasította a férfi ajánlatát, hogy béküljenek ki. De az azt követő vasárnap Galen valami olyasmit tett, amivel nagyon felmérgesítette Rebekát. A dicséret alatt egy szenvedélyes üzenetet osztott meg a többiekkel nyelveken szólva. Rebeka kényelmetlenül feszengett, mialatt a férfi nyelveken szólt. Úgy érezte, hogy valami nincsen egészen rendben a dologgal kapcsolatban. A férfi közvetlenül utána meg is magyarázta az üzenetet, ami tele volt intéssel, hogy „elkerülhessék a gonosznak még a látszatát is”. Tovább

beszélt arról, hogy az igaznak nem szabad közösségben lennie a gonoszokkal, és hogy a hívőknek nem szabad belemenniük felemás igába hitetlenekkel. Minden, amit mondott, igaz volt, és nagyon szellemi kijelentésnek hangzott, de Rebeka tisztában volt vele, hogy Galen személyesen neki szóló figyelmeztetésnek szánta a nyilvánosan elmondott üzenetet.

Az istentiszteletet vezető Theodorus is nyilvánvalóan megérezhette, hogy valami nem volt rendben az üzenettel, mert Rebeka látta, hogy az összejövetel végén szigorúan beszélt Galenhez, a férfi pedig azóta egy szót sem ejtett ki nyilvánosan a többi keresztény jelenlétében.

Rebeka a figyelmét újra János és az előjárók felé fordította, akik szintén előrejöttek, és Jánossal együtt Theodorusra helyezték a kezeiket. János megkente Theodorust olajjal, és imában felkente őt a gyülekezet új pásztorának. Miután az apostolt az Ördög-szigetre száműzték, az előjárók felváltva látták el a pásztori teendőket. János most Theodorust nevezte ki állandóra ebbe a tisztségbe.

Amikor az apostol elbocsátotta a gyülekezetet, az ajtóhoz állt, és egyenként üdvözölte a távozó hívőket. Marcellus aggódva állt mellette, és próbálta rábírní Jánost, hogy üljön le. De az apostol szárnyakat kapott attól, ha Isten emberei között lehetett, és senkit sem utasított el, aki csak beszélni kívánt vele.

Végül, amikor már mindenki távozott, Rebeka és Marcellus segített Jánosnak átmenni a könyvtárba. Péter köhögött, és nagyon rosszul érezte magát, ezért elnézést kért, és bement a szobájába, hogy ebéd előtt még lepihenjen. Rebeka hozott egy takarót az apostolnak, aki kinyújtózkodott az egyik hosszú kanapén, és alváshoz készülődött.

Rebeka azt várta, hogy János azonnal el fog aludni, mert nagyon kimerültnek tűnt. De az apostol ehelyett megszólalt: – Ez a nap csalódást hozott nekem és a gyülekezetnek.

– Miért? – kérdezte tőle Rebeka. – Azt feltételezném, hogy örülsz, hogy a gyülekezet erőskezü vezetéssel lett megáldva. Theodorus jó ember, és nagyon szilárdan áll a hitben.

– Hát igen – jegyezte meg János. – Theodorus erős felépítésű férfi, és helyesen gondolkodik a dolgokról. Egészséges, amit tanít, és az emberek meg lesznek vele elégedve. – Az egyik csontos könyökére támaszkodva felemelkedett az ágyról, és Rebekára nézett. – De azt reméltem, hogy egy napon majd a bátyádat kenhetem fel ennek a gyülekezetnek a pásztorául. De ehelyett... – János egy pillanatra elhallgatott, mert a hangja cserbenhagyta, majd folytatta. – Jákob nem engedelmeskedett Isten hívásának, és egy hiábavaló útnak vágott neki. Most pedig még azt sem tudhatom, hogy élek-e még addig, hogy újra láthassam. Az a fiú keserű csalódást okozott nekem.

János visszafeküdt a kanapéra, és amint lehunyta a szemeit, már el is aludt. Rebeka és Marcellus halkán beszélgettek, amíg a csalódott prédikátor szundított.

– János nincsen jól – jegyezte meg Marcellus Rebekának.

– Észrevettem rajta a remegést – mondta a lány.

– És a látása sem egészen tiszta. Ha közelebbről megnézed, láthatod, hogy elhomályosodott a szeme.

– Akkor ez a magyarázat a ma reggeli viselkedésére. Azt gondoltam, hogy valamiért nem ismeri fel a testvéreket. Általában úgy köszönti a gyülekezet tagjait, hogy „kedves testvérem”, vagy „kedves testvérnő”, ha nem jut eszébe valakinek a neve azonnal. Ma reggel viszont állandóan csak ezt ismételgette: „Örülök, hogy látlak, Isten kedves gyermeke.”

Marcellus elmosolyodott. – János olyan jól leplezi a testi erőtlenségeit, hogy csak kevés ember veszi észre azt, hogy milyen gyenge is valójában.

– Bárcsak rá tudnám beszélni, hogy beköltözzön hozzánk a villába! Nagyon aggódom miatta – mondta Rebeka.

– Szüksége van arra a függetlenségre, hogy a saját házában lakhasson. De nem kell, hogy egyedül legyen. Megszerveztem, hogy valaki mindig legyen mellette...

– Tehát, most, hogy segítettél Jánosnak kikézbésíteni a leveleket a gyülekezeteknek, itt fogsz hagyni bennünket? – Rebeka tisztában volt azzal, hogy Marcellus a kezdetektől fogva nem akart hosszú ideig Efézusban tartózkodni. Csak ideiglenesen maradt itt a városban, amíg a hosszúra nyúlt katonai szolgálat után újra hozzászokott a civil élethez. És az apostolnak is segíteni akart, aki az Úrhoz vezette őt.

– Szándékomban állt – válaszolta Marcellus. – De most nem tudom biztosan, hogy Isten mit is akar tőlem. Nagyon szeretnék elutazni, hogy megtaláljam a lányomat. De folyton az jár a fejemben, hogy talán mégis az lenne a dolgom, hogy itt maradjak Jánossal. Az apostol szelleme még erős, de a teste egyre gyengébb. Lehet, hogy még sok évig fog élni, de az is lehet, hogy néhány hónap múlva elmegy az Úrhoz. Vagy talán néhány hét múlva.

A gondolattól, hogy János meghalhat, Rebeka elkomorodott. És attól is, hogy Marcellus esetleg elutazik a városból. János mindig része volt az életének, és majdnem egy éven keresztül kizárólag csak az apostol és az egészségügyi tiszt volt az a két ember, akivel találkozhatott. Nagyon fog neki hiányozni Marcellus, ha elmegy innen. Önző módon azt kívánta, hogy bárcsak itt maradna. Hosszú csönd után megkérdezte: – Azt tudod, hogy hol találod meg a lányodat?

– Amikor megszületett, a Birodalomnak szinte a legkeletibb részén állomásoztam. A feleségem családja odavalósi, ezért ott kezdeném el a keresést. Még ha a feleségem és a lányom már nem is élnek ott, biztosan találok olyan rokont, aki tud felvilágosítást nyújtani róluk.

Marcellus néhány percig a lányáról beszélt, majd hozzátette: – Van még rá néhány hetem, hogy eldöntsem, mit is tegyek. Keleten kemény telek járnak, ezért addig nem lehet utazni, amíg fel nem melegszik az idő. Majd meglátom, hogy János milyen állapotban lesz, mire kitavaszodik az idő.

Ezután a szót Rebekára terelte. A lánynak nem állt ugyan szándékában beszélni a dolgairól, de azon kapta magát, hogy mégis elmeséli Marcellusnak Galen kibékülési kísérletét, meg azt, hogy Antony megkérte a kezét, és hogy ez a két esemény ugyanazon az estén történt. Az orvos nagy érdeklődéssel hallgatta. Időnként mondott közben egy-egy megnyugtató szót, ahogy Rebeka beszámolt neki a történetekről. – Olyan, mintha az apámnak beszélnek – gondolta Rebeka. Megkönnyebbült, hogy valakinek kiönthette a szívét.

– Annyira szeretnék helyesen cselekedni – mondta. – De ez olyan nehéz! Antony jó ember, még ha nem is hívő. Időnként azon gondolkozom, hogy tényleg annyira rossz lenne-e, ha feleségül mennék hozzá? Az édesanyja jó keresztény...

Marcellus a kezéért nyúlt, és atyai mozdulattal megszorította. – Rebeka, én nem tudom megmondani neked, hogy mit kellene tenned...

– Én meg tudom. – A kanapéről jövő hang meglepően erős volt. János morgolódott, ahogy megpróbált felülni. A fekvőhelynek nem volt karfája, amiben megkapaszkodhatott volna, ezért Marcellus gyorsan odaugrott, hogy segítsen neki.

– Azt gondoltuk, hogy alszol – szólt hozzá Rebeka.

– Aludtam is – felelte az apostol erőtlenül mosolyogva, amikor sikerült felülnie. – De nem szoktam mélyen aludni. A Szent Szellem pedig úgy tűnik, hogy mindig felébreszt, amikor valami fontosat meg kell hallanom.

– János szemei tényleg homályosak – észlelte Rebeka. De az apostolban még mindig az előrehaladott korát messzemenően meghazudtoló mértékben megtalálható az életerő. – Szóval, mit kellene tennem? – tette fel neki a kérdést.

János habozás nélkül válaszolt. – Legyél hűséges Istenhez! Ő tartogat a számodra valakit – egy istenfélő férfit. De türelmesnek kell lenned, és hagyd, hogy Isten cselekedjen az életedben!

Rebeka az apostol szavait forgatta magában, miközben János már Marcellushoz fordult, hogy neki is mondjon valamit. El akarta hinni, hogy az apostol szavai igazak, hogy Isten tényleg tartogat valakit kizárólag neki. Az adott pillanatban viszont nem tudott felülemelkedni azon a gondolaton, hogy ő maga azt szeretné, ha az a valaki Antony lenne, és tartott tőle, hogy Istennek másfajta tervei vannak az életére nézve. Vajon milyen hosszú ideig kell türelmesnek lennie?

– Isten különleges dolgokat tartogat a számodra is – közölte János Marcellusszal. – Meg fogja jutalmazni a szolgálatodat az Ő legöregebb szolgája felé – vagyis felém –, és vissza fogja adni a lányodat. A lányod fog eljönni hozzád.

János olyan hangsúlyozottan jelentette ezt ki, hogy Rebeka azon gondolkodott, hogy az apostol most prófétált-e. Remélte, hogy igen. Mert akkor Marcellusnak nem kellene itt hagynia sem őt, sem Jánost. És ennek ő mérhetetlenül örülne.

Még ha a kijelentés profétikus volt is, János a szellemi dolgoktól hamar visszatért a fizikai valósághoz. – A szakácsnőnek már biztosan akadt elég ideje arra, hogy elkészítse az ebédet. Miért nem megy el valamelyikőtök, hogy kipuhatolja, hogy mikor eszünk? – kérdezte panaszosan.

Rebeka magába fojtotta a nevetést és felállt. – Megnézem, hogy mi lehet a késlekedés oka – ígérte meg. – Persze késlekedésről szó sem volt. Még alig múlt el tíz óra. De János mindig éhes, amikor felébred a szunyókálás után. Megy, és gondoskodik arról, hogy az apostol kapjon valamit enni.

Ahogy kifelé ment a könyvtárból, hallotta, hogy János maga elé motyog: – Ez a leggazdagabb háztartás a városban, de egy öregember akár éhen is halhat náluk!

Lívia abbahagyta a vékony rézlemez kalapálását, és Jákobra meredt. – Már megint azt csinálsz!

– Mit? – Jákob rémülten lépett hátra.

– Elállod előlem a fényt. – A lány a füle mögé igazította a haját, és újra a munkapad fölé hajolt, ami úgy volt beállítva, hogy a tufába vajt ablakon beáramló reggeli fény megvilágítsa.

– Sajnálom – mondta neki Jákob, és arrébb ment. – Csak belefeledkeztem abba, hogy néztem, ahogyan dolgozol.

Az elmúlt hat hét során az idegen, akit a nagybátyja befogadott a házba, minden reggel bejött a műhelyébe. Líviának legtöbbször nem volt ellenére a dolog, amíg a férfi csendben volt, és nem volt útban. Néha még valami munkával is megbízta. Tegnap például Jákob mázdarabokat tört össze finom porrá a mozsárban, amíg ő vékony fémlapokat mártogatott bele a savas-vizes fürdőbe. Amikor a lapok megszáradtak, már alkalmasak is voltak arra, hogy felvigye rájuk a színes mázat. A férfi egy félnapos munkát végzett el helyette, amikor porrá törte a kemény mázat.

Ma viszont Jákob jelenléte idegesítette. Nem tudta megfogalmazni, hogy miért, és nem akarta abbahagyni a munkát azért, hogy megfejtse az érzés okát. Egyszerűen csak dolgozni akart. – Menj, és Gregoryt zargasd egy kicsit! – vetette oda neki.

Jákob összekulcsolta a karjait a mellkasa előtt. – Gregory bement a városba – jelentette ki csökönyösen.

– Akkor meg miért nem indulsz el megkeresni azt a gonosz embert, akit üldözöl, és miért nem hagysz engem békén? Tisztában volt vele, hogy ennek az említésével fel fogja bosszantani Jákobot. Már sokszor beszélgettek a férfi „küldetéséről” – ahogy Jákob nevezte a dolgot. Amikor nem a műhelyében őgylgett, Jákob bement Cézáréába, és a katonai helyőrség körül próbált meg megtudni valamit Damianról. Eddig még sikertelenül próbálkozott azzal, hogy bebocsátást nyerjen a tábor területére, mert nem volt semmi megmagyarázható indoka arra, hogy miért is akar bemenni. Damiant sem látta kijönni onnan, bár azt az információt sikerült megerősítenie, hogy a tribunus valóban ott tartózkodik.

Lívia ismer jó néhány embert, akik bejáratosak a helyőrségbe, de ezt nem fogja elárulni Jákobnak. A férfi Gregory próféciaja után sem hagyott fel az ellensége üldözésével. Lívia pedig nem kívánt belekeveredni ebbe az ügybe.

Damian említésétől Jákob jókedve – ahogy Lívia várta is – teljesen elpárolgott. – Jó. Akkor szíves örömet békén hagylak – mondta a férfi. Kihúzta magát, és döngő léptekkel kiment a műhelyből.

Lívia folytatta a rézlemez kalapálását. Közben hallotta ahogy Jákob lemegy a lépcsőn a ház központi részébe. De már képtelen volt koncentrálni, és elpárolgott a munkadarab iránt érzett lelkesedése is. Felsőhajtott, és letette a szerszámaint. Még éppen idejében ért oda az ablakhoz ahhoz, hogy lássa, amint Jákob a létra aljára ér a bejáratnál. Azt a prémszegélyes kabátot és a magas filckalapot viselte, amit ő segített neki beszerezni a piacon Cézáréában.

Jákob hosszú és mérges léptekkel indult el a város felé. Lívia szidta magát, hogy sikerült továbbadnia a maga pocskék hangulatát a férfinak. Jákob nem érdemelte meg ezt a bánásmódot tőle. Hisz nem is csinált semmit, csak önmagát adta. Líviát pedig pont ez idegesítette fel.

Élvezte a férfi társaságát, legalábbis akkor, amikor nem dolgozott. Mivel ritkán lehetett együtt maga korabeliekkel, Jákob barátsága különösen jólesett neki. A férfival könnyedén lehetett beszélgetni, és jó volt ránézni is. Időnként azt kívánta, hogy bárcsak szobrász lenne, mert akkor kőből meg tudná mintázni Jákob makacs állát, és a meleg kifejezést a szemében. De másért is vonzódott a férfihoz. Jákob intelligens, udvarias, és sokat utazott. Eljutott olyan helyekre is, amelyekről Livia csak álmodozott.

Először történt meg az életében, hogy Livia hasonlítani szeretett volna más nőkre. Mindig is elütött az átlagtól, de az esetek többségében ez nem zavarta. Mostanában viszont igen.

Tudta, hogy nem néz ki nagyon nőiesnek. Nem arról van szó, hogy csúnya lenne. A vonásai elég szépek – gondolta magáról. De nemcsak hogy magasabb a legtöbb férfinál, de még pénzt is keres, és eltartja magát, sőt büszke is a függetlenségére. Ez nem túl nőies dolog. Viszont valami olyasmi, amiről nem szeretne lemondani.

Két hónap múlva betölti a huszonnegyedik életévét. Már régen túl van azon a koron, amikor a lányok általában férjhez szoktak menni. Egyetlen komoly házassági ajánlatot kapott eddig. Azt is Gregoryn keresztül, nem közvetlenül. A nagybátyja beszélt neki a négygyermekes özvegyemberről, aki feleségül akarta venni őt. Egy hónap híján tizennyolc éves volt akkor, és igen gyorsan nemet mondott Gregorynak. A szülei addigra már két éve halottak voltak, Gregory pedig aggódott, hogy mi lesz vele a jövőben. Livia viszont nem tudta elképzelni magát négy gyermek anyjaként, és egy olyan férfi feleségeként, akit alig ismert, és aki több mint kétszer annyi idős volt, mint akkor ő. Nem bánta meg a döntését. Azzal együtt sem, hogy közben rá kellett jönnie, talán az volt az egyetlen házassági ajánlat, amit életében kapott és kapni fog.

Livia újra felsóhajtott, majd visszament a munkapadjához. Nem engedhette meg magának, hogy ne használja ki a napfényes időszakot. Ő különbözik másoktól. Ez minden. Ugyan mi vitte rá, hogy azt remélje, hogy Jákob vonzónak fogja találni? És különben is, még ha valamilyen csoda folytán így is lenne, Jákob nem fog sokáig itt maradni. Szörnyen nyughatatlan fajta, ezért ha megjön a tavasz, biztosan vissza fog menni Efézusba. Vagy ha nem, akkor – amilyen bolond – megöleti magát, miközben Damiant próbálja meg elkapni.

Gregory egyszer vagy kétszer megpróbált már beszélni a férfival erről a dologról, amióta velük lakott. De Jákobot nem lehetett eltántorítani attól a céltól, hogy bosszút akarjon állni. – Nem lehet megváltoztatni valakinek a gondolkodását – mondta Gregory Líviának. – Hagyd békén, és imádkozz érte, hogy Isten formálja át a szívét!

Livia imádkozott is, de nem tudta nem felemlegetni a dolgot. De amikor Jákobbal a „küldetéséről” beszélt, olyan volt, mintha a falnak beszélne. Ezért fokozatosan eljutottak odáig, hogy ezt a dolgot nem hozzák fel egymás előtt. Ehelyett sok más került szóba közöttük. Például a családjuk. Livia át tudta érezni Jákob veszteségét. Neki is mindkét szülője meghalt egy járvány során, ami a környék lakosságának egynegyedét elpusztította. Gregory – aki az édesanyja bátyja – is elveszítette a feleségét, és a két gyermekét a járványban. Líviának mindegyikük nagyon hiányzott. Az unokatestvére, Marcia, csak két évvel volt fiatalabb nála, és ő volt a legjobb barátnője. Milyen jó is volna, ha lenne most is egy olyan bizalmasa, mint Marcia volt! Az unokatestvére biztosan tudná, hogy Livia mivel vonhatná magára Jákob figyelmét.

Gregory mostanában egyszer azt mondta, hogy Istennek bizonyára valami célja volt azzal, hogy Jákobot a házukba vezette. Livia hitt is ebben. Azt gondolta, hogy a cél valószínűleg az lehet, hogy lebeszéljék Jákobot a bosszúról. Azt nem is merte remélni, hogy Isten céljai között az is szerepelhet, hogy a férfi és öközötte valami személyesebb kapcsolat alakuljon ki. Vagy talán mégis?

.oOo.

Rebeka mosolyogva nézte, hogy Quintus gügyög, és különböző mókás képeket vág a két kisbabának. Már elfelejtette, hogy Quintus tud ilyen könnyeden és természetesen is viselkedni. Örült, hogy megkérte Agathát, hogy kísérje el ma őt a raktárhoz. Viktort és Aurorát is magukkal hozták, és persze ott volt az elmaradhatatlan testőr is a kíséretükben. Két hónapnyi folyamatos felügyelet után Rebeka már kezdte megszokni a testőr jelenlétét.

– Nem is tudtam, hogy ennyire szereted a kisbabákat, Quintus. – Rebeka nem tudta megállni, hogy ne tréfálkozzon egy kicsit a férfival.

– Akkor rövid az emlékezeted – felelte erre Quintus.

– Tényleg? – Rebeka felnézett a szövettekercsről, amit Agathával együtt hajtogatott szét és vizsgált meg. Az anyag nagy része tönkrement, de a még használható gyapjúsövetet kivágják a tekercsből, és tunikákat meg köpenyeket varrnak belőle a gyülekezet számos tagjának, akiknek nincs megfelelő téli ruházatuk.

– Amikor még kicsi voltál, az édesapád többször lehozott a kikötőbe. Amint megláttál engem, kinyújtottad felém a karjaidat, és azt mondtad: – Lovagolni, Quintus, lovagolni!

– És akkor te felültettél engem a hátadra, és fel-le szaladgáltál velem a rakparton?

– Ahogy így visszaemlékszem rá, nemigen hagytad, hogy megálljak. Amikor lelassítottam, azzal fenyegetőztél, hogy megmondod édesapádnak, hogy nem végzem el megfelelően a munkámat.

A felidézett emlékképtől Rebeka elnevette magát. – Biztos azt gondolhattam akkoriban, hogy te vagy az én saját, csak az én használatomra tartott pónim.

– Quintus kiszabadította az egyik hosszú ujját Viktor pufók kis öklének a szorításából. – Szerintem ez a baba is ezt fogja gondolni néhány év múlva. Csak az lesz a különbség, hogy akkor már nem leszek képes olyan gyorsan fel-alá szaladgálni a rakparton. – Felállt és tartotta a hosszú farudat, amíg a két nő letekerte róla a maradék szövetet.

– Bárcsak tízszer ennyi gyapjúanyagunk lenne! – sóhajtott fel Rebeka.

Agatha sietett megvigasztalni. – Biztos vagyok benne, hogy ennyi is bőségesen elég lesz a szükségletek kielégítésére. És mennyire hálásak lesznek érte az emberek!

Quintus egy pillanatra elfordította a tekintetét Agatháról. – Ha lenne több anyag, mire használnád? – kérdezte meg Rebekától.

A lány válasza határozottan és gondolkodás nélkül érkezett. – Takarókat készítenék belőle, és elküldeném őket az Ördög-szigetre. – Lehunyta a szemét, ahogy hirtelen rátört egy emlékkép. Halkan megmagyarázta a dolgot. – Olyan hideg van ilyenkor télen a barlangokban. Mindig csak fáztam. Ez olyasvalami, amit sohasem fogok elfelejteni.

Quintus egy kicsit elgondolkodott. – Talán kaphatunk engedélyt arra, hogy tavasszal egy hajót küldhessünk Patmosz szigetére. Mármint, ha lesz mit elküldenünk rajta.

– Majd én összeszedem a dolgokat – fogadta meg Rebeka. Szilárdan elhatározta magában, hogy nem fog szerénykedni, hanem határozottan fel fogja tární a szükségeket, amikor adományokat gyűjt. Elmesélte Agathának, hogyan szerzett engedélyt Quintus és Péter tavaly tavasszal a katonai parancsnokságtól arra, hogy egy hajórakomány használt ruhát és élelmiszert küldjenek az Ördög-sziget foglyainak.

– El sem tudod képzelni, hogy milyen érzés volt, amikor Marcellus egyszer csak megjelent a barlangunk előtt, és hozott nekünk ruhákat és még néhány takarót. Addig hordtam azt az

egyetlen tunikát, amim volt, amíg szinte lerohadt rólam. Nem egyszerűen csak elvékonyodott, hanem már szinte hordhatatlanná vált. Jánossal is ugyanez volt a helyzet. Csoda, hogy nem fagytunk halálra.

– A helyzet iróniája pedig az volt – gondolta Rebeka –, hogy Péter Naomi drága ruháit szedte össze, és azt küldte el a szigetre. Megismerte őket. Sőt, akkor is Naomi élénk, pávakék színű tunikája volt rajta, amikor Jákob megérkezett az Ördög-szigetre, hogy hazavigye őket onnan. A bátyja messziről azt is gondolta a ruha miatt, hogy Naomi van ott a szigeten.

Rebeka elmosolyodott, amikor eszébe jutott, hogy össze volt akkor zavarodva Jákob. De nem tartott sokáig a jókedve. Már két hónapja semmit sem tudnak a bátyjáról. Egyrészt aggódott miatta, másrészt viszont dühös volt rá.

Quintus és Agatha szeretettel néztek egymásra, ahogy leterítették az anyagot a raktár padlójára. Rebeka örült neki, hogy úgy tűnik, ők ketten egymás mellett fogják megtalálni a boldogságot. Örült neki, de azért egy kicsit irigykedett is. Próbált nem gondolni Antonyra, de sokkal jobban hiányzott neki a férfi, mint amennyire ezt hajlandó volt beismerni magának. Most már csodálkozott azon, hogy korábban miért is találta terhesnek Antony iránta tanúsított figyelmét. Valószínűleg azért, mert megpróbálta nem bevallani még magának sem, hogy mit is érez a férfi iránt.

Amikor csak eszébe jutott Antony, imádkozott érte. Az ima után viszont rendszerint büntudata volt, mert úgy érezte, hogy önző módon imádkozott. Vajon csak azért könyörög a férfi megtéréséért, mert ha ez megtörténne, akkor már megengedhető lenne, hogy feleségül menjen hozzá? Próbálta meggyőzni magát arról, hogy nem ezért. De tisztában volt vele, hogy nagyrészt tényleg ez az ok rá. Amint rádöbbedt, hogy szerelmes Antonyba, nagy erővel öntötték el az érzések.

Az idő nagy részében Rebeka jól megvolt. Belevetette magát a jótékonyági munkába, és ez a tevékenység kitöltötte a napjait. De éjszakánként – amikor végre elcsendesedett a ház – képtelen volt elaludni. Bármennyire is igyekezett nem gondolni Antonyra, mégis a férfi járt a fejében, és vágyakozott utána.

Tudta, hogy helyesen cselekedett, de azon tűnődött, hogy a fájdalom vajon meg fog-e szűnni valaha is. Úgy gondolta, hogy az idő biztosan meg fogja hozni az enyhülést.

Az utóbbi hat hétben csak egyszer látta Antonyt. Akkor, amikor éppen Helenát látogatta meg. Sokszor elment az asszonyhoz. Ha jobban érezte magát, Helena vágyott a társaságra, és örült, hogy valakivel beszélgethet. A rossz napjain viszont vigasztalásra volt szüksége, nem beszélgetésre. És még masszírozásra is. – Senkinek sincs olyan jó keze, mint neked, Rebeka! – jegyezte meg ilyenkor Helena. – Mindig pont úgy csinálod, ahogyan nekem jólesik.

Az egyik nap Antony hazajött, amikor Rebeka ott volt Helenánál. Ő is és a férfi is zavarban volt, sőt még Helena is. Rebekának elakadt a lélegzete, ahogy felnézett, és meglátta Antonyt az ajtónál állni. A férfi ránézett, és Rebeka egy pillanatra mintha gyengédséget látott volna felvillani a szemében. De utána Antony arca befelhősödött, és Rebeka semmit sem tudott kiolvasni az arckifejezéséből. De abból, ahogy összeszorította a fogát, arra a következtetésre jutott, hogy a férfi nem örül annak, hogy őt ott találja. Kurtán üdvözölte őket, néhány szót váltott az édesanyjával, majd gyorsan kiment a szobából.

Rebeka magában küzdött, hogy ne nézzen rá a férfit. Amikor Antony kiment a szobából, meg is könnyebbült, de valami elhagyatottságérzés is elfogta. Azóta csak egyszer látogatta meg Helenát. Nem akarta megkockáztatni, hogy megint össze kelljen futnia Antonyval. A találkozás túlságosan fájdalmasnak bizonyult. És nagy volt tőle a kísértés, hogy a továbbiakban adja fel az elveihez való ragaszkodást.

Amikor meghallotta, hogy Quintus feláll, és egy látogatót üdvözl, Rebeka lerázta magáról az elveszített szerelemről való elmélkedést, és összeszedte magát, hogy képes legyen barátságosan szólni az érkezőhöz. Megdöbbenve látta, hogy Antony és Priscilla léptek be a raktárba. Csak egy pillantást kellett vetnie a férfi feszült és elkínzott arckifejezésére ahhoz, hogy tudja, Helena állapota rosszabbra fordult.

– Nem tudtam, hogy mit is csináljak – mondta ki a férfi egyszerűen. – Eljönne velünk, Rebeka?

– Természetesen – egyezett bele a lány. Felállt, és elkezdte összeszedni a holmiját.

– Viktor miatt ne aggódj! – szólalt meg Agatha. – Quintus és én majd vigyázunk rá, amíg vissza nem jössz.

Rebeka beleegyezően bólintott, és összehúzta magán a köpenyét. Aggódott Helenáért, és ideges lett attól, hogy együtt kell lennie Antonyval.

– Péter hol van? – kérdezte meg Priscilla.

– Nincs lent a kikötőben. Ma otthon maradt – válaszolta neki Rebeka.

– Péternek is jönnie kell! – erősködött a kislány. – Ha Péter imádkozik anyáért, akkor anya meg fog gyógyulni. Tudom!

Antony közelebb húzta magához Priscillát, és megpróbálta lecsillapítani. – Egész éjszaka ébren voltunk – mondta. A kimerültség látszott a testtartásán, és kihallatszott a rekedtes hangjából is. – Nem hiszem, hogy anya megéri a holnapot...

– Akarod, hogy elmenjek Péterért, és elvigyem őt a házatokba? – kérdezte Quintus.

Antony nemet intett a fejével. – Kocsival jöttünk. Először elmegyünk a villába, és csak utána megyünk haza.

Rebeka már majdnem tiltakozni kezdett. De nem igazán tudta, hogy mit is mondhatna. Nem tudta, hogy Péter el tud-e, és hogy egyáltalán el akar-e jönni majd velük. A bátyja nem érezte jól magát az utóbbi napokban, és a hideg idő amúgy is megnehezítette a számára a közlekedést. Azt sem tudta, hogy vajon mit fog mondani Priscilla kérésére, hogy imádkozzon Helenáért. Péter nem viselte túl jól az ilyen helyzeteket, és Rebeka nagyon nem szerette ilyen kényelmetlenségeknek kitenni a testvérét.

Még ha Péter nem is jön el, Rebeka ismer valakit, aki az orvosi segítségnyújtáson túl még imádkozásra is felkérhető. – Megkereshetnéd Marcellust, és odaküldhetnéd Helena házába! – kérte Quintustól. – Korán reggel eljött a villából, hogy meglátogassa Jánost.

A kocsiban Priscilla Rebeka mellé ült, és megfogta a kezét. Rebeka nem tudta, hogy vajon a kislánynak van-e szüksége vigasztalásra, vagy pedig Priscilla próbálja meg megvigasztalni őt. De annak örült, hogy a kislány ott volt kettejük között villámhárítónak. Eszébe jutott az, amikor utoljára utazott egy kocsiban a férfival. Szmirnából tértek vissza Viktorral együtt a városba. Akkor érezte először úgy, hogy vonzódik Antonyhoz. Azóta pedig már annyi minden történt!

Antony többször is lehunyta a szemét a kociút során. – Nem egyszerűen csak ki van merülve – gondolta Rebeka –, hanem már előre gyászolja az édesanyja elvesztését. De valamiben mégiscsak reménykedhet, hiszen eljött értük, és megkérte őket, hogy imádkozzanak Helenáért. De az is lehet, hogy ezt csak Priscilla kedvéért tette meg, aki – úgy tűnik – ragaszkodik a dologhoz.

Rebeka szerette volna megnyugtatni Antonyt, hogy minden rendben lesz, és hogy Isten tényleg meg fogja gyógyítani Helenát. De vajon meg fogja-e gyógyítani? Ő maga is

imádkozott az asszonyért, ahányszor csak meglátogatta. Más keresztények is imádkoztak érte a gyülekezetből. Olajjal is megkenték őt. Ez alkalommal vajon fog-e valami is másképp történni?

Amikor odaértek a villához, Priscilla már elrohant megkeresni Pétert, mielőtt még ők ketten ki tudtak volna szállni a kocsiból. Mire utolérték a kislányt, Priscilla már a könyvtárban volt, és Pétert győzködté. – Kérlek! El kell jönnöd! Neked kell imádkoznod anyáért, hogy Isten meggyógyítsa őt!

Rebeka elképzelni sem tudta, hogy Priscillának mitől lett ekkora hite Péter imádkozási képességével kapcsolatban. A dolog példa nélküli volt. Mostanában fordult csak elő legelőször, hogy Péter hangosan imádkozott a többi keresztény előtt. Vajon Priscilla feltevése, hogy ha Péter imádkozik az édesanyjáért, akkor meg fog gyógyulni, vajon csak szeszélyes gyermeki elgondolás? Vagy talán valami szellemi látás?

Péter felnézett Rebekára, aki megérezte a tekintetéből a ki nem mondott neheztelést. A szíve mélyéből megszánta a testvérét, de nem szólalt meg. Sem rábeszélni nem fogja megpróbálni a dologra, sem pedig lebeszélni róla. A döntést Péternek kell meghoznia.

– Jól van, elmegyek – mondta végül Péter Priscillának. – Csak előbb magamhoz veszek valamit.

Lassan kiment a könyvtárból a helyiség melletti hálósobába, és a hóna alatt egy kis csomaggal tért vissza. – Készen vagyok. Mehetünk – közölte a többiekkel.

Egy órával később már Helena hálósobájának az ajtaja előtt váraakoztak, amíg Marcellus – aki körülbelül ugyanakkor érkezett, amikor ők – megvizsgálta az asszonyt. Amikor az egészségügyi tiszt végül kinyitotta az ajtót, és intett nekik, hogy bemehetnek, Rebekát megrázta a szomorú arckifejezés az orvos arcán. – Sajnálom – mondta Antonynak. – Semmit sem tudok tenni az édesanyáért.

Antony komoran bólintott. – Köszönöm, hogy eljöttél – mondta neki.

Rebeka próbálta összeszedni magát, amikor meglátta Helenát. Az asszony állapota, ami fokozatosan súlyosbodott, drámaian rosszabbodott ahhoz képest, amikor Rebeka két héttel előbb utoljára látta. A barátnőjét már csak egy hajszálnyi távolság választotta el a haláltól. Helena kezei ökölbe voltak merevedve, az ujjait nem tudta kiegyenesíteni. Merevek voltak a tagjai, és a sötét mézszínű haja csapzottan lógott a beesett arca körül. Felületesen lélegzett, és Rebeka észrevette, hogy egy-egy pillanatra ki-hagyja a lélegzete. Ahogy ott állt az ágy mellett, azon kapta magát, hogy magában lélegzésre biztatja az ágyban fekvő asszonyt.

Priscilla kézen fogta Pétert, és odavezette az ágyhoz. – Kérlek, imádkozz! – mondta neki nagyon halkán. – Kérlek!

Péter leült Helena ágyának a szélére, Priscilla pedig felmászott melléje. Calpurnia, a család házvezetőnője, a másik oldalon helyezkedett el. Marcellus az ágy lábánál állt, Rebeka pedig az orvos és Antony között volt. Antony az édesanyja ökölbe merevedett kezét paskolgatta. – Ne hagyj itt bennünket, anya! – kérte tőle az érzelmektől elcsukló hangon. – Eljöttek a barátaid, hogy meglátogassanak.

– És hogy imádkozzanak érted – tette hozzá Priscilla.

Rebekának fájt a szíve Antony és Priscilla miatt. És Péter miatt is. A testvére szomorúnak és rémültnak látszott. Rebeka tudta, hogy azon gondolkodik, hogy mit fog majd mondani Priscillának, ha imádkozik a haldokló édesanyjáért, és az nem fog meggyógyulni.

Péter egy kis idő múlva megköszörülte a torkát. – Hoznál olajat az imához? – kérdezte Calpurniától. A házvezetőnő bólintott, és kiment a szobából. Gyorsan visszajött, és egy olívaolajat tartalmazó kis edény volt a kezében.

Péter kibontotta a csomagot, amit otthonról hozott magával. Egy hosszú, fehér anyag került elő belőle, ami kék csíkkal volt körbeszegve. Rojtok voltak az oldalain, és bojtok a sarkain.

– Ez egy tálit – mondta Antonynak. – Egy imasál. Az édesapámé volt.

Rebeka meg volt lepve. Az apjuk megtartotta a zsidó ünnepek egy részét, és nagyon szerette héberül olvasni a Szentírást, de Rebeka soha nem látta őt ebben az imasálban.

– Amikor még gyerek voltam, volt rajta ez a sál néhányszor. De annyira bántotta a helyi zsinagóga a zsidókból lett keresztényekkel szemben tanúsított elutasítása, hogy végül leszokott a viseléséről. Amikor apa meghalt, megtaláltam a tálitot a holmijai között, és megtartottam.

Péter néhány szóval elmagyarázta, hogy az imasál rojtjai a mózesi törvény 613 parancsolatát jelképezik, a bojtokból pedig Isten héber nevét – Y-H-W-H – lehet kibetűzni a csomók elrendezése és száma alapján. – Szóval az Isten nevében rejlő hatalmat és erőt szimbolizálja – mondta. – Egy kis szünetet tartott, majd hozzátette: – Azért hoztam magammal a tálitot, hogy segítsen az eszünkbe juttatni, hogy a gyógyulást az Isten erejébe vetett hitünk szabadítja fel.

Rebekában feltámadt a gyengédség érzése Péter felé. Egy kicsit büszke is volt a testvérére, hogy hajlandó Helena gyógyulásáért imádkozni, pedig Isten nem válaszolta meg a saját maga gyógyulásáért elmondott imákat. – Sokszor hallottam Jánostól – szólalt meg Rebeka – olyan történeteket, hogy Jézus mindenkit meggyógyított, aki megérintette az imasálja bojtjait. Ő is ugyanilyen tálitot hordott, mint ez itt.

– János gyakran emlegeti Jézust a Legjobb Orvosként – tette hozzá Marcellus. – Azt szokta nekem mondani, hogy én is jó orvos vagyok, de Jézus az igazi Gyógyító.

Antony nézésében szkepticizmus és kétségbeesett reménykedés keveredett, ahogy Péter keresztben óvatosan ráhelyezte az imasálat Helena testére. Az édesanyja közel volt a halálhoz, és a helyzet reménytelennek látszott. Rebeka azonban tisztában volt azzal, hogy Isten számára nem létezik teljességgel lehetetlen helyzet. Vágyott arra, hogy Antony felé nyújtsa a kezét, hogy reménykedésre buzdítsa, de nem tette meg, mert félt, hogy megbántaná vele a férfit.

Péter röviden a hűgára pillantott. Rebeka csendesen felé bólintott, hogy bátorítsa. Péter elvette Calpurniától az olívaolajat tartalmazó edényt, és belemártotta az ujját. Majd az olajba mártott ujjával megérintette Helena homlokát.

– Tedd ide a kezedet édesanyád testére! – kérte Priscillától.

A kislány teljesítette a kérését. Péter Priscilla kezére helyezte a magáét, majd hangosan imádkozni kezdett.

Egyszerű ima volt, Rebeka később egyetlen szavára sem volt képes visszaemlékezni. De az ima következményét soha nem fogja elfelejteni.

Amikor mindenki kimondta Péter után az áment, csend telepedett a szobára. De a csend mintha zsongott és vibrált volna körülöttük, és a szoba hirtelen kisebbnek tűnt. Egy jelenlét – egy nagyon erőteljes, de békességes jelenlét – töltötte be a szobát, és Rebeka szívét is, olyan mértékben, hogy azt hitte, hogy szétreped tőle. A jelenlét kedves és gyengéd volt, de erőteljes és hatalmas is, és olyan jó érzés volt, hogy Rebeka elsírta magát tőle.

Körülnézett a helyiségben, hogy vajon a többiek is ugyanazt érzik-e, amit ő. Úgy látta, hogy igen. Marcellus a megszokott katonás tartása helyett az egyik remegő kezével az ágy végébe kapaszkodott, a másik kezével pedig a szemeit törölgette. Péternek be volt csukva a szeme, de Rebeka még sohasem látta ilyen sugárzónak az arcát. Antony az ágyra borult, mert képtelen volt megállni a lábán, ahogy az isteni jelenlét betöltötte a szobát, és győzedelmeskedett a fenyegető halál szelleme felett.

Rebeka látta, hogy Antony az édesanyja kezéért nyúl, majd azt is, hogy Helena keze lassan ellazul, és az ujjai visszatérnek a normális állapotba. Amikor Helena megszorította a fia kezét, és kinyitotta a szemeit, Antony elkezdett sírni.

A pillanat törtrésze alatt Helena merev végtagjai újra jól mozogtak. Rebeka nem látott rajtuk semmi vörösséget vagy duzzanatot. Még sosem látta az asszony kezét ilyen szépnek és fiatalnak. Még a bűtykök és a csomók is eltűntek róla. Milyen gyakran masszírozta Rebeka gyengéden azokat a fájdalmas és érzékeny kezeket! Most pedig újra épek!

– Én tudtam! – kiáltott fel Priscilla. – Tudtam, hogy Jézus meg fogja gyógyítani anyát, ha te imádkozol érte! – Átölelte Péter nyakát, aki ekkor nem tudott tovább uralkodni magán, és sírva fakadt.

Calpurnia egyre csak ezt hajtogatta: – Köszönjük, Jézus! – Felemelte a kezeit az ég felé, és egy dicséretet kezdett el énekelni. A többiek is bekapcsolódtak az éneklésbe, Antony kivételével, aki nem tudta a szöveget. De egy pillanat múlva, amikor Helena gyenge hangja is

csatlakozott a többiek énekéhez, Antony is talpra ugrott. Az ég felé emelte a kezeit, és azt kiabálta, hogy „Köszönöm, Jézus!”

Mindenki egyszerre sírt, nevetett és örvendezett. Antony megragadta Rebekát, megölelte, és felkapta a földről. Majd zavartan letette, és kezdett volna mentegetőzni.

– Nem haragszom! – mondta neki Rebeka, mielőtt még a férfi megszólalhatott volna. Tudta, hogy Antony csak a hatalmas megkönnyebbülését akarta kifejezni azzal, amit tett. De a férfi érintésétől öröm töltötte be a szívét, és titokban azt kívánta, hogy bárcsak ölelné meg újra.

– Calpurnia! – Helena hangjának erejét hallva mindenki odakapta a fejét. Az ágy felé fordultak. Rebeka valahogy már meg sem lepődött azon, hogy azt látta, hogy Helena felült az ágyában.

– Menj a konyhába! Farkaséhes vagyok! – utasította a házvezetőnőt Helena.

– Mindjárt hozok valamit enni – mondta Calpurnia, és sietve kiment a szobából.

Priscilla több párnával megtámasztotta az édesanyja hátát. – Most már nem kell, hogy megetesselek, ugye?

– Nem, de valami mást megethetnél nekem, kicsim!

– Mit? Bármit megteszek. Bármit! – Priscilla leugrott az ágyról, és az édesanyja mellé állt.

– Segíts nekem felvenni egy tiszta tunikát, és keféld ki a hajamat!

Helena sovány karjával a többiek felé intett. – Ti pedig menjetek ki innen, hogy át tudjak öltözni. Majd az ebédlőben találkozunk – mondta. – Végre valami rendes ételt szeretnék enni egy rendes asztal mellett.

– Az ajtó előtt várok, és kiviszlek az ebédlőbe, amint elkészültél – mondta neki Antony.

– Nem, nem, nem kell. Nincs szükségem a segítségedre.

Antony csodálkozva pislogott az édesanyja gyors és határozott visszautasítása miatt. Rebeka nem tudta visszatartani a mosolyát. Nemcsak Helena színe tért vissza, de a viselkedése is a régi volt.

– Isten meggyógyított engem, és a saját két lábamon is el tudok menni az ebédlőig – jelentette be Helena.

Félórával később pontosan ezt tette, és bár a hirtelen összeütött étel szegényes volt, az asztal körül ülők az eseményt nagy ünnepnek tekintették.

Kr. u. 97 februárjában

Jákobnak már elege volt a hóból. Csak egyszer vagy kétszer látott havat életében, mielőtt Kappadokiába jött. Bizonyos mértékben még elbűvölőnek is találta ezt a szokatlan téli csapadékot, amíg még újdonság volt a számára. Ahogy kinézett a szoba ablakán, amit Gregoryval osztott meg, még mindig el tudott gyönyörködni a fehér hótakaróba burkolt táj fenséges szépségében. A dolog másik oldala viszont az volt, hogy a nagy havon kell átgázolnia ahhoz, hogy el tudjon menni dolgozni. Ezt pedig már korántsem találta olyan nagyon lelkesítő gondolatnak. Pedig elérkezett az indulás ideje.

Felvette a nadrágot és a csizmát, aminek a vásárlásával kiegészítette a szűkös ruhatárát. De még a vastag kabátjában és kalapjában is fázni fog, míg gyalogol. Egész életében a napos tengerpart körzetében élt, ezért nem volt hozzászokva a sokkal hidegebb hegyvidéki éghajlathoz.

Egy hónappal ezelőtt munkát vállalt, hogy össze tudjon gyűjteni annyi pénzt, hogy egy lovat vehessen annak a helyébe, amit elloptak tőle. Bőségesen elég pénze volt az egyszerű megélhetéshez, már csak azért is, mert volt holt laknia. De egy ló megvásárlása teljesen kimerítette volna a forrásait. Livia úgy nézett ki, mint aki nem szívesen járna közben az érdekében ez ügyben. Jákob ezért végül Gregoryt kérte meg arra, hogy mutassa be őt a város egyik jó hírű lótenyésztőjének, aki a hadseregnek is szállított.

Pomponius csillagászati összeget kért a Jákob által kiválasztott állatért, és bármilyen ügyesen alkudozott is vele Gregory, a tenyésztő csak keveset engedett az árból. Tisztában volt azzal, hogy Jákob kiszolgáltatott helyzetben van, és hogy mennyire szüksége is van az ő portékájára.

A lovak – amint azt Livia már előre is megmondta – a legfenségesebb állatok voltak, amelyeket Jákob valaha is látott. Úgy döntött, hogy neki mindenképpen az a gesztenyebarna kanca kell, amelyiknek fehér csillag van a homlokán. De egy egész délutánt felemésztő alkudozás után Gregory már igyekezett volna pontot tenni a dolgok végére. Jákob viszont még mindig tétovázott. Akkor Pomponius két kisfia rohant keresztül az istállón. Pomponius kiterelte onnan őket, majd azzal próbálta magyarázni a helyzetet, hogy még nem tudott megfelelő házitanítót találni a fiúk mellé az előző helyett, aki nemrégiben felmondott. Jákob percekben belül megegyezésre jutott a lótenyésztővel arról, hogy elvállalja a gyerekek tanítását. A tanításért neki fizetendő összeget pedig bele fogják számítani a kiválasztott ló vételárába.

Azóta a hét hat napján naponta mintegy három kilométert gyalogolt Pomponius házához. Nyelveket, történelmet, földrajzot és matematikát oktatott a két kisfiúnak, akik hét és kilenc évesek voltak. Ábrahám gazdagsága miatt Jákobnak kitűnő képzésben lehetett része, ezért jól felkészült házitanító vált belőle. A tanítványai jól haladtak a tanulmányaikkal. A jó viselkedésük megjutalmazásaként Jákob elvitte őket magával lovagolni, amikor csak alkalmas volt rá az időjárás.

Délutánonként, amikor végzett az óráival, Jákob visszament Gregory otthonához. Amíg még világos volt, egy istállót készített az új lovának. A kanca Pomponius istállójában marad addig, amíg Jákob el nem készül az istállóval. Esténként örült, hogy beszélgethet Líviával, majd kimerülten zuhant ágyba. Nyugodtan és eseménytelenül telt az élete.

– Nagyon kellemes élet ez így – gondolta, miközben a jeges úton baktatott aznap reggel. Kellemes, de valami mégis hiányzik belőle. Jákob egy lépéssel sem került közelebb Damian

kézre kerítéséhez a több mint két hónappal korábbi helyzethez képest, amikor megérkezett Cézáréába. Rá kellett jönnie, hogy a katonai helyőrségbe képtelenség bejutni. És amúgy sem igazán próbálhatna meg bosszút állni Damianon egy olyan helyen, ami tele van katonákkal.

Végül lemondott a helyőrséghez tett napi látogatásról. Belátta, hogy semmiképpen sem képes folyamatosan a megfigyelése alatt tartani a helyet, és amúgy sem gondolta, hogy Damian megpróbálná elhagyni Cézáréát mielőtt a tavasz beköszöntével újra járhatóvá nem válnak az utak. Ezért úgy döntött, hogy akár meg is próbálhatja a lehető legtöbbet kihozni az itt eltöltött időből.

Inkább hosszabb időszakokat lesz együtt Líviával. Élvezte, ha a lány társaságában lehet, és különösen szerette nézni, amikor dolgozik – bár ebben az esetben az öröm nem volt kölcsönös. Jákob néha már azt kezdte gondolni, hogy Lívia nem is szereti őt. Más alkalmakkor viszont a lány úgy nézett ki, mint aki nagyon is értékeli az ő társaságát. Lívia teljes rejtélyt jelentett neki, de ettől csak még vonzóbbnak érezte, és még nagyobb kihívást jelentett a számára.

Gregoryval is szívesen volt együtt. Az idős férfi az első napon a Cézáréába érkezése céljával kapcsolatban elmondott prófécia után többé nem leckéztette Jákobot. Ehelyett nagyszerű házigazdának bizonyult. Ragaszkodott ahhoz, hogy Jákob addig maradjon velük az otthonukban, amíg csak akar. Az elmúlt hetekben akadt elég alkalom arra, hogy beszélgessenek. Jákob valahogy mindent el tudott mondani Gregorynak a családjáról, különösen az édesapjáról. A mély fájdalom fokozatosan kezdett eltűnni a bensőjéből, és ezzel együtt jórészt a düh is elpárolgott belőle.

De nem mehet haza – nem akar úgy hazatérni –, hogy kudarcot vall, bármennyire is kínozza a honvágy. Véghez kell vinnie, amibe belekezdett. Ki kell találnia, hogyan férközhet Damian közelébe.

A gondolat még friss volt a fejében, amikor odaért Pomponius házához. Megtudta, hogy a fiúk betegek, és így nem fogja tudni tanítani őket. Mindkét gyermek lázas volt és köhögött, ezért az apjuk aznapra felmentette őket az iskolai munka alól.

– Nem tudtam neked üzenetet küldeni. De talán nem fog teljesen kárba veszni a nap. Együtt tölthetsz egy kis időt a hölgygel, aki rabul ejtette a szívedet – mondta neki Pomponius, miközben szívélyesen hátba veregette.

Jákob egy pillanatra zavarba jött, mert azt gondolta, hogy a lótenyésztő ezzel a megjegyzésével Líviára próbál célozni. Fogalma sem volt, hogy a férfinak hogyan támadhatott ilyen nevetséges ötlete. De aztán látta, hogy a munkaadója az istálló felé int a kezével, és erre már elmosolyodott. – Az a hölgy valóban rabul ejtette a szívemet. És te ezt abban a pillanatban megláttad, amikor bemutattál bennünket egymásnak.

Pomponius ráncos arca széles mosolyra húzódott. – Te jó lovas vagy, és én tudtam, hogy értékelni fogod a tenyészetem legjobb lovát.

A két férfi eltöltött egy kellemes órát az istállóban. Jákob lecsutakolta a gesztenyebarna kancát, miközben Pomponius a többi állatot nézte végig. A férfi ugyan sok lovászt és segítőt alkalmazott, de mindig gondosan felügyelte a munkájukat.

– Szeretnél lovagolni velem? – kérdezte Pomponius Jákobtól.

– Egy kis lovaglásra mindig kapható vagyok – felelte neki Jákob. Azt gondolta, hogy Pomponius biztosan meg akar futtatni egy-két lovat az istállók melletti kifutóban.

– Van valami dolgom a katonai helyőrségen. A városba vezető út pedig valószínűleg már elég tiszta a lovagláshoz – mondta a lótenyésztő. – Az utóbbi néhány napban nem havazott. Megnézheted, hogy milyen a kancád az úton. Eddig még csak a kifutóban láttad.

Jákob beleegyezően bólintott. Azon a kijelentésen kívül, hogy Pomponiusnak valami elintéznivalója van a katonai helyőrségen, több dolog már nem is igen jutott el a füléhez. – Végre! – gondolta. – Végre megtalálta a módját annak, hogy hogyan juthat be a helyőrség belsejébe!

Alig tudta magába fojtani az izgatottságát. Egy lópokrócot terített a kanca horpaszára, majd a rárakta a zablát és a kantárt. Úgy tűnt, hogy a lóra is átragadt a lelkesedése, mert a kanca várakozóan felnyerített. – Igen, kislány, kilovagolunk – mondta neki Jákob, és megveregette a ló pofáját. – Méghozzá nagyon fontos dolog miatt – tette hozzá magában.

– A nadrág nem egyszerűen csak melegebb viselet, hanem lovagolni is sokkal kényelmesebb benne, mint tunikában és a nehéz tógában, amihez korábban szokva volt – állapította meg, amikor felszállt a lovára. Örült, hogy bevette a ruhatárába ezt a szokatlan viseletet. Azt is örömmel látta, hogy a kanca milyen nagyszerűen teljesít az úton. Erős volt és biztosan járt, és bár volt egyénisége, mégis készségesen engedelmeskedett Jákob utasításainak.

Jákob és Pomponius nagyrészt csendben lovagoltak egymás mellett. Amikor mégis megszólaltak, a szavaik szinte jéggé fagytak a levegőben. Olyan hideg volt, hogy ha mélyen belélegezték a levegőt, szinte hasogatta a tüdejüket. Szerencsére a katonai helyőrség nem volt messze, nem lehetett több az út három kilométernél.

Amikor megérkeztek a táborhoz, és túljutottak az örön – aki azonnal megismerte Pomponiust –, Jákobot szinte mámoros hangulat töltötte be. Önkéntelenül is eszébe jutott az a sok-sok nap, amikor figyelte a helyet, és megpróbálta rábeszélni az öröket, hogy engedjék be. Akkor hasztalan próbálkozott, de most – az új munkaadójának köszönhetően – végre bent van.

A főépület előtt kötötték ki a lovaikat. Egy őr bevezette őket a parancsnok irodájába. A hely tágas volt, de puritán. Pomponius bemutatta Jákobot a parancsnoknak.

Regulus, a parancsnok, ahhoz képest, hogy katonatiszt volt, elég barátságosnak mutatkozott. Azzal együtt, hogy nyilvánvalóan kiérződött a viselkedéséből a hatalomban lévő ember határozottsága. Jákob hamarosan azt is megláthatta, hogy a parancsnok nem tűri el a fegyelem megsértését.

Néhány percig könnyed társalgást folytattak az időjárásról. Összehasonlították az itteni időjárást az Efézus körüli Égei-tenger okozta mérsékelt hőmérsékletekkel. Kiderült, hogy Regulus is járt már azon a környéken. Utána a parancsnok és a lótenyésztő rátért az üzleti kérdésekre. Jákob alig figyelt oda, hogy mit is beszélnek csikókról és takarmányról. Elképzelte magát, amint kisurran innen, és tűvé teszi a barakkok hosszú sorát az után az ember után, akit már hosszú hónapok óta gyűlöl.

Hirtelen hangos beszédet hallott az iroda előteréből, amitől felállt a szőr a hátán. Vajon tényleg Damian hangját hallja, vagy csak képzelődik?

Nem kellett sokáig ezen rágódnia. Az ajtó kivágódott, és Damian az őt megállítani szándékozó katonát félrelökve az útjából, berontott az irodába. – Ezt már nem fogom eltűrni, ezt kijelenthetem! – Damian peckesen bevonult, és közben ordított. Regulusra mutatott, majd kijelentette: – A tisztelet hiánya a párját ritkítja itt! Ez pedig teljességgel elfogadhatatlan! Hallasz engem?

Jákob három hónapja látta utoljára közlőrl Damian. A kicsapongás jelei félreérthetetlenül megmutakoztak a tribunuson. Az arca fel volt puffadva, a szemei pedig vérben úsztak. A

szavai egybefolytak, és a járása bizonytalan volt. Jákob alig tudta megállni, hogy ne ugorjon fel a székéről, és ne ragadja meg Damiant. Ennyi idő után megint olyan közel volt hozzá...

Regulus dühösen felállt. – Hogy mersz ide bejelentés nélkül beállítani? Vendégeim vannak!

Damian pislogva körülnézett, mint aki hirtelen a tudatára ébred a környezetének. Egyenesen Jákobra pillantott, de úgy tűnt, hogy nem ismeri meg. Lehet, hogy a helyi viselet miatt, amibe Jákob fel volt öltözve. De az is lehet, hogy azért, mert a tribunus holtrészeg volt, pedig az óra még déli tizenkettőt sem mutatott.

Damian motyogott valamit. Jákob nem értette, hogy mit. – Olyan könnyen el tudnám kapni! – gondolta. – Itt és most. – A szíve olyan gyorsan kalapált, hogy a vér dübörgött a fejében.

– Kifelé innen! Most azonnal! – parancsolta Regulus. – Vagy hadbírótság elé küldelek. Ez az utolsó figyelmeztetésem!

Damian már-már tiltakozni kezdett. De meggondolta magát. Megfordult és kifelé indult. Az ajtónál viszont visszafordult és Regulusra nézett. – Le foglak fokoztatni.

Damian lassan beszélt, és azon igyekezett, hogy érthetőek legyenek a szavai. – Amint visszatérek Rómába, és jelentést teszek az uralkodónak, tenni fogok arról, hogy leváltsanak a helyőrség éléről!

Amikor kiment az irodából, Regulus odaszólt a katonának, akit Damian ellökött az útból. – Zárják be a szálláshelyére! – utasította a parancsnok az őrt. – Ne hagyják, hogy elhagyja a helyiséget! Ha tiltakozna, akkor mondják meg neki, hogy én magam, személyesen adtam erre utasítást! Állítsanak őrszemet az ajtaja elé! Nem fogom eltérni még egy ilyen kirohanását!

Amikor a katona kiment, egy pillanatnyi zavart csönd telepedett az irodára. Majd Regulus szólalt meg: – Elnézést kérek az incidensért!

– Úgy néz ki, hogy jó kis fegyelmezési problémával kell megbirkóznod! – jegyezte meg Pomponius.

– A saját katonáimmal nincs baj. Ennek a bajkeverőnek pedig nem itt van a szolgálati helye – hála az isteneknek –, és remélem, hogy már nem is sokáig fog szerencsétlenni bennünket.

– Az izákos emberrel mindig baj van. Úgy látom, hogy ez az alak ráadásul még haragszik is rád. Tényleg képes beváltani a fenyegetését? – kérdezte Pomponius, láthatóan aggódva Regulus esetleges leváltása felől.

– Azt kétkem. – Regulus visszaült a székére. Az előbb kimondott cáfolat ellenére aggódás látszott rajta. – Már el akartam küldeni innen, de tribunus, és elég magas a rangja, ezért jobbnak láttam, ha nem szállok szembe vele. Sok évvel ezelőtt parancsnokhelyettes volt ebben a helyőrségben, és láthatóan nem örvendett túlságosan nagy népszerűségnek.

Jákob most először szólalt meg: – Rómában sem különösebben népszerű.

A parancsnok a homlokát ráncolva előrehajolt. – Ismeri ezt a férfit? – kérdezte Jákobtól.

– Ha Damiannak hívják, akkor igen. Ismerem.

Regulus bólintott. – Igen, Damiannak hívják.

– Már egy ideje nem láttam, de úgy néztem, hogy ő lehet az. Hallottam, hogy ezen a környéken tartózkodik valahol – mondta Jákob. Közömbös hangon beszélt, de közben sebesen járt az agya. Azt próbálta eldönteni, hogy mennyit is mondjon el a parancsnoknak a Damianhoz fűződő viszonyáról.

– Honnan ismered ezt a római tribunust? – Pomponius megújult érdeklődéssel, és talán némileg elismerően is vizsgálgatta az új házitanítóját.

– Az apja, aki történetesen a nővérem férje, magas rangú szenátor. – Jákob Regulushoz fordult. – Damian semmilyen politikai fenyegetést nem jelent az ön pozíciójára nézve. Domitianus talpnyalója volt, de Nerva császár a szenátor befolyása ellenére sem tart igényt a tribunus szolgálataira.

Regulus arca felderült, és a testtartása ellazult a széken. – Szóval a fenyegetése csak alaptalan felvágás!

– Igen. – Jákob egy pillanatig habozott, mielőtt folytatta volna. – Azt viszont nem mondanám, hogy nem jelent semmi veszélyt az ön számára. Hírhedett a kegyetlenségéről – mondhatom, hogy méltán – bárki felé, aki csak az útjába áll. Ezt a saját bőrömön is megtapasztaltam.

Jákob röviden elmondta, hogy ő maga látta, hogy Damian megkorbácsolt egy idős férfit, és halálra szúrta egy védtelen asszonyt, annak ürügyén, hogy csak a törvényt hajtja végre. Azt a tényt nem említette meg, hogy az az asszony az édesanyja volt, és azt sem, hogy ő maga az Ördög-szigeten volt fogoly, amikor végignézte, hogy Damian megkorbácsolja János apostolt.

– Azt reméltem, hogy a tribunus erőszakosságáról keringő hírek csupán rémhírek – fogalmazta meg Regulus.

– Nem. Sajnos azt kell mondanom, hogy igazak. Ha az ön helyében lennék, vigyáznék magamra. Damian nagyon durva és erőszakos. – Jákob arra gondolt, hogy ő maga mit is csinálna azzal az erőszakos alakkal, ha a kezei közé kaparinthatná, és ettől még sokkal gyorsabban vert a szíve. – A vérbosszuló rokon megtalált, Damian.

– Köszönöm a tájékoztatást – mondta Regulus. – Néhány hétig házi őrizet alatt fogom tartani, de kiadom az útját, amint felolvadnak és járhatóak lesznek a hegyi utak.

Jákob bólintott, mintha azt akarná jelezni ezzel, hogy jó megoldásnak találja, amit Regulus az imént elmondott. – Ha Damian elhagyja a helyőrséget, értesítene engem erről a lehető leghamarabb? Akkor megpróbálnám figyelmeztetni a családomat. Nagyon félnek Damiantól, és meg is van az okuk a félelemre – kérte Jákob. Nagy öröme a parancsnoktól ígéretet is kapott a dologra. Regulus és Pomponius ezután folytatták a félbeszakított üzleti megbeszélést. Jákob gondolatai viszont csak egyetlen dolog körül forogtak: – Lassan megint nekiláthat az ellensége üldözésének.

Péter nem szerette a pénzügyeit a bankban intézni. Kényelmetlenül érezte magát, ha el kellett hagyni a kikötői irodája otthonos légkörét. Nem szeretett a gazdagságával kérkedni, de voltak olyan esetek, amikor mégis kihasználta az ebből fakadó előnyöket. Az egyik ilyen dolog az volt, hogy az irodájába hívatta Nicasius, és nem személyesen ment be a bankba. Nicasius, aki a hajózási vállalat pénzügyeit kezelte, örömmel tett eleget a bankja legnagyobb befektetője kívánságának.

Nicasius mostani látogatása a kikötői irodába sokat ígérő esemény volt. Az Ábrahám hagyatéka feletti pereskedésre hosszú hónapok után végre pont került. Péter, aki néhány szerencsés perccel megelőzte a születésben az ikertestvérét, Jákobot – akiről már hónapok óta nem kaptak hírt –, most már a ház fejének számított, és teljes joggal kezelhette a hagyaték ügyeit.

Péter örömmel gyűjtötte össze az irodájában a megjelent néhány embert, hogy végrehajtsa a pénzügyi tranzakciót, amit tervbe vett. Antony is ott volt, mint a hagyaték jogi képviselője. Nicasius fehér gyapjútógájában és a csillogó arany ékszereivel gazdagnak és fontoskodónak nézett ki – ahogy az illett is a pozíciójához. Quintus bekísérte a bankárt az irodába, tisztelettudóan odabólintott a többiek felé, majd megfordult, hogy távozzon.

– Quintus! – szólt utána Péter. – Kérlek, maradj! Igazából miattad gyűltünk itt össze ma.

– Miattam? – Quintuson egy pillanatnyi zavar mutatkozott. Láthatóan kényelmetlenül érezte magát, ahogy ott ácsorgott az ajtóban.

Antony felállt a helyéről. – Gyere, ülj le ide! – hívta Quintust. Quintus tiltakozni próbált, de Antony ragaszkodott ahhoz, hogy a férfi leüljön a székére. – Szerintem jobb lenne, ha leülnél – mondta neki széles mosollyal az arcán. Amikor Quintus mégis elfogadta a felkínált helyet, Antony nekivetette a hátát a falba beépített magas irattároló szekrénynek.

– Tudod, hogy apa végrendeletét most már a bíróság is megerősítette – fordult oda Péter Quintushoz. – Nicasius azért jött el ma ide, hogy elrendezzünk néhány a végrendelethez kapcsolódó pénzügyet. Ezért van szükség arra, hogy te is itt legyél.

Péter ismertette a jelenlévőkkel a végrendelet Quintusra vonatkozó részét. Amikor megnevezte az összeget, amit a férfi örökölt, Nicasius magasra húzta fel az egyik szemöldökét. Az összeg nagysága még a bankárt is meglepte egy kicsit. Quintust viszont teljesen letaglózta, amikor meghallotta. A férfi, aki általában szinte semmilyen helyzetben sem mutatott heves érzelmi reakciókat, most sűrűn pislogott, és leesett az álla a csodálkozástól. Ettől az amúgy is hosszúka arca úgy megnyúlt, hogy már-már komikus látványt nyújtott.

– Gondoltam, hogy Ábrahám meg fog emlékezni rólam a végrendeletében – szólalt meg Quintus egy pillanatnyi döbbséget csend után –, de ezzel az összeggel túlságosan is nagylelkű volt hozzám.

Péter egyszerűen csak bólintott. Rámosolygott a férfinak, majd összenézett Antonyval. Még korábban megkérte az ügyvédet, hogy ne hozza nyilvánosságra azt, hogy ő és Rebeka megduplázták a pénzt, amit Ábrahám a végrendeletében Quintusra hagyományozott. Péter azzal érvelt, hogy ha lett volna lehetősége ezt megbeszélni az édesapjával, Ábrahám valószínűleg örömmel hozzájárult volna a dologhoz.

Quintus a hajózási vállalat megalapításától kezdve dolgozik nekik. Ábrahám távolléte alatt ő vezette a vállalatot, és Péternek is megtanított mindent, amit csak tudott az üzletről. Quintus

nélkül bezárhatták volna az irodát Ábrahám halálakor. A férfi több volt, mint egyszerű alkalmazott. Már Péter születése előtt is szinte családtagnak számított.

Nicasius feltett néhány kérdést Quintusnak, hogy megkapja a megfelelő adatokat, amivel át tudja írni az említett pénzüsszeget a férfi nevére. A lebonyolított üzleti ügy után a négy férfi tovább beszélgetett. A kereskedelemről általában, azon belül pedig a hajózásról. Néhány hét múlva újra hajózhatóvá válnak a tengerek, amitől Péter és Quintus élete kezdett egyre mozgalmasabbá válni. Ennek Nicasius is örült, mert ez számára azt jelentette, hogy extra bevétel fog átfolyni a kezei között.

A beszélgetés során Naomi is szóba került. – Gondolom, hallottátok a hírt Mallus szenátorról – vetette fel Nicasius. – Benne volt az Acta Diurnában. A fontos politikai és társadalmi híreket tartalmazó kézzel írt újságot naponta kitétték a főváros fontos helyein elhelyezett fehér táblákra, és a provinciákban is terjesztették a lapot. Beletelt ugyan némi időbe, de az újság példányai eljutottak a Birodalom minden tájára.

– A hajózási időszak kezdete már itt van a nyakunkon, ezért nem volt időm arra, hogy elolvassam a Rómából érkezett híreket – mondta erre Péter. Naomi férje befolyásos szenátor, ezért egyáltalán nem találta meglepőnek, hogy szót ejtenek róla az Actában.

– Azt írták, hogy a szenátort szélütés érte, és már hónapok óta nem képes eljárni a Szenátusba. És pénzügyi nehézségei is vannak. – Nicasius részletesebben is elmesélte nekik, hogy mit hallott a római üzleti partnereitől Mallusról. A szenátor az utóbbi néhány évben számos kockázatos befektetést eszközölt, amik most rosszul sülték el, alaposan leapasztva ezzel a vagyonát. A hatalom és a hírnév fenntartása Rómában költséges vállalkozás, és most az egykor mesésen gazdagnak számító szenátor gyakorlatilag szinte teljesen tönkrement.

– A hitelezői keselyűként köröznék a feje fölött. Mallusnak az egész birtokát el kell adnia ahhoz, hogy képes legyen kifizetni az adósságait – folytatta Nicasius. A felékszerzett bankár nagyon szeretett pletykálkodni. Szélesen gesztikulálva ecsetelte a szenátor bukásának politikai és pénzügyi utóhatásait.

– Erősen kétlem, hogy még sokáig életben fog maradni. Sőt, szerintem már meg is fog halni addigra, mire Naomi visszamegy Rómába, hogy megnézzze, képes-e valamit megmenteni a birtokból. Valószínűleg nem fog tudni tenni szinte semmit – de emiatt nektek aztán nem kell többé aggodalmaskodnotok. Tekintve, hogy mi mindennel próbált meg ártani a családotoknak.

– És ez így még enyhe kifejezés is Naomi dolgait tekintve – gondolta Péter.

– Megtagadtam, hogy a továbbiakban hitelezsek neki – jelentette ki a bankár. – Elmondhatom, hogy Naomi szinte tájékozott a dühtől. De hát mi mást is tehettem volna? Már eddig is jó nagy összegű pénzt vett fel a férje nevében, és abból, a mostani helyzetből ítélve, én már egyetlen denariust sem fogok viszontlátni. Hát, ilyen az üzleti kockázat...

Amikor Nicasius megosztotta velük a pletyka utolsó betűjét is, visszaindult az irodából a bankba. Quintus folytatta a munkáját, bár lényegesen gazdagabban, mint amikor reggel megérkezett a kikötőbe. Antony továbbra is az iratszekrénynek támaszkodott, Péter pedig elmerült a gondolataiban.

Egy idő múlva Antony leült a Péterrel szemben elhelyezkedő székre. Nem kellett neki elmagyarázni, hogy Péter mitől komorult el annyira. – Naomi képtelen bármit is tenni – mondta Péternek. – Legalábbis törvényes úton.

Péter lassan bólintott. – Ezt elhiszem neked. De nem is amiatt aggódom, hogy Naomi további jogi lépéseket fontolgatna ellenünk. Az nyugtalanít, hogy nem tudom kiszámítani, hogy mire

is képes, amikor el van keseredve. És ha Mallus tényleg annyira tönkrement, ahogy Nicasius leírta...

– Naomi hamarosan el fogja hagyni Efézust. Vissza kell mennie, hogy felügyelje a férje vagyonát. Vagy azt, ami még megmaradt belőle. És ha egyszer kiteszi innen a lábát, akkor már semmit sem tehet. Sem ellened, sem pedig a családot ellen.

– Biztos vagyok benne, hogy igazad van. Naomi elmegy, és ezzel lezárulnak a dolgok – mondta Péter. Antony szavai megalapozottnak tűntek, de mégsem múlt el tőlük az a fenyegető rossz érzés, amit Péter a bensőjében érzett. – De biztosan attól is meg fog szabadulni, amint az elvetemült nővére elhagyja a várost – gondolta.

.oOo.

Másnap reggel közvetlenül hajnal előtt Rebeka felébresztette magát. Meggyújtott egy olajlámpást, csendesen felöltözött, majd lábujjhegyen kiosont a hálósobájából. A küszöb előtt örködő testőr elszundított, ezért gyengéden megütögette a vállát. A férfi azonnal talpon termett. – Mi történt? – kérdezte.

– Semmi – nyugtatta meg Rebeka halkan. – Valami dolgom van lent. De még nem akartam felébreszteni a kisbabát. Ha felsírna, mielőtt visszajönnék, kérem, hozza le utánam!

– Igenis, asszonyom! – A testőr bólintott, és Rebeka a lámpa fénykörében látta, hogy megkönnyebbült mosoly terül szét a férfi kerek arcán. – Ne aggódjon! – mondta Rebekának.

– Viktor valószínűleg még legalább egy órán át aludni fog – gondolta Rebeka, miközben lefelé ment a lépcsőn. Addigra pedig ő már tudni fogja, amit szükséges tudnia. A hatalmas ház háttorzongatóan csendes volt, és a lámpa furcsa árnyékokat vetett a kőpadlóra, ahogy Rebeka elment a szolgák lakrésze mellett, és odaért a rövid átjáróhoz, ami a ház központi részéből a különálló konyhába vezetett. A szakácsnő hamarosan fel fog kelni. Jelen pillanatban viszont a konyha üres volt, és még a tűz sem volt meggyújtva. Rebeka dideregni kezdett a sötétben. A lámpája lángjával több másik lámpát is meggyújtott.

Nem volt biztos benne, hogy a megfelelő helyen várakozik. De ha Agatha tényleg ki szokott surranni a házból, mint ahogy ezt gyanítják róla, akkor nem igazán valószínű, hogy ezt a főbejáraton át tenné meg. Ezért marad a ház központi részét és a konyhát összekötő átjáró, mint lehetséges megfigyelési pont.

Rebeka általában szívesen foglalkozott a ház és a háztartás dolgaival. Ez ellenben olyasfajta probléma volt, amit nem kedvelt. Tegnap az intéző odajött hozzá és elmondta, hogy Agatha időnként az éjszaka közepén elhagyja a házat, és közvetlenül hajnal előtt szokott visszatérni. A férfi láthatóan vonakodva közölte ezt vele, és sietett biztosítani Rebekát arról, hogy Agatha egyébként minden tekintetben kifogástalanul végzi el a munkáját. Csak azért szólt, mert a nő olyan furesán viselkedik, és nem akarja, hogy a személyzet elkezdjen pletykálkodni róla. És ő amúgy is aggódik Agatháért – tette hozzá.

Természetesen Rebeka is aggódott. Ugyan miben mesterkedhet Agatha, hogy kint mászkál a sötétben? Ez nem csupán gyanús dolog, de veszélyes is. – Ha egyáltalán igaz – emlékeztette magát. Remélte, hogy az intéző téved. De megbízhatónak és szavahihetőnek ismerte a férfit, és el sem tudta képzelni, hogy miért is gyanúsítaná meg Agathát ilyesmivel, ha nem lenne rá valami bizonyítéka.

Amíg ott várakozott, Rebeka időnként kinyitotta zsalugátért, hogy kikukucskáljon a konyha ablakán, majd gyorsan vissza is csukta, hogy ne engedje be a helyiségbe az éjszaka hideg levegőjét. Mostanra a sötétség már kezdett halványulni, de Agathának még mindig nyoma

sem volt. A ház nemsokára ébredezni kezd. Rebeka kezdte magát ostobának tartani. Az is lehet, hogy Agatha az ágyában alszik.

Feltette magának a kérdést, hogy az édesanyja vajon mit csinálna hasonló helyzetben. Úgy gondolta, hogy Erzsébet biztosan a legjobbat feltételezné Agatháról, és anélkül, hogy meggyanúsítaná valami rosszal, megkérné, hogy magyarázza meg a helyzetet. Ezzel a gondolattal a fejében elfújta a lámpákat és kilépett a konyhából, hogy visszamenjen a szobájába.

De amint kiért az átjáróra, két alakot látott a ház felé közeledni. Az egyik egy nő volt, aki kapucnis köpenyt viselt. A másik alak elég magas és vékony volt, és csakis Quintus lehetett! Rebeka meg volt döbbenve. Agatha Quintusszal surran ki a házból éjszakánként?

Szinte mozdulni sem tudott a megdöbbenéstől. Még mindig ott állt a kövel kirakott úton, amikor azok ketten odaértek az átjáróhoz.

Quintus odabólintott neki, mintha semmi rendkívüli nem lenne abban, hogy a napnak ebben a szakában ezen a helyen találkoznak egymással. – Jó reggelt, Rebeka!

Rebeka viszonzta az üdvözlését, majd odafordult Agathához, aki zavarában egyik lábáról a másikra helyezte a testsúlyát, hogy neki is mondjon valamit.

Agatha szólalt meg elsőként. – Jobb lesz, ha megnézem Aurorát, mielőtt még munkához látnék! – Röviden Quintusra pillantott, majd besietett a ház központi részébe vezető ajtón.

Quintus a konyha ajtaja felé tartott. – Menjünk be, és beszéljük meg a dolgot! – mondta Rebekának.

Rebeka követte őt a konyhába, és csendben nézte, hogy a férfi tüzet gyújt a kemencében. Amikor a lány megmelegítette a kezét a lángok fölött, azt mondta neki: – Nem kell rosszra gondolnod, Rebeka.

– Hát akkor mire gondoljak?

Quintus egy kis ideig elgondolkodva nézte a lángok játékát. – Agathát sok fájdalom érte az élete során, de nem hiszem, hogy erről bármit is elmondott volna neked – szólalt meg végül.

– Nem, tényleg nem szokott beszélni arról, hogy milyen volt az élete, mielőtt a házunkba költözött volna. Én pedig nem akartam beleütni az orromat a dolgaiba – mondta Rebeka. Ezt most sem akarta megtenni. De azt mindenképpen tudni akarta – joga volt ahhoz, hogy tudja –, hogy mit keres a házi szolgáljuk a házon kívül éjnek idején Quintusszal. – Nem válaszoltál a kérdésemre – fordult oda Quintushoz.

– Már elkezdtem. – Quintus messzebb lépett a tűztől, és leült az asztal melletti fapadra. Rebeka is hátat fordított a kemencének, hogy a férfi szemébe nézhessen. Átfázott a várakozás közben, és most szüksége volt a tűz melegére.

– Ismersz engem, mióta csak megszülettem – folytatta a férfi. – Hazudtam én valaha is neked?

– Nem. – Ez olyasmi volt, amit nem lehetett letagadni. Quintus kínosan ügyelt rá, hogy mindig igazat mondjon. Rebeka édesapja feltétel nélkül megbízott benne, és az együttműködésük hosszú éveit Quintus soha semmi olyat nem tett, amivel lerombolta volna ezt a belé vetett bizalmat.

– Nem mondhatom el neked, hogy Agatha hová megy, és hogy mit csinál, mert ezzel elárulnám a titkát. De hidd el nekem, hogy semmi erkölcstelen dologról nincs szó! Tudom, hogy nagyon furcsának tűnik, hogy ilyen kora reggeli órán ki-kisurran a házból, de olyan dolog miatt teszi, ami nagyon fontos a számára, és – most, hogy tudok róla – már nekem is az.

– Quintus, ez nagyon furcsa viselkedés... – Rebekát csak még jobban összezavarta a férfi válasza. Ha válasznak lehet tekinteni egyáltalán azt, amit most Quintus elmondott neki.

– Tudom. De ennél többet nem mondhatok.

– A szolgák már pletykálnak. Az intéző tegnap elmondta nekem, hogy Agathát már többször látták kora hajnalban visszatérni a házba. Azt viszont nem említette, hogy te is vele voltál.

– Aggódom miatta, ha egyedül mászkál a hegyekben, amikor sötét van. Ezért amikor tudomást szereztem a dologról, megkértem arra, hogy hadd kísérhessem el. Ez még csak a harmadik ilyen alkalom volt... – Quintus elhallgatott. Látszott rajta, hogy nyugtalanítja, hogy többet árul el Rebekának, mint amennyit szeretne. – Újra beszélni fogok erről Agathával. De nagyra értékelném, ha addig nem hoznád fel neki ezt az ügyet.

– Valamit mondanom kell az intézőnek. Szereti Agathát, de azt gondolja, hogy meg kellene dorgálni a viselkedése miatt. Rossz példát mutathat a személyzetnek, ha nem foglalkozunk az üggyel. És mi lesz Agatha jóhírével? Én elhiszem neked, hogy nem történik semmi erkölcstelen, amikor kionson a házból. De ismered az emberek száját!

– Néhány hét múlva már nem kell foglalkozni a személyzet szájával, vagy Agatha jóhírével – szólalt meg Quintus. Majd zavartan elmosolyodott. – Megkértem Agatha kezét.

Quintus szabályosan belepirult abba, amit elmondott. Rebeka majdnem elnevette magát rajta. De a torkában növekedő gombóc megakadályozta ebben. – Örülök neki, Quintus – mondta végül. Majd elkerekedtek a szemei a csodálkozástól. – Néhány hetet mondtál? Jól hallottam?

– Tudod, már negyvenkét éves vagyok. Nem akarok hosszú jegyességet. – Ez alkalommal is elpirult. – A hajózási időszak is nemsokára kezdődik. Te is tudod, hogy akkor mennyi a munkánk. Ezért arra gondoltunk, hogy a következő szeretetvendégség alkalmával összeházasodnánk. A gyülekezet úgyis együtt fog akkor enni, és egyúttal megünnepelhetnénk a házasságkötésünket is. Mármint persze csak abban az esetben, ha ez ellen neked sincs semmi kifogásod.

– Részemről rendben van. Csak így nem lesz túl sok időnk arra, hogy megtervezzük az ünnepséget.

– Nem, én nem akarok nagy felhajtást. Egyszerűen csak...

Rebeka tiltakozva rázta meg a fejét. A férfiak olyan ostobák tudnak lenni!

– Quintus, most neked kell megbíznod bennem! Felhajtás pedig lesz, és kész!

Kr. u. 97 márciusában

Rebeka azt kívánta, hogy bárcsak több ideje lenne a tervezgetésre. De március második hetének a végére a ház személyzetének a közreműködésével sikerült összeállítani egy megfelelő esküvői vacsorát. Sajnos, még nem kezdtek el nyílani a virágok, ezért nem tudta virágfüzérrel díszíteni Agatha haját. Naomi egyik díszes maga után hagyott tunikáját viszont átalakították esküvői ruhává.

Quintus tizenéves kora óta szerves részét képezte az efézusi gyülekezetnek, ezért a város minden részéből sok keresztény el akart jönni az esküvőjére. Sokkal többen gyűltek össze a házban, mint általában a szeretetvendégségeken. Az idő kicsit megenyhült, így az ebédlőn kívül a kertet övező oszlopsor alatt is felállítottak asztalokat.

Antony is eljött. Rebeka remélte is, hogy el fog. Az utóbbi néhány hétben Antony Helenával együtt eljárt az istentiszteletekre, de Rebekának még nem volt alkalma arra, hogy néhány szónál többet beszéljen vele. A Helena gyógyulása utáni napon Antony megkereste Pétert és Marcellust, és megvallotta előttük a Jézus Krisztusba vetett hitét. Két héttel később pedig vízzel is megkeresztelkedett.

Rebeka észrevette, hogy Helena Burrust, az egyik gyülekezet diakónusát szorította a sarokba, és éppen a drámai gyógyulása történetével traktálja. Az asszony mindenkinek elmesélte a történetet, aki csak hajlandó volt meghallgatni. És ha ő valamilyen okból kifolyólag nem is mondta volna el, akkor Priscilla biztosan megtette ezt helyette. Rebeka nem tudta, hogy a kislánynak mitől lett akkora hite abban a pillanatban, amikor éppen szükség volt rá, de az tény, hogy volt neki. Ha valaki kételkedett volna abban, hogy Jézus a Gyógyító, csak rá kellett néznie Helenára.

Helena arca ma szinte sugárzott az örömtől. Persze, hiszen magának tulajdonította az érdemet azért, hogy a boldog pár rátalált egymásra. Ez volt a másik olyan történet, amit az asszony mindenkinek szívesen elmondott. Quintus és Agatha áldottan nyugodtnak nézett ki az őket körülvevő nyüzsgésben. De amikor Rebekának korábban alkalma adódott beszélni velük néhány szót, Quintus megölelte őt, és csak ennyit mondott: – Köszönöm, hogy mégis csináltál nekünk felhajtást!

Az egyetlen dolog, ami még tökéletesebbé tehetné volna az eseményt Rebeka számára, az lett volna, ha Antony nem viselkedik ilyen hidegen vele. Az elmúlt két hónap során a férfi az istentiszteletek idején kívül máskor nem járt a villában, és a raktárnál is csak annyi időt töltött, amíg kirakta a kocsiból Helenát, amikor az asszony már megerősödött annyira, hogy a hét néhány napján beállt nekik segíteni a jótékonyasági munkában.

Rebeka nem próbálta meg elkerülni Antonyt, de nem is kereste vele a találkozást. Nem tudta, hogy mit is mondhatna neki. Nem mehet csak úgy oda hozzá, és nem támadhatja le azzal, hogy – „Most, hogy már te is keresztény lettél, hozzád megyek feleségül.” – bár a szíve erre indította volna. Antony még biztosan nagyon dühös rá, amiért kosarat adott neki. Szívélyesen viselkedett ugyan Rebekával, amikor találkoztak a gyülekezetben, de a köztük lezajlott rövid beszélgetések nem voltak többek idegenek közötti udvarias társalgásnál. Attól, hogy most itt látta Antonyt egy esküvőn, amint nevet és jól érzi magát, Rebeka kissé melankólikus hangulatba került.

Ez a hangulat bizonyára meg is látszott rajta, mert Marcellus odajött hozzá, és megkérdezte: – Elfogadsz tőlem egy atyai jótanácsot? – Az orvos a fejével Antony irányába bökött, hogy jelezze, tudja, mi jár Rebeka fejében. – Beszélhetek vele, ha akarod.

Rebeka zavarban volt, amiért Marcellus rajtakapta, hogy Antonyt bámulja, de hálás is volt az egészségügyi tiszt törődéséért. – N-n-ne! – dadogta.

– Akkor viszont elmondom neked, amit a saját lányomnak is elmondanék.

Rebeka észrevette, hogy ellágyul a férfi arca, amikor a lányáról beszél. Eszébe jutott János apostol próféciaja. Ha az tényleg prófécia volt, akkor Isten újra össze fogja hozni Marcellust és a lányát, akit az orvos gyerekkora óta nem látott.

– Mit mondanál a lányodnak? – kérdezte Rebeka.

– Azt mondanám neki, hogy ha két ember között ott feszül az őket egymástól elválasztó távolság, akkor közülük az egyiknek meg kell tennie az első lépést, hogy az a távolság eltűnjön. Lehet, hogy ez esetben pont te vagy az a személy, akire ez a feladat hárul.

– Nem tudom, hogy mit is mondhatnék Antonynak – ismerte be Rebeka.

Marcellus megfogta a lány karját, és gyengéden megszorította. – A szavak maguktól jönni fognak, ha megteszed az erőfeszítést, hogy akard kimondani őket.

Az intéző szakította félbe a beszélgetésüket. Rebeka az orvossal való társalgás után néhány percig azzal volt elfoglalva, hogy utasításokat adott ki a szolgáknak. Amikor ezzel végzett, úgy döntött, hogy követi Marcellus tanácsát, és odamegy Antonyhoz. Most az egyszer rá fogja venni Antonyt, hogy figyeljen rá.

Antony mosolygott, ahogy Rebeka feléje közeledett. Rebeka ezt jó jelnek találta. Üdvözölte a férfit, majd megkérdezte tőle: – Beszélhetnénk néhány percet?

– Jó lenne, de szörnyű nagy zaj van itt ennyi ember között – mondta Antony.

De Rebekát ezzel most nem lehetett eltántorítani a szándékától. – Kereshetnénk valami helyet, ahol nincsenek ennyien. – Hangosan kalapált a szíve, miközben bevezette Antonyt a könyvtárba, ami talán az egyetlen olyan közös helyiség volt, amit nem árasztottak el a vendégek. Örült, hogy a könyvtárat üresen találta. Otthon érezte itt magát az édesapja teker-csei, iratai és térképei között. Amikor leültek a hosszú, csíkos kanapéra, egyszerre szólaltak meg mindketten.

– Antony...

– Rebeka...

– Tiéd az elsőbbség – mondta a férfi mosolyogva. De amikor Rebeka hirtelen mégsem tudott megszólalni, meggondolta magát. – Nem. Inkább én beszélek először. Először is kérlek, hogy bocsáss meg nekem!

Ez meglepte Rebekát. – Én bocsássak meg? – Nem számított mentegetőzésre, és egyáltalán nem volt biztos abban, hogy Antony elkövetett-e bármi olyasmit vele szemben, amiért bocsánatot kellene kérnie tőle.

– Nagyon dühös voltam rád. Ezért kell bocsánatot kérnem. Az ilyesfajta harag bűn, ahogy ezt te is tudod. – Antonynak olyan széles mosoly fakadt az arcán, hogy Rebeka sem tudta megállni, hogy ne mosolyogjon vissza rá. – Gondoltad volna, hogy egyszer még valami ilyesmi jön ki a számon?

Mielőtt még Rebeka megszólalhatott volna, Antony csendesén hozzátette: – Különben is, túlságosan szeretlek ahhoz, hogy tartósan haragudjak rád.

Rebeka egy pillanatra azt hitte, hogy már nem is dobog a szíve. De érezte, hogy még lélegzik, sőt a nyelve is működőképesnek bizonyult, amikor megkérdezte: – Te még szeretsz engem?

Antony bólintott. – Nem volt egyetlen olyan pillanat sem, amikor ne szerettelek volna, Rebeka.

– De hát két szót sem szóltál hozzám az elmúlt hetekben!

– Akkor, azt hiszem, ezért is bocsánatot kellene kérnem. – Antony egy kis időre elhallgatott. – A büszkeségem kapott sebet, amikor visszautasítottad a házassági ajánlatomat. Most már jobban megértem, hogy miért is tetted, de akkor nagyon, nagyon, nagyon fájt az elutasítás. És még akkor sem beszéltem veled, amikor már régen nem a büszkeségemről volt szó, mert nem akartam, hogy azt gondold, hogy csak azért lett keresztény belőlem, hogy hozzám jöjj feleségül. Időt akartam adni neked, hogy lásd, tényleg megváltoztam.

Rebeka gondolatai a kijelentés körül forogtak, hogy a férfi még mindig szereti őt. Vágyott arra, hogy ő is elmondhassa Antonynak, hogy szerelmes belé, de úgy látszott, hogy a férfi még nem ért a mondanivalója végére.

– Nem tudom, hogy végül mikor is szántam volna rá magamat, hogy beszéljek veled – ismerte be Antony. – De Marcellus adott egy kis „atyai jótanácsot” – ahogy ő nevezte a dolgot.

– Tényleg? – Rebeka megpróbált komoly maradni. De az orvos kettős dózisé „atyai jótanácsa” annyira mulattatta, hogy csak elkezdett kuncogni.

– Marcellus azt mondta, hogy valamelyikünknek meg kell tennie az első lépést a dolgok elsimításához, és hogy legyenek eléggé férfi ahhoz, hogy én legyek a kezdeményező. – Antony megfogta Rebeka kezét. – Szóval, Rebeka? Megbocsátod, hogy olyan dühös voltam rád?

Rebeka nem tudott betelni azzal, hogy belenézhet a férfi szemébe. Ma este könnyű volt meglátni bennük a szerelmet, és ez balzsamként hatott Rebeka sebzett szívére.

– Igen. Megbocsátok neked – mondta Antonynak.

Antony arcán megkönnyebbült mosoly jelent meg, és megszorította Rebeka kezét. – Majdnem elfelejtettem, hogy te is akartál valamiről beszélni velem.

– Azt hiszem, azt akartam kihúzni belőled, hogy miért kerülsz el engem. – Rebeka kicsit elmosolyodott, majd újra elkomolyodva egyenesen Antony szemébe nézve jelentette ki: – És még azt is közölni akartam veled, hogy nem változott meg, amit irántad érzek. Én is szeretlek téged, Antony.

– Annyira szerettem volna már ezt hallani a szádból! – mondta a férfi. A szabad kezével Rebeka felé nyúlt, és megérintette az arcát. Néhány pillanatig egyikük sem szólalt meg. Engedték, hogy a nézésük és az érintésük közvetítse a másik felé, amit a szavak nem képesek kifejezni. Végül Antony csak megszólalt. – Van még egy kérdés, amit fel szeretnék tenni neked, Rebeka. Egyszer már megkérdeztem tőled ugyanezt, de remélem, hogy most kedvezőbb választ fogok kapni rá.

Rebeka hirtelen úgy érezte, hogy kiszállt belőle a beszéd képessége. Ezért csak bólintott egyet a férfi felé, hogy folytassa csak, amibe belekezdett.

– Hozzám jössz feleségül, Rebeka?

Rebeka hangosan kifújta magából az addig visszatartott levegőt, és a hangjára is újra rátalált.

– Igen, Antony. Hozzád megyek feleségül.

A férfi ekkor megcsókolta, amitől az eddigi távolságtartás teljesen eltűnt közülük. Csodálatos érzés volt. Rebeka hihetetlenül könnyűnek érezte magát, mint aki akár szárnyalni is tudna, és egészen biztos volt abban, hogy ennyire boldog még soha életében nem volt.

Még mindig a kanapén ültek egymás mellett, és Antony átkarolva tartotta Rebeka vállát. Az esküvőjüket tervezgették, amikor Péter nyitott be a helyiségbe. Rebeka összerezzent, és kiegyenesítette a hátát. Fogalma sem volt, hogy mennyi ideje ül itt Antonyval a könyvtárban. Teljesen kiment a fejéből Quintus is, Agatha is, a vendégeikről már nem is beszélve. Vajon most mit gondolhatnak róla?

– Elnézést kérek – szólalt meg Péter. Meglepődött, de egy kicsit zavarban is volt, hogy félbeszakította Rebeka és Antony beszélgetését. – Nem tudtam, hogy van valaki itt bent.

– Már lefekvésidő van? Vagy nem érzed jól magad? – Rebeka megpróbált zavarában nem összevissza locsogni. Péter hálósobája a könyvtárból nyílt. Erre nem gondolt, amikor ide hozta be Antonyt, hogy kettesben tudjanak beszélni egymással.

– Én jól vagyok. És a vendégek sem mentek még el. Csak le akartam tenni valamit. – Felmutatta a kezében lévő kis tekercset. – Ezt éppen most hozta egy futár.

– Egy futár? – Rebeka azt feltételezte, hogy fontos dologról lehet szó, ha vasárnap este kikézbcsítették a házhoz az üzenetet.

– Reggel választ kell adnom rá. Akkor talán tudnál segíteni nekem benne – kérte Péter Antonyt.

– Örömmel segítek – felelte Antony.

A férfit láthatóan egyáltalán nem izgatta, hogy Péter félbeszakította a személyes beszélgetésüket. – De – gondolta Rebeka – a bátyja legalább nem akkor sétált be, amikor Antony éppen megcsókolta őt. Menten el is sülyedt volna szégyenében, ha a testvére meglátta volna őket.

Péter már majdnem kilépett az ajtón, amikor mégis megállt. – Sőt, ha lehet, azt szeretném, hogy most olvasd el ezt az üzenetet. Meglehetősen elkeserített a tartalma.

Rebeka felállt. – Magatokra hagylak benneteket. Vissza kell mennem a vendégeinkhez.

Péter intett neki, hogy üljön csak vissza. – Maradj itt, kérlek! Téged is érint az üzenet. Naomitól jött.

Antony elvette a tekercset Péter kezéből, és hangosan felolvasta a tartalmát.

Rebeka meg volt döbbenve. Most meg vajon mit akarhat tőlük Naomi?

.oOo.

Péter két napot várt, mielőtt válaszolt volna Naominak. A nővére nem írta meg pontosan, hogy mikor szándékozik Rómába utazni, Péter pedig úgy gondolta, hogy egy ideig bizonytalanságban hagyja őt. A legelső reakciója az volt, amikor megkapta az üzenetet, hogy egyáltalán nem is vesz róla tudomást. Nem volt elintézetlen üzleti ügyük egymással, és érthető módon személyes kapcsolatra nemigen törekedett a tőlük elhidegült nővérével. Annak alapján, amit Nicasiusztól hallott, volt némi sejtése arról, hogy Naomi miért is akar találkozni vele. Biztosan pénzre van szüksége. – De ugyan mit szándékozik tenni a nővérem, hogy pénzt húzzon ki belőlem? – tűnődött Péter.

Végül a kíváncsisága győzedelmeskedett. A kíváncsiság mellett volt benne valami olyan megérzés is, hogy talán neki magának van szüksége arra, hogy Naomival találkozzon. Látnia kell még egyszer szemtől szembe a nővérét. Ha másért nem, hát azért, hogy bebizonyítsa

magának, hogy ő maga elég erős ahhoz, hogy ezt meg tudja tenni. Most már Péter lett a család feje, és lassan kezdett felnőni a szerepköréhez.

Kora reggelre időzítette a találkozásuk időpontját, mert tisztában volt azzal, hogy Naomi utál elmenni otthonról déli tizenkét óra előtt. Végig kívánta hallgatni a nővérük mondanóját, hogy azután útjára engedje, azt remélve, hogy hamarosan visszamegy Rómába, és ezzel örökre kísétál az életükből.

Antony – akitől jogi tanácsadást és erkölcsi támogatást várt Péter, ha netán szükség lenne rá – már hamarabb megérkezett a kikötőbe a találkozó megbeszélte időpontjánál. Sőt – Péter őszinte meglepetésére – Naomi is. A nővére lefogyott az elmúlt hat hónapban, amióta nem látta. Betegesen soványnak tűnt, és a vastagon felvitt festék sem volt képes elrejteni a sötét árkokat a szeme alatt. Péternek eszébe jutott az az elbűvölő szépség, aki arról álmodozott, hogy a római társadalom prominens tagjai majd mind a lábai előtt hevernek. Kíváncsi lett volna, hogy Naomi még mindig úgy gondolja-e, hogy amit elért, megérte azt az árat, amit kifizetett érte. A nővérenek nagyon kellhet a pénz, ha ilyen korán, ilyen elkínzott külsővel idejön, és ilyen visszafogottan képes viselkedni.

Amint Antony leültette egy székre, Naomi azonnal a tárgyra tért. – Nem foglak azzal megsérteni, hogy úgy teszek, mint aki udvariassági látogatásra jött el ide – fogott bele a mondanójába. – Kérni akarok valamit, de először is tisztázni szeretnék egy dolgot. Azt akarom, hogy tudjátok, hogy semmi közöm nem volt Rebeka kisbabájának az elrablásához. Damian meglepetésszerű trükkje volt az egész, és még mielőtt átgondolhattam volna, hogy mit is csináljak, Jákob megjelent a házamban és feldühített. – Megállt a beszédben egy halvány mosoly erejéig. Péter ekkor egy pillanatra meglátta benne a régi Naomit annak a nőnek az álruhája alatt, aki most itt ült szemben vele a széken.

– Jákob mindig is hajlamos volt erre – mondta Naomi.

– Ez valóban így igaz – gondolta Péter. A két erős akaratú tesvér – Jákob és Naomi – rendszeresen összeütközésbe kerültek egymással. Rebeka és Péter pedig gyakran belekeveredett a veszekedésükbe. Ez folyamatos feszültség forrása volt az otthonukban.

– De mindegy, remélem, hogy a baba jól van. És Rebeka is.

– Mind a ketten jól vannak – mondta neki Péter. – Nem volt ez szabályos bocsánatkérés a nővére részéről, de ez volt a legközelebb a mentegetőzések közül a bocsánatkéréshez, ami valaha is kijött Naomi száján. Péter azon tűnődött, hogy vajon Naomi lelkiismeret-furdalása őszinte-e, vagy pedig csak egyszerűen azt szeretné elérni, hogy az ő viselkedése meglágyuljon az irányába. Saját maga is meglepődött, amikor a nyers utasítás kicsúszott a száján: – Állj elő a kéresekkel, Naomi, mert nincsen túl sok időm ma reggel!

– Hát jó. Azonnal el kell utaznom Rómába. Lucius megbetegedett, és szüksége van rám. Azt tervezte, hogy tavasszal utánam jön Efézusba, de ez természetesen most szóba sem jöhet. Én sem tudtam hazamenni, amíg újra meg nem nyíltak a tengerek, de most, hogy megint lehetséges az utazás, nem tudom megszervezni az utamat...

Egy kis szünetet tartott a beszédben. Péter mintha azt látta volna, hogy remeg a keze. De Naomi gyorsan elleplezte a remegést azzal, hogy szorosan összekulcsolta a két kezét az ölében. – Folytasd csak! – sürgette a nővérét.

– Nincs elég pénzem, a bank pedig nem hajlandó tovább hitelezni nekem. Ami a férjem pozícióját tekintve igazán nevetséges dolog.

Péter összenézett Antonyval. Nem is olyan nevetséges – gondolta – tekintetbe véve mindazt, amit megtudtak a szenátor súlyos helyzetéről.

– És tőlem mit akarsz? – kérdezte meg Péter Naomitól.

Naomi vett egy mély levegőt, és gyorsan kibökte. – Ki akarom bérelni a Merkúrt az útra. Ki fogom fizetni a legénységet, amint megérkezünk Rómába, és azonnal visszaküldöm a Merkúrt Efézusba. Sőt még egy nagyobb összeget is küldök vele azért, mert használhattam a hajót.

– És miért kellene ezt megtennem neked, Naomi? – Még ha a nővére egy kisebb vagyont is fizetett volna – amiről nagyon jól tudta, hogy Naomi nem engedheti meg magának –, Péter akkor sem engedte volna meg soha neki, hogy az édesapjuk saját személyes használatára készített hajóját használja.

Naominak ezúttal határozottan remegett az álla, és nem lehetett nem észrevenni a hangja remegését sem. – Kérlek, Péter, ne kényszeríts arra, hogy könnyörögjek neked!

A nővére viselkedése, és a kijelentés, amit tett, annyira nem volt jellemző Naomira, hogy Péter egy pillanatig nem is tudott megszólalni. Naomi egyáltalán nem volt jól, és ez alkalommal ez nem megjátszás volt. Sőt, nemcsak hogy nem volt jól, de úgy nézett ki, mint aki teljesen összeomlott.

Az utálat, amit a szörnyen beképzelt nővére felé érzett, most valami sajnálkozásfélévé kezdett átalakulni. Péter az állát a két tenyerében nyugtatva sokáig csak nézte az asztal másik oldalán ülő Naomit, miközben a mutatóujjával az arcát ütögette. Naomi szánalomra méltó volt. Őszintén szánalomra méltó.

Végül előrehajolt. – A Merkúr nem elérhető. De van egy teherhajónk, ami két nap múlva indul Rómába. Biztosítom neked, hogy a kapitány talál helyet a számodra, és fizetned sem kell érte. De ne legyen semmi trükk! És semmi hisztéria! Nem utasíthatod a legénységet. Maradj a kabinodban, és teljesítsd a kapitány rendelkezéseit! Ez az ajánlatom. Ha elfogadod, ha nem.

Naomi szemei már majdnem szikrákat szórtak, az orrlyukai pedig kitágultak. De túlságosan kétségbeejtő helyzetben volt ahhoz, hogy megengedhesse magának a dühkitörés, vagy bármilyen más érzelemnyilvánítás luxusát. Csak nagyot nyelt és bólintott. – Elfogadom.

Péter felállt, hogy jelezze neki, hogy a beszélgetésnek vége. – Mindent el fogok rendezni – mondta a nővérenek.

Látszott Naomin, amikor felállt a székről, hogy külön erőfeszítésbe kerül, hogy megőrizze a higgadságát. Péter helyette is zavarban volt ettől.

Naomi megállt az ajtónál. – Köszönöm, Péter – mondta halkán.

Péter hirtelen szólni sem tudott, csak bólintott. Naomi kiment az ajtón, Péter pedig visszaült a székére. Hallotta, hogy a nővére lépései visszhangzanak a rakparton. Hallgatta a sirályok rikácsolását, ahogy lecsaptak a morzsákra a tengerparton. Vége az izgalmaknak. – Túl vagyok rajta – tűnődött magában. – Végre túl vagyok rajta.

Azt gondolta, hogy örvendeznie kellene annak a kilátásnak, hogy Naomit teljes megaláztatás fogja fogadni, amikor majd megérkezik Rómába. Minden valószínűség szerint szegénység vár rá. És a sok szenvedés után, amit másoknak okozott, meg is érdemli, bármilyen rossz jöjjön is rá.

Péter érzett ugyan valami megkönnyebbülést, de örömet nem. Sőt inkább mély szomorúság töltötte el. Nagyon nem volt jó látni, hogy valaki, akit egykor szeretett, így tönkretette magát.

Antony egy ideig hagyta, hogy Péter csendben üljön, és végiggondolja az eseményeket, majd megkérdezte: – Jól vagy?

– Igen, jól vagyok. – Vagyis jól leszek. – Elmosolyodott, felállt a székről, és megnyújtóztatta a tagjait. – Sőt, ami azt illeti, azt hiszem, kész vagyok megtenni valami olyasmit, amit már régóta halogatok.

Antony kérdően felhúzott szemöldökkel nézett fel Péterre. – Mégpedig mit?

– Mit szólnál egy kis hajózáshoz? – kérdezte Péter. – Csak úgy fel és le a folyón. Kaeso már néhány napja felkészítette a kihajózásra a Merkúrt, de még nem volt vele kinn a vízen. Arra gondoltam, hogy talán szívesen elkísérnél az első útjára.

Antony arca felderült. – Ezer örömmel. Mindig is szerettem volna látni az édesapád hajóját a saját két szememmel.

Péter nem osztotta meg Antonyval azt a tényt, hogy még ő maga sem járt sohasem a Merkúr fedélzetén. Egyszerűen eldöntötte magában, hogy mostantól fogva nem fog félni a hajózástól.

Lívia a napfény felé tartotta a dobozt, hogy megnézzze, talál-e még rajta valami apró tökéletlenséget. De egyetlenegy sem látott. Büszke volt a munkájára. A fadoboz négy oldala vékony rézlemezekkel volt beborítva, amit fényesen csillogóra csiszolt. A doboztetőt először rézzel vonta be, majd vékony aranyszálakból csatornákat készített a többszínű máznak. Sok órát eltöltött azzal, hogy a finom aranyszálakból eltérő mélységű alakzatokat formált, majd kitöltötte a csatornákat a kék máz különböző árnyalataival. Mindegyik árnyalat egy fokkal halványabb volt az előzőnél, az utolsó pedig már szinte fehérbe hajlott. A végeredmény úgy nézett ki, mintha felhők lebegnének a víz felett. A munkafolyamat lelkiismeretes odafigyelést igényelt, de Líviát meglegedettséggel töltötte el az eredmény, amit a kezében tartott.

A műhelye polcain több hónapnyi munka termése sorakozott. Tárgyak tucatjait készítette el, amit részben a piacon fog eladni Cézáreában, részben pedig a hamarosan a városba érkező karavánoknak. Nyakláncok, karkötők, bokaláncok, fülbevalók, és gyűrűk a kéz és a láb ujjaira egyaránt. Díszes háztartási eszközök. Sőt, két darab egymáshoz illő, ékkövekkel kirakott tör is ott feküdt az egyik polcon. De az a doboz, amit most a kezében tartott, különlegesnek számított. Ezt a dobozt Jákobnak készítette.

Nem tudta, hogy mikor fogja neki odaadni, de úgy sejtette, hogy valószínűleg hamarosan el fog következni az a pillanat. A kezdetektől tudta, hogy a férfi el fog menni tőlük, amint kitavasodik. Elérkezett a március, és bár még hidegek jártak, a télből már csak rövid idő volt hátra. Nemrégiben hallotta is, amikor Jákob megkérdezte Gregorytól, hogy szerintek mikor lesznek utazásra alkalmasak az utak. Ez pedig csak egyetlen dolgot jelenthet. Azt, hogy Jákob hamarosan útnak indul. Lívia úgy tervezte, hogy a dobozt búcsúajándékként fogja odaadni neki.

Ha a férfi elmegy, űrt fog maga után hagyni Lívia életében. A lány már attól is elszomorodott, ha rágondolt erre. Sok kellemes órát töltöttek el együtt. Beszélgettek, nevettek, és megosztották egymással az életük eseményeiről szóló történeteket. Csak Jákob Damiannal kapcsolatos megszállottságán nem tudtak soha egyetértésre jutni.

Jákob utoljára néhány héttel ezelőtt hozta szóba a tribunust, miután Pomponius elvitte őt Regulushoz. Az, hogy látta Damiant a katonai helyőrségben, nyilvánvalóan csak megerősítette a férfit abban, hogy véghezvigye az úgynevezett küldetését. Azóta Jákob láthatóan mindig ezen gondolkodott, és olyan volt, mint aki gondolatban már nincs is együtt Gregoryval és Líviával.

De azért akadtak olyan pillanatok a beszélgetéseik során, amikor Lívia úgy érezte, hogy a férfi már-már ki akar mondani valamit, amit még sohasem osztott meg vele. Olyankor komoly kifejezéssel az arcán Lívia felé hajolt, majd hirtelen másfelé nézett. Egyszer még a lány karját is megérintette, és elkezdett valamit mondani. Lívia valamilyen oknál fogva azt feltételezte, hogy Jákob arról fog beszélni, hogy mit érez iránta. De lehet, hogy csak képzelődött.

Nem hibáztathatta viszont Jákobot azért, mert képtelen volt beszélni a legmélyebb érzéseiről, mert életében először most ő maga is valami ilyesmit tapasztalt. Eddig soha nem okozott neki problémát, hogy kimondja, amit gondol. Sőt, inkább az volt a baj, hogy általában előbb mozdult meg a szája, és csak utána gondolkodott. Ám most, amikor a dolognak nagyobb jelentősége volt, mint bármikor az eddigi életében, képtelen volt szavakba önteni, hogy mit is érez Jákob iránt. Legalábbis addig nem, amíg Jákob nem beszél erről először. Végül is a férfi dolga, hogy ezekről a dolgokról beszéljen, vagy nem?

Ezért érezte olyan fontosnak a dobozt, amit emlékebe készített. Mindent beleadott abba a dobozba, amit csak el akart mondani Jákobnak. Ha lesz mersze odaadni neki, akkor a férfi biztosan meg fogja sejteni belőle, hogy Livia mit is érez felé.

Visszatette a dobozt a rejtékhelyére. Még csak kora délután volt, de már nem volt kedve belefogni egy újabb munkadarabba. Jákob hamarosan megjön, és akkor lehet, hogy megy és segít neki a rögtönzött lóistálló építésében, amivel a férfi mostanában foglalatoskodik. Annyi időt akart együtt tölteni vele, amennyit csak lehetséges, mielőtt Jákob elutazik, és egyúttal távozik az ő életéből is.

Ahogy a lépcsőn ment lefelé, hallotta, hogy egy ló közeledik a tufakúp irányába. A látogatóik nem túl sűrűn érkeztek lóháton, ezért kiment az előszobába, és kikukucskált, hogy megnézze, ki lehet az. Jákobot látta, aki éppen megállította a lovát és leszállt róla. A szíve a torkában kezdett dobogni a látványtól. Miért hozta haza Jákob a kancát? Még nincsen készen az istálló...

Ügyetlenkedett az ujjával

, ahogy eloldozta a tufába vájt bejárati nyílást takaró nehéz anyagot. Mire feltekerte a függönyt, és rögzítette azt, Jákob már fel is mászott a létrán, és belépett az előszobába.

– Korán jöttél. Látom, hogy elhoztad a lovadat. Gyönyörű állat – mondta Livia.

Jákob egy pillanatig nem válaszolt. Izgatottnak tűnt. Nagyot sóhajtott, és nekikezdett: – Vannak rossz híreim, és vannak jó híreim is.

Livia gyakorlatiassága megszólalt. – Akkor gyere be innen a huzatból, és mondd el odabent!

Visszaerősítette a helyére a bejárati ajtó függönyét, majd az ebédlőbe mentek, ahol Gregory is csatlakozott hozzájuk az alacsony asztalnál.

– Hírt kaptam ma Regulustól. Holnap elküldi a helyőrségből Damiant – jelentette be Jákob.

– Te pedig mész utána – jegyezte meg Gregory.

– Igen, utána kell mennem...

Gregory felemelte a kezét, hogy megállítsa Jákob védekező reakcióját. – Én nem fogok veled vitatkozni – mondta neki az idős férfi. Rápillantott Líviára, aki igyekezett közömbös arcot vágni, majd hozzátette: – Tudod jól, hogy hogyan érzünk a dologgal kapcsolatban mindketten. De ez a te döntésed. Azt reméltem, hogy mostanra sikerült átgondolnod a küldetésedet, és hogy esetleg meggondoltad magadat. De ha nem, hát úgy is jó. Szerencsés utat kívánunk neked!

Jákob erre csak bólintott. A makacsul előreszegezett állán látszott, hogy úgysem lehetne eltántorítani az elhatározásától.

– Először is eszünk egy jót, majd pedig elbúcsúzunk egymástól – mondta Gregory. Felállt és kiment a főzőhelyiségbe, hogy felmelegítse a főzeléket, és hogy lepényt süssön.

Jákob sokáig nézte Líviát. Ellágyult az arca, de nem szólalt meg. A lány sem. Még ha Livia tudta is volna, hogy mit mondjon, nem bízott meg a hangjában.

Jákob végül felállt, és csak ennyit mondott: – Összeszedem a holmimat. – Futólag elmosolyodott. – Nem fog sokáig tartani, tekintve, hogy mostanában milyen kevés dolog van a birtokomban.

Livia nézte, ahogy a férfi kiment a helyiségből, majd kiosont a műhelyébe. Addig maradt ott, amíg Gregory fel nem kiáltott nekik, hogy elkészült a vacsora. Elővette a dobozt, amit

Jákobnak készített, és beletette egy bőrzacskóba. – Túl hamar van még. – gondolta. – Túl hamar van még ahhoz, hogy Jákob elmenjen.

Elhelyezte a zacskót az előszoba egyik falmélyedésében, majd csatlakozott az ebédlőasztalnál ülő férfiakhoz. Megpróbáltak a megszokott módon társalogni az étkezés közben, de ez Líviától több erőfeszítést igényelt, mint amennyire most képes volt. Amikor mégis megszólalt, érezte, hogy a hangja túlságosan élénken és hamisan cseng. Amikor mosolyogni próbált, nehéznek érezte az arcát. De a szíve még annál is sokkal nehezebb volt.

Amikor befejezték az evést, Gregory leszedte az asztalt. A távollétében elmélyült a Livia és Jákob között megülő csend. Végül Jákob szólalt meg: – Mennem kellene. Még sötétedés előtt oda akarok érni a katonai helyőrséghez. A kapu közelében fogok táborot verni, hogy ott legyek, amikor – szóval, hogy készen álljak.

Amikor felálltak az asztaltól, Gregory jött vissza egy kis csomaggal a kezében. – Összekészítettem egy kis ennivalót későbbre – mondta Jákobnak.

Amíg Gregory elbúcsúzott Jákobtól, Livia csendesén kiment az ebédlőből. Nem Gregory jelenlétében kívánt elköszönni a férfitől.

Azonnal észrevette, hogy a nagybátyja meggyújtotta a lámpákat az előszobában. A helyiség még így is kissé homályba burkolózott, mert kintről csak egy halvány fénysugár szűrődött be a szellőzőnyílásokon keresztül. Livia eloldozta a függönyt, de lógva hagyta a bejárat előtt, miután leeresztette a létrát. A szél már nem fújt olyan erősen, ezért az előszoba nem volt túlságosan huzatos.

Eszébe jutott az a nap, amikor először találkozott Jákobbal. Akkor történt, amikor a kereskedő elől menekültek, aki be akarta csapni Líviát. Akkor még nem gondolta, hogy az idegen, aki meghívás nélkül mászott fel utánuk ezen a létrán, az életének olyan fontos részévé fog válni.

Most pedig elmegy. Jákob három hónapja lakott velük, és Livia most el sem tudta képzelni, hogy akár csak három napot is nélküle töltsön el.

Felnézett, amikor meghallotta, hogy Jákob kilép az előszobába. A férfi megállt a messzebb lévő falnál. A lámpa fénye táncolt a markáns vonásain. – Így fog mindig megmaradni az emlékezetemben – gondolta Livia. Be akarta vésni az agyába, hogy hogyan néz a férfi, hogyan áll ott a falnál, és hogyan tölti be a helyiséget csak azzal, hogy belép az ajtón.

– Hiányozni fogsz, Jákob! – szólalt meg végül a lány. – Kívánok neked sok sikert, bármit is jelentsen ez neked.

– Köszönöm – mondta Jákob, miközben Livia felé indult. – Te is hiányozni fogsz nekem.

– Imádkozni fogok a biztonságodért – ígérte meg Livia. – Majdnem egyforma magasak voltak, ezért könnyen bele tudott nézni a férfi szemébe. De azt nem tudta kiolvasni belőle, hogy mi van Jákob szívében.

Jákob bólintott. – Nagyra értékelem az imáidat.

– Akkor menj! Isten legyen veled! – Még egy utolsó hosszú pillanatra belenézett Jákob szemébe, majd megfordult, hogy feltekerje a függönyt.

Jákob a kezéért nyúlt, és megállította. – Livia, gyere velem! – bukott ki belőle a kérés.

Livia meglepődve fordult vissza. Részben Jákob szavai miatt, részben pedig az érzés miatt, amit attól tört rá, hogy a férfi megfogta a kezét. – Nem akarlak itt hagyni! Kérlek, gyere velem! – ismételte meg Jákob.

– Én... én nem tehetem. – Az ötlet képtelenség volt. Bármennyire is szeretne együtt lenni Jákobbal, teljességgel elfogadhatatlan, hogy vele utazzon. És el sem tudja képzelni, hogy csak úgy félreálljon, és végignézze, hogyan öli meg Jákob az ellenségét.

A férfi arckifejezéséből látta, hogy Jákob is belátta, hogy ostobaságot beszél, amint kicsúsztak a száján a szavak. – Igazad van. De vissza fogok jönni érted. Miután megtaláltam Damiant. Vissza fogok jönni.

– Nem, nem fogsz. – Lívия hangja halk volt. Maga is meglepődött magán, hogy olyan tárgyilagosan képes volt ezt kijelenteni. – El fogsz felejteni engem. – Tudta, hogy Jákob komolyan gondolja, amit mondott. Legalábbis ebben a pillanatban. De azzal is tisztában volt, hogy a férfi megszállottsága, amivel el akarja kapni Damiant, ki fogja üzni a fejéből a Kappadokiába való visszatérni akarás gondolatát.

– Soha nem tudnálak elfelejteni. – Jákob az ajkaihoz emelte Lívия ujjait. – Soha – suttogta bele a lány kezébe.

Lívия szívében szinte túlsordultak az érzések. Önkéntelenül is kimondta az ajkára toluló szavakat: – Ne menj el, Jákob! Maradj itt!... Maradj velem!

Jákob még egyszer utoljára megcsókolta Lívия ujjait, majd másfelé nézett. Megszorította a lány kezét, ahogy leengedte. – Nem lehet – mondta, és újra ránézett Lívияra. – Bármennyire szeretném is... nem tehetem meg.

Lívия lassan lefejtette az ujjairól a férfi kezét. – Ez így nem igaz. Megtehetnéd. De nem akarod megtenni. Van köztük némi különbség.

– Lívия... – kezdte Jákob, de aztán elhallgatott. Mindketten tudták, hogy már nem tudnak egymásnak mit mondani.

– Akkor menj! – Lívия feltekerte a függönyt, és odaerősítette a bejárati nyílás fölé, majd félrehúzódott az egyik oldalra.

Jákob egy lépést tett a kijárat felé. – Várj! – szólalt meg a lány hirtelen. – Valamit adni szeretnék neked.

Határozottan odalépett a falilámpa melletti mélyedéshez, és a bőrzacskóval a kezében jött vissza.

– Mi az? – kérdezte Jákob.

Lívия vett egy mély levegőt, és Jákob kezébe nyomta a zacskót, mielőtt még meggondolhatta volna magát. – Valami, amiről az eszedbe fogok jutni.

Jákob lenézett az ajándékra, majd fel Lívияra. – Ez ugyanaz a...

– Igen – bólintott Lívия. Kalapált a szíve az izgalomtól. Tudta, hogy a férfi meg fogja ismerni a bőrzacskót, amit akkor szerzett neki vissza a kereskedőtől, amikor először találkoztak. Pont ezért is választotta ezt az ajándéka becsomagolására.

Jákob kilazította a zsinórt, és elővette a dobozt. – Ez gyönyörű – mondta áhítattal a hangjában. – És ezt te készítetted nekem.

– Ez egy emléktartó doboz – jegyezte meg Lívия. – Tudod, olyan apró dolgokat tarthatsz benne, amiket szeretnél megőrizni emlékedbe. – Nem tudta abbahagyni az ideges fecsegést, miközben Jákob a dobozt nézte, amit ő kifejezetten neki tervezett. – Buta, érzelmes dolgokat... emlékeket...

– Köszönöm – mondta halkan Jákob. – Féltve fogom őrizni.

Livia nem tudta, hogy mit is fog tenni akkor, ha Jákob kinyitja a dobozt. Először megrémült attól, hogy kinyitja, majd attól, hogy nem nyitja ki, és végül csalódottan vette tudomásul, hogy a férfi csak nem nyitotta ki a dobozt.

Jákob anélkül tette vissza a dobozt a zacskóba, hogy belenézett volna. Szorosra húzta a zacskó zsinórját, majd a Gregorytól kapott csomagba helyezte el az ajándékot.

Livia valahogy kipréselt magából annyit, hogy „Viszontlátásra!”, majd nézte, ahogy Jákob lemászik a létrán és ellovagol. Addig állt ott, amíg még csak látta a férfi távolodó alakját, és hallotta a lova patáinak a dobogását. Sőt még utána is ott maradt, és az ereszkedő szürkületet bámulta.

Egy idő múlva Gregory kijött bentől, és hátulról átkarolta az unokahúgát. – Elment? – kérdezte.

Livia nem tudott megszólalni, ezért csak bólintott.

– Ha Isten akarata az – mondta a nagybátyja –, akkor vissza fog jönni. De ha nem... hát akkor... – Megköszönte a torkát.

– Drága Gregory! – Nem igazán jöttek a szájára a vigasztaló szavak, de Livia tudta, hogy mennyire együtt érez vele. – Köszönöm, hogy megérted – mondta neki.

Gregory odahajolt hozzá, megcsókolta az arcát, majd jó éjszakát kívánt.

Livia még sokáig ott állt az ajtónyílásban, és nézte a leszálló sötétséget. Azon tűnődött, hogy hogyan is történhetett meg az, hogy egy olyan férfinak adta oda a szívét, aki nem tart igényt rá. Meg azon, hogy vajon hol lesz Jákob, amikor végül ki fogja nyitni a dobozt, és hogy mit fog szólni azokhoz a dolgokhoz, amiket Livia elhelyezett benne a számára. Talán mégsem kellett volna odaadnia a dobozt... De nem, most már így utólag nem fog sajnálkozni ezen! Azt remélte, hogy másnapra már nem lesz ennyire elkeseredve, és nem fogja magát ilyen ostobának érezni, mint most.

.oOo.

Jákob a katonai helyőrség közelében táborozott le. Olyan helyet választott ki magának, ami messze esett ugyan az úttól, de elég közel volt ahhoz, hogy figyelni tudja a kaput. Elég fát gyűjtött össze ahhoz, hogy tüzet tudjon rakni, még mielőtt besötétedett volna. Az ágak egy része még nedves volt az olvadó hótól, így csak pattogott és sistergett egy ideig, mielőtt lángra kapott volna. De némi próbálkozás után már jó kis tűz lobogott Jákob előtt.

Jákob hálás volt a prémes kabátjáért. A szél ugyan elült, de az éjszaka hidegnek ígérkezett, és a vastag kabát biztosan több meleget fog adni, mint az a két könnyű gyapjútakaró, amivel néhány hónapja Cézáréba érkezett.

A Gregorytól és a Líviától való elbúcsúzás és a fáradságos tűzrakás közben valahogy lelohadt benne némileg az izgatottság. Próbált arra összpontosítani, hogy micsoda meglepedséget fog érezni akkor, amikor majd igazságot szolgáltat Damiannak. De a gondolatai az ellenségéről mindig a barátaira tértek vissza, akiktől eljött. Most kezdett csak rádöbbenni arra, hogy mennyire fognak neki hiányozni.

Az elmúlt hónapok során Jákob nem imádkozott túl gyakran. Nem volt igazán sok mondanivalója Istennek, azt pedig nemigen akarta hallani, hogy Isten mit akarna közölni vele. Ha egyáltalán akarna szólni hozzá valamit is. Biztosabbnak tűnt, ha megtartja a tisztes távolságot a Mindenható Istennel szemben. Most viszont imádkozni akart. Meg akarta kérni Istent, hogy vigyázzon Gregoryra és Líviára, és áldja meg őket a vendégszeretetükért, amit Jákob kapott tőlük, és hogy őrizze meg őket, és hozzon bővülködést az életükre. De

túlságosan bűnösnek érezte magát ahhoz, hogy ezek a gondolatok imává is formálódjanak a száján. Úgy gondolta, hogy Isten amúgy is látja, hogy mi van a szívében.

– De mi is van hát a szívében? – tűnődött Jákob. Már nem is volt vele igazán tisztában. Eszébe jutott Gregory próféciaja, amit a férfi akkor este mondott el, amikor először találkoztak. Arról, hogy Jákob küldetése nem fog sikerrel járni. Gregory szavai pontosan így hangzottak: „Ha lemondasz az üldözésről, akkor az ellenséged magát fogja elpusztítani. De ha továbbra is folytatod a hajszát, nem fogsz sikerrel járni. És meg fogod látni, hogy az igazi ellenség benned van.”

A prófécia eleinte még foglalkoztatta Jákobot, de ahogy teltek a napok, lerázta magáról a szavakat. De most, hogy a lángok játékát nézte a tűzben, és csak az alkalmat várta, hogy újra az ellensége nyomába eredhessen, nem tudta kivenni a fejéből a prófécia szavait. Vajon tényleg az ő szívében van az igazi ellenség?

A gondolatai az otthona felé kanyarodtak. Nehezen volt képes elképzelni magát újra Efézusban. Minden megváltozott az életében. Már nem vágyott Isten szolgálatára, és fogalma sem volt, hogy mit is fog kezdeni az életével, miután megszabadul Damiantól, és utána hazatér. Nem tudta beleképzelni magát abba a helyzetbe, hogy a családi vállalatot irányítja. Sőt még az is elképzelhetetlennek tűnt a számára, hogy újra a hatalmas villában éljen, ahol minden elképzelhető luxus a rendelkezésére áll, és szolgák elégítik ki minden szükségletét. Megszokta az életet az otthonos tufakúpban, ahol Gregory végezte a háztartási munkát, Livia pedig napközben kiharcolta őt a műhelyéből, hogy azután késő éjszakáig ébren maradjanak, és beszélgessenek egymással.

Livia. Mindig a lányhoz tértek vissza a gondolatai. Livia nem hitte el neki, amikor azt mondta, hogy vissza fog jönni érte... Pedig tényleg vissza fog. Amint elvégzi azt, amiért nekiindult, igenis vissza fog jönni a lányért.

Eszébe jutott az ajándék, amit Livia neki készített, és előhúzza a csomagból, ahová indulás előtt becsúsztatta. A kis doboz a lány egyik eddigi munkájához sem hasonlított. Sokkal részletesebben és bonyolultabban kidolgozott díszítés volt rajta. És nagyon leleményes volt a minta. A kék mázból kidolgozott alakzat hullámokra emlékeztette Jákobot. Livia tudja, hogy Jákob mennyire szereti a vizet. Többször is beszélt arról a lánynak, hogy a víz az egyik olyan dolog, ami a leginkább hiányzik neki Eféusból.

Livia „emléktartó doboznak” nevezte az ajándékát. Ahogy Jákob most megmozdította a dobozt, érezte, hogy valami elcsúszik a belsejében. Ezért felnyitotta a fedelét. Livia azt mondta, hogy az ajándéka arra való, hogy Jákob valamit tartson benne. De Jákobban az fel sem ötlött, hogy a lány esetleg tett is a dobozba valamit, amit neki szánt.

A tűz fénye visszaverődött valamiről a dobozban. Jákob kivette belőle a csillogó ásványt. Egy kerek, teljesen simára csiszolt drágakő volt. Borostyán, Livia kedvence. Jákob biztos volt benne, hogy ez a kő is azok közül származik, amit a lány a kereskedőtől vett, majd ő visszaszerzett neki.

A kő köré kulcsolta az ujjait, és a tenyerében melengette a borostyánt. Eszébe jutott az a nap, amikor kiborították a köveket Livia munkapadjára, és a lány elkezdte tervezgetni, hogy mire is fogja felhasználni őket.

Először méret és szín szerint válogatta szét a köveket. – Én csak egyszerűen gyönyörűnek találok őket – mondta. – De vannak emberek, akik különleges jelentőséget tulajdonítanak a drágaköveknek.

Jákob akkor mesélt neki egy tengerészről, akit ismert. Az a matróz egy kis ametisztet tartott nagy becsben, mert abban hitt, hogy a kő megsegíti, és mindig biztonságban a partra ér. – Ez elég elterjedt babona, bár vannak olyan tengerészek is, akik a smaragdról gondolják, hogy megóvjá őket a tengeri útjuk során – mondta el Líviának.

– Én az ametisztet szeretem, mert olyan a színe, mint az újbórnak – jegyezte meg erre a lány.

A többi kőről is beszélgettek. Lívia kijelentette, hogy mind közül a borostyán a kedvence, mert a kő napfelkelték és a naplementék színeit hordozza magán.

– Tudod, hogy az egyiptomiak mit tartanak a borostyánról? – kérdezte meg tőle akkor Jákob.

Lívia a fejét rázta, ezért Jákob elmondta neki. – Azt hiszik, hogy amikor a lenyugvó nap sugarai a vízhez érnek, akkor a fénysugarak megszilárdulnak, és az óceán hullámai borostyán formájában mossák ki őket a partra.

– Micsoda kellemes gondolat! – mondta nevetve Lívia. – Persze, teljes lehetetlenség, de szép. Nem csoda, hogy a borostyánt szeretem a legjobban!

Jákobot mélyen megérintette, hogy Lívia az egyik kedvenc drágakövéből készített neki bűcsűajándékot. Amikor visszatette a borostyánt a dobozba, meglátott benne valami mást is. Egy hajfürtöt, aminek a két vége vékony aranydróttal volt rögzítve.

– „Valami, amiről az eszedbe fogok jutni.” – mondta neki Lívia a bűcsűázáskor. Jákobnak gombóc nőtt a torkában, ahogy megfogta a hajfürtöt. Hogy is felejthetné el azt a mozdulatot, amivel a lány folyton a füle mögé igazította a gyönyörű hollófekete haját? Mosolygott, amikor szinte maga előtt látta a jelenetet. De a mosoly hamarosan lehervadt az arcáról, amikor arra gondolt, hogy mennyire fog neki hiányozni, ha nem látja majd, a lánynak ezt a mozdulatát.

Meglepődött, amikor kiderült, hogy Lívia nem tartja szépnek magát. Annyiszor meg akarta neki mondani, hogy gyönyörű. De valami mindig visszatartotta. Nem tudta megmondani, hogy mi is volt az a valami. Az nem zavarta, hogy a lány idősebb nála. Sőt az sem, hogy rövidre vágva hordja a haját, vagy hogy férfiruhába öltözik, hogy megfelelő feltételekkel tudja eladni a tárgyakat, amiket készít.

Jákob nem tudta, hogy miért volt képtelen elmondani a lánynak az igazságot. Azt, hogy már abban a percben szerelmes lett belé, amint először beugrott a barlangház padlójára, és Lívia ráordított, hogy húzza fel maga mögött a létrát. Belenézett azokba a hatalmas, sötét szemekbe, valami foglyul ejtette bennük, és soha többé nem tudott szabadulni ettől.

Sokáig forgatta a hajfürtöt az ujjai között. – Líviának igaza van – gondolta. Valószínűleg nem fog visszajönni érte. Nem azért, mert el fogja felejteni a lányt. Erre nem lenne képes. De hogy is jöhetne vissza érte, ha nincs semmi a saját maga bensőjében, ami érne annyit, hogy oda lehetne adni valakinek?

Az igazi ellenség benned van. A gondolat ott keringett Jákob fejében, és nem hagyta nyugodni. Egy vadállat üvöltése hallatszott a sötétben. Jákob olyannak hallotta, mintha valaki kinevetné őt. Mintha valaki nevetve csúfolódna a benne lévő ürességen.

Végül csak visszatette a hajfürtöt az emlékesdobozba. A keze ekkor beleütközött egy fémlemezbe, ami a bársony bélésre volt ráhelyezve. Egy kis réztábla volt, amelyet Lívia a tárgyai borítására használt. Valami szöveg volt belevésve.

Jákob egy fadarabbal megpiszkálta a tüzet, hogy jobban égjen, majd a réztáblácskát a lángok fénye felé tartotta, hogy el tudja olvasni a szavakat.

Tégy engem mint egy pecsétet a te szívedre,
mint egy pecsétet a te karodra;
mert erős a szeretet, mint a halál,
Kemény, mint a sír a buzgó szerelem;
Lángjai tűznek lángjai, az Úrnak lángjai.
Sok vizek el nem olthatnák e szeretetet:
A folyóvizek sem boríthatnák el azt.

Salamon szerelmesének a szavai az Énekek Énekéből. Jákob szemei égtek az el nem sírt könnyektől, ahogy újra elolvasta az idézetet.

Lívia szereti őt. Nem értette, hogy miért, és tudta, hogy nem érdemli meg a lány szeretetét. Soha nem is fogja. De Lívia szereti, és arra kérte, hogy maradjon vele. Erre ő mit csinált? Ott hagyta magára.

A tűz kialudt, de Jákob nem feküdt le, hogy aludni próbáljon. Egész éjszaka csak ült ott, Líviára gondolt, és a saját szívét vizsgálta. Hogyan is lehetne ő érdemes a lány szerelmére?

Damianra gondolt, majd a gyilkosságra, az igazságszolgáltatásra, a bosszúállásra, az üldöztetésre, a vérontásra és a mártíromságra. Miért engedte meg Isten, hogy mindez megtörténjen?

Amikor az éjszaka sötétsége lassan szürkületté világosodott, Jákob még mindig el volt merülve a gondolataiban. Hallotta, hogy egy kakas kukorékolással tudatja a hajnalt, majd nem sokkal ezután egy ló nyerítése is elérte a fülét. A helyőrség súlyos fakapuja feltárult, és egy ló jelent meg a lovasával a hajnal halvány fényében.

Jákob messziről is meg tudta állapítani, hogy Damian ül a lovon. Volt valami összetéveszthetetlen önteltség a tartásában, ahogy a fekete csődör nyergében terpeszkedett.

A tribunus mintegy húszlépcsnyi távolságban lovagolt el mellette. De Jákob nem mozdult. Nem nyergelte fel a lovát, és nem indult el a férfi után. Hagyta, hogy Damian elmenjen mellette, majd megszólalt: – Damian, meg fogod kapni, amit megérdemelsz, bármi is legyen az. De nem az én kezemből.

Hónapok óta először csendes békesség töltötte be Jákobot. És akkor, ott, végre elkezdett imádkozni.

Livia tüsszentett, ahogy leporolta az éléskamra polcait. Már jó ideje nem jutott hozzá, hogy itt takarítson. Gregory makulátlanul tisztán tartotta a konyháját, de a ház többi helyiségének a rendben tartása amolyan „aki éppen csinálja” alapon zajlott. Elméletben persze megosztották maguk között a takarítást, de Livia gyakran belefeledkezett a munkájába, és olyankor Gregory végezte el az ő munkáját is a házban helyette. Olyankor, amikor nem dolgozott a műhelyében – mint például most is –, Livia lázas tevékenységgel igyekezett bepótolni a máskor elhanyagolt háztartási munkákat. Ma pedig mindennél jobban szüksége volt arra, hogy valamivel elfoglalja a gondolatait, és mozgásban tartsa a tagjait.

Jákob előző esti távozása után még órákig ébren maradt. Amikor pedig végül lefeküdt, nyugtalanul aludt. Ám a megszokott időben mégis felébredt. Általában korán kelt, mert nem akarta, hogy a dolgozáshoz leginkább alkalmas természetes fényt biztosító órák kárba vesszenek.

Miután végzett az éléskamrával, az egész házat kisöpörte. Amikor ezzel is készen lett, elhatározta, hogy kiszellőzteti az ágyneműt. Lehúzta a sajátját, majd Gregory szobájába ment, hogy ott is ugyanezt tegye. De az eddig benne buzgó energia hirtelen kiszállt belőle, amikor meglátta az ágyat, amelyikben eddig Jákob aludt. A férfi hiányának a valósága hirtelen úgy elborította, mint egy takaró, és most már képtelen volt visszatartani a könnyeit, amivel azóta küzdött, amióta Jákob kilépett a házból az előző este. Teljesen összetörve ült ott az ágyon, és zokogott.

Jákob tényleg elment, és nem is fog visszajönni. Ő olyan nagyon szerette a férfit, de Jákobnak ez nem volt elég. Ő nem volt elég Jákobnak. A felismerés teljesen letaglózta. Vele valami alapvetően nagy baj van – a személyiségében valami olyasmi található, amitől őt képtelenség szeretni.

Livia csak ritkán mutatta ki az érzelmeit, ezért saját maga is meglepődött a szomorúsága mélységén. Végül elapadtak a könnyei. Ugyan teljesen kimerült a sírástól, de furcsa módon valamennyire meg is nyugodott tőle. Megtörölte az arcát, felnyalábolta az ágyneműt, és kivitte a szabadba.

Gregory a kerttel foglalatzkodott. Tavasszal mindig ültetett némi zöldséget, valamint gyógy- és fűszernövényeket a főzéshez, és az orvosságai elkészítéséhez. Amikor meglátta Líviát a nagy halom ágyneművel a kezében, kijött a kertből, és segített az unokahúgának kitergetni mindent a kötélre, amit még Jákob feszített ki a ház egyik oldala és a lovának épített istálló közé. A befejezetlen istálló látványa megint csak megfájdította Livia szívét.

Ha a nagybátyja meg is látta rajta, hogy sírt, nem tett említést róla. – Elfelejtettem ma reggel megnézni, hogy mennyi vizünk van – szólalt meg Gregory. – Azt még el kell intéznem, ha végeztem a kerttel. – Hát persze, hogy Gregory elfeledkezett erről! A vízfordás az utóbbi néhány hónapban Jákob dolga volt. Jákob még egy kis kézikocsit is beszerzett ehhez, hogy egyszerre több nagy korsónyi vizet is tudjon hozni, hogy ne kelljen naponta többször is elmenni a házuktól nem túl messzire fekvő közkúthoz.

– Hát így is jó! – gondolta Livia, miközben egy porolóval nagy erővel püfölte a semmiben nem vétkes ágyneműt. Fel is kavart ezzel egy kisebb porfelhőt. – Megvoltunk addig is, amíg te ide nem keveredtél hozzánk, Efézusi Jákob, és ezután is remekül megleszünk, hogy már nem vagy itt. A fájdalom a szívében rácáfolt a gondolataira, de nem törődött vele. Addig

ütötte-verte a takarókat és a párnákat, míg csak el nem párolgott a szomorúsága és a mérge – legalábbis pillanatnyilag.

Miután az ágyneműből minden port kivert, meglegedetten hagyta ott, hogy hadd szívja magába a napfényt és a friss levegőt. Visszament a házba, hogy befejezze a takarítást. Ebéd után Gregory lefeküdt aludni egy kicsit, és Livia is elszundított egy rövid időre. Ilyesmi egyébként igen ritkán esett meg vele.

Zúgó fejjel ébredt, nem pihenten, és ettől cseppet sem lett jobb a hangulata. Néhány percig csak állt az ablak előtt, és céltalanul bámult ki rajta, majd kiment, hogy behozza az ágyneműt. Önkéntelenül is az jutott az eszébe, hogy tegnap ilyenkor Jákob korán jött haza a munkából a kancáján lovagolva. De csak azért, hogy nemsokára távozzon – ezúttal örökre –, és ezzel fenekestül felforgassa az ő életét.

Annyira elmerült a gondolataiban, hogy először nem is hallotta meg a lódobogást. Amikor pedig mégis felfigyelt rá, azt feltételezte, hogy csak képzelődik, hiszen éppen Jákob előző napi hazatérése körül forogtak a gondolatai. Csak akkor döbbsen rá, hogy valaki tényleg közeledik, amikor már meg is látta a lovas. Földbe gyökerezett lábbal állt ott, és nem is akart hinni a szemének, amikor Jákob lovagolt be az udvarba, majd leszállt a gesztenyebarna kanca nyergéből.

A férfi olyan sokáig nézte őt anélkül, hogy bármit is szólt volna, hogy Livia már nem is volt benne biztos, hogy valóban ott van-e Jákob, vagy csak képzelet. Végül a lány kérdezett először: – Te meg miért jöttél vissza?

Jákob egy lépéssel közelebb ment hozzá. – Itt maradnék... ha nem bánod.

– És mi van Damiannal? – Létezik, hogy Jákob már le is számolt az ellenségével? Miért jött volna különben ilyen gyorsan vissza?

– Elment – felelte Jákob. – Engedtem, hogy elmenjen.

– Valami megváltozott benne – gondolta Livia. Jákob fáradtnak, elgyötörtnek és kimerültnek látszott, de békesség érződött körülötte. A torkában dobogó szívvel odaszólt a férfinak: – Mit álldogalsz itt csak úgy? Segíts bevinni ezeket!

A férfi kezébe nyomta a már leszedett ágyneműt, majd lekapta a kötélről a még ott lógó takarót. Amikor megfordult, Jákob ágyneművel elborítva és az elgyötört arcán széles vigyorral állt ott.

– Azt akarod ezzel mondani, hogy „Üdvözöllek itthon!”? – kérdezte meg a lánytól.

Livia elpirult, és azt dadogta: – Azt hiszem igen.

Amíg Jákob segített Gregorynak visszatenni az ágyakra az ágyneműt, Livia is a szobájába ment. A takarókat az ágyra dobta. Később is ráér velük foglalkozni. Most az arcát akarja megmosni, és át akar öltözni egy tiszta tunikába. Hirtelen számított, hogy a lehető legjobban nézzen ki.

– Jákob visszajött! A gondolat örömtelen visszhangzott a fejében és a szívében. – Jákob visszajött! És nem ölte meg Damiánt.

Néhány perccel később Livia beviharzott az ebédlőbe, ahol Gregory már töltött valamit Jákobnak inni, és éppen ennivalóval halmazta el. Livia lehuppant egy párnára, és csatlakozott a férfiakhoz az alacsony asztal körül.

– Már ettem – mondta Jákob Gregorynak. – Pomponiuséknál ebédeltem, miután befejeztük az órákat a fiúkkal. Utána még lovagolni is elmentünk – gyönyörű napunk volt hozzá.

– Te elmentél ma dolgozni? – kérdezte Livia hitetlenkedve. Jákob úgy beszél, mintha ez a nap semmiben sem különbözne az átlagos napoktól. Mintha ma is csak ugyanúgy felkelt volna reggel, elment volna dolgozni, majd munka után hazatért volna, amint szokott. De a mai napon semmi sem volt átlagos. Ugyanannál az asztalnál ültek ők hárman, és ugyanúgy beszélgettek, mint máskor. De mégsem volt semmi sem ugyanaz. Jákob visszajött érte. Megmondta, hogy vissza fog jönni, de Livia nem hitte el neki.

– Igen – válaszolt Jákob a lány kérdésére. – Elmentem dolgozni. Pomponius erősen meg is könnyebbült, hogy nem kell másik házitanítót keresnie.

Livia bensője megmozdult, ahogy Jákob átható pillantással nézett rá. A férfi kinyitotta a dobozt, amit adott neki. Láta a szemein. Jákob most már tisztában van azzal, hogy ő mit érez iránta. Melegség öntötte el az arcát, és kényszerítette magát, hogy mélyeket lélegezzon, mert a férfi nem vette le róla továbbra sem a tekintetét.

Amikor végül Jákob csak másfelé nézett, beszélt Líviának és Gregorynak a hosszú éjszakáról, amit önvizsgálattal töltött el, és a döntéséről, hogy felhagy Damian üldözésével. – Azt hiszem, én világeletemben az igazság és az igazságszolgáltatás bajnoka voltam. Már kisfiú koromban is mindig gyorsan magamra vettem a helyzet elintézését, ha valakit bántottak. Ebben az édesapámra hasonlítok. Ő mindig megpróbálta helyrehozni a dolgokat, és azon dolgozott, hogy minden rendbe jöjjön. Ez a törekvése végül az életébe került. Apa a Cézárhoz az érdekekben benyújtott folyamodványa nem járt sikerrel, és végül őt ítélték halálra az ügyben.

Jákob egy pillanatra elhallgatott. Valószínűleg az édesapja brutális halála jutott eszébe a Colosseumban. Nyelt egy nagyot, majd folytatta. – Az éjszaka rádöbbsentem, hogy nem hozhatok helyre minden rosszat. Még azt sem, ami az én életemre a legnagyobb befolyással van. Egy napon Isten majd minden bűnösnek igazságot fog szolgáltatni. Addig is az élet nem mindig igazságos, és a kegyetlen emberek sokszor hatalmas bűnöket is megúsznak.

Livia felidézte magában, hogy pár hónappal ezelőtt ő is szinte ugyanezeket a szavakat mondta el Jákobnak. Akkor a férfi még nem állt készen arra, hogy belássa azok igazságát. – Dicsőség Istennek, hogy tegnap este már képes volt meghallani őket!

– Már Jézus Krisztus a Bosszúálló, nem én – mondta Jákob zavart mosollyal az arcán. – Ő a bosszúálló rokon, ő áll bosszút helyettünk. Lehet, hogy nem olyan gyorsan vagy nyilvánvalóan látható módon, ahogyan mi akarnánk, de az Ő igazságszolgáltatása végül győzedelmeskedni fog.

– Ámen! – mondta rá Gregory halkan.

Jákob folytatta annak az elmondását, hogy miféle következtetésekre jutott el, amelyek miatt felhagyott a saját maga által kezdeményezett küldetésével. Végül Jézus szavainak az idézésével fejezte be a mondandóját: – „E világon nyomorúságotok lesz” – jelezte előre Jézus. De azt is mondta, hogy: – „De bízzatok: én legyőztem a világot.” El kell kezdenem megtanulni aszerint élni, hogy Jézus tényleg legyőzte a világot.

Líviát túlságosan betöltötték az érzések ahhoz, hogy meg tudjon szólalni. Gregory pedig sűrűn pislogott, mintha valami belement volna a szemébe.

Jákob megköszörülte a torkát. – Ezen felül pedig még valamire rájöttem saját magammal kapcsolatban. – Újra Líviára szegezte a tekintetét. – Megláttam, hogy amit a legjobban szeretnék az életemben, az itt van az orrom előtt, csak eddig túlságosan vak voltam ahhoz, hogy észre is vegyem.

Livia azt hitte, hogy menten elolvad a férfi tekintetéből áradó tüztől. Odanyúlt a hajához, és a füle mögé igazította. – Feleségül akarsz kérni engem? – bukott ki belőle a kérdés. De

majdnem leharapta a nyelvét, amint kimondta. Miért, miért is kérdezte meg ezt? Igaz, hogy ezen gondolkodott, de nem kellett volna azonnal kimondania.

– Hát... én... – Jákobot láthatóan zavarba hozta a kertelés nélkül feltett kérdés. – Először igazából Gregoryval szándékoztam beszélni erről a dologról.

Livia zavara egy szempillantás alatt haraggá alakult át. Nem tudta megállni, hogy ne tegye fel a kérdést: – Miért? Hogy kialakjatos rám egy árat, mintha csak valami áru lennék a piacon?

Jákob frusztráltan húzta össze a szemöldökét. – Ahonnan én származom, ott így szokták megkérni a lányokat. A keresztényeknél legalábbis így szokás.

– Errefelé is így szoktuk csinálni – jegyezte meg Gregory. Gyorsan egy bocsánatkérő pillantást vetett Jákobra, majd együttérzően ránézett Líviára. Próbálta elsimítani a dolgot azzal, hogy hozzátette: – Líviát eléggé felizgatta mindaz, ami tegnap és ma történt.

Livia kiegyenesítette a hosszú lábait, és felállt az asztal mellől. – Akkor én majd kint várok, amíg ti... férfiak itt ültök, és eldöntitek helyettem a jövőmet.

Mielőtt akár Jákob, akár Gregory megszólalhatott volna, Livia már ki is rontott a helyiségből, és leászott a létrán. Amikor kiért, nagyokat szippantott a friss levegőből, és megpróbálta megnyugtani az elkínzott idegeit. Amikor meghallotta a kanca nyerítését, odament az istállóhoz, ahová Jákob kikötötte az állatot.

– Én csak nem tudom, hogyan is szokás ezt csinálni – mondta a lónak, miközben a pofáját simogatta. – Én nem tudok semmit a szerelemről, vagy a házasságról, vagy... vagy hogy miért gondolják úgy a férfiak, hogy ők kormányozzák a világot.

Jákob lova együttérzően nyihogott, Livia pedig kuncogott. – Amúgy persze ők kormányozzák a világot. De ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy ezt nekünk szeretnünk is kell.

Néhány perc múlva Jákob is kijött az istállóhoz. A kanca másik oldalán állt meg, és hagyta, hogy a ló a kezéből egye meg az eleséget, amit adott neki.

– Szóval, mennyit hoztam a konyhára? – kérdezte Livia szándékosan halkan.

– Sajnálom – mondta neki Jákob. – Úgy tűnik, hogy sikerült elrontanom a dolgokat. Pedig annyira szerettem volna jól csinálni!

– Nem. Én rontottam el a dolgokat. – Livia, megpróbált mosolyogni, de nem volt biztos benne, hogy sikerült is neki. – Azt már eddig is észrevehetted, hogy nem vagyok túl jó a társadalmi érintkezés szabályaiban.

– Abban jó vagy, hogy tudod, hogy mit akarsz, és hogy ki is szokad mondani, amit gondolsz. Sőt, igazából ez az egyik olyan tulajdonság, amit szeretek benned. És én tényleg szeretlek téged, Livia!

Livia pislogott, hogy ne sírja el magát Jákob szavaitól. – Én is szeretlek téged – mondta. – De ezt már amúgy is tudod.

– Igen, tudom. – Átnyúlt a ló felett, és megfogta a lány kezét. – A szerelmed volt az, aminek végül sikerült legyőznie a haragomat.

Livia szorosan tartotta Jákob kezét. Olyan hálás volt, hogy vette magának a bátorságot, és becsomagolta az érzéseit abba az apró dobozba, majd átnyújtotta a férfinak! Mennyire másképpen is elszülhetek volna a dolgok, ha ezt nem teszi meg!

A kanca leeresztette a fejét, Jákob pedig magasra emelte Livia karját, és anélkül, hogy elengedte volna a kezét, átsétált a ló másik oldaláról a lány elé. – Én tudom, hogy a menyasszony pénz és a hozomány már nagyon divatjamúlt dolgok, és már szinte senki sem

gyakorolja ezeket a szokásokat. De az én családomban még él az a hagyomány, hogy a leendő férj odamegy a lány apjához, vagy a legközelebbi rokonához...

– Legközelebbi férfi rokonához – motyogta Livia mosolyogva.

Jákob visszamosolygott rá, majd folytatta: – ...és engedélyt kér arra, hogy megkérhesse egy nő kezét. Bebizonyítja, hogy méltó a nő kezére, és mindenféle ígéreteket tesz, hogy gondoskodni fog a menyasszonyáról, és hogy kielégíti a szükségleteit... szóval megteszi mindazt, ami egy férfitől elvárható.

– Értem. És mi a nő szerepe ebben az egészben?

Jákob megjátszott döbbenettel az arcán csóválta meg a fejét. – Ha szereti a férfit, akkor azt várják el tőle, hogy türelmes legyen, és engedje, hogy a férfi megbeszélje a részleteket.

Kéz a kézben sétáltak ki az istállóból, és megálltak a késő délutáni napsütésben. Az alakjuk hosszú árnyéka rávetült az égbe nyúló tufakúpból kifaragott ház külső falára.

– És nem lehet, hogy beszéltél valami ilyesmiről az én „legközelebbi férfi hozzátartozómmal”? – kérdezte Livia.

– Nem – ismerte be Jákob. Elmosolyodott a türelmetlen pillantáson, amit meglátott a lány szemében. – Megpróbáltam – tette hozzá gyorsan. – De Gregory azt mondta, hogy semmi ilyesmit ne is említsek előtte, amíg veled nem tisztáztam a dolgokat.

Líviából kitört a nevetés. – Drága Gregory! – gondolta. A nagybátyja olyan jól ismeri, és minden különbsége ellenére annyira szereti őt! Ugyanúgy, mint Jákob.

– Én nem vagyok valami türelmes – mondta Jákobnak. – És ahogy már láthattad is, ahhoz sem vagyok hozzászokva, hogy úgy csináljam a dolgokat, ahogy mások szokták. Ezért hát... Lenézett az egymásba kulcsolt kezükre, majd felnézett a kellemes férfiarcra, amit annyira szeretett. – Szóval, engedd meg nekem, Efézusi Jákob, hogy feltegyek neked egy kérdést! Elveszel engem feleségül?

A válasz bele volt írva Jákob szemébe, még mielőtt válaszra nyitotta volna a száját. – Megtisztelnél, ha hozzám jönnél feleségül, Cézárei Livia.

Livia felsóhajtott, és egy kicsit előrehajolt. A homlokát Jákob arcához nyomta. Jákob elengedte a kezét, és átkarolta. Már majdnem megcsókolta a lányt, de Livia elhúzódott tőle. Hirtelen rádöbbsent, hogy Gregory megláthatja őket az ablakból, ha netán figyeli őket. A nagybátyja általában türelmesen elhordozza azt, hogy ő általában másképp csinálja a dolgokat, mint mások, de Livia nem akarta, hogy túlságosan illetlennek tűnjön a viselkedése.

– Most ne! – kérte. Megint megfogta Jákob kezét, és a ház felé sétáltak. Amikor odaértek a létra aljához, Livia megfordult, és azt mondta: – Mit szólnál a vasárnaphoz?

– Mire gondolsz? – kérdezte Jákob értetlen kifejezéssel az arcán.

– Hogy akkor házasodjunk össze.

Ezúttal Jákoból tört ki a nevetés. – Hát ez most már tényleg valami olyasmi, amit Gregoryval kellene megbeszelnünk! – jelentette ki.

.oOo.

Antony és Rebeka a Koressos-hegy egy lapos részén állt, körülbelül négyszáz méterrel a villa alatt. Erről a pontról nem látszott ugyan a kikötő, de kellemes kilátás nyílt a dimbes-dombos hegyoldalra és Efészus déli részére, ami még vagy nyolcszáz méternyire alattuk helyezkedett el. Ez volt az első igazán enyhe tavaszi nap, és Antony hálás volt, hogy már nem fújt a csípős márciusi szél.

Sok minden történt az elmúlt tíz napban, mióta Antony másodszor is megkérte a kezét, és Rebeka igent mondott neki. Antony el akart mondani mindent a menyasszonyának, de csak szép sorjában, és a hegynek ezt a pontját választotta ki, hogy előadja a mondandóját.

Rebeka láthatóan értetlenül nézett körül. – Nem látok itt semmit, amit látnom kellene. Nem értem, hogy miért hoztál ide. Nincs itt semmi, és a város is pont ugyanúgy néz ki innen, mint általában szokott.

– Most tényleg nincs itt semmi. De lehetne.

– Miről beszélsz?

– Egy házról – mondta Antony. Örömmel nézte, hogy a gondolattól felderül Rebeka arca.

– Egy házról – nekünk? – Az izgatottságtól elvékonyodott Rebeka hangja. Antony a meglévő aggályai ellenére sem tudta megállni, hogy ne mosolyodjon el rajta. Igent intett a fejével. – Egy nagy ház, amiben sok gyereknek elegendő a hely... és elfér benne anya és Priscilla is. Róluk is gondoskodnom kell, és két háztartást nem tudok fenntartani. – Persze azt a fajta házat sem engedhette meg magának anyagilag, amiről az előbb beszélt – legalábbis segítség nélkül nem. De az ehhez szükséges segítséget már fel is ajánlották neki.

– Hát persze, hogy nem. Ó, Antony, ez csodálatos lenne! – Kinyújtotta a karjait, és elkezdett pörögni. – Az én saját házam!

– Péternek igaza volt, amikor azt mondta, hogy Rebekának kell egy saját ház, és felajánlotta nekik nászajándékként ezt a helyet, ami a családjuk tulajdonában van – gondolta Antony. Antony szívesebben várt volna a házzal még néhány évet, amíg összegyűjt annyi pénzt, hogy fel tudjon építtetni egy kis villát a családjának. Addig is kényelmesen elférnének az ő házukban, ami az efézusi házakkal összevetve tágas és nagy volt. Bár Rebeka családjának a villájával természetesen messze nem ért fel. De a menyasszonya örömét látva Antony belátta, hogy újra mérlegelnie kell, hogy elfogadja-e Péter ajánlatát. Nem csupán a telket, hanem azt a pénzösszeget is, amit Péter az építkezéshez ajánlott fel. A jövőbeli sógora arra buzdította Antonyt, hogy használja fel erre a célra Rebeka örökségének egy részét, de Antony nem fogadta túl lelkesen ezt az ötletet.

– Nagyon fontos neked, hogy saját házad legyen? – kérdezte Rebekától.

Rebeka látta Antony komoly arckifejezését, és láthatóan igyekezett kicsit visszavenni a saját lelkesedéséből. – Szoktam erről álmodozni – válaszolta neki.

A lelkesedés ugyan eltűnt Rebeka hangjából, de Antony látta, hogy az álom szikrája még ott csillog a menyasszonya szemében.

Rebeka Antony kezébe helyezte a kezét. – De akárhol is boldogan fogok élni, ha együtt lehetek veled.

– Szeretném, ha megkaphatnád az álmaid házát – mondta neki Antony. – Csak az a helyzet, hogy ha nem várunk néhány évig, hanem most építtetjük fel, akkor ehhez fel kell használnunk az örökséged egy részét. Az ügyvédi praxisom virágzik, és elég sok pénzt sikerült már összegyűjtenem, de annyit nem, amennyiből fel lehetne építtetni egy olyan házat, mint amilyenről beszéltünk.

– Aha! – mondta Rebeka, amikor kezdett derengeni neki, hogy miről is van szó. – Szóval te nem szívesen használnád az én pénzem arra, hogy házat építtess nekünk.

Rebeka fogalmazásában egy kissé sántított a dolog. – Hát én...

– Szóval a te olvasatodban a házassági eskü csak az egyik irányba működik. Sokkal többet vártam tőled ennél, Antony!

Antony önérzete kezdett felágaskodni benne. – Ezzel meg mit akarsz mondani?

– Most belebújok egy ügyvéd bőrébe. – Rebeka rámosolygott Antonyra. – A házasság egy szövetség, ugye? Egy szövetségben pedig az egyik fél tulajdona a másik fél tulajdonává válik, és ez fordítva is így igaz.

– De én nem a pénzedért veszek el téged feleségül!

– Persze, hogy nem. De nem tudsz eltekinteni attól a ténytől, hogy nekem van pénzem. És amikor összeházasodunk, ez a pénz a tiéd is lesz. Az egész.

Antony erre nem válaszolt azonnal. A makacs férfiúi büszkeség tartotta őt vissza attól, hogy hozzányúljon Rebeka örökségéhez, és ezzel nagyon is tisztában volt.

– Ha nem lenne elég pénzünk, akkor persze egészen másképpen látnám a dolgokat – folytatta Rebeka. – Nekem nincs szükségem nagy házra ahhoz, hogy boldog legyek. De szeretnék egy saját házat, bármekkora legyen is az. – Egy pillanatig habozott a folytatással. Szép barna szemei a férfi megértéséért könnyörögtek. – Nehéz megmagyarázni, hogy miért is annyira fontos ez nekem.

– Eddig jól előadtad az ügyedet. Próbáld meg ezt is megvilágosítani a számomra! – intézett kihívást Antony Rebekához, de már sokkal szelídebb hangon.

– Bőségesen elég hely van ahhoz a villában, hogy akkor is elférjünk, ha már összeházasodunk. Még Helena és Priscilla is odajöhetne. Biztos vagyok benne, hogy Péternek sem lenne semmi ellenvetése egyikkel kapcsolatban sem.

Antony egyetértően bólintott. – Így van. Ezt már említette is nekem.

– Lakhatnánk a ti házatokban is. Helena biztosan örömmel fogadna ott bennünket.

– Természetesen nagy örömmel üdvözölte ezt az elgondolást.

– Csak az a helyzet, hogy a ti házatok mindig Helena háza lesz, ugyanúgy, mint ahogy a villa még mindig az édesanyám háza. Még most is, hogy meghalt. Egy saját házat szeretnék, ami a kezdetektől fogva az enyém, és amit a saját ízlésem szerint alakíthatok ki.

A menyasszonya mosolya csak még tovább gyengítette Antony ellenállását. Tudta, hogy most éppen egy precedenst állítanak fel. Az élete további részében valószínűleg a neheze fog esni, hogy bármit is megtagadjon Rebekától, amit a lány szeretne.

– Elég ostobán hangozhat, hogy ennyire szeretnék egy saját helyet magamnak!

– Nem, egyáltalán nem hangzik ostobán. A dolgoknak az a normális rendje, hogy te ezt akarod, a számomra pedig az, hogy szeretném ezt biztosítani neked. Ha nincs ellenedre, hogy az örökségedből építtessük fel a házat, akkor én lenyelem a büszkeségemet.

Rebeka hevesen átkarolta a férfit. – Ó, köszönöm, Antony!

A lány boldogsága ragadós volt. Ahogy magához szorította a menyasszonyát, Antony arra gondolt, hogy az önbecsülésének az utolsó szikráját is szívesen feláldozná, és akár a Cézár palotáját is hajlandó lenne felépíttetni, ha Rebekának az lenne a kívánsága.

Néhány pillanattal később elengedte a lányt. – Keressünk valami helyet, ahol leülhetnénk! – mondta neki. – Van még egy dolog, amiben ma döntést kell hoznunk. – És ez nehezebb lesz, mint a házuk dolga – gondolta.

Találtak egy sima felületű sziklát, ami elég nagy volt ahhoz, hogy rá tudjanak ülni. Antony lesöpörte róla a földet, majd letelepedtek rá. Antony egy ideig hallgatott. Próbálta rendszerezni a gondolatait.

– Felkínáltak nekem valami érdekes ügyvédi munkát – fogott bele. – Attól tartok, hogy nem túl jövedelmező tevékenység, de olyasfajta munka, aminek igazi tétje van.

– Izgalmasan hangzik – jegyezte meg Rebeka.

– Az is. De vannak hátrányai is a munkának. És azt szeretném, hogy te is beleegyezz, mielőtt elvállalnám az ügyet. Ha bármi ellenvetésed van, nem fogom elvállalni.

– Mik azok a hátrányok?

– Először is, sok időt kellene Szmirnában töltenem. Ami azt jelenti, hogy távol kellene lennem tőled: aminek nem örülnék túlságosan. – Az időzítés nem is lehetne ennél rosszabb! – gondolta Antony. Megkérte Rebeka kezét, és még mielőtt kitűzhetnék volna az esküvő időpontját, ő már azt latolgatja, hogy egy időre Szmirnába költözik, ami egy egész napi utazásnyi távolságot jelentene közte és a menyasszonya között.

– Szmirnában? Onnan még sohasem voltak ügyfeleid, ugye?

– Nem voltak. És az ügyvédi feladat is olyasmi, amelyet még sohasem csináltam.

Antony ügyvédi működése során jórészt olyan feladatokat kapott, mint amilyenekkel például Rebeka családja bízta meg, amikor el kellett járnia Ábrahám megtámadott végrendeletének az ügyében. Nem tudta pontosan, hogy a szmirnai ügyek mivel fognak jární, de úgy nézett ki, hogy teljesen eltérő munkája lesz az eddig megszokottól, és nem is fog olyan simán menni minden.

– Mi dolgod lenne ott?

– Nem tudom pontosan, de néhány nappal ezelőtt újabb levelet kaptam Polycarptól...

– A püspöktől? Ti leveleztek egymással? – Kellemes meglepetés látszott Rebeka arcán.

Antony úgy találta, hogy jobb, ha teljesen előről kezdi az egészet. – Még januárban küldtem egy levelet Polycarpnak. Azt akartam, hogy tudja, hogy keresztény lettem. Beszámoltam neki az édesanyám gyógyulásáról, és azt is megírtam, hogy micsoda hatással volt rám az a néhány nap, amit a házában tölthettem el az elmúlt ősszel. Azzal fejeztem be a levelet, hogy ha tudok neki segíteni bármiben is, csak tudassa velem. Persze őszinte volt az ajánlkozásom, de soha nem gondoltam volna, hogy előadódhat olyan helyzet, amiben a segítségére lehetnék a püspöknek. Egy nemrégiben küldött levelében viszont tényleg a segítségemet kérte. Emlékezett rá, hogy ügyvéd vagyok, és azt írta, hogy a gyülekezetében meglehetősen sok embernek lenne égető szüksége jogi segítségre és képviselőre. Elárastották őket perekkel, és különböző hivatalos úton zaklatják őket.

– Emlékszel Plautiusra és Sergiusra? – kérdezte Rebekától. – A testvérekre, akik segítettek nekünk megtalálni Viktort?

– Hogy is tudnám elfelejteni őket? Még most is emlékszem annak a fájdalmas időszaknak minden egyes részletére.

– A hatóságok megpróbálják bezáratni a kovácsműhelyüket. Valami olyasmit állítanak, hogy engedély nélkül dolgoznak. Természetesen volt engedélyük. Csak most valami mondvacsinált okra hivatkozva érvénytelennek nyilvánították azt, és a hivatalnokok nem hajlandóak nekik újat kiadni. Egy másik gyülekezeti tagot annak a veszélye fenyegeti, hogy elveszíti az ingatlanát valami alaptalan, a telekhatárról folyó vita miatt. Egy harmadik keresztényre bírósági tárgyalás vár egy bűnügyben, ami koholt vádak miatt folyik. És ez csak néhány kiragadott példa a sok közül.

– Polycarp úgy írja le a helyzetet, hogy olyan, mintha az üldözés még mindig nem ért volna véget. Csak a helyszíne tevődött át az arénából a tárgyalóterembe.

– Hát ez szörnyű! – Rebeka arcán mély együttérzés látszott, amikor megkérdezte: – Tudsz nekik segíteni?

– Úgy gondolom, hogy igen. Természetesen többet kellene tudnom az ügyekről. De biztosan találok valamit, amivel előremozdíthatom a dolgaikat. De annyit mindenképpen meg tudok tenni, hogy jogi szempontból áttanulmányozok minden vitás kérdést.

– Akkor menj, és csináld!

– Ez még nem minden. – Antony habozott, hogy elmondja-e Rebekának azt, amiről eddig még nem beszélt. Nem akart titkolózni előtte, és Rebekának joga van mindent tudni. Vett egy mély levegőt, mielőtt nekikezdett volna a beszédnek. – Azt gyanítják, hogy Tullia keze van a dolgok mögött.

– A boszorkányé?

Antony füle kihallotta a félelmet Rebeka hangjából, és ez nyugtalanította. – Igen. Megint elkezdte a bajkeverést. Először nyilvánosan megátkozta az unokatestvéreit, Plautiust és Sergiust. Nem jött rá a testvérekre, amit Tullia megjósolt, hogy be fog következni, de néhány héttel később előkerült a működési engedélyük kérdése. És ugyanakkor a gyülekezet több más tagjának is dolga akadt a hatóságokkal. Polycarp azt feltételezi, hogy mivel Tullia az átkaival nem volt képes elérni azt, amit akart, most elkezdte a bíróság manipulálását. Ugyanúgy kárt akar okozni, de más módszert választ a bosszúállásra.

– A gyülekezet bőjtöl és imádkozik a szabadulásért, de jogi képviselőre is szükségük van. És talán nem is szükséges mondanom, hogy a legtöbben ezt nem engedhetik meg maguknak. Már csak azért sem, mert a megélhetésük, vagy éppen az ingatlanuk forog veszélyben...

Elhallgatott, mert úgy látta, hogy Rebekának egy kis időre van szüksége ahhoz, hogy átgondolja, amit hallott.

Rebeka egy darabig csak nézte az alattuk a távolban elterülő várost, mielőtt megszólalt. – Ez nagyon fontos neked, ugye?

– Azt hiszem, hogy bizonyos szempontból nekem éppen olyan fontos, hogy ebben segítsek, mint neked az, hogy legyen egy saját házad.

Rebeka szomorúan csóválta a fejét. – Nem, Antony. Ez sokkal fontosabb, mint egy ház. Itt emberekről van szó. Emberekről, akiket üldöznek.

Antony eddig megpróbált érzelmek nélkül, tárgyilagosan beszélni Rebekának a helyzetről. Most viszont a menyasszonya felé hajolt, és teljes komolysággal jelentette ki: – Ez az én lehetőségem arra, hogy tegyek valamit Istenért azzal, hogy segítek az Ő népének. Én még csak nemrég tértem meg, és még sok mindent meg kell tanulnom. Nem tudok prédikálni vagy tanítani, sőt még az imádkozásról is meglehetősen kevés az ismeretem. De amire most kérnek, az olyasmí, amit képes vagyok megtenni, és aminek eredménye is lesz.

Megállt a beszédben, hogy kicsit megregulázza az érzelmeit. Most nem a bíróságot próbálja meg meggyőzni valamiről, hanem egy nő támogatását kívánja megnyerni, aki hamarosan a felesége lesz. Nem akarta túlságosan befolyásolni Rebekát. – Nem fogok elmenni Szmirnába, ha neked nincs békességed ebben, Rebeka. Te sokkal fontosabb vagy nekem, mint az a vágy bennem, hogy segítsek.

Rebeka nem szólt, de Antony ki tudta olvasni a bizonytalanságot az arckifejezéséből és a testtartásából. – Nem akarod, hogy elmenjek, ugye? – kérdezte meg végül.

– Nem igazán a pénz miatt – jegyezte meg Rebeka. – Akkor sem kell aggódnunk az anyagiak miatt, ha olyan új ügyfelekkel foglalkozol, akik nem tudnak fizetni.

– Így van – mondta mosolyogva Antony. – Nekünk van annyi pénzünk, amennyire csak szükségünk van.

Rebeka arca kisimult annyira, hogy képes volt viszonzni a vőlegénye mosolyát. – Igen, és ezt jobb, ha nem is felejtet el!

Antony lehajolt, megcsókolta Rebeka feje búbját, de semmit sem szólt. Rebeka még mindig a szmirnai ügyeken gondolkodott, és Antony nem akarta siettetni a döntését.

– Nagyon hiányoznál nekem. De nem az aggaszt, hogy el kell válnunk egymástól – mondta Rebeka. – Sokkal inkább az, hogy ott lennél Szmirnában... és hogy szembe akarsz szállni Tulliával...

Antony is aggódott emiatt, jobban, mint amennyire hajlandó volt beismerni. Az ügyek jogi háttere – bár nem találkozott még hasonló problémákkal – nem hatott rá riasztóan. De a helyzet szellemi vonatkozásai még ismeretlen területnek számítottak a számára.

Rebeka nagyot sóhajtott. – De ki fog nekik segíteni, ha nem te?

– Nem tudom – mondta erre Antony. – És nem is akarom végiggondolni annak a következményeit, ha nem teszek meg minden tőlem telhetőt.

– Akkor segítened kell. – Miután eldöntötte a dolgot, Rebeka kihúzta magát és szembefordult Antonyval. – Meddig leszel távol?

– Nem tudom pontosan megmondani. Attól függ, hogy milyen bonyolultak az esetek, és hogy mennyire vannak elárasztva ügyekkel a bíróságok... De Szmirna mindössze csak egy napi járásra van innen. Akár közben is haza tudok jönni.

Felállt, és Rebeka felé nyújtotta a kezét, hogy felhúzza a köről. Amikor a lány már állt, egy pillanatig megint körülnézett. Antony tudta, hogy Rebeka a házra gondol, amit ő megígért neki.

– Azonnal el is kezdhethetjük az építkezést – jegyezte meg Antony. Péter majd segít ellenőrizni a munkálatokat. Tudod, a gyülekezet egyik tagja kőműves. Péter azt mondta, hogy kitűnően dolgozik. Ha enyhe lesz a tavasz, akkor nyáron be is tudjuk fejezni az építkezést. Addigra pedig az én munkám is valószínűleg véget ér Szmirnában. Én tudom, hogy ez egy kis várakozást jelent – én sem igazán örülök neki –, de megéri várakozni. És amint a ház elkészül, összeházashatunk...

Rebeka a férfi mellkasára tette a kezét, hogy megállítsa a szóáradatot. – Elmondta a beszédét, ügyvéd úr, és a bíróság meg van győzve.

Antony zavartan elmosolyodott, ahogy Rebeka felnézett rá, és azt mondta neki: – Szívesen várok rád, Antony, ameddig csak szükséges. Utazz el Szmirnába, és tedd meg, amit meg kell tenned!

Kr. u. 97 áprilisában

Jákob kisebb győzelemként értékelte, hogy sikerült rábírnia Líviát arra, hogy még egy hetet várjanak az esküvővel. Nem is tudta igazán, hogy miért is ellenkezik a menyasszonyával. Lehet, hogy csak azt akarta bebizonyítani Líviának, hogy ő is képes olyan makacs és határozott lenni, mint ő. Vagy talán csak meg szeretne volna adni a lehetőséget a lánynak, hogy még meggondolhassa magát, ha akarja. Még mindig nehezebb volt elhinni, hogy Lívia olyan nagy szerelemmel szereti őt.

De Lívia soha egy pillanatra sem bizonytalanodott el a döntésében, hogy hozzá megy feleségül Jákobhoz. Így hát március utolsó vasárnapjának reggelén ők ketten ott álltak néhány keresztény testvérük előtt, és hűséget esküdtek egymásnak. Kappadokiában a keresztények élete kevésbé volt szervezett, mint Efézusban, és a csoportok is sokkal kisebbek voltak, amelyekben együtt imádták Istent. De Jákob még így is csak egy vagy két embernek tudta a nevét az esküvői vendégek közül. Csak ritkán ment el az istentiszteletekre, amióta Gregory és Lívia házában lakott. Olyan mulasztás volt ez, amit már megbánt, és szándékában is állt, hogy helyrehozza.

Ahogy ott állt Líviával a gyülekezet előtt, szerelemmel és büszkeséggel volt telve a szíve. Líviát még sosem látta ilyen szépnek. A gazdagon hímzett tunika éppen csak eltakarta a lány térdét. – Az édesanyámé volt – magyarázkodott Lívia Jákobnak. – Ő sokkal alacsonyabb volt nálam. – Az illendőség kedvéért Lívia felvett egy vékony, kecsesen aláomló nadrágot is a tunika alá. Más nő biztosan nevetségesen nézett volna ki ebben az összeállításban, de Lívia valahogy elegánsnak és megfelelően öltözöttnek hatott benne.

Hollófekete haját egy csillogó, rézből és aranyból készült hajráffal fogta hátra a magas homlokából – amit minden bizonnyal ő maga készített –, és ez a hajviselet nagyon kihangsúlyozta a kifejező, nagy szemeit. A fülbevalója is a saját műhelyéből került ki. A hosszan lelógó borostyán himbálózott, ahányszor csak Lívia megmozdította a fejét. Most hogy ilyen közel állt hozzá, Jákob látta a lány szép vonalú fülcimpáján a finom pihéket is. Szantálfa és kasszia fűszeres, édes illata lengedezett Lívia körül. Jákob hirtelen megmámoreosodott az ismerős illattól. A későbbiekben nem tudta felidézni a rövid szertartás egyetlen részletét sem. De arra még sokáig emlékezett, hogy annyira felfokozott állapotban voltak az érzékei, hogy lélegzetet is alig bírt venni.

Az esküvő délutánján Gregory elment meglátogatni egy távoli unokatestvérét, aki Cézarea másik oldalán élt. Jákob hálás volt a lehetőségért, hogy néhány napot kettesben tölthet el az újdonsült feleségével. De meg is könnyebbült, amikor Gregory csütörtökön hazaérkezett, mielőtt az új házaspár még éhen halhattak volna. Lívia főzési tudománya finoman fogalmazva is hagyott némi kívánnivalót maga után.

Az élet hamar beállt egy kényelmes rutinba. Jákob mindennap korán reggel elment dolgozni, és kora délután tért haza. Már hetekkel korábban ledolgozta a lova árát, és most, hogy az istálló is elkészült, naponta lovon tette meg a távolságot Pomponius házáig, és onnan visszafelé is.

Gregory ellátta a háztartást, és a kertben dolgozott, Lívia pedig a műhelyében tárgyak készítésével foglalatoskodott. Piact napokon bevitték Lívia alkotásait Cézareába és eladták őket. Jákob boldog és megelégedett volt, és őt magát is meglepetésként érte, hogy mennyi örömet talál ebben a csendes és egyszerű létformában. Élvezte, hogy ez a szókimondó, a

megszokottól annyira eltérő szépség a felesége, aki szerelmet vallott neki, amikor ő maga még képtelen volt kiigazodni a saját érzésein.

Az is örömmel töltötte el, hogy nem kell azzal foglalkoznia, hogy hol van Damian, vagy hogy éppen mit csinál. Rádöbbsent, hogy végre szabadnak érzi magát. Olyan szabadnak, mint akinek hosszú idő után végre valahára lejárt a börtönbüntetése. Pedig a valóságban már tizennyolc hónapja annak, hogy hivatalosan is szabadon bocsátották. De Jákob tisztában volt vele, hogy az azóta eltelt idő nagy részében saját maga zárta be magát önmaga börtönébe.

A jelenlegi boldogságán túlnézve valami azért a lelke mélyén nyugtalanította Jákobot. Büntudata volt amiatt, hogy a családja nem tudja, hogy ő hol lehet. Biztosan aggódnak miatta, és dühösek rá. Jákob természetesen nem is hibáztatta őket ezért. De csak személyesen elküldött hírvivővel adhatott volna életjelt magáról, ilyen luxuskiadásokra pedig már nem volt elég pénze.

Ha csak egyszerű honvágyról lett volna szó, vagy arról, hogy nyugtalankodik a családja miatt, Jákob nem gondolkodott volna annyit a dolgon. De az bosszantotta igazán, hogy úgy érezte, nem gondoskodik megfelelően Líviáról. A magántanításból egy szerény összeggel ő is megtámogatta a családi kasszát, de a felesége művei sokkal több pénzt hoztak a konyhára. Ő is jól érezte magát a barlanglakásban, és Lívia is. A felesége még soha egyetlen szóval sem említette előtte, hogy többet szeretne annál, mint ami jelenleg a birtokában van. De Jákobnak módjában állna, hogy többet nyújtson neki – sokkal, sokkal többet –, és vágyott arra, hogy ezt meg is tudja tenni.

Ehhez viszont vissza kellene mennie Efézusba. De hogyan is szakíthatná el Líviát attól a helytől, ami egész életében az otthona volt? És persze Gregorytól sem választhatja el, aki az egyetlen élő rokona. Megkérhetné Lívia nagybátyját, hogy utazzon el velük együtt. De hajlandó lenne-e Gregory itt hagyni mindent, amije csak van, és a Birodalomnak egy másik, távoli pontjára költözni?

Jákob hetekig imádkozott ezzel a dologgal kapcsolatban, anélkül, hogy akár Líviának, akár Gregorynak szólt volna róla. Mielőtt még el tudta volna dönteni, hogy a kettejük közül melyiknek is hozakodjon elő vele, az Efézusba költözés gondolata úgy került elő, hogy nem ő hozta fel a témát.

Egy enyhe tavaszi délutánon történt, amikor Jákob a barlanglakás falai közé zártság helyett a szabadban akart eltölteni egy kis időt. Ha megkérdezték volna tőle, akkor sem vallotta volna be, hogy a fő motivációja az volt, hogy el akarta kerülni, hogy végig kelljen hallgatnia a napi főzésoktatást. Lívia úgy ítélte meg, hogy nem rendelkezik kellő háztartási ismeretekkel ahhoz, hogy megfelelő feleség legyen, ezért állandóan azzal zaklatta Gregoryt, hogy tanítsa meg őt főzni. Az eddig elért eredmények katasztrofálisnak bizonyultak. Lívia intelligens volt, és művészeti tehetséggel is meg volt áldva, de a konyhában elveszetten mozgott. Gregorynak pedig, aki ösztönösen és a pillanatnyi ötleteitől vezérelve főzött, nyilvánvalóan nem volt elég türelme ahhoz, hogy a hosszú évek alatt kialakult tapasztalatát megossza az unokahúgával.

Jákob eltöltött egy kis időt azzal, hogy lecsutakolta a lovát. Amikor kijött az istállóból, hangokat hallott kiszűrődni a fölötte lévő ablakból. Az első hang Gregoryhoz tartozott, aki éppen kiabált: – Hogy tudnál normális főzeléket főzni, ha még a köményt és a koriandert is képtelen vagy megkülönböztetni egymástól!

Lívia is kiabálva válaszolt neki. – Honnan kéne tudnom, hogy mi a különbség köztük, ha még soha senki nem magyarázta el nekem?

– Tegnap már mondtam!

– Hát akkor mondd el újra! Még új nekem ez a...

Jákob hallgatta a kiabálást, és megrándult az arca. Azon tűnődött, hogy azok ketten ott bent vajon még meddig folytatják a próbálkozást, mielőtt rádöbbenének, hogy az egész kísérletezésük kudarcra van ítélve. Lehet, hogy arra kellene bátorítania a feleségét, hogy inkább menjen vissza dolgozni a műhelyébe, a konyhát pedig hagyja rá Gregoryra.

Néhány perc múlva Gregory lerohant a létrán, és a kertje felé sietett. Jákob hagyta egy ideig, hogy hadd dolgozza ki magából a frusztráltságát, mielőtt odament volna hozzá.

– Szívesen felajánlanám, hogy segítek, de nem hiszem, hogy képes lennék megkülönböztetni a hasznos növényeket a gazoktól.

– Én meg most nem vagyok abban a hangulatban, hogy meg akarnám tanítani neked – reagált kurtán Gregory, majd a kezében egy maroknyi gazzal a sarkára nehezedett és felnézett Jákobra. – Ne haragudj! Csak attól tartok, hogy rá kellett jönnöm, hogy nem vagyok valami jó tanár.

– Lehet, hogy csak a tanítványodnak nincs tehetsége a tantárgyadhoz.

– El kell ismernem, hogy az unokahúgomban megvan az elhatározás és a lendület. De amikor belép a konyhába, olyan elveszetten mozog, mint a liba a hóesésben. – Gregory lerázta a földet a kezéről és felállt. – Már évekkal ezelőtt meg kellett volna tanítanom Líviát főzni. Ebben nem teljesítettem felé a kötelességemet.

– Megtanítottál neki más dolgokat. És megadtad neki a szabadságot ahhoz, hogy kifejlődhessen benne az igazi tehetsége. Én nem mondanám, hogy elhibáztál volna bármit is.

– Jákob beárnyékolta a szemét, mert belesütött a késő délutáni nap. Felnézett a házra. – Lehet, hogy beszélnem kellene vele. Meg kéne mondanom neki, hogy azért nem kell megtanulnia főzni, hogy nekem a kedvemre tegyen ezzel – ha ezért próbálkozik. Nem várom el ezt tőle. Nem a főzje miatt vettem feleségül Líviát.

– Hát még jó! – Gregory leült a durván kifaragott fapadra a kert szélén, és intett Jákobnak, hogy csatlakozzon hozzá. – Csonttá is soványodnál, ha azon kellene élned, amit Lívia képes megfőzni!

Gregory gyorsan elfordította a fejét, és köhögött. Jákob rádöbbsent, hogy a férfi egyre gyakrabban teszi ezt. A télen Gregory egy lázzal és köhögéssel járó betegségen esett át. Csak néhány napig gyengélkedett, de a köhögése egy jó ideig nem akart elmúlni. Végül valami szárított gyógynövényekből készített fűszeres illatú főzettel kúrálta ki magát belőle. Gregory olyan ember hírében állt, aki képes gyógyítani. A városból többen is kikérték a tanácsát a különböző betegségekre alkalmazható gyógynövényekből készült orvosságokkal kapcsolatban.

Az utóbbi néhány este viszont – miután mindnyájan lefeküdtek – Jákob hallotta, hogy Gregory fuldokolva köhög a szobájában. Még meg is kérdezte Líviától, hogy ne menjenek-e át hozzá megkérdezni, hogy tudnak-e segíteni neki valamit.

– El fog múlni a köhögés – mondta neki Lívia. – Időnként vannak ilyen rohamai éjszakánként, de el szoktak múlni. És csak felmérgetjük, ha nagy ügyet csinálunk a dologból.

Jákob ránézett Gregoryra, és azon tűnődött, hogy nem kellene-e mégis valamit tenniük. – Megint köhögsz – jegyezte meg.

– Az idén későn jött a tavasz. – Gregory a fejével a kertje felé intett. – Néhány hét múlva már megint lesznek friss gyógynövényeim. – Egy darabig a különböző gyógynövényekről beszélt, amiket ültetett, és arról, hogy mire lehet őket használni. – Az édeskömény és a zsálya jó a hanyatló látásra. Az ánizstól és a mentától elmúlnak az emésztési problémák. A mustártapaszt jótékony hatásával pedig már biztosan te is találkoztál.

Jákob elnevette magát. – Igen, ismerem a szagát, és a szörnyű forróságra is emlékszem. De sohasem voltam meggyőződve a jótékony hatásairól.

Gregory is nevetett. De ettől újra csak köhögni kezdett. Amikor a roham alábbhagyott, a férfi elővett egy zsebkendőt, hogy megtörölje a száját. Jákob megdöbbenve látta meg a vércsepp élénkpiros színét a zsebkendő szövetén.

– Beszélni akarok veled valamiről – szólalt meg Gregory.

Jákob nem válaszolt. Még mindig túlságosan meg volt dőbbenve azon, hogy Gregory vért köhög fel.

– Jákob! – szólt oda neki Gregory.

Jákob erővel elfordította a szemét a zsebkendőről, és Gregoryra nézett. – Ne haragudj! Mit akarsz nekem mondani?

Gregory olyan természetes és köznapi hangon szólalt meg, mintha csak az időjárásról beszélne. – Arra gondoltam, hogy el kellene innen vinned Líviát Efézusba. Úgy értem, hogy nem látogatóba, hanem hogy ott éljete.

– Tényleg? – Jákob ennél jobban már nem is tudott volna meglepődni. Fel sem ötlött benne a gondolat, hogy esetleg Gregory vagy Lívia lesz az, aki elsőre felhossa az Efézusba költözés kérdését. De persze azt sem gondolta, hogy Gregory betegsége súlyos lehet.

– Most, hogy összeházasodtatok, Lívia helye melletted van.

– Azt akarod ezzel mondani, hogy te már nem látsz bennünket szívesen az otthonodban?

– Nem, nem. Dehogyan. – Gregory a távolba révedt, azt nézte, hogyan köröz egy madár a fejük fölött. Amikor a madár leszállt egy tufakúp tetejére, Gregory újra megszólalt. – Csak arról van szó, hogy Lívia túl sokat volt egyedül az élete folyamán. Családra van szüksége.

– Itt vagy neki te. Te vagy a családja.

Gregory ismét Jákob felé fordult. – Most már te vagy a családja – mondta neki halkan.

Jákob Gregory szemébe nézett, és az, amit ott látott, térdre kényszerítette volna, ha most nem a padon ült volna. – Ennyire beteg vagy, Gregory?

– Ígérd meg nekem, hogy elviszed Líviát Efézusba! Kérlek, ígérd meg!

– Semmit sem ígerek meg addig, amíg meg nem válaszolod a kérdésemet!

Gregory tekintete épp olyan ékesszólóan könnyörgött, mint a hangja. – Lívia már túl sok embert elveszített életében. Nem akarom, hogy végignézze, hogy halok meg. Kérlek, Jákob!

– Éppen azért, mert már annyi embert elveszített, soha nem egyezne bele abba, hogy nélküled utazzunk el. És én sem hagynálak itt. – Jákob a férfi vállára tette a kezét, és nagyot nyelt, mielőtt tovább beszélt volna. – Szóval, ha nem vagy elég jól ahhoz, hogy velünk együtt utazz, akkor ezt a témát többet ne hozzuk fel!

Gregory pislogott, és egy pillanatig úgy tűnt, hogy képtelen megszólalni.

– Ha te megígéred nekem, hogy elviszed Líviát a családotodhoz, akkor én megígérem neked, hogy rendbe hozom magam annyira, hogy veletek tudjak utazni.

Jákob komolyan és beleegyezően bólintott. Tisztában volt vele, hogy az Efézusba való hazatérésének a terveit most határozatlan ideig el kell napolnia. De szó nélkül elfogadta a dolgot. – Én is szeretnék ám valamire ígéretet kapni tőled, Gregory!

A férfi bizonytalankodva kérdezett vissza. – Mégpedig mire?

– Meg kell ígérned, hogy rendbe jössz annyira, hogy főzni tudj!

Antony ásított egyet, és megdörzsölte a szemeit. Még nem feküdhet le. A héten ez volt az első alkalom, hogy le tudott ülni levelet írni Rebekának. De mindahányszor csak lenézett az előtte fekvő pergamentekercsre, elhomályosult a szeme, és a betűk összefolytak a szemei előtt. A kimerültség végigsöpört a testén, és alig tudta megállni, hogy ne fektesse rá a fejét az íróasztalra. Tudta, hogy ha ezt megteszi, másnap reggelig nem lesz képes felkelni onnan.

A lámpa pislákoltt és sercegett. Antonynak hirtelen eszébe jutott, hogy nincs több olaj a szobájában. Felállt az asztaltól, kivitte a lámpát a konyhába, és teletöltötte olajjal. Egy másik lámpát is feltöltött, és a szobájába vitte, feltételezve, hogy a későbbiekben esetleg még szüksége lehet rá. Polycarp háza már teljesen elcsendesedett, annak bizonyosságául, hogy meglehetősen későre járt az idő. Napközben a hely általában egy felbolydult méhkasozóhoz hasonlított.

Amikor visszament a szobájába, kinyitotta az ablakot. Korábban még a zsalukat is becsukta, hogy kívültrelessze a mulatozók hangoskodását. Arra gondolt, hogy biztosan a természetet imádók ünneplik a nyári napéjegyenlőség érkezését. Nehéz elhinni, hogy már majdnem három hónapja Szmírnában tartózkodik, és eddig csak egyetlenegyszer tudott hazalátogatni Efészusba. Elárasztották munkával, és az ügyek egy része annyira sürgős volt, hogy egyszerűen képtelen volt kiszorítani magának annyi időt, hogy újra elmenjen Efészusba.

A rendszeres levelezésük nélkül nem is lett volna képes elviselni a Rebekától való távollétet. Péter hetente elküldött egy hírvivőt Efészusból Szmírnába és vissza, aki hozta és vitte a leveleiket. A futár pénzt is hozott Pétertől Antonynak, amiből a férfi a költségeit fedezhette. Sosem kért Pétertől segítséget, de hálás volt a barátja nagylelkűségéért. A pénzből ki tudta fizetni a szállását és az ellátását Polycarp házában, és volt elég tőkéje ahhoz, hogy vizsgálatokat és jogi kutakodásokat vigyen véghez.

Kora reggeltől késő délutánig ügyfelekkel tárgyalt, tanúkat hallgatott meg, és bírósági tárgyalásokra járt. Néhányszor be tudott ülni azokra az órákra is, amit Polycarp a tanítványainak tartott. Lenyűgözte a püspök tanítása, és azt kívánta, hogy bárcsak több időt tölthetne el az osztályteremben. De már csak abból is rengeteget tanult a hitről, hogy Polycarp házában lakott.

Néhány percig a nyitott ablak előtt állt, és engedte, hogy az éjszaka hűvös levegője leoldja róla a fáradtsága egy részét. A mulatozók már mind hazamentek. Most már csak a rovarok monoton zúgásának a zaja szűrődött be az ablakon keresztül. Antony visszament az íróasztalához és leült, mielőtt még az egyhangú zúgás álomba ringatta volna.

A kezébe vette Rebeka utolsó levelét, és újra elolvasta. Érdekes olvasmány volt. Tele hírekkel Viktorról, akit már csak hat hét választ el az első születésnapjától, és beszámolókkal Priscilláról és Helenáról, akik maguk is elég jól tudnak ugyan írni és olvasni, de egyikük sem volt olyan típus, hogy annyi ideig nyugton tudjon ülni, amíg megír egy levelet. Rebeka viszont világosan és érthetően fejezte ki magát, és a hosszú levelei eléggé kárpótolták Antonyt azért, hogy az édesanyja nem írt neki.

A menyasszonya azután részletesen leírta neki, hogy áll az új házuk építése, és hogy mennyire örül mindennek. Péter felvett valakit az építkezés felügyeletére. Általában a jövődöbéli sógora is hetente küldött egy rövid beszámolót arról, hogy hogy halad a munka.

Rebeka Quintusról és Agatháról is írt, valamint a hajózási vállalatról, a gyülekezetről és a jótékonyági munkáról szintén. De Antony figyelmét ma este a levélnek egy bizonyos bekezdése kötötte le leginkább:

Az elmúlt hónapokban – most már hét hónap telt el – nem kaptunk semmi hírt Jákobról. Nagyon nyugtalanít a dolog, Antony. Mi történhetett a bátyámmal? Merre lehet? Miért nem

tért vissza Efézusba? Nem tudom elhinni, hogy képes lenne örökre hátat fordítani a családjának. Attól tartok, hogy valami rossz dolog történt vele, de nincs mód arra, hogy erről megbizonyosodhatnék. Ha Polycarpnak küldött volna valami üzenetet Jákob, akkor arról te már biztosan értesítettél volna engem.

Antony is ugyanennyire aggódott, hogy valami nagy baj történhetett Jákobbal, különösen annak a fényében, amit tegnap tudott meg Plautiustól és Sergiustól. Az egyik információ az volt, hogy Tullia örömmel osztotta meg mindenkivel, aki csak hajlandó volt végighallgatni a mondandóját, hogy gyermekeket vár.

– Amúgy persze nem is szükséges semmit sem mondania – jegyezte meg Plautius. – Nyilvánvalóan megmutatkozik az alakján, hogy terhes.

Sergius helytelenítően odavetette: – Nincs benne annyi tisztesség, hogy otthon maradjon. Felleparádézik a városban, és büszkén mutogatja mindenkinek a nagy hasát. Én mondom nektek, hogy ez felháborító! – Egy pillanatra elhallgatott, és az állát simogatta. – De az is lehet, hogy egy kispárnát tett be a tunikája alá. Nem gondoljátok, hogy csak be akarja csapni az embereket?

– Két hónap múlva kiderül – mondta Plautius. – Azt állítja, hogy addigra várja a babát.

Antony nem tudta igazán, hogy Tullia terhességének a híre miért nyugtalanítja őt, de ez volt a helyzet. Lehet, hogy azért volt ez így, mert Tullia személye általában is nyugtalanította. Meg volt arról győződve, hogy Tullia vagy lefizette, vagy megzsarolta azt a tisztviselőt, aki nem adta ki a működési engedélyt Plautius és Sergius kovácsműhelyének és számos más keresztény iparosnak sem, de nem volt képes ezt bizonyítani. A korrupció súlyos vétségnek számít, és a Lex Calpurnia törvény értelmében az azt elkövető tisztviselőt nagy összegű pénzbüntetésre ítélik, sőt a közhivatalnokság gyakorlásától is örökre eltilthatják, ha ezt rábizonyítják. Antonynak annyit már sikerült elérnie, hogy az ügyfelei működési engedélyét újra kiadták, de a szóban forgó tisztviselőt még nem perelte be. Vagyis eddig még nem.

Ahányszor csak meghallgatott egy tanút, mindig az volt az érzése, hogy Tullia már előtte felkereste azt az embert. Néhány tanú egyáltalán semmit sem volt hajlandó elmondani. Mások viszont burkolt célzásokat tettek egy boszorkány átkára, ami akkor fogja elérni őket, ha beszélnek Antonyval, ami csak megerősítette a férfi gyanakvását.

Ahogy az ablaka előtt zümmögő rovarok zúgását hallgatta, azon tűnődött, hogy Tullia terhességének vajon van-e valami befolyása az ügyfeleire nézve. Úgy gondolta, hogy nincs. De a másik információ, amit Plautius és Sergius elmondott neki, már személyes jelentőséggel is bírt a számára. Damian visszatért Szmírnába.

– Már egy jó ideje itt van a városban – mondta Plautius. – Ahhoz mindenesetre már elég időt eltöltött itt, hogy az unokatestvérünk több héttel ezelőtt kitiltotta őt a fogadójából.

– Damian láthatóan minden idejét ivással és randalírozással tölti el – tette hozzá Sergius. – Valószínűleg ezért nem láttuk eddig.

Antony összetekerte Rebeka levelét, félretette, és kézbe vette a tollát. De egy pillanattal később újra le is tette az asztalra. Képtelen volt most levelet írni a menyasszonyának, amikor ilyen súlyos gondolatok nyomják a szívét.

Damian visszatért, Jákob viszont nem. Antony a két tény egymás mellé helyezéséből csak vészjósló következtetéseket volt képes levonni.

Kr. u. 97 júliusában

– Ugyan mi tartana itt bennünket? – kérdezte Gregory. – Ez a szikladarab? – A kezével a tufába vájt ház felé intett.

Lívia felállt, és teljes magasságában a nagybátyja fölé magasodott. Csípőre tett kézzel, kihívóan nézett le rá. – Én segítettem kifaragni ezt a „szikladarabot” neked. Csak emlékeztetőül mondom!

– És a tulajdonos büszkesége van benned. Bennem is. De ha a dolgok lényegét nézzük, akkor mégiscsak egy darab sziklához jutunk el. Az otthon ott van, ahol megteremtjük azt magunknak.

Lívia megváltoztatta a taktikáját. – Ez egyáltalán nem igazság, hogy Jákob és te ilyen összeesküvést szőttök ellenem! Olyan hirtelen jött ez az egész! – A férje tegnap említette meg neki először annak a lehetőségét, hogy esetleg Efézusba költöznek. De Lívia azt is gyorsan kitudta tőle, hogy ezt előtte már Gregoryval is megbeszélte, aki egyetértett a tervével. Lívia számára viszont egyáltalán nem hangzott túl jó ötletnek, hogy itt hagyjon mindent, amit egész életében ismert.

– Az ötlet lehet, hogy hirtelennek tűnik, de a költözés nem lesz az. – Gregory leült a kerti padra. – Őszig nem fogunk nekivágni az útnak. Ebben az iszonyú hőségben senki sem indul el, akinek van egy kis józan esze. – Levette a nedves törülközőt a nyakáról, és végigtörölte vele a homlokát.

– Gregory fáradtnak néz ki – gondolta Lívia. De legalább az elmúlt hónapok során egy kicsit megerősödött. A tél nagyon megviselte a nagybátyját, és egész tavasszal sem igazán volt még a régi önmaga. Most a hőség ellenére úgy tűnt, hogy sokkal jobban van, és Lívia örült ennek.

– Amúgy sem szeretnék addig elindulni, amíg be nem gyűjtöm, és meg nem szárítom a gyógynövényeimet a télre.

Lívia egy sóhajrással visszazötytyent a földre, és a padnak támasztotta a hátát, amin a nagybátyja ült. Az utazás gondolata izgalommal töltötte el, de megrémítette, hogy el kell hagynia az otthonát. Nem is igazán tudta szavakba önteni, hogy mitől is fél. Cézarea városán kívül még sehol sem élt. És bár szerette a házat, amit Gregoryval együtt vájtak ki a tufából, az tényleg csak egy ház volt, és nem több annál. Ahogy Gregory is mondta. De azért arra nem vitte rá a lélek, hogy csak „egy darab sziklának” nevezze.

Ott volt a műhelye is, amit szeretett. De a szerszámaikat és a felszerelését meg lehet fogni, és el lehet vinni innen. Jákob pedig megígérte, hogy épít majd neki másik műhelyt Efézusban, olyat, amelyiknek több ablaka van, és így több lesz benne a fény. Ha Gregory is velük megy, akkor valóban nincs semmi, aminek itt kellene tartania őt. A szülei nyolc évvel korábban meghaltak, és Líviának nem volt Gregoryn kívül más rokona. Lehet, hogy éppen emiatt vonakodott végiggondolni a lehetőséget annak, hogy minden szálát elvágjon, ami a szülőhelyéhez köti.

Hangosan is kimondta, ami az eszébe jutott. – Ez olyan lenne, mintha elhagynám őket.

– Kiket?

– Apát és anyát.

Gregory odanyúlt és megsimogatta a haját. – De hát pontosan erről van szó, Livia. A szüleid meghaltak. Neked már új családod van. Jákob családja. Ők pedig Efézusban élnek.

– De hát nem is ismerem őket! – Nem tudta nem kimutatni az ingerültségét.

– Nem is fogod őket soha megismerni, ha nem mész el hozzájuk. És ha már megteszünk ekkora távolságot, akkor akár ott is maradhatunk. – Gregory lenyúlt, és az unokahúga arcát a magáé felé fordította. – Jákob gyökerei ott vannak, gyermekem. És ott te is megteremtheted vele a magad gyökereit.

– Majd átgondolom a dolgot – felelte Livia erre vonakodva.

.oOo.

Valaki egy takarót adott Antony kezébe. Együtt dolgozott a többiekkel azon, hogy a vastag anyaggal eloltásuk a levegőben szálló szikrákat, amint a talajra értek. Felpillantott egy rövid időre és tehetetlenül nézte, ahogy a tüzes lángnyelvek a kovácsműhely tetején táncolnak és megvilágítják az éjszaka sötétjét. Majd tovább vadászott a lehulló zsarátnokokra.

Az épületet most már teljesen elborították a lángok. Csak annyit tudtak tenni, hogy megpróbálták megakadályozni a tűz továbbterjedését a többi épületre. Még több önkéntes érkezett segíteni. Az égő műhely körül annyi vízzel áztatták el a földet, amennyit csak képesek voltak odahordani, a földre hulló szikrákat pedig takarókkal oltották el. A műhely szerencsére nem volt egybeépítve a két testvér házaival, jó hatvanlépcsnyi távolság volt közöttük, és a szél sem fújt, hogy feléjük vitte volna a lángnyelveket. Plautius és Sergius otthona így valószínűleg nem fog a tűz martalékává válni. Antony legalábbis ezért imádkozott.

A két testvér közül az idősebbik – Plautius –, aki általában higgadtan és nyugodtan viselkedett, most teljesen össze volt törve. – Mindent elveszítettünk! Mindennek vége! – kiáltozott. Odaveszett két ló, egy új kocsi, minden szerszámuk és felszerelésük – vagyis minden, amire a megélhetésüket alapozták.

A kimerültség és a düh hullámai kínozták Antony bensőjét. Annyira, hogy már-már azt hitte, hogy fizikailag is rosszul lesz tőlük. Megoldotta Plautius és Sergius jogi problémáit, de nem volt képes megóvni a műhelyüket. A méregtől felfokozott energiával püfölte a szikrákat, és csapta le a takaróval a levegőben szállongó zsarátnokokat.

Az önkéntesek – egy pár szomszéd és jó néhány keresztény – egész éjszaka dolgoztak. Hajnalban még mindig sötét, fekete füst szállt fel az épületből, de a tüzet sikerült megállítani. Amikor Antony úgy ítélte meg, hogy már biztonsággal abba lehet hagyni az oltást, olyan kimerült volt, hogy leroskadt a földre. A füst annyira bántotta a szemét, hogy folyamatosan könnyezett. Izzadság csorgott végig az arcán. Odanyúlt, és a koszos kezével letörölte.

Sergius – akinek koromtól feketéllett az arca – odament Antonyhoz, és leült mellé. – Ez a tűz nem véletlenül keletkezett – jelentette ki neki.

Antony hátán a hideg futkosott Sergius kijelentésétől, annak ellenére, hogy a műhely izzó maradványai felől még mindig meleg sugárzott. De túl fáradt volt ahhoz, hogy megkérdőjelezze az állítást. Sergius rendszerint éppen olyan szkeptikus szokott lenni, mint ő. De most Antony is pont azt gyanította, amit a kovács.

Sergius a második ügyfele, akinek a műhelye leégett ebben a hónapban, és Antony nem gondolta, hogy a dolog csak véletlen egybeesés miatt alakult volna így. És ha nem véletlen egybeesésről van szó, akkor a dolgok háttérében valahol Tullia áll. Tullia, és talán Damian is.

Sergius kezdte részletesebben is kifejteni, hogy miből gondolja, hogy gyújtogatás történt. – Lehet, hogy a pékségben a tűz véletlenül keletkezett, bár erősen kétlem. De azt biztosan tudom, hogy nálunk szándékos gyújtogatás történt.

A pékség tulajdonosa is a gyülekezet tagja volt, és Antony az ő működési engedélyét is újra kiadatta a hatóságokkal. Abban az esetben azt feltételezték, hogy nem oltották el rendesen a főzéshez használt tüzet, és valami beleesett, ami azután tüzet okozott. A tulajdonos elkeseredetten tagadta, hogy ez így megtörténhetett volna, de semmi egyéb magyarázattal nem tudott szolgálni a tűz keletkezésére vonatkozólag.

– Honnan tudod, hogy szándékos gyújtogatás volt? – kérdezte Antony Sergiustól.

– Onnan, hogy láttam, hogy valaki bedobott egy égő fáklyát az épületbe.

Antony felkapta a fejét, és Sergiusra nézett. – Azt is láttad, hogy ki dobta be a fáklyát?

Sergius gyorsan és reménytelenül vállat vont. – Nem, sajnos túl messze voltam tőle. Éppen kiléptem a házam ajtaján, hogy átmenjek Plautiushoz. Meg akartam kérdezni tőle valamit. De férfi volt az illető, az biztos. – Sergiust elnémította egy erős köhögésroham. Nyilvánvalóan a sok füst belélegzése irritálta a tüdejét. – Azonnal a műhelyhez rohantam – folytatta, amikor abba tudta hagyni a köhögést –, de aki a fáklyát bedobta, előtte valószínűleg olajjal is meglocsolta a területet. Mire odaértem, már annyira lángolt az egész épület, hogy nem lehetett eloltani.

Antony végiggondolta az ideérkezése körülményeit. Senkit sem látott elmenni a helyszínről. Bizonyára csak néhány pillanattal érkezhettek a gyújtogató távozása után. – Bárcsak hamarabb ideértem volna! – motyogta maga elé.

– Így is rendkívül gyorsan itt voltál! – jegyezte meg Sergius. – Éppen hozzánk akartál jönni valamiért?

– Nem. Polycarp háza felé tartottam, amikor a műhely mellett mentem el, és megláttam, hogy tűz van. Az ifjú Linus is velem volt. Őt elküldtem segítségért. Bárcsak képesek lettünk volna többet is tenni ennél!

– A házaink megmenekültek, és ez a legfontosabb. Senki nem sérült meg. Dicsőség Istennek, hogy élünk, és még van fedél a fejünk fölött! Néhány óra alvás után úgy gondolom, hogy Plautius és én elkezdjük majd átgondolni, hogy hogyan fogjunk neki újra a dolgoknak.

A két férfi egy darabig csendben ült egymás mellett. Nézték, ahogy az emberek egyenként távoznak. Antony látta, hogy Polycarp átkarolja Plautius vállát, és elsétál vele a házáig.

– Egy kérdés jön elő bennem újra és újra – szólalt meg végül Sergius. – És nagyon jó lenne, ha választ tudnék adni rá.

Amikor nem folytatta, Antony kicsit megnoszogatta. – Mire keresed a választ?

– Arra, hogy vajon ki lesz a következő a sorban?

Sergius felállt, és kimerült léptekkel elindult a háza felé. Magára hagyta Antonyt a kérdéssel.

A tüzet követő napokban a kérdés nem hagyta nyugodni Antonyt. Először a pékség, utána pedig a kovácsműhely. – Kié lesz a következő? – Több, mint egy hónapnak kell eltelnie ahhoz, hogy Antony választ kapjon a kérdésére.

.oOo.

Antony Rebekának írt heti levelei egyre rövidebbek és egyre összecsapottabbak lettek. Beszámolt a menyasszonyának a tüzről, és arról, hogy szándékos gyújtogatás történt, de azt nem közölte Rebekával, hogy mire gyanakszanak, ki áll a dolog hátterében. A habozása

mögött részben a jól megalapozott ügyvédi óvatosság állt, miszerint kellő bizonyíték hiányában nem szabad következtetéseket levonni, másrészt viszont ösztönösen óvni is szeretete volna Rebekát.

Amikor végül akadt annyi ideje, hogy alaposabban is átgondolja a dolgot, kétségei és félelmei támadtak. Vajon nem kellene-e figyelmeztetnie Rebekát, vagy legalább Pétert, hogy Damian visszatért? De ha megteszi, akkor a menyasszonyáék csak még inkább azt fogják gondolni, hogy Jákobbal valami szörnyűség történt, és újult erővel fog rájuk törni a Viktor biztonságáért való aggodás. Antony észérvekkel próbálta meg alátámasztani a helyzetet. Damiant valójában még senki sem látta, Sergius és Plautius is csak hallott arról, hogy a tribunus visszatért a városba. Az unokatestvérük, Tarquinius, vajon megbízható szemtanúnak számít? Antony nem tudta biztosan.

Vissza kellene-e mennie Efézusba egy időre, hogy megbizonyosodjon arról, hogy Rebeka és a baba biztonságban vannak? A gondolat, hogy Damian megpróbálhatja bántani őket, időről időre visszatért, és Antony sokszor álmodott az elhagyatott malomról, ahol annak idején rátaláltak Viktorra. Egy Péternek írt levélben azt kérte a barátjától, hogy újra alkalmazzon személyes testőrt Rebeka és Viktor mellé.

Voltak olyan idők, amikor Antonyt komolyan megkísértette a gondolat, hogy hagyja ott Szmírnát, vegye feleségül Rebekát, és élje végre a saját életét. Meg is próbált erről beszélni Polycarppal, de amikor végül sikerült néhány percre kettesben maradnia a püspökkel, Polycarp megölelte őt, és még egyszer megköszönte neki „azt a felbecsülhetetlen szolgálatot, amit Isten országáért tesz”. Antony így nem akart csalódást okozni a püspöknek azzal, hogy hirtelen visszakozik a segítségnyújtástól, és természetesen azt sem akarta, hogy Isten csalódjon benne. Ezért hát továbbra is mindig hajnalban kelt fel, és addig dolgozott, amíg késő éjszaka el nem aludt az íróasztalánál ülve.

Egyszerre több ügyön is dolgoznia kellett. Tárgyalt a városi hivatalnokokkal a működési engedélyek biztosításáról, két férfit védett, akiket hamisan vádoltak meg bűncselekmények elkövetésével, próbált megoldani egy határvitát, hogy ne kelljen a bíróság elé vinni az ügyet, és végrendeleteket fektetett le a gyülekezet tagjainak a részére, akik biztonságban akarták tudni a családjukat, ha velük netán valami katasztrófa történne.

Tikkasztó nyári meleg volt, és a tanítványok, akik naponta összegyűltek Polycarp házában, hogy tanulmányozzák Isten Igéjét, elkezdtek buzgón esőért imádkozni. A gyülekezet nagy része heti két napot böjtölt a jogi üldöztetéstől való szabadulásért és a tulajdonuk védelméért.

A pékség és a kovácműhely leégése után több hétig nem keletkezett sehol tűz. De azért történtek olyan bűnesetek, amelyek aggodalomra adtak okot. Számos helyi boltba vagy műhelybe betörtek. Egy részüknek keresztény volt a tulajdonosa. Egy férfit, aki nem tartozott a gyülekezethez, kiraboltak, és súlyosan összeverték. Antony arra gondolt, hogy ezek a bűncselekmények lehet, hogy függetlenek a gyülekezet tagjainak a tulajdonával szemben elkövetett gyújtogatásoktól, de volt egy olyan érzése, hogy valami összefüggés mégiscsak lehet közöttük. És amikor leölt állatok tetemei kezdtek feltűnedezni azoknak a keresztényeknek a küszöbén, akik a hatóságok üldözésének célpontjaivá váltak, Antony már biztosan tudta, hogy nem csak képzelet ez az összefüggés. Kell, hogy legyen valami kapcsolat. Az elkövető lehet, hogy a gyújtogatás helyett az állatok leölésével foglalatoskodik, de a cselekedetei mögött bujkáló szándék nyilvánvalóan ugyanaz: megfélemlítés és értelmetlen rombolás.

Augusztus végén újabb tűz keletkezett. Ám az áldozat személye ezúttal meglepetést okozott. Plautius és Sergius hozta a hírt egyik nap kora reggel.

Polycarp a tanítványaival imádkozott, Antony pedig az ebédlőben tartózkodott, amikor a testvérek megérkeztek a házba. Tetőtől talpig kormosak voltak, és a ruháik bűzlöttek a füstszagtól. Antony a legrosszabbtól tartva azonnal eltolta maga elől a reggelijét, és felállt az asztal mellől.

– Újra gyújtogatás történt... – kezdte Sergius.

– De most nem keresztény házánál – szakította félbe Plautius. Intett Antonynak, hogy üljön csak vissza nyugodtan.

– Akkor kinek a tulajdonán? – kérdezte Antony.

– Az unokatestvérünk, Tarquinius háza égett le. – Plautius olyan mozdulatot tett, mint aki le akar ülni, de aztán végignézett a szennyezett ruháin, és inkább állva maradt.

– Ő az, akié a fogadó?

Sergius igenlően bólintott. – A felesége meghalt a tűzben. – Elhallgatott, és a piszkos kezével megtörölte a homlokát. – Az asszony egy hárpia volt, akit sohasem szerettem. De ilyen halállal meghalni...

Antony a komor hírek hallatára letette a kanalát. Az előző két tűzben senki sem halt meg, most viszont egy asszony elpusztult. – Gyújtogatás történt? – kérdezte.

– Éppen úgy, mint a kovácsműhelyünknel – mondta Plautius. – Az istálló és a hálóhelyek leégtek. A tűz áterjedt volna a kocsmára is, ha az a hirtelen felhőszakadás nem jött volna. Az eső eloltotta a tüzet.

– Felhőszakadás? – Antony nem vette észre, hogy esett volna az eső, pedig nyitott ablaknál aludt. Ha lett volna eső, akkor biztosan meglátta volna a befolyt vizet a szobájában, amikor reggel fölkelt.

– Minden előzetes jel nélkül kezdett el zuhogni az eső, és olyan hirtelen lett vége, mint ahogy elkezdődött – mondta Plautius. Úgy néz ki, hogy a városnak erre a részére el sem jutott.

– Pont elég ideig esett ahhoz, hogy eloltsa a tüzet – tette hozzá Sergius. – Bárcsak azon az éjszakán is esett volna, amikor a mi műhelyünk állt lángokban!

– Az van megírva a Bibliában, hogy „esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak.” – jegyezte meg Plautius. – Lehet, hogy Istennek volt valami célja azzal, hogy megkímélte Tarquinius ivóját. Én ugyan nem nagyon értem, hogy miért, de azt hiszem, nekem nem is kell ezt értenem.

Antony befejezte a reggelit, és letörölte a morzsákat a szájáról. Arra a sok imára gondolt, amiben esőért könyörögtek. Lehet, hogy Isten nem a várt módon válaszolta meg az imádságaikat.

Felállt az asztaltól, és kiment a két testvérrel, akik úgy néztek ki, hogy mindjárt összeesnek a kimerültségtől.

– Még egy dolgot nem értek – szólalt meg Sergius. – Végig úgy gondoltuk, hogy Tullia áll a jogi problémáink hátterében, és hogy valószínűleg rábeszélte vagy lefizetett valakit azért, hogy véghezvigye a gyújtogatást. De hogy a saját bátyja házáat gyújtsa fel? Ő és Tarquinius mindig jó viszonyban voltak egymással.

– Lehet, hogy most összevesztek – mondta Plautius.

– Arról biztosan mi is hallottunk volna. – Sergius kétkedően rázta a fejét. – Én csak nem értem ezt az egészet. Az előző két tűz keresztények tulajdona ellen irányult.

Antony fejében megfordult valami lehetséges összekötő kapocs, és az nagyon nyugtalanította. – És mi van Damiannal? – kérdezte. – Néhány hete azt mondtátok, hogy Tarquinius kitiltotta őt az ivóból randalírozás miatt. Lehet, hogy Damian állt bosszút az unokatestvéreteken.

Plautius mérlegelte a lehetőséget, miközben Sergius köhögött és a földre köpött. Amikor a tüdeje kitisztult, a férfi megszólalt. – Nem nagyon mutatkozik, amióta visszatért a városba. De igazad van, Tarquiniusszal tényleg összeütközésbe keveredett.

– Azt gondoltam volna, hogy Damian mostanra már visszatért Rómába – jegyezte meg Plautius. – Kíváncsi lennék, hogy mi tartja itt Szmirnában.

– Nincs miért visszamennie Rómába, és lehet, hogy nincs is pénze az utazásra – közölte Antony. És ez a tény lehet, hogy a mostanában elkövetett betörések megnövekedett számára is magyarázattal szolgál. Damian olyan ember, aki akár rablásra is hajlandó azért, hogy pénzt szerezzen egy hosszú utazáshoz, vagy egyszerűen csak arra, hogy alkoholt tudjon venni magának a kicsapongásaihoz.

Antony beszámolt a testvéreknek Mallus szenátor betegségéről és csődbe menéséről. – Damian apja nem sokkal a Szmirnába érkezésem után meghalt. Olvastam a hírt az Acta Diurnában.

– Szóval, ha Damiannak nem volt összegyűjtött magánvagyon... – Plautius a következményeket mérlegelve elhallgatott.

– Kétlem, hogy lenne – mondta Antony. – Damian nekem olyan embernek tűnik, aki szereti felélni valaki más kemény munkájának az eredményét.

Miután Plautius és Sergius elment, Antony továbbra is a tűzön gondolkodott. Másnap kora reggel pedig elhatározta, hogy megpróbál tenni is valamit. Felkereste Tarquiniust a fogadójában – vagyis abban, ami megmaradt belőle.

A fogadóst az intézménye romjait fésülte át éppen, amikor Antony megérkezett. Ha a nagydarab férfi valaha szíves vendéglátónak számított is, annak most nem sok jelét adta.

– Maga meg kicsoda? – akarta tudni Tarquinius mogorván.

Antony úgy mutatta be magát, hogy egy ügyvéd Efészusból, és hogy Plautius és Sergius barátja.

– Szóval ügyvéd. – Tarquinius egy leégett fal maradványaihoz támasztotta a lapátot, amivel előtte dolgozott. Nem nézett fel a földről, amikor megszólalt. – Lehet, hogy nekem is szükségem lesz egy magafajtára.

– Jogi problémái vannak? – Ez felkeltette Antony érdeklődését. Talán ez lehet az útja annak, hogy a fogadós együttműködését biztosítsa magának.

– A hatóságok azt állítják, hogy a tüzet valaki szándékosan okozta...

– Vagyis gyújtogatásról van szó – segített be Antony Tarquiniusnak, látva annak habozását.

– Igen. És mivel a feleségem meghalt a tűzben...hát azt mondják, hogy lehet, hogy gyilkossággal fognak gyanúsítani engem. – Ettől feldúlttá vált, és felnézett a földről. – De nem én gyújtottam fel a fogadót, tényleg nem én!

– Tudja, hogy ki tette?

Tarquinius egy pillanatig tanulmányozta Antonyt, mielőtt beszélni kezdett volna. Mintha azt akarta volna felmérni, hogy mennyire bízhat meg benne. – Gyanakszom valakire.

– Én is, és pontosan erről akartam magával beszélni.

A fogadós Antony érkezése óta először láthatóan is megnyugodott egy kicsit. – Menjünk be, ha maga is úgy gondolja!

Beléptek az ivóba, amit a füst eléggé beszennyezett, de ettől eltekintve nagyjából épségben maradt. Antony arra gondolt, hogy ezt a részt valószínűleg nem túl sok pénzből helyre lehet állítani, és újra meg lehet nyitni az emberek előtt. De ha Tarquinius ismét éjszakai szállást is akar nyújtani a vendégeknek, akkor a fogadó többi részét teljesen újjá kell építenie.

A fogadós hellyel kínálta Antonyt az egyik hosszú fapadon, és még egy italt is felajánlott neki, amit az ügyvéd visszautasított.

Tarquiniusnak nemigen akaródzott megszólalni, ezért Antony feltett neki egy rávezető kérdést. – Azt mondta, hogy van egy elgondolása arra nézve, hogy ki gyűjthatta fel ezt a helyet. Szóval, maga szerint ki volt az?

– Először maga mondja meg, hogy kit gyanúsít!

– Szerintem egy Damian nevű férfi volt a tettes.

Tarquinius szemei egy kicsit összeszűkültek, de más egyéb reakciót nem mutatott. – Én is rá gondolok.

– Mondja el, hogy mi történt itt, és hogy miért gyanúsítja Damiant! – kérte Antony.

– Nem tudom, hogy hol is kezdjem. – A fogadós szétterpesztette a széles ujjait az asztalon, és lefelé nézett, amíg összeszedte a gondolatait. – Azt hiszem, azt tudja, hogy Damian együtt él a húgommal, Tulliával. – Tarquinius megerősítést keresve ránézett Antonyra.

– Igen, ismerem Tulliát – erősítette meg Antony. Azon tűnődött, hogy vajon a fogadós tudja-e, hogy milyen szerepe volt a húgának Rebeka csecsemőjének a rejtegetésében. A menyasszonyáról való gondolkodástól lelkiismeret-furdalása támadt, ezért gyorsan másfelé terelte a figyelmét, és bólintott Tarquiniusnak, hogy folytassa, amibe belekezdett.

– Tullia nemrégiben életet adott Damian fiának. Severa – a feleségem – hallani sem akart Tulliáról, de én azért meglátogattam a húgomat, hogy megbizonyosodjam arról, hogy minden rendben van vele a szülés után. A gyermek elég kis nyamvadtnak és betegesnek nézett ki, de Tullia ezt nem látszott észrevenni rajta. Csak arról volt képes beszélni, hogy milyen büszke a baba nemesi származására. – Tarquinius utálkozva felhorkant. – Még hogy nemes! Damian apja lehet, hogy tehetős, de a tribunus csak egy részeges alak. És ráadásul szörnyen viselkedik, amikor részeg!

– Úgy hallottam, hogy megtiltotta neki, hogy betegye a lábát a kocsmájába.

– Az arrogáns kis kakas mindig belekötött a vendégeimbe. Végül elegendő lett belőle. Azt mondtam neki, hogy nem akarom még egyszer meglátni a házamban. Képzelteri, hogy ez mennyire nem tetszett neki! De én nem hagytam neki választási lehetőséget. Egyszerűen csak megfogtam, és kihajítottam az ajtón. – „Hála Istennek, ettől megszabadultam!” – mondtam akkor magamban.

Antony könnyen el tudta képzelni a fogadós széles vállait, és húsos karjait, amint felemelik Damiant, és kihajítják a kocsmára elé. – De sajnos visszajött – jegyezte meg.

– Hosszú ideig nem. De néhány nappal ezelőtt egy estén igen. Elbűvölően viselkedett, és bocsánatot kért a köztünk támadt félreértés miatt. Félreértés... – Tarquinius a szemeit forgatta, és közben káromkodott. – Nagyon udvariasan megkérdezte, hogy nem kaphatna-e egy szobát éjszakára. Azt mondta, hogy otthon egy percet sem tud aludni, mert a baba állandóan sír. Nem tudom, hogy mi ütött belém, de hagytam, hogy megszálljon itt.

– Elég sokat ivott aznap este, de olyan jól viselkedett, amennyire csak telt tőle. Nem kevert bajt. Végül a szobájába ment, hogy lefeküdjön aludni. Amikor másnap felébredt, rettenetesen másnapos volt. Mogorván és udvariatlanul viselkedett Severával, és amikor arra kértem, hogy egyenlítse ki a számlát, megmérgesedett.

– Nincs nálam semmi pénz – mondta. – De tudod, hogy nem maradok az adósod! Ettől viszont én lettem mérges. Nem vitatkoztam tovább vele, Csak megfogtam, és egy pár keresetlen szó kíséretében kihajítottam. – Tarquinius elhallgatott, majd szomorú sóhajjal folytatta: – És azon az éjszakán lángra lobbant a fogadóm...és a feleségem is ott pusztult el benne. – Körülnézett a nagy helyiségben, mintha azt várná, hogy egyszer csak megpillantja benne Severát.

– Őszintén együtt érzek magával! – biztosította őt Antony. – Hagyott egy kis időt a fogadósna a csendes gyászra, és csak azután kérdezte meg: – Hol tartózkodott, amikor a tűz kezdődött?

Tarquinius megköszörülte a torkát. – Volt egy rühes, öreg kutya, amelyik rendszeresen errefelé ólálkodott. Severa mindig seprűvel kergette el, de én sajnáltam a szerencsétlent. Vacsora után néha kicsempészttem neki egy kis maradékot. Azon az estén is ezt tettem. Kimentem, és fütttyentettem a kutyának, de nem jelentkezett. Ezért egy kicsit messzebb mentem az ivótól, és akkor megtaláltam...

A fogadós megint elkáromkodta magát. – Valaki elvágta az állat nyakát. Még friss volt rajta a vér. Felfordult a gyomrom a vér szagától. De abban a pillanatban valami más szagot is megéreztem. Füstnek a szagát. Tudtam, hogy a főzéshez használt tüzet kioltottuk, és a füst amúgy sem az ivó felől jött. Hanem a másik oldalról. A ház eleje felé rohantam, de mire odaértem az udvarra, már a fogadó teljes földszinti része lángokban állt.

– Berontottam az ajtón, de nem találtam Severát. Nem voltak vendégeink akkor este, és a feleségem pont takarított. Nem tudtam, hogy éppen melyik szobában tartózkodik. Kiabáltam neki és kerestem, de néhány perc múlva már annyira égett az egész épület, hogy fel kellett adnom a keresését. Majdnem megfulladtam a füsttől de azért élve ki tudtam jutni. Severa viszont bentégett.

Tarquinius remegett a heves érzelmektől, ezért csak valamivel később folytatta a történetet. – Én tudom, hogy az a tűz szándékos gyújtogatás eredménye volt! – fejezte be a fogadós. – Ha egy lámpa borul fel és eltörik, akkor a lángok nem tudnak ennyire gyorsan terjedni! Sergius beszélt nekem arról, hogy látta, hogy egy férfi egy fáklyát dobott be a kovácsműhelybe azon az éjszakán, amikor az leégett. Azt hiszem, hogy itt is ugyanez történhetett, de nem vagyok képes bebizonyítani.

Antony tovább kérdezősködött a férfitől arról, hogy miért gondolhatják azt a hatóságok, hogy ő maga gyújthatta fel a fogadót.

– Az emberek az ivóban gyakran hallhatták, hogy veszekedtünk Severával. Ez tényleg szokásunk volt. Nem akartuk igazán bántani egymást, és én néhány perc után mindig feladtam a szócsatát, és hagytam, hogy a feleségem győzzön. Most viszont azt állítják, hogy én már évek óta nehezteltem rá. Ez nem igaz. De még ha igaz is lenne, nem vagyok én bolond, hogy felgyújtsam a fogadót, amiből élek, csak azért, hogy bosszút álljak a feleségemen!

– De mi lesz akkor, ha ezt nem hiszik el nekem? – kérdezte Tarquinius. – Akkor... akkor nagy bajba kerülök.

– Tudok segíteni magának – szólalt meg Antony.

A fogadós szkeptikusan nézett rá. – Nincs annyi pénzem, hogy ki tudjak fizetni egy ügyvédet.

- Nem kell nekem a pénze. Ha a hatóságok vádat emelnek maga ellen, ingyen fogom védeni.
- A világon semmi sincsen ingyen. – Tarquinius a fejét rázta. – Ha nem pénzt, akkor valami mást akar tőlem.

Az éles elmére valló megjegyzés tetszett Antonynak. Ha a férfi nem is túlságosan művelt, azért jól vág az esze, és ez a tulajdonsága máskor jól jöhet még. – Azt akarom, hogy segítsen nekem, hogy rá tudjuk bizonyítani a dolgot az igazi bűnösre. Segítsen nekem elkapni Damiant!

A fogadás egy pillanatig csak nézte Antonyt, majd kinyújtotta felé az egyik húsos kezét. – Mindent meg fogok tenni, ami csak telik tőlem.

- Én is – gondolta Antony, amíg kezét ráztak egymással. – Én is minden tőlem telhetőt meg fogok tenni.

Kr. u. 97 októberében

Lívia és Gregory félreálltak, és nagy mulatva nézték végig, ahogy Jákob a nyaklánc áráról tárgyal egy csicsergős hangú nővel, aki zöld tunikát viselt egy kék stólával. Az asszony arca és az ajkai mélypirosra voltak festve. Az öltözéke és a színes kozmetikumok összehatása Líviának egy papagáj tollazatát juttatta az eszébe. Ezt a nőt biztosan nem lehetne szem elől téveszteni még a piszidiai Antiókia piacterének nyüzsgő tömegében sem.

A nyaklánc az utolsó megmaradt darab volt abból a több tucat ékszerből, amit Lívia a nyár folyamán készített. Ezt a nyakláncot ő maga is többször viselte, egyszerűen csak azért, mert Jákob azt mondta, hogy jól áll neki, és szereti nézni rajta. Lívia pedig boldogan mártózott meg a férje figyelmében. Jákob gyönyörűnek találta őt, és Lívia ettől maga is kezdte szépnek érezni magát. De a nyaklánc nem tartozott a kedvencei közé, ezért nem volt túlságosan szomorú, hogy meg kell válnia tőle.

– Nem minden hölgy hordhat ám ilyen típusú nyakláncot – jegyezte meg Jákob az érdeklődő asszonynak. – De magának – ha megenged nekem ilyen személyes megjegyzést – nagyon karcsú és elegáns nyaka van, ami kiemeli az efféle finom ékszert.

– Inkább véznának és csontosnak lehetne nevezni – gondolta Lívia. Jákob egy bronzból készült tükröt nyújtott oda a nőnek, aki megnézte magát benne, majd a nyakára simuló ékszerről lelógó hosszú, gyöngyből készült fonatokkal babrált.

– Hát nem is tudom... – Az asszony ide-oda forgatta a fejét. – Tud nekem mutatni még valamit?

– Bárcsak hamarabb jött volna! – sóhajtott egy nagyot Jákob. – Ez az utolsó megmaradt darabunk. A feleségem nagyon tehetséges mester, és igen nagy kereslet mutatkozik az ékszerei iránt. – Cinkosan rákacsintott az asszonyra. – Tudja, jövőre Rómában fogjuk árulni a munkáit.

– A szégyentelenje! – suttogetta Gregory, és a fejmozdulatával Jákob felé bökött.

– Tényleg az – csatlakozott a véleményéhez Lívia, aki alig tudta magába fojtani a nevetést. – Szégyentelen, de ügyes. – Büszke volt a férjére. Bár már több mint hat hónapja házasság volt, még mindig megdobogtatta a szívét, amikor Jákob úgy emlegette őt, hogy „a feleségem”.

Gregorynak nem telt hosszú időbe meggyőzni az unokahúgát arról, hogy az a jó döntés, hogy Efézusba költözzenek. – Te Jákobhoz tartozol – ismételte el előtte többször is –, Jákobnak pedig Efézusban van a helye. – Jákob ugyan kijelentette, hogy ő szívesen ott marad Kappadokiában, ha a feleségének ez a kívánsága. De minél többet gondolkozott Lívia a dolgon, annál inkább belátta, hogy a nagybátyjának igaza van. Nem csupán abban, hogy Jákobnak Efézusban van a helye, hanem abban is, hogy nincs semmi, ami miatt ott kellene maradniuk Cézáréában.

Nem akartak a legmelegebb nyári hónapokban utazni, ezért megvárták a szeptember elejét az indulással. Egy hónap alatt megtették az útnak már több mint a felét. De még mindig mintegy háromszázhusz kilométer választotta el őket Efézustól. Lívia eddigi életének a legizgalmasabb korszakát élte ugyan meg mostanában, de már kezdett eleje lenni az utazásból. Tényleg beszéltek arról korábban, hogy esetleg elmennének Rómába. De Lívia ebben a pillanatban

csak arra vágyott, hogy végre eljussanak Jákob családjához, és hogy egy ideig ne kelljen kimozdulnia Efézusból.

Jákob közben dülőre jutott a papagájhoz hasonlatos asszonnyal, aki azonnal az ékszer megvásárlása mellett döntött, amint Jákob megemlítette neki, hogy ilyen stílusú nyakláncot hordanak szívesen a római előkelő hölgyek. Miután búcsút intett a vevőjének, és a nyakláncért kapott pénzürméket belerakta az övére erősített bőrzacskóba, Jákob csatlakozott a többiekhez.

– Szóval, mit fogunk csinálni ennek a szép őszi napnak a hátralévő részében? – kérdezte. Felvillanyozta a sikeres eladás, ami a ruganyos lépteiben is megmutatkozott. – Meg kellene ünnepelnünk Livia sikerét! Kivétel nélkül minden munkáját eladtuk!

– És sokkal magasabb áron, mint amit eddig valaha is kaptunk értük – tette hozzá Gregory. – Ez pedig a te érdemed, Jákob. Sokkal jobban csinálod az eladást, mint eddig én.

– Én veled is mindig meg voltam elégedve – kelt Livia a nagybátyja védelmére.

– Hát igen, mi sem csináltuk rosszul. – Gregory levette a kalapját a kocsiról, és feltette a hajára, amibe már összes csíkok vegyültek. – De az ifjú férjednek igazi tehetsége van az a műveid áruba bocsátásához.

Jákob rákacsintott Líviára. – Ez azért van így, mert a feleségem készíti a legszebb kézműves ékszereket a világon! A minőség pedig megköveteli, hogy a lehető legmagasabb áron cseréljen gazdát. Nem tudnék ennyire lelkesedni az áruért, ha értéktelen csecsebecséket kellene rászóznom az emberekre.

Miközben Gregory újra befogta az útra vásárolt könnyű kocsi elé a szamarat, megbeszélték, hogy mibe is kezdjenek bele.

– Ha akarjátok, visszamehetünk a fogadóba, és eltölthetünk még egy éjszakát Antiókiában – ajánlotta fel Jákob.

– Még csak alig múlt el dél. Én inkább neki szeretnék vágni az útnak. – Livia a nagybátyjára nézett. – Persze, csak akkor, ha nem vagy túlságosan fáradt. – Habár Gregory az utazás ideje alatt végig jól érezte magát, Livia még mindig aggódott, hogy nem túl nagy megterhelés-e az út a nagybátyjának. Egyszer vagy kétszer hallotta őt köhögni éjszaka, de ez a köhögés lényegesen enyhébb volt a tavaly téli rohamoknál.

– Én? Jól vagyok – válaszolta Gregory. – Tőlem akár azonnal is továbbindulhatunk.

Az árukészletük utolsó darabjától is megváltak, ezért csak kevés dolgot kellett felpakolniuk a kocsira. Mindössze csak a tükröt, és az ékszerek bemutatásához használt szövetet. Livia szerszámai, felszerelése, és a magukkal hozott háztartási eszközök a kocsi aljába voltak bepakolva. Jákob a tetejükre helyezte az árusítás kellékeit, majd felnyergelte a szamarat Gregorynak.

– Ez volt az utolsó piac, ahol árultunk. – A gondolat a szívébe markolt Líviának. Még sohasem utazott el ilyen messzire az otthonától. Élvezte, hogy olyan sok új helyet láthat, és a kedvére valónak találta a piacok nyüzsgését. Kappadokiából dél felé indultak el. Átutaztak Likaónián, és közben egy-egy napra megálltak Debre, Lisztrá és Ikónium piacterein, hogy eladják az általa készített ékszereket és háztartási eszközöket.

Gregory örömmel hívta fel a figyelmüket arra, hogy ugyanazt az útvonalat követik, amelyiken Pál apostol is végigment a második missziós útján.

A férfi minden az útjuk során érintett városban kereste a találkozást a keresztényekkel. Líviát lenyűgözte, hogy a nagybátyja mindig rá is talált a hívőkre, bárhová is mentek. Nem mintha a keresztények egyedi ruhát vagy valami olyan jelet hordtak volna magukon, amiről fel lehet

ismerni őket. Gregoryt valahogy úgy vezették a megérzései, hogy csupa olyan emberrel bonyolódott beszélgetésbe, akiről később kiderült, hogy keresztények. És nem kellett sok időnek eltelnie ahhoz, hogy Gregory, Livia és Jákob meghívást nyerjenek az új keresztény barátságuk otthonába egy étkezés erejéig. Sőt akadt olyan hívő is, akinél megszállhattak.

Jákob felszállt a lovára, és Líviát is felsegítette maga mögé. Mind a ketten nadrágot viseltek, de Livia ezúttal nem áruhaként, hanem azért, hogy kényelmesebben utazhasson. Elhagyták Antiókiát, és délnyugatra, Frigia felé tartottak. Livia a hátralévő út hosszára vonatkozó kérdésére válaszul Jákob úgy becsülte, hogy még körülbelül tíz napjukba fog telni mire odaérnek Efézusba.

Még tíz nap, amíg Livia azon nyugtalankodhat, hogy Jákob családja hogyan fogja őt fogadni. – Szeretni fognak téged – mondta mindig Jákob, amikor Livia felhozta a témát. Livia pedig azt kívánta, hogy bárcsak igazán el is tudná hinni, amit Jákob mond. Elképzelni sem tudta, hogy mit fog szólni Jákob családja ahhoz, hogy Jákob megházasodott, sőt hogy olyasvalakit vett feleségül, aki ráadásul annyira különbözik tőlük. Elkezdte növesztetni a haját – Jákob tiltakozása ellenére, aki azt mondta, hogy ő ilyen röviden szereti. Körülbelül egy hónap múlva már elég hosszú lesz a haja ahhoz, hogy fel lehessen tűzni, és akkor nem fog annyira kiríni az asszonyok közül a külsejével. De addigra már régen Efézusban lesznek.

Szürkületkor megálltak és letáboroztak. Gregory sütött némi lepényt egy tepsiben a tűz fölött, és egy lábasba beledobta a piacon vásárolt friss zöldségeket az otthonról hozott szárított növények mellé. Jákob általában igyekezett inkább egy városban megszállni éjszakára, ahol találtak fogadót maguknak, de Livia igazából jobban szeretett a szabadban aludni, ha jó idő volt. Nagyszerű dolognak találta, hogy úgy alhat el, hogy ott fekszik a férje mellett, és felnéz a csillagokra.

Amíg ettek, Livia Jákob arcát tanulmányozta a tűz fényénél. Szögletes álla vonalából még mindig makacsságot lehetett kiolvasni, de a szája körül kisimultak a szigorú vonások. Könnyebben elnevette magát, és volt valami olyan könnyedség körülötte, amit Livia csak időnként, rövid időre látott rajta az ismeretségük első néhány hónapjában.

A borostyán, amit tőle kapott, a kezét ékesítette. Livia elgyönyörködött a kő szépségében, ahogy a tűz megvilágította. Egy gyűrűbe foglalta a borostyánt a férjének, és Jákob azóta soha nem húzta le a gyűrűt az ujjáról. A hajfürtjét és a rézbe belevéselt idézetet az Énekek Énekéből pedig még mindig az emlékesdobozban tartotta a férfi. Líviát örömmel töltötte el, hogy Jákob féltve őrzi a dobozt és a benne elhelyezett dolgokat is.

Az este tiszta volt és egy kicsit hűvös, hiszen már októberre járt az idő. De ezt a hűvösséget össze sem lehetett hasonlítani azzal a hideggel, amihez Livia hozzá volt szokva. Azon tűnődött, hogy milyen lehet a tél ott, ahol melegebb az éghajlat. – Mesélj nekem az óceánról! – kérte Jákobot, amikor egymáshoz bújtak a takarójuk alatt.

– Folyton az óceánról faggatsz engem! – zsörtölődött Jákob. Livia nem látta az arcát, de tudta, hogy Jákob mosolyog. Mindig mosolygott, amikor a vízről beszélt. Ezért is szeretett annyira erről kérdezősködni tőle.

– Én még sohasem láttam az óceánt, és örülök, hogy veled lehetek együtt, amikor először fogom látni – jegyezte meg Livia.

Jákob mesélt arról, hogy milyen a hajózás akkor, amikor nyugodt a víz, és arról is, hogy milyen akkor, amikor viharos a tenger. Leírta az édesapja hajóit és a rakományukat, amit a Birodalom távoli tájaira szállítottak. Livia mindezt már korábban is hallotta, de még mindig lebilincselőnek találta. Néhány perc után Jákob elhallgatott, és Livia már-már azt gondolta, hogy elaludt. De a férje csendesen megszólalt: – Fogalmam sincs, hogy mi is vár rám otthon, Livia.

– Mit értesz ezen?

– Nem tudom, hogy a családom örömmel fog-e fogadni, vagy nem. Már majdnem egy éve eljöttem otthonról, ráadásul úgy, hogy még el sem köszöntem senkitől, Marcellust kivéve.

Livia emlékezett rá, hogy Marcellus az egészségügyi tiszt, akivel Jákob Patmosz szigetén ismerkedett meg, és aki a szigetről való hazaérkezésük után Jákob családjával lakott Efézusban. Azt is tudta, hogy Jákobnak van egy ikertestvére, akit Péternek hívnak, és hogy van egy Rebeka nevű húga is. Livia amiatt aggódott ugyan, hogy Jákob családja hogyan fogja fogadni őt, de az eddig eszébe sem jutott, hogy esetleg Jákob visszatérésének sem örülnek majd annyira.

– Úgy érzem magam, mint a tékozló fiú, aki a messze vidéken eltöltött hosszú idő után hazatér – mondta Jákob.

Livia a gondolatai mélyére száműzte a saját aggodalmait. – Kitárt karokkal fognak eléd futni, és levágják a tiszteletedre a hízott tulkot, ha már a tékozló fiút hoztad fel. Legalábbis remélem. Örömteli változatosság lenne Gregory főzelékei után.

Jákob elnevette magát. – De legalább nem maradtunk éhen, és nem kellett túl sokat elkölteni a pénzből, amit megkerestünk. Vagyis inkább úgy kellene fogalmaznom, hogy amit te kerestél.

Livia fülét megütötte, hogy alig észrevehetően, de megváltozott a férje hangja. – Ennyire zavar ez téged, Jákob? Mármint az, hogy dolgozom?

– Nem – mondta Jákob egy pillanatnyi hallgatás után. – Büszke vagyok a tehetségedre és a függetlenségedre. Ez volt az egyik dolog, amit vonzónak találtam benned. Azt hiszem, hogy csak az a bajom, hogy az utóbbi időben semmivel sem tudtam hozzájárulni a kiadásainkhoz.

– De hát hozzájárultál! – tiltakozott Livia. – Te adtad el majdnem az összes munkámat, és még mielőtt eljöttünk Cézareából, a pénzed maradékán szamarat vásároltál Gregorynak.

– Jobban kellene gondoskodnom rólad – erősködött Jákob. – És fogok is, amint hazajutunk Efézusba. Feltéve, hogy vár még rám az örökségem. Ha igen, akkor egy hatalmas házat fogok neked építtetni a hegyekben, amiben műhely is lesz. Az óceánra fog nézni, hogy mindennap láthasd a vizet az ablakodból. De ha valamilyen okból kifolyólag mégsem jutok hozzá az örökségemhez, akkor a lelkemet is ki fogom dolgozni, csak hogy akkor is felépíttessem neked azt a házat!

– Ó, Jákob! – Livia oldalra fordult, és átkarolta a férje mellkasát. – Te már most is jobban gondomat viseled, mint azt valaha is el tudnád képzelni. Nincs nekem szükségem nagy házra. Csak a szereteted sátorára.

Jákob is átkarolta a feleségét, és szorosan magához ölelte. – Tényleg így van?

– Tényleg.

– Hát, ha valóban így áll a dolog, akkor még abban az esetben sem akarok egyetlen panaszszót sem meghallani, ha ma éjszaka befelhősödik az ég, és elkezd esni az eső.

Livia befészkelődött a férje ölelésébe, és arra gondolt, hogy még akkor sem nyitná panaszra a száját, ha valóban megnyílnának az ég csatornái, és bőrig áztatná őket az eső.

Boldogabb volt most, hogy ott aludhat Jákob mellett a szabadban, mint eddigi életében eddig bármikor.

– „Sok vizek el nem olthatnák e szeretetet – suttogta bele az éjszakába, majd ásítva fejezte be a mondatot –, és a folyóvizek sem boríthatnák azt el.”

.oOo.

Rebeka fel és alá járkált a könyvtárban. Antonynak kellett volna levelet írnia, de nem nagyon tudta, hogy mit is írjon. Néhány percnyi járkálás után visszament az íróasztalhoz, és a kezébe vette a férfi legutóbbi üzenetét. Alig volt több az egész hat sornál, ezért aztán nemigen lehetett levélnek nevezni a küldeményt. Gyorsan átfutotta a sorokat, majd mérgesen félredobta, és folytatta a fel-alá járkálást.

Antony nyilvánvalóan az édesanyjának sem írt többet. Rebeka beszélt erről Helenával, és a két nő együtt nyugtalankodott azon, hogy Antony mennyire szűkszavú lett. Helena persze a fia védelmére kelt. – Drágám, biztosan csak nagyon elfoglalt. Ez minden – mondta Rebekának.

Hát, Antony már több mint hat hónapja van ennyire elfoglalva a munkájával, és Rebekának már elfogyott a türelme. Eleinte hetente három vagy négy levelet is írt a vőlegényének, és bár Antony kevesebb levelet küldött, hosszan írt, és érezni lehetett a soraiból a szerelmet. Beszámolt bennük a szmirnai eseményekről is. Az utóbbi időben viszont már csak heti egy levél érkezett, és rendszerint az is rövid volt és semmitmondó. Olyan rövid, hogy Rebeka el tudta képzelni, hogy a vőlegénye abban a néhány percben rója őket sietősen, amíg a futár az ajtó előtt várakozik a válasza.

– Szeretlek... Hiányzol... Jövök haza, amint csak tudok. Bár Antony levelei rövidek voltak, de mindig a megfelelő dolgokat írta meg bennük. Rebeka viszont érezte, hogy valami olyan távolság keletkezett közöttük, amit ő – úgy tűnik – képtelen áthidalni. Nem értette, hogy mitől keletkezhetett, de a dolog elkésérítette és feldühítette.

A futár holnap korán reggel jön a levélért. Egy egész napig tart neki odaérni Szmirnába. Az éjszakát Polycarp házában szokta tölteni, majd másnap jön vissza Efészusba Antony Rebekának írt levelével. Rebekának elege volt ebből a rutinból, és elege volt az Antonyra való várakozásból.

Leült az íróasztalhoz, a kezébe vette a lúdtollat, és belemártotta a tintába. De még mielőtt a pergamenhez érintette volna, újra letette. Amit el akarna mondani Antonynak, azt levélben nem lehet megírni. Még ha sikerülne is írásban megfogalmaznia az érzéseit, ugyan miféle választ is kaphatna rá a vőlegényétől? Három vagy négy semmitmondó sort?

Rebeka egy sóhajjal feladta a próbálkozást a levélírással, és felment lefeküdni.

.oOo.

– Nincs levél? – Antony hitetlenkedve meredt a futárra, aki éppen akkor érkezett meg Efészusból.

– Nincs, uram – válaszolta neki a fiatalember, aki a hangzatos Cato névre hallgatott. – Nincs levél.

– De hát Rebeka mindig szokott levelet küldeni!

– Most nem küldött, uram. – Cato idegesen állt egyik lábáról a másikra.

– Beszéltél vele ma reggel?

– Igen, és amikor erről érdeklődtem tőle, csak annyit közölt, hogy mondjam meg neked, hogy ezen a héten nincs levél.

Antony szóhoz sem tudott jutni.

– Felajánlottam neki, hogy megvárom, amíg gyorsan ír valamit, és mondtam, hogy ezt neked is mindig meg szoktam tenni, uram – tette hozzá Cato.

– És ő mit mondott erre?

Catón látszott, hogy kényelmetlenül érzi magát, de azért válaszolt a kérdésre. – Úgy tűnt, hogy ezzel nagyon felmérgeztettem. Elküldött, hogy induljak.

Antony elengedte Catót, hogy a futár ehessen és pihenhessen mielőtt másnap visszaindulna Efézusba.

Egyedül maradv a hálósobájában Antony azon tűnődött, hogy mit jelenthet az, hogy Rebeka nem volt hajlandó írni neki. Lehet, hogy csak túlságosan elfoglalt volt? Vagy talán beteg lehetett? Cato semmi ilyesmit nem említett. Amit viszont mondott, abból Antony csak arra tudott következtetni, hogy Rebeka nagyon, nagyon mérge s rá.

De hogy egyáltalán ne is írjon... ez példátlan eset volt. Antony tisztában volt vele, hogy sokkal több gondot kellett volna fordítania a menyasszonyával való kapcsolattartásra. De a munka, amit végez, alapvető fontosságú, hiszen Isten munkájáról van szó. Ez a munka pedig minden ébren töltött óráját felemésztette, és időnként még az alvásidejébe is jócskán belenyúlt.

Minél tovább gondolkodott ezen, annál inkább jogos méltatlankodás fogta el a kezdeti homályos büntudatérzés helyett. Amikor végül leült az íróasztala mellé, késő éjszakáig írt.

.oOo.

Rebeka már vagy századszor tekerte ki a pergament, mióta Cato néhány órával korábban kézbesítette neki. Tudta, hogy le kellene feküdnie, és csak másnap kellene belefognia a vőlegénye levelének a megválaszolásába. De túlságosan fel volt zaklatva ahhoz, hogy aludni tudjon, ezért leült az édesapja íróasztalához, és minden frusztrációját beleírta egy levélbe.

A válasza így hangzott:

Én eddig megértő voltam. Tudom, hogy fontos az a munka, amit végzel. Nagyon fontos. De én is az vagyok. A jövőnk is fontos. Nekem legalábbis az.

És én eddig türelmes volam. Már hét hosszú hónapja az vagyok. Amikor elutaztál Szmírnába, azt ígérted, hogy olyan gyakran haza fogsz jönni, amennyire csak lehetséges. Azóta egyszer voltál itthon, Antony. Egy rövid látogatás erejéig. Eredetileg azt mondtad, hogy mire felépül a házunk, addigra a szmírnai munkádat is elvégzed, és akkor összeházasodunk. A ház mostanra felépült és ott áll üresen, te pedig még nem is láttad. Az építkezés teljes lebonyolítását ráhagytad a bátyámra, Péterre. Péter szívesen megtette ezt neked, de nem kellett volna ráhagynod. Ez a te kötelességed lett volna.

Rebeka újra elolvasta Antony levelét. A férfi hónapok óta először számolt be részletesen azokról az ügyekről, amelyeken dolgozott. Bár mérge s volt Antonyra, azért büszke is volt rá. A szmírnai keresztényeket minden oldalról támadják, és Antony jogi segítsége kétségkívül felbecsülhetetlen értékű.

De a vőlegénye örökre csak nem maradhat ott Szmírnában. Egy másik ügyvédnek kellene átvennie a munkáját. Az lenne a megoldás. Antony helye itt van Efézusban. A családja mellett.

– Miért van mindig valami baj a férfiakkal az én életemben? – tűnődött Rebeka. Vajon miért tűnnek el mindig körülöm? Galen érzelmileg menekült el. Jákob Damian üldözésére indult, és azóta sem hallottak felöle. Most pedig Antony hagyta őt itt, mert fontosabbnak gondolja a személyes szolgálatát a menyasszonyánál. Rebekának elege volt az egészből.

Tovább folytatta a levél írását....

Tudom, hogy bírósági tárgyalásod lesz, és addig nem hagyhatod el Szmírnát, amíg az le nem zárul. De amint annak a tárgyalásnak vége, azt akarom, hogy gyere haza! Elegem van abból,

hogy a mi kettőnk jövője bizonytalan időre fel van függesztve. Én férjhez akarok menni. Be akarok költözni a házukba. Egy életet akarok magamnak.

A következő néhány nap során még sokszor elolvasta azt, amit írt. Tudta, hogy a levél özönek tűnik, és itt-ott nyavalygósnak, de egyetlen szót sem változtatott meg benne. Még csak le sem másolta. Úgy küldte el a levelet, ahogy volt, tintafoltosan és megviselten.

.oOo.

Antony hitetlenkedve meredt Rebeka levelére. Egy ultimátum feküdt előtte. A menyasszonya ultimátumot küldött neki! Nem volt ugyan leírva benne, hogy mi lesz, ha nem teljesíti a felszólítást, de burkoltan ki lehetett olvasni a sorok közül.

Az édesanyjától is kapott egy levelet, aki a maga furcsa, nyakatekert módján szintén tudatta vele, hogy Rebeka mennyire el van keseredve. Mintha Antony maga ezt nem látta volna már a menyasszonya leveléből is! Helena egy csapongó, egyik témáról a másikra ugráló irományt küldött el, de azért sikerült világosan továbbítania a mondandóját. Azt, hogy Rebeka nagyon rossz néven veszi Antony hosszas távolmaradását, és az édesanyja is ugyanígy érez.

Antony félretette a két levelet. Kinyújtózkodott az ágyán, és a plafonra bámult. Most mit csináljon? Nem a küszöbön álló tárgyalás miatt aggódott. Arra jól fel volt készülve. Az az egy dolog nyugtalanította, amiről Rebekának nem számolt be: Damian. Még ha a tárgyalás le is zajlik holnap, nem lehet, hogy csak úgy fogja a holmiját és távozik innen. Nem mehet el addig, amíg Damian itt van, aki gyűlöletkampányt folytat, és pusztítás jár a nyomában.

Antony azt szerette volna, ha úgy foghatja el Damiant, és adhatja át a hatóságoknak, hogy Rebekának és a családjának előtte nem is kell említést tennie a tribunus visszatéréről. És azért nem fordult még a hatóságokhoz, mert tudta, hogy úgysem fognak addig semmit tenni, amíg megdönthetetlen bizonyítékokkal nem tudja előttük alátámasztani, hogy Damian a gyűjtogató.

Mint minden este, az ágyán fekvé most is azért imádkozott, hogy Isten adja a kezére Damiant. A szmirnai és efézusi keresztény testvérei biztonságáért is közbenjárt, különösképpen pedig a szeretteiért. Imádkozott, hogy valahogy képes legyen helyrehozni a menyasszonyával azt, amit elrontott. Egész éjszaka képes lett volna Istent bombázni a könyörgésével, de a kimerültség úrrá lett rajta. Hamarosan elaludt.

Másnap korán reggel Linus ébresztette fel. – Látogatód van – közölte vele az ifjú tanítvány. – Tarquiniusnak hívják, és azt mondja, hogy nagyon sürgős dolog miatt keres.

Antony morogva felült. Biztosan fontos lehet az ügy, ha Tarquinius ilyen korai órán eljött ide. – Vezesd be a szobámba! – mondta Linusnak.

Felkelt az ágyból, gyorsan megmosta az arcát, és az ujjaival megigazította a haját. Ritkán volt alkalma végigaludni egy éjszakát, és mint általában, most is rossz volt a gyomra. De ilyen korán gondolni sem tudott arra, hogy étel kerüljön a szájába.

Tarquiniusnak vörös volt az arca, és egy kicsit levegő után kapkodott, ahogy belépett a hálószobába. Nem is mentegetőzött azért, mert felébresztette Antonyt. – Valami fontosat tudtam meg, és azért jöttem most, hogy még itt találjalak, mielőtt ma elmennél valahová.

Antony széssel kínálta a fogadást, majd kinyitotta a zsalukat, és az ablakpárkányra ült. A nap éppen feljövőben volt, de ő túlságosan fáradt volt ahhoz, hogy élvezni tudja a gyönyörű látványt.

– Szemmel tartottam Tulliát, ahogy megbeszéltük, és Damiant is figyeltem – folytatta Tarquinius. Többször is elmentem a húgom házába, aki úgy tűnt, hogy hálás a látogatásaimért. Magányos mostanában, csak egyedül van ott a kisbabával. Azt gondolja a

gyermekről, hogy különleges. Amúgy Sebastiannak nevezte el. Azt mondja, hogy a kisbaba... egy „szellemi lény” és hogy nagyra hivatott. Elkezdte felsorolni az istennői listáját...

A fogadás elvigyorodott és a fejét csóválta. – Általában a felét sem értem annak, amiről Tullia beszél. Szoktam hagyni, hogy hadd locsogjon csak, azt remélve, hogy hátha elkotyog valami számunkra hasznosat Damianról. Végül így is történt. Azt mondta, hogy elküldte Damiant, mert a tribunus túl sokat ivott, és ő félt, ha ott volt a baba közelében. Szörnyen fél, hogy valami baj érheti az ő különleges gyermekét.

– Szóval hol van Damian? – Antony remélte, hogy Tarquinius hamarosan a tárgyra tér.

– Tullia azt mondta, hogy nem tudja, hogy hol szállt meg, és nem is érdekli. De én a háztól induló keréknyomokat láttam. Van egy elhagyatott malom onnan nem messze...

– Tudom, hogy hol van – szakította félbe Antony.

Tarquinius meglepetten nézett rá, majd folytatta az elbeszélést. – Amikor tegnap délután eljöttem Tulliától, úgy döntöttem, hogy körbeszaglászom a régi malmot. De még mielőtt odaértem volna, Damiant láttam jönni abból az irányból. Követtem, és kiderült, hogy a húgom házához ment. Ezen meglepődtem, mert Tullia azt mondta, hogy kirúgta a tribunust onnan.

– Damian érkezése láthatóan Tulliát is meglepte, mert amikor közelebb értem a házhoz, hallottam, hogy kiabálnak egymással. Odasettenkedtem az ablak alá, és hallgatóztam.

Antony mostanra már teljesen felébredt, és érdeklődve hajolt előre. – Miről vitatkoztak?

– Damian azért könyörgött, hogy Tullia engedje őt visszamenni, és megígérte, hogy akkor tisztességesen fog viselkedni. Azt is mondta, hogy szereti a húgomat, és ezt be is kívánta bizonyítani neki. Majdnem elnevettem magamat, amikor ezt meghallottam. Nyilvánvalóan csak rendes fedelet akart a feje fölé, és ennek érdekében mindent hajlandó volt kimondani és megígérni.

– Egy ideig mindketten csak hajtogatták a magukét. Tullia végül azt mondta Damiannak, hogy ha bizonyítani akarja az iránta való szerelmét és azt, hogy szereti a fiát, akkor segíthet neki megszabadulni az ellenségeitől, akik hátráltatják Sebastiant abban, hogy elérje azt a nagy célt, amire hivatott. Úgy vettem ki, hogy magukat, keresztényeket, tekinti ellenségeinek.

– Azt akarod, hogy öljem meg őket, vagy csak pusztítsam el a tulajdonukat? – kérdezte tőle Damian.

Tullia azt mondta neki, hogy a tüzesetek nem érték el a céljukat. – Azt akarom, hogy öld meg őket. Vagyis csak egyet közülük. Pusztítsd el a vezetőjüket, Polycarpot, és akkor a többiek el fognak erőtlenedni! – mondta a tribunusnak.

Tarquinius egy kis szünetet tartott, várva, hogy Antony megeméssze, amit hallott. Szóval Tullia áll az üldöztetések mögött, ahogy ezt eredetileg is gyanították, és nyilvánvalóan Damian a gyújtogató. Most pedig gyilkosságot terveznek, és a püspök a kiszemelt áldozatuk.

Antony felállt, és megragadta a fogadás karját. – Ezt meg kell akadályoznunk! Eljön velem a hatóságokhoz?

Tarquinius komoly kifejezéssel az arcán kiegyenesedett, majd bólintott. – Azt mondtam, hogy mindent megteszek, ami csak szükséges, hogy elkapják Damiant. És most tartom is a szavamat.

Rebeka Marcellusszal a hegyekben sétált, de nemigen figyelt fel arra, hogy gyönyörűen süt a nap, és hogy milyen szép látványt nyújtanak az őszi színekben pompázó fák. Antony túlságosan lekötötte a gondolatait, ezért nem tudta élvezni, hogy kint lehet a természetben. Még majdnem egy hétig kell várnia, mire választ kap a völegényétől. Úgy érezte, hogy képtelen addig várni.

Marcellus, aki mindig figyelembe vette Rebeka hangulatait, egy ideig hagyta, hogy csendben sétáljon, majd megszólalt: – Egy kis vonalat látok ma a szád körül, ami azt jelenti, hogy valami nagyon foglalkoztat. Akarsz beszélni róla?

Elérték az ösvénynek azt a pontját, ahol eléjük tárult az alattuk elterülő Efëzus látványa. Rebeka megállt. – Túlságosan jól ismersz engem. Tényleg valami bajom van.

Elmesélte az orvosnak, hogy mit írt Antonynak. – Szerettem volna elutazni Szmirnába, hogy meglátogassam, mivel úgy néz ki, hogy neki nem nagyon akaródzik hazajönni. Régebben már megtettem azt az utat... de mégsem gondolom, hogy ez most túl jó ötlet lenne.

– Hát elég nagy megpróbáltatás lenne egy tizennégy hónapos kisgyermekkel!

– Igen. Viktort pedig nemigen tudnám itthagyni. Túl sokáig lennék távol – mondta Rebeka, és újra nekivágott az ösvénynek. – Olyan esetekben, mint a mostani is, azt szoktam kívánni, hogy bárcsak Jákob itthon lenne. Őt kérném meg, hogy utazzon el Szmirnába, és derítse ki, hogy mi is a helyzet Antonyval. Ez egy bátynak való feladat lenne. De Pétert sajnos nem kérhetem meg ilyesmire. Nem valószínű, hogy képes lenne elviselni az utazást.

– És téged sem kérlek meg arra, hogy tedd meg az utat helyettem – tette hozzá. – Tudom, hogy szívesen ajánlkoznál, de nem hagyhatod itt János apostolt olyan triviális dolog miatt, hogy kiderítsd, vajon miért nincs elég ideje a völegényemnek írni nekem.

Marcellus elmosolyodott. – Te is túlságosan jól ismersz engem. Pontosan azt akartam felajánlani, hogy megpróbálhatok keresni valakit János mellé.

– Soha nem lennél képes olyasvalakit találni, aki ugyanolyan jól ellátja az apostolt, mint te. – Miért is nem hasonlít Antony jobban Marcellusra? – tűnődött Rebeka, ahogy az új házuk felé közelítettek. Marcellus láthatóan értette, hogy mit jelent az elkötelezettség. Habár az orvosnak lett volna más fontos elvégzendő teendője is, elsődleges fontosságú dologának azt tartotta, hogy János apostolról gondoskodjon. A tiszteletreméltó apostol teste egyre gyengült. Mostanában már az is megtörtént, hogy az egyik vasárnap nem ment el az istentiszteletre, ami Rebeka emlékezete szerint korábban sohasem fordult elő vele.

– Milyen szép helyen van ez a ház! – jegyezte meg Marcellus, amikor odaértek az új épülethez. – Biztosan nagyon fogsz örülni annak, hogy itt élhetsz.

– Ha valaha is beköltözhettek... – jelentette ki panaszosan Rebeka.

– Be fogsz. Csak legyél türelemmel!

– Antony is ezt mondta. – De Marcellus szájából kevésbé hangzott elkeserítőnek ugyanaz a kijelentés.

Egy kellemes félórát töltöttek el azzal, hogy körbesétáltak az új házban, és azt tervezgették, hogy mit hová helyeznek majd el. Az építkezés ideje alatt is szinte minden nap eljöttek ide. Rebeka nagyon szerette nézni, ahogy a tágas kőház készül.

A ház valójában három különálló épületből állt, amit közös tér kötött össze. Egy nagy, kétszintes fedett átrium, aminek a tetőablakát ki lehetett nyitni, hogy bejöjjön a napfény, vagy be lehetett zárni, hogy ne essen be az eső. Az átrium olyan magas és levegős volt, hogy sokkal nagyobb hely benyomását keltette, mint amekkora valójában volt.

Az átriumtól balra elhelyezkedő szobák, amelyek a városra néznek, Rebekáé és Antonyé lesznek. Egy nagy hálószoba és Antony dolgozószobája volt a földszinten, az emeleten pedig Viktornak, és a jövőben születendő gyermekeiknek alakítottak ki kisebb hálószobákat. A konyha és az ebédlő az átrium hátulján lévő épületben helyezkedtek el, pontosan szemben az udvar bejáratával. Az átrium jobb oldalán pedig egy kicsi, egyszintes épületet emeltek Helenának és Priscillának. Az átriumból lépcsősor vezetett fel ennek a résznek a leendő második szintjére, ahol jelenleg egy a hegyekre néző hosszú teraszt alakítottak ki. De ha a későbbiekben szükség lesz rá, erre a szintre is falakat lehet felhúzni, és szobákat lehet kialakítani benne.

Péter az építkezéseknél szokásos kőművesek megszokott létszámának a kétszeresét vette fel, hogy a ház nyár végére elkészüljön. A burkolók újabb hat hetet töltöttek el a kőlapok lefektetésével. Nem kellett bonyolult mintázatú mozaikokat vagy drága, mintás márványt lerakniuk, ezért a munka gyorsan haladt. Még néhány munkás dolgozott a házon, az utolsó simításokat végezték a belső részen. A munkálatok felügyelője odajött Rebekához, és azt mondta neki, hogy most már beköltözhet, amikor csak szeretne.

Rebeka alig várta már azt a pillanatot. A ház egyáltalán nem volt luxusvilla, de Rebekának nagyon is megfelelt, és alig várta, hogy a saját ízlésének megfelelően rendezhesse be.

Amikor visszaértek a villába, Marcellus a könyvtárba ment, Rebeka pedig elindult, hogy megkeresse Agathát és a gyerekeket. Agatha rendszeresen visszajárt hozzájuk, és a jótékony-sági munkába is gyakran besegített. Az utóbbiból Helena is újra aktívan kivette a részét, így Rebeka több időt tudott eltölteni az új házában. Amióta Isten meggyógyította, Helena különösen szívesen látogatta a betegeket, és imádkozott értük. Rebeka és Agatha pedig az élelmiszerek és a ruhák szétosztásával foglalatoskodott.

Agatha lehangoltnak nézett ki, amikor ma reggel a villába érkezett. Ahogy Rebeka most felfelé ment a lépcsőn, azon tűnődött, amit egyszer Quintus mondott neki, hogy Agathát sok fájdalom érte az élete során. Quintus és az asszony nagyon boldognak látszott együtt, de Rebeka időről időre észrevette, hogy Agathát újra elfogja valami – szomorúságnak ugyan nem igazán nevezhető – enyhe melankólia. Azt sem árulták még el neki, hogy hová mennek, és mit csinálnak a hajnalt közvetlenül megelőző időszakban, bár Rebeka többször is látta őket a hegyeken keresztül hazafelé tartani a napfelkeltét követően. Rebeka korábban megígérte Quintusnak, hogy erről Agathával nem fog beszélni, és tartotta is magát az ígéretéhez. De elhatározta, hogy Quintusnál most már csak rá fog kérdezni a dologra. Lehet, hogy azoknak a kora reggeli kirándulásoknak lehet valami közülük Agatha melankolikus hangulataihoz.

Rebeka elmosolyodott, amikor meglátta Viktort és Aurorát, amint a hálószobájában totyognak. Egymást kergették, megpróbálták elérni a másikat, majd a kis fenekükkel a padlóra pottyantak, és egész idő alatt vidáman csacsogtak. De annak nem örült, hogy Agathát egy porronggyal a kezében találta ott.

– Még hányszor kell téged emlékeztetnem arra, hogy nem vagy már szolgáló? – kérdezte meg tőle szelíden.

– Csak egy kicsit rendbe hoztam a szobát – válaszolta Agatha. Elpirult attól, hogy Rebeka megint rajtakapta, hogy dolgozik.

– Te a barátunk vagy, nem pedig az alkalmazottunk, és nem szeretném, ha valaha is azt éreznéd, hogy az a kötelességed, hogy dolgozz, amikor itt vagy nálunk.

– Nem is érzem úgy – mondta erre gyorsan Agatha. – Tényleg nem. Csak arról van szó, hogy a családok olyan nagyon jó volt hozzám, és szeretek megcsinálni nektek dolgokat. És amúgy sem vagyok olyan fajta, aki csak úgy ölbe tett kézzel ücsörög. Szeretek tenni-venni. Ezt te is tudod, Rebeka.

Rebeka elmosolyodott. – És nem mulasztottad el észrevenni, hogy az új szolgáló nem végzi olyan jól a dolgát, mint régebben te.

– Hát, ez egy hatalmas ház. Emlékszem, hogy eleinte nekem is úgy tűnt, hogy nem fogok boldogulni vele, pedig csak az emeleti szobákat bízták rám.

Rebeka kicsit elfáradt a sétától, ezért leült az ablak előtt álló magastámlás székre. Intett Agathának, hogy üljön le mellé. A két nő néhány percig beszélgetett. A gyermekeik közben vidáman kacagtak és rikoltoztak.

– Olyan aranyosak – jegyezte meg Rebeka, ahogy a játszó gyerekeket figyelte. – És olyan gyorsan nőnek. Ettől úgy érzem, hogy hamarosan szeretnék egy másik kisbabát.

Agatha zaklatott arccal nézett rá, de azonnal elkapta a tekintetét, amikor Rebeka felnézett.

– Miért vagy időnként annyira lehangolt? – Rebeka a barátnője felé hajolt és folytatta. – Persze, nem akarok beleavatkozni a dolgaitokba, de észrevettem, hogy valami baj van, és kíváncsi lennék az okára.

– Nincs... nincs semmi baj – mondta Agatha. Próbált mosolyogni, de nem igazán sikerült neki.

– Úgy érted, hogy nem tartozik rám a dolog?

– Nem, nem így értettem. Én csak... – Agatha egy pillanatra behunyta a szemét, az ajkába harapott, majd lesütötte a szemét, és az ölet vizsgálta.

Rebeka várt, és magában imádkozott, hogy az asszony szólaljon meg újra. – Agatha a maga idejében el fogja neked mondani, hogy miről is van szó – mondta annak idején Quintus. De Agatha csak nem akart megszólalni.

Végül egy belső sürgetésnek engedelmessé Rebeka tovább kérdezett. – Te is szeretnél még egy kisbabát?

Agatha felnézett. A szomorúságtól mély vonalak vésődtek bele az arcába. – Már két év eltelt – szólalt meg halkán. – Két év.

Rebeka egy pillanatra elgondolkozott. – Aurora születése óta? – kérdezte. – Rebeka úgy számolta, hogy Agatha kislánya hamarosan betölti a második életévét.

– Nagyon szerettem volna egy másik kisbabát, még mielőtt elválasztanám Aurorát. Annyira imádkoztam, és kerestem Istent ezzel kapcsolatban! – mondta Agatha. – Már majdnem két éve...

Rebeka nem értette a dolgot. Miért volt olyan fontos Agathának, hogy még Aurora elválasztása előtt másik babája legyen? És miért imádkozik már két éve? Quintus és ő még csupán hét hónapja házasok.

– Lehet még kisbabád – mondta neki. – Biztosan meglesz, csak adj neki elég időt!

Agatha folytatta a mondandóját, mintha nem is hallotta volna, amit Rebeka az előbb mondott neki. – Aurora még szopik, de már nincs sok idő hátra, és teljesen el lesz választva. És akkor

mihez fogok kezdeni, ha addig nem lesz újabb kisbaba? – Az elkeseredés kihallatszott a hangjából, és láthatóan csak egy hajsza válaszította el attól, hogy elsírja magát.

Rebeka felé nyújtotta a kezét, hogy megvigasztalja. De még mielőtt kigondolhatta volna, hogy mit is mondjon neki, az új szolgáló robbant be a szobába. A lány annyira felületes és figyelmetlen, hogy ezzel már-már az örületbe kergeti Rebekát. Tapintatlan is, és mindig félbeszakítja a beszélgetéseket. Rebeka erről beszélt is már az intézővel. Az intéző nyilvánvalóan figyelmeztethette a szolgát, mert a lány hirtelen lelassította a mozdulatait, és egy kis meghajlással közölte: – Elnézését kérem, asszonyom, de látogatók érkeztek.

– Kik azok? – kérdezte Rebeka. Nem várt senkit, és akárki legyen is az, rosszabbkor már nem is jöhetett volna. Pont akkor, amikor Agatha már majdnem megnyílt, és készült elmondani, hogy mi bántja.

– Idegenek – jelentette a szolgálólány. – Furcsa ruhákat viselnek. Az egyikük pedig azt állítja, hogy asszonyomnak a bátyja.

– A bátyám?

Rebeka talpra ugrott. Agatha egy kézmozdulatával kihessegette az ajtón. – Majd én viszem a gyerekeket! – mondta. Felkapta Viktort, megragadta Aurora kezét, és követte Rebekát, aki addigra már repült lefelé a lépcsőkön.

Rebeka csak nehezen ismerte volna meg Jákobot, ha nem mondják neki meg előtte, hogy a bátyja érkezett meg. Tényleg idegen szabású ruházat volt rajta – valami hosszú kabátféle nadrággal, és egy mókás kinézetű kalapot hordott a fején. Egy idősebb férfi, akinek a sötét hajába ősz szálak vegyültek, ugyanolyan öltözkében volt, mint Jákob, és velük érkezett egy nagyon magas, egzotikus külsejű nő is, akinek rövid fekete haja, és gyönyörű, olajosbarna színű bőre volt.

– Jákob! – Rebeka a bátyjához rohant, és átölelte. Amikor Jákob magához szorította, Rebeka elsírta magát. A bátyja már másodszor tér vissza úgy, hogy szinte már nem is remélte, hogy életben lehet.

– Nem voltam biztos abban, hogy örülni fogsz nekem, ha meglátsz – szólalt meg Jákob.

– Hát persze, hogy örülök! – sírt Rebeka a bátyja vállára borulva. – Miért is ne örülnék? – bontakozott ki Jákob öleléséből, hogy jól megnézhesse a bátyját. – Annyira aggódtunk miattad! Majdnem egy év eltelt azóta, hogy elmentél, és még azt sem tudtuk, hogy hol lehetsz. – Rebeka megtörölte a szemét. – Én már abban sem voltam biztos, hogy egyáltalán életben vagy.

– Nagyon sajnálom – mentegetőzött Jákob. – Nem állt módomban hírt adni magamról.

– És micsoda ruhákban vagy! – Rebeka majdnem elnevette magát a bátyja szokatlan öltözkén. – Te meg merre jártál?

Agatha lépett be az átriumba a két gyermekkel, és Marcellus jött ki a könyvtárból, akinek egy félig kitekert tekercs volt a kezében.

– Valaki menjen le a kikötőbe, és hívja haza Pétert és Quintust! – rendelkezett Rebeka. Odafordult Marcellushoz, de láthatóan az orvosnak is földbe gyökerezett a lába az idegen látogatók érkezésétől. Jákob pedig belekezdett az előbbi kérdésének a megválaszolásába.

– Kappadokiában voltam – mondta. Megfogta a magas nő karját, és bemutatta Rebekának. – Ez itt a feleségem, Livia.

– A feleséged? – Rebeka alig tudott hinni a fülének. Jákob nemcsak hogy hazajött, de még feleséget is hozott magával. Először csak a kezét akarta nyújtani a nő felé, de azután inkább mégis kitárta a karját, és megölelte Líviát. – Isten hozott itt minálunk, testvérem! – üdvözölte.

Lívia láthatóan meghatódott a gyengéd fogadtatástól. Rebeka először egy pillanatra arra gondolt, hogy talán áthágta az illendőség szabályait. Talán azon a vidéken, ahonnan Lívia származik, nem szokták ilyen nyíltan kimutatni az érzelmeket. De hát annyira örült Jákob visszatértének, hogy képtelen volt magát megtartóztatni.

– Ő pedig Gregory – mutatta be Jákob az idősebb férfit is. – Lívia nagybátyja.

Rebeka őt is köszöntötte. Jákob intett Marcellusnak, hogy jöjjön közelebb, hogy neki is bemutatthassa Gregoryt, de a leszerelt katona úgy állt ott, mintha a földbe gyökerezett volna a lába. Teljesen kifutott a vér az arcából.

A hosszúra nyúló, kényelmetlen csend után végül Gregory lépett előre, és Marcellus felé nyújtotta a kezét. – Szervusz, Marcellus! Örülök, hogy annyi év után ismét találkozunk.

.oOo.

A tekercs kiesett Marcellus kezéből. A fagurigák csörömpöltek a kőpadlón, ahogy a tekercs teljes hosszúságában szétbomlott. Marcellus nem is hajolt le, hogy felvegye. Egyre csak a lányát nézte.

Mindig azon tűnődött, hogy vajon meg fogja-e ismerni Líviát, ha még látni fogja valaha is az életben. Nem kellett volna aggodalmaskodnia. A magasságától eltekintve Lívia teljesen olyan volt, mint az édesanyja régebben. Ahogy ránézett a lányára, olyan volt, mintha visszafelé ment volna az időben. Huszonöt évvel korábban Claudiának is éppen ilyen magas arccsontja, fényes fekete haja és nagy, csillogó szemei voltak. Olyan kifejező és mély szemek, hogy aki belenézett, úgy érezhette magát, mint aki mély kútba esik bele. Amikor Marcellus először találkozott Claudiával, beleesett ebbe a mély kútba, és többé nem is tudott kikecmeregni belőle.

Ezért a katonaság és a családi élet összeegyeztethetetlen volta ellenére Marcellus feleségül vette Claudiát, és a kapcsolatuk gyümölcseként egy gyönyörű kislányuk született. Attól tartott, hogy örökre elveszítette a lányát, aki most itt állt előtte.

Csak annyi ideig fordította el a tekintetét Líviáról, amíg kezét rázott a férfival, aki korábban a sógora volt. Gregory egy pillanatra erősen tartotta Marcellus karját, majd a két férfi megölelte egymást.

– Nem értem – szólalt meg Lívia. – Ti ketten ismeritek egymást? Ez meg hogy lehet?

Gregory zavarba jött a kérdéstől, és dadogva igyekezett rá válaszolni. – A te... Marcellus volt az... – Összezavarodva nézett rá az unokahúgára. – Azt mondanám, hogy Marcellust hívhatnánk a tanítványomnak. Én tanítottam meg neki mindent a gyógynövényekről.

– Sosem felejtettem el, amire tanítottál – mondta Marcellus. – A tudás nagyon hasznosnak bizonyult az évek folyamán. A végén orvos lett belőlem.

Odafordult Líviához. – Biztos vagyok benne, hogy te nem emlékszel rám. Azt hiszem, hogy éppen csak betöltötted a hatodik esztendődet, amikor utoljára találkoztunk egymással.

Marcellus önkéntelenül is csalódást érzett amiatt, hogy a lánya nem ismerte meg, bár tisztában volt vele korábban is, hogy valószínűleg ez lesz a helyzet, ha találkoznak. Hiszen akkor is katonai hadjáratban vett részt, amikor Lívia megszületett, és valószínűleg több időt töltött el a kislányától távol, mint együtt vele.

Könnyek úsztak a szemében, és érzelmekkel volt telítve a hangja, amikor újra megszólalt. – János megmondta, hogy jönni fogsz, de én valahogy nem tudtam igazán elhinni neki.

Livia értetlenül fordult oda a férjéhez. – János?

– Az apostol – magyarázta meg Jákob. – Már beszéltem róla neked.

– Tudom, hogy János kicsoda. De ő honnan tudta, hogy én ki vagyok? Vagy hogy jönni fogunk?

– Én imádkoztam érted... – fogott bele a magyarázatba Marcellus. De ekkor észrevette, hogy Gregory a fejét rázza, és csendesén azért esedezik, hogy hallgasson el. – Mi baj lehet? – tűnődött Marcellus. Az persze természetes, hogy Livia megdöbben, ha újra találkozik az édesapjával, akit ennyi év után már meg sem ismer. Ezt meg tudta érteni, és nem akarta felizgatni Líviát. De az vajon miért izgatja fel Gregoryt ennyire, hogy ő tudatni akarja a lányával, hogy kicsoda is ő?

– Hosszú történet – zárta le sután a dolgot Marcellus.

– Majd később meghallgatjuk – jegyezte meg Rebeka, és megnyugtatóan Marcellus karjára helyezte a kezét.

– Biztos vagyok benne, hogy jól elfáradtatok a hosszú utazástól – fordult oda Líviához, majd odalépett Jákobhoz, és belekarolt. – Mióta vagytok úton?

– Majdnem hat hete – válaszolta Jákob. – Nem siettünk.

Marcellus tehetetlenül nézte, ahogy Rebeka kézbe veszi a kínos helyzet megoldását. A lány most hozzá fordult. – Elmennél a kikötőbe, hogy hazahívd Pétert és Quintust? Én addig felviszem a vendégeinket, hogy tudjanak pihenni egy kicsit. Később majd leülünk egy nagy családi vacsora mellé, és mindenki elmesélhet mindent.

Rebeka az emeletre vezette az utazókat. Agatha és a két kisgyerek szorosan a nyomukban lépkedve követte őket. Marcellus lehajolt, és felvette a padlóról a tekercset, ami korábban kiesett a kezéből. Gondosan feltekerte a pergament a gurigákra, és közben azt kívánta, hogy bárcsak az időt is így vissza tudná tekerni. Azt kívánta, hogy bárcsak sohasem kellett volna elválnia az egyetlen gyermekétől.

– Uram, köszönöm, hogy hazahoztad a lányomat – imádkozott magában. – Kérlek, segíts, hogy meg tudjam neki magyarázni, hogy miért nem voltam ott mellette, amíg felnőtt! És kérlek, kérlek, add, hogy megértse!

.oOo.

Líviát megdöbbenettette, hogy milyen hatalmas helyre került. A villa mérete önmagában is, és az egyes helyiségek nagysága is. Abban a szobában, ami régebben Jákobé volt, most Marcellus lakik – mondta nekik Rebeka –, ezért a szülői hálósobában szállásolta el Líviát és Jákobot. Livia még életében nem látott ekkora nagy helyiséget, hálósobáról nem is beszélve. A kappadokiai barlanglakásuk nagyobb része elférne ebben az egyetlen hálósobában.

A berendezés pedig minden előzetes elképzelését felülmúlta. Mintás, plüssből készült szőnyegek borították a márványpadlót. Nem volt túl sok bútor a helyiségben, de ami volt, azt mind remekbe szabták. Livia végigfuttatta karcsú ujjait a masszív, tikkfából készített ágy faragott támláján, és teljesen le volt nyűgözve.

Jákob elterpeszkedett az ágyon, és a felesége felé nyújtotta a kezét. – Aludjunk egyet! – javasolta.

– Én túlságosan izgatott vagyok ahhoz, hogy el tudjak aludni – mondta neki Livia. – Túlságosan izgatott és nyugtalan.

– Most meg mi miatt nyugtalankodsz? Láttad, hogy Rebeka hogyan üdvözölt. Még „testvérének” is szólított.

– Igen, nagyon kedves volt. De... – Livia leült a férje mellé az ágyra, és körbejártatta a tekintetét a fényűző szobán. – Nem tudom, hogy mit is mondjak a családnak. És nincs rendes ruhám sem. Minden tunikám olyan csúnya és unalmas.

– Te viszont nem vagy csúnya és unalmas! – Jákob maga mellé húzta az ágyra a feleségét, és átölelte. – Szóval, erre ne is gondolj! Majd csináltatok neked néhány új ruhát. Addig is Rebeka biztosan szívesen ad neked kölcsön tunikát.

Livia nem nagyon tudta elképzelni magát, amint ruhát kér kölcsön az újonnan megismert sógornőjétől. Egyelőre még nem. Azt talán meg fogja engedni Jákobnak, hogy új ruhatárat vegyen neki. Nem akarja azzal szégyenbe hozni a férjét, hogy úgy néz ki, mint egy szegény, vidéki lány.

Feltette Jákobnak azt a kérdést, amit nem igazán értett. – Szerinted honnan tudta János apostol, hogy jönni fogunk?

– Fogalmam sincs – válaszolta Jákob ásózva. – Majd holnap elmegyünk hozzá, és megkérdezzük tőle.

– Vajon milyen lesz olyasvalakivel találkozni, aki még személyesen ismerte Jézust? – tűnődött Livia. Jákobnak is fel akarta tenni ezt a kérdést, de a férje már becsukta a szemét. Livia nem gondolta, hogy ő maga el tudna aludni, de mégis szinte azonnal ez történt.

Amikor két órával később felébredt, kipihentnek érezte magát. Megmosakodott a mosdóállványon álló bronz mosdótálban, azután úgy döntött, hogy a legszebb ruhadarabját fogja felvenni. Az édesanyja himzett tunikáját, amit az esküvőjén is viselt. Belebújt a tunikába is, és a selyemnadrágba is, majd Jákobhoz fordult, és megkérdezte, hogy mit szól az öltözkéhez.

– Szerinted nem üt el túlságosan az itteni viselettől, nem túlságosan... idegenszerű?

– Nyugodj meg! Azt fogják gondolni, hogy te vagy a legszebb idegen, akit életükben valaha is láttak. Én mindenképpen ezt gondolom – mondta Jákob.

Amikor az ebédlőben csatlakoztak a család többi tagjához, Livia Péterrel is találkozott. Ő is épp olyan kedves és barátságos volt hozzá, mint Rebeka, amikor megérkeztek. Quintus és Agatha is ott volt, és természetesen Marcellus. – A leszerelt egészségügyi tiszt meglehetősen furcsa ember – gondolta Livia. Nem tudta hová tenni Marcellust. Amikor Livia most belépett az ebédlőbe, az orvos megint teljesen elfehéredett. Azután megköszönte a torkát, és ezt mondta neki: – Nagyon szép vagy ma este, Livia.

Rebeka megmutatta nekik a helyüket az asztal körül. Péteré és Rebekáé volt a középső dívány, Quintusé, Agatháé és Marcellusé a bal oldali, Jákobé, Líviáé és Gregoryé pedig a jobb oldali dívány. Livia még soha nem evett a római szokás szerint, és először nagyon furcsának találta, hogy egy széles, lejtős díványon fekdjön a megszokott étkezési mód helyett, mikor is keresztbe tett lábbal egy a padlóra tett párnán szokott ülni. De élénk beszélgetés folyt, és mindenki azon volt, hogy Livia ne érezze feszélyezve magát.

Egyszer azon tréfálkozott Jákobbal, hogy ha hazaérkezik, akkor a családja biztosan leöli a hízott tulkot a tiszteletére. Hát hízott tulkot ugyan nem öltek, de az kétségtelen, hogy igazi lakomát tálaltak fel. Volt nagyon ízletes roston sült ürühús, és kétféle hal. Livia még soha nem kóstolt friss tengeri halat, és nagyon finomnak és puhának találta. Gregory a különböző

hús- és zöldségelek fűszerezésétől és a mártásoktól volt elragadtatva, és Livia látta rajta, hogy már alig várja, hogy felfedező utat tehessen a konyhában.

Jákob szórakoztatta őket azzal, hogy elmesélte, hogyan üldözte Damiant egészen Kappadokiáig, hogyan találkozott Gregoryval és Líviával, akiknek a házában lakott, és hogyan kereste a kenyerét házitanítóskodással. A felesége művészi tehetségével és képességeivel is eldicsekedett, aminek Livia örült is, de bosszantotta is a dolog. Marcellus lenyűgözve hallgatta a Livia munkájáról szóló részt, Rebeka pedig látható módon is megkönnyebbült, amikor Jákob odáig ért a történetben, hogy felhagyott Damian üldözésével.

– Van egy olyan érzésem, hogy ebben neked is volt valami szereped – szólalt meg Rebeka Livia felé bökve a fejével.

– Jákob tisztában volt azzal, hogy én hogyan érzek a dologgal kapcsolatban – mondta Livia. – Nem mintha túlságosan odafigyelt volna arra, amit mondtam neki. Legalábbis hosszú ideig még nem.

Rebeka elnevette magát. – Hát ez jellemző az én keményfejű bátyámra!

– De az a fontos – folytatta Jákob –, hogy végül mégis odafigyeltem rá.

Quintus és Agatha vacsora után azonnal távoztak, de a többiek még ott maradtak az ebédlőben. Rebeka elbocsátotta a szolgákat, amint felszolgálták az édes bort. Livia ízlésének túl édes volt a fűszerekkel és mézzel ízesített meleg bor.

Jákob éppen a Pomponius által tenyésztett lovakról mesélt, amikor Livia agyában nagyon mélyről a felszínre tört egy emlékkép.

– Mégis emlékszem rád – szólt oda Marcellusnak. – Egyszer adtál nekem egy kis falovat, aminek kerekai is voltak. Hosszú időn keresztül az volt a kedvenc játékom.

Marcellus arca azonnal felderült. – Nagyon szeretted lovagolni velem, de az édesanyád nem nézte jó szemmel a dolgot. Ezért vettem azt a játéklövet, és Karthagótól egészen Cézaréáig elvittem neked. Hippolitnak nevezted el...

– Az amazonok királynője után – mondta egyszerre Livia és Marcellus.

– Mindig azt mondogattam neked, hogy olyan magas és erős leszel majd felnőttkorodban, mint Kappadokia mitológiai nőalakjai.

– Nem tudom, hogy az erőmről mit is mondhatnék, de abban igazad lett, hogy magasra nőttem. – Nevetett, de gyorsan elkomolyodott, amikor egy újabb kép bukkant fel az emlékezetében.

– Valami baj van? – kérdezte tőle Marcellus.

– Nincs... Csak az jutott az eszembe, hogy anya valamiért nem kedvelhetett téged. Emlékszem, hogy kerülte, hogy ki kelljen mondania a nevedet, és tőlem is azt kérte, hogy csak „Gregory barátjaként” említselek előtte téged. – Az emlékkép nem volt egészen tiszta, és ez zavarta Líviát. De amikor meglátta a megdöbben kifejezést a férfi arcán, sietve hozzátette.

– Sajnálom. Nem kellett volna ezt elmondanom. Van egy olyan rossz szokásom, hogy hangosan szoktam gondolkodni.

Gregory gyorsan másfelé terelte a beszélgetés fonalát. De Líviának egy kis ideig még elkalandoztak a gondolatai. Az jutott eszébe, hogy milyen furcsa, hogy vonakodott elhagyni Kappadokiát, mert azt hitte, hogy ha eljön onnan, az apja és az anyja emlékét is maga mögött fogja hagyni. Most pedig itt ül a Birodalom másik végében, és beszélget valakivel, aki ismerte a szüleit. Azon tűnődött, hogy az édesanyja vajon miért nem kedvelte Marcellust, és hogy az apja is így érzett-e a férfival kapcsolatban.

– Ismerted az apámat? – kérdezte meg Marcellustól.

Marcellus már szinte belekezdett a válaszbba, amikor ránézett Gregory kövé dermedt arc kifejezésére, és csak pillanatnyi habozás után szólalt meg. – Csak egyszer találkoztam vele. Kedves embernek nézett ki. – Marcellus elhallgatott, és pislogott néhányat. – Közvetlenül azután elköltöztem onnan.

– Papa csodálatos ember volt. Biztosan kedvelted volna – jegyezte meg Livia.

– Jó apa volt? – kérdezte Marcellus halkan.

– Ó, igen. A lehető legjobb. Nyolc éve halt meg, de még mindig nagyon hiányzik.

Jákob beszélt a többieknek a járványról, amiben elpusztultak Livia szülei és Gregory felesége meg a gyermekei is. Gregoryt általában nem zavarta, ha a családja szóba került, de Livia észrevette, hogy a nagybátyja most szokatlanul csendes. Ha így belegondol, már a megérkezésük óta furcsán viselkedik. Lehet, hogy nincs jól.

Marcellus hirtelen elnézést kért, és kiment az ebédlőből. Röviddel utána Péter is bejelentette, hogy szeretne lefeküdni. Amikor Rebeka is távozni készült, Gregory odafordult hozzá: – Kérlek, maradj itt még egy kicsit! Az unokahúgomnak szüksége van egy barátira. Egy testvérré. – Líviára nézett. Bizonytalan és talán feszült is volt a viselkedése. – Különösen most, hogy...

Megállt a beszédben, mert egy köhögésroham rázta meg a testét. Amikor a köhögés lecsillapodott, egy mélyet sóhajtott, és belekezdett a mondandójába. – Valami fontosat kell elmondanom Líviának. Valamit, amit már régen fel kellett volna tárnom előtte.

Rebeka tétovázott. – Biztos vagy benne, hogy azt akarod, hogy én is itt maradjak?

– Igen – felelte Gregory.

– Livia? Jákob? Ti is ezt akarjátok? – Rebeka megvárta, amíg mindketten rábólintanak, és csak utána ült vissza a díványra.

Először senki sem szólalt meg, és Livia hirtelen zsibbadtnak érezte magát. Az volt az előérzete, hogy a nagybátyja rossz hírt fog vele közölni. Olyasmit, ami meg fogja változtatni az életét.

– Ideje, hogy beszéljek neked az édesapádról – szólalt meg végül Gregory. – Remélem, nem fogsz engem megutálni azért, amit most hallani fogsz tőlem...

Livia behunyta a szemét, és megacélozta a szívét a várható támadással szemben. Egyetlen rossz szót sem akart hallani az apjáról.

– Tettem egy ígéretet az édesanyádnak, amit aztán később megbántam. Akkor meggyőzött engem, hogy úgy lesz a legjobb, és akkor még én is azt gondoltam. De később... – Gregory megköszönte a torkát, és ivott még egy kortyot a mézes borból. – Claudia halála után úgy éreztem, hogy már nem köt az ígéretem, de akkor meg már arra gondoltam, hogy kegyetlenség lenne elmondanom az igazat az apádról. Semmi értelme nem lett volna.

– Bökd már ki, Gregory! – Livia érezte, hogy egyre jobban előnti a harag. Minél hamarabb tér Gregory a tárgyra, ő annál hamarabb eresztheti szabadjára a mérget.

Gregory vett még egy nagy lélegzetet. – Az a férfi, akit papának hívtál, nem az édesapád volt. Ő nagyon szeretett téged, és te is nagyon szeretted őt...

– Mit beszélsz? Hogy nem ő az édesapám?

– Vér szerint nem. De ötéves korodtól fogva a sajátjaként nevelt fel. – Gregory megfogta az unokahúga kezét, de Livia elrántotta tőle. – Akkor vette feleségül az édesanyádat, aki elvált előtte az édesapádtól...attól a férfitől, akit veled „Gregory barátjának” neveztetett.

Rebekának leesett az álla a csodálkozástól, Jákob pedig kiloccsantotta a borát. Ekkor Líviára is rátört a felismerés, amitől hirtelen alig kapott levegőt. – Marcellus? Azt akarod nekem mondani, hogy Marcellus az édesapám?

– Igen. És ezt már régen közölnöm kellett volna veled. Sajnálom. Jobban, mint hogy azt képes lennék szavakba önteni. De nem gondoltam, hogy az életben még valaha is viszont fogjuk látni Marcellust.

– Nem hiszek neked. – Livia megbökte Jákobot, hogy húzódjon arrébb, hogy ő fel tudjon kelni az ebédlő díványáról. Kétségbeesetten igyekezett megszökni onnan. De az a fafejű férje nem vette a lapot, és Livia ottmaradt a széles dívány fogságában Jákob és Gregory között.

– Pedig igazat mondok – jegyezte meg Gregory. – Mit gondolsz, miért nézett rád Marcellus úgy, mint aki kísértetet lát, amikor megpillantott? Lehet, hogy hirtelen azt hitte, hogy a volt felesége áll előtte. Nagyon hasonlítasz az édesanyádra, Livia.

– Hazudsz! – kiáltotta Livia közel a síráshoz. Azt akarta, hogy ne legyen igaz, amit az imént hallott.

– Most miért hazudnék neked, gyermekem?

– Mert nyilvánvalóan egész életemben hazudtál nekem! – Ezzel egy nem túl méltóságteljes mozdulattal Livia a dívány hátulján át kiszabadult a két férfi közül, és kimenekült az ebédlőből.

– Nem bujkálhatsz a hálósobában a nagybátyád elől az egész hátralévő életedben – mondta Jákob a feleségének, amikor reggeli után visszajött a szobába. Livia nem ment le reggelizni, mert még mindig mérges volt Gregoryra azért, amit tegnap este hallott tőle. Jákob megértette, hogy Líviát sokként érte a hír, és azt is belátta, hogy a feleségének joga van elkeseredettnek lenni. De azért azt gondolta, hogy Livia gyerekesen viselkedik.

Livia kibámult az ablakon, és a látóhatárt fürkészte. Felhős volt az ég, és alig lehetett látni a kikötőt. – Most nem akarok vele beszélni. Sőt, lehet, hogy még sokáig nem akarok majd – szólalt meg Livia.

– Gregory csak azt tette, amit helyesnek gondolt. Tudod jól, hogy a nagybátyád szándékosan sohasem bántana meg téged!

– Meg kellett volna mondania nekem az igazat! – erősködött Livia.

– És annak mi haszna lett volna? Túl kicsi voltál ahhoz, hogy megérthess egy ilyen bonyolult helyzetet. – Gregory és Marcellus ma reggel részletesebben is beszámoltak az akkoriban történetekről, és Jákob megértette, hogy mindkét férfinak nehéz döntéseket kellett meghoznia Líviával kapcsolatban.

– Akkor pedig később kellett volna elmondania, amikor már elég nagy voltam ahhoz, hogy megértssem.

Jákob megkönnyebbült, hogy a felesége hangja már nem remegett annyira. Livia végül elfordult az ablaktól, és odament Jákob mellé. De amikor már azt gondolta, hogy Livia lecsillapodott, a felesége abbahagyta Gregory hibáztatását, és ehelyett neki, a férjének, támadt neki.

– És te miért nem mondtad el nekem, hogy Marcellus az apám?

– Hogy mi? Hiszen én nem is tudtam az egész dologról!

– Azt tudtad, hogy van egy lánya, akit kislánykora óta nem látott...

– Igen, de...

– Sőt azt is tudtad, hogy évekkel ezelőtt Cézáréában állomásozott.

– Marcellus sok helyen állomásozott szerte a Birodalomban. Ha valaha is említette, hogy Cézáréában is szolgált, az nekem nem maradt meg az emlékezetemben. Amúgy sem tudtam a lánya nevét. Akkor meg miből kellett volna sejtenem, hogy te vagy az, akit keres?

– Össze kellett volna raknod a részleteket! – kiabálta Livia.

– Livia, térj már észhez! – vetette oda Jákob a feleségének, majd hirtelen elhallgatott, és megpróbált uralkodni a dühén. Livia igazából nem rá haragszik, csak szenved, és úgy érzi, hogy valakin ki kell töltenie a dühét.

– Gyere ide! – szólt oda gyengéden a feleségének. Amikor Livia nem mozdult, Jákob ment oda hozzá, és átkarolta a derekát. Livia először feszengett az ölelésében, de azután fokozatosan ellazult a teste. Ő is átkarolta a férje derekát, aki erre válaszul erősen magához szorította az egész testét.

– Ne haragudj, Jákob! – mondta Livia, amikor kibontakozott a férje öleléséből. – Tudom, hogy eltúlzom ezt az egészet. Csak nem nagyon tudok mit kezdeni a helyzettel. Gondolsz valamit az életről, utána meg kiderül, hogy egészen másról szól.

Jákob pontosan tudta, hogy milyen nehéz lehet alkalmazkodni a hirtelen változáshoz. Volt, hogy ő is túlereagált már dolgokat, ezért bele tudta magát élni a felesége helyzetébe. Azt kívánta, hogy bárcsak rendelkezne valami különleges bölcsességgel, amit most átadhatna Líviának, hogy a felesége könnyebben tudjon alkalmazkodni az új helyzethez. Amint ez végigfutott az agyán, hirtelen eszébe is jutott valami, amit hangosan ki is mondott.

– Egyszer – közvetlenül azután, hogy összeházasodtunk – azt mondtad, hogy te és Gregory mindig is tudtátok, hogy Istennek volt valami célja azzal, hogy engem odaküldött Cézáréába.

Livia bólintott, Jákob pedig folytatta a beszédet. – Először azt gondoltad, hogy ez a cél egyszerűen csak annyi, hogy meggyőzzetek, hogy hagyjak fel a Damian üldözésére vonatkozó rögeszmémmel. Utána már arra is mertél gondolni, hogy a cél az is lehetett, hogy mi ketten rátaláljunk egymásra. De mi van akkor, ha mi ketten részben azért is kerültünk össze, hogy te újra találkozhas Marcelusszal?

– Gondold csak át! János, a családom, Marcellus, az itteni gyülekezet, Polycarp és a szmirnai gyülekezet – mind az én biztonságomért imádkozott. Marcellus és János, sőt még Rebeka is azért imádkozott, hogy Marcellus megtalálhasson téged. Gregoryt nyugtalanította a jövőd, és férjért imádkozott neked. És akkor mi történt? Damian elvezetett engem a világnak az egyetlen olyan pontjára, ahol Isten ezeket az imákat egyszerre meg tudta válaszolni. Szerintem képtelenség, hogy mindez az eseményeknek csak véletlen egybeesése legyen!

Livia nem válaszolt, de Jákob látta rajta, hogy magában mérlegeli az imént elhangzottakat.

– Meg kellene ismerned Marcellust! Hidd el, hogy jó ember, Livia! Könyörült rajtunk a kegyetlenség közepette – így ismerkedtünk meg vele. Ha Marcellus nem lett volna, Rebeka és János nem élték volna túl az Ördög-sziget poklát. Büszkének kellene lenned arra, hogy ő az édesapád!

– Nekem volt apám! – tiltakozott Livia, de már sokkal kevesebb vehemenciával a hangjában.

– Most pedig kaptál egy másikat. Isten két jó apával is megáldott. Ez valami olyasmi, amiért illenék hálásnak lenned!

Livia visszament az ablakhoz, és egy pillanatra ismét kinézett rajta. – Adok neki egy esélyt – szólalt meg végül. – Elviszel ma a kikötőbe? – kérdezte utána Jákobtól. – Szeretném látni az óceánt.

– Megígérem, hogy holnap elviszlek. Ma délután az apostolt kell meglátogatnom. – Jákob várta is a találkozást a korábbi mesterével, de erősen tartott is tőle. – Egy-két dolgot helyre kellene hoznom a kapcsolatunkban.

.oOo.

Bár Marcellus igyekezett előre felkészíteni a látványra, Jákob megdöbbsen, hogy János milyen gyenge és törékeny lett, mióta nem találkoztak. Már messziről meg lehetett rajta látni a változásokat. Jánost Jákob mindig is öregnek ismerte, de az apostol régebben még erősnek és egészségesnek látszott. Most viszont nagyon megmutatkozott rajta az öregség.

János a háza előtt ült azon a régi tábori börszéken, amit még Patmosz szigetéről hozott haza magával. Be voltak csukva a szemei. Amikor Jákob közelebb ért hozzá, azt gondolta róla, hogy alszik. De János – anélkül, hogy kinyitotta volna a szemeit – így üdvözölte: – Ideje már, hogy eljöttél hozzám, Jákob fiam!

– Honnan tudtad, hogy én vagyok az?

– Megismertem a lépteidet. És különben is vártalak. Marcellus ma reggel korán meglátogatott, és elmondta, hogy visszajöttél. De még ha nem is találtam volna el, hogy te közelepsz a házamhoz, ugyan ki hibáztatna egy ilyen öreg embert azért, hogy tévedett?

– Senki. – Jákob önkéntelenül is elnevette magát. – Örülök, hogy újra látlak, János!

– Gyere közelebb, hadd nézzelek meg jobban! – kérte erre János.

Jákob leült elé a földre. Az apostol Jákob arcára tette a csontos kezét. – Volt idő, amikor már kételkedtem benne, hogy élek még addig, hogy újra láthassalak – mondta Jákobnak.

– El sem tudom mondani, hogy mennyire örülök, hogy még itt vagy!

– Én is éppen így érzem, fiam. Éppen így.

János hangjában nyoma sem volt a szemrehányásnak. Jákob megkönnyebbült és hálás volt.

– Segíts felállni! – János kinyújtotta a karját, Jákob pedig felállt, hogy támaszt nyújtson neki. Összecsuhta a tábori széket, és az egyik karja alá vette. A másik karjával belekarolt Jánosba, ahogy bementek a házba. – A büszke öregember ezt egy évvel ezelőtt még nem engedte volna meg – gondolta Jákob. Észrevette, hogy az apostol háta olyan görnyedt, hogy attól jó néhány centivel alacsonyabbnak látszott, mint régen.

– Egyedül vagy a házban? – kérdezte Jákob azon aggódva, hogy Jánost nem lenne szabad egyedül hagyni.

– Dehogysis! Marcellus megszervezte, hogy mindig legyen mellettem valaki. Általában nem is egy ember szokott itt lenni. Az a buzgó alak még beosztást is készített, hogy kinek mikor és mit kell elvégeznie, és kiakasztotta a listát a falra. – János nevetése halk volt és reszelős. – Olyan zsúfoltság van a saját házamban, hogy ki kell mennem a levegőre, ha egy kicsit egyedül akarok maradni.

János háza egy szerény, négy helyiségből álló épület volt, ami egyidős volt az apostollal. De otthonos volt és tiszta. Jákob régebben sok kellemes órát eltöltött ott. Az apostol leírását igazolva most is a gyülekezet két nőtagja sürgölődött odabent. Takarítottak és főztek.

Nem volt kint nagyon hideg, de bent a kemencében égett a tűz. Amikor leültek a kemence előtti rövid padokra, János megkérdezte: – Na és mit tanultál a nagy kalandod során?

– Megtanultam, hogy az Úré a bosszúállás, ahogy erről te is megpróbáltál meggyőzni engem. És azt is, hogy Isten kegyelmes a bolondokhoz.

János elmosolyodott. – Attól tartok, hogy ezt a leckét nekem is nehézségek során kellett megtanulnom...

Jákob hallgatott. A megfelelő szavakat kereste. – Tudom, hogy csalódást okoztam neked, János, és nagyon sajnálom a dolgot. Én is csalódtam magamban.

– El kell ismernem, hogy nagy reményeket fűztem hozzád, fiam, és nagyon csalódott voltam, amikor úgy mentél el, hogy el sem köszöntél tőlem. De azután rá kellett jönnöm, hogy az én reményeim veled kapcsolatban nem biztos, hogy beleilleszkednek Istennek az életedre vonatkozó tervébe.

– Olyan sok mindenki mást is cserbenhagytam! – jegyezte meg keserűen Jákob. – Soha nem jutottam el Rómába, hogy közbenjárjak a foglyok szabadon engedéséért. Marcellus mondta, hogy a Szenátus végül semmisnek nyilvánította az ítéleteiket, és a legtöbben mostanra már hazatérhettek az Ördög-szigetről. De meglehet, hogy hamarabb is kiszabadulhattak volna, ha én nem kezdem el Damiant hajszolni ahelyett, hogy véghezvittem volna az eredeti tervemet.

János nem reagált semmit arra, hogy Jákob beismerte a kudarcát, így Jákob folytatta az Efézustól távol töltött időben történetek elmesélését. – Ha volt is valami kétségem afelől, hogy imádkozol értem, az is azonnal elszállt azon az estén, amikor megérkeztem Kappadokiába. Egy keresztény otthonában kötöttem ki, aki nem ismert, és azt sem tudta, hogy én is keresztény vagyok. De ugyanazokat a dolgokat jelentette ki nekem, amiket korábban te is.

Jákob szó szerint idézte Gregory próféciáját. János könnyesre nevette magát. Meg is kellett törölnie a homályos szemeit. – Több száz kilométert utaztál csak azért, hogy meghallgasd, hogy valaki elprédikálja neked az én üzenetemet!

– Hát valahogy így történt... – Jákob kedvtelve hallgatta János nevetését. Örült, hogy újra lehetősége van kellemes perceket együtt tölteni a régi barátjával és tanítójával. És hálás volt Istennek, hogy a korábbi jó kapcsolatukat ilyen gyorsan helyre lehetett állítani.

Jákob több mint egy órán keresztül mesélte, hogy mi minden történt vele, amióta utoljára találkozott az apostollal.

– Helyesen cselekedtél – biztosította őt János, amikor Jákob beszámolt neki arról, hogy hagyta Damiant ellovagolni, és nem követte. – Az Úr majd megbosszulja a szolgáltnak a vérének a maga idejében.

– Időnként eszembe szokott jutni, hogy most hol lehet Damian. De mindig sikerül másfelé terelni a gondolataimat. Tudom, hogy az Úr majd igazságot szolgáltat neki – vagy még életében, vagy pedig az örökkévalóságban –, és békességem van abban, hogy ezt az Úr kezébe teszem le.

.oOo.

Antony és Tarquinius a téren, a tekintélyes külsejű, háromemeletes épület előtt váltak el egymástól, amiben Szmirna város közigazgatási irodái helyezkedtek el. A tér három oldalán a bíróság, a könyvtár és más középületek magasodtak, a negyedik oldalt pedig a fürdő és a tornacsarnok foglalta el.

– Először én beszélek a rendőrbíróval, azután kijövök magáért, ha ő esetleg egyenesen a maga szájából kívánná meghallgatni a történetet – mondta Antony Tarquiniusnak.

Egyedül a fogadós szava esne latba Tullia és Damian szavai ellenében, és Antony nem reménykedett különösebben, hogy a rendőrbíró egyáltalán hajlandó lesz mérlegelni az összeesküvők ellen felhozott szűkös bizonyítékot. De mégis meg kell próbálnia.

Felment a márványlépcsőn, és kitarja a nehéz ajtót. A rendőrbíró irodája a földszinten volt, a hosszú, központi folyosó végén. Antony mélyen el volt merülve a gondolataiban, ahogy haladt végig a folyosón. Késő délutánra járt az idő. A napi ügyeknek már nagyrészt a végére jártak, így csak kevés ember tartózkodott az épületben. Ezért meglepődött, amikor valaki kilépett az árnyékból, és elé állva nem engedte továbbmenni.

Antonyn hirtelen hideg borzongás futott végig. Damiannal eddig személyesen még sohasem találkozott, de ösztönösen felismerte a fenyegető fellépésű, dühös képű embert. Damian pontosan olyan volt, mint amilyennek Jákob egyszer leírta a külsejét: alacsony, rendetlen külsejű és gusztustalan alak.

A tribunus borvirágos képe a túlzott kicsapongásról árulkodott. De most józannak nézett ki, és határozott volt a hangja, amikor ezt mondta: – Azt gondoltam volna, hogy mostanra már feladja a munkáját, és visszamegy Efézusba. Az ügyvédi tevékenység nem egy jövedelmező állás, különösen nem olyan ügyfelekkel, mint akikkel Polycarp házában találkozik.

Antony levegőért kapkodott. Damian tudja, hogy ki ő, tudja, hogy hol szállt meg, és azzal is tisztában van, hogy milyen tevékenységet végez Szmirnában. Lehet, hogy a tribunus előtt az sem titok, hogy ő ma milyen célból jött el a rendőrbíró irodájába?

– Nem a pénzért teszem, amit teszek – mondta lassan Antony. Igyekezett elrejteni az afölött érzett meglepetését, hogy Damian olyan hirtelen kiugrott elé, és hogy a tribunus ismeri az ő tartózkodási helyét, és tudja, hogy miért van itt Szmirnában. – És nem is megyek el Szmirnából addig, amíg Polycarpnak és a barátainak szüksége van a segítségemre.

– Megtörténhet, hogy Polycarp már nem lesz sokáig az élők sorában... és meglehet, hogy maga sem, ha ragaszkodik ahhoz, hogy a városban maradjon. Nem vette észre, hogy milyen rossz dolgok – igazán rossz dolgok – történnek mostanában a Polycarp társaságába tartozó emberekkel?

A burkolt fenyegetést nem lehetett nem meghallani. Antony önkéntelenül is beleremegett egy kicsit. De az arca közömbös maradt. – Mi baja van Polycarppal? Soha semmit sem vétett maga ellen.

Damian gyűlölettel köpte ki magából a szavakat: – Polycarp keresztény. A keresztények pedig kártékony férgek. A Birodalmat sújtó minden bajnak a keresztények a forrásai. Megérdemlik, hogy kiirtsák őket.

Ezt az érvet Antony már korábban is hallotta. Már akkor is tudta, hogy megalapozatlan, amikor még ő maga nem volt keresztény. De a római társadalom nagy része sajnos osztotta Damian véleményét.

– De ez még nem minden – folytatta Damian. – Polycarp és a fajtája fenyegetést jelent a fiamra nézve. – A tribunus képe nyálas mosolyra húzódott. – Biztos vagyok benne, hogy a barátja, Tarquinius, már beszámolt magának arról, hogy született egy fiam. Sebastianból nagy szellemi vezető lesz, ha felnő.

– Ez furcsa. Nem nézném ki magából, hogy vallásos lenne, de azt sem, hogy az apja valakinek, aki vallásos lesz.

– Én tényleg nem vagyok vallásos. De a gyermek anyja az. Az én egyedüli istenem az erő. – Damian szemei összeszűkültek, ahogy bejelentette, hogy milyen irányba van elkötelezve. – Sebastian is annak az oltárán fog áldozni. A jósek megmondták, hogy a fiam szellemi és politikai vezetővé fog felnőni, és a befolyását egész Ázsiára ki fogja terjeszteni.

Antony gratulált Damiannak a fiához, amikor a tribunus szünetet tartott a kinyilatkoztatásában. A gyermeket – akinek boszorkány az anyja, és a keresztények üldözője az apja – a későbbiekben is csak mint bajok okozóját volt képes elképzelni. Damian meg is erősítette Antony rossz előérzetét a további kijelentéseivel. – És amikor a fiam majd hatalomra kerül, meg fog szabadulni minden istentagadótól. Köztük a keresztényektől is.

Antony számára ismerősen hangzott a kereszténység ilyentén jogi megfogalmazása. A kereszténység önmagában véve nem számított bűncselekménynek, az istentagadás viszont igen. Mivel a keresztények nem hittek Róma isteneiben, gyakran istentagadással vádolták meg őket. Ebből az okból kifolyólag Antony óvakodott megemlíteni az ügyfele vallási hovatartozását a jogi ügyletek kapcsán. Soha nem hazudott a dologgal kapcsolatban, egyszerűen csak igyekezett elkerülni a kérdést, ha erre lehetőség adódott, mert nem akarta, hogy az ügyfelei impietas, azaz istentagadás vádjá alá kerüljenek.

Antony rossz előérzete felülkerekedett a benne forrongó dühön. Damian azért tartóztatta most fel a folyosón, mert meg akarja félemlíteni. De mivel tudta, hogy a férfi mire képes, Antonynak a saját testi épségéért való aggodalom növekvő érzését is le kellett győznie

magában. A nyilvános verekedésbe keveredés volt az a dolog, amire a legkevésbé sem volt szüksége. De kétségkívül meg fogja védeni magát, ha netán arra kerülne a sor.

Antony nagyot nyelt, hogy próbálja legyűrni a torkát szorongató gombócot. Erővel kényszerítette magát, hogy nyugodtan szólaljon meg. – Mit akar tőlem, Damian?

– Azt akarom, hogy hagyja el a várost – most azonnal! Ha nem teszi meg, akkor... – Damian vállat vont, mintha ezzel azt akarná mondani, hogy abban az esetben ő nem áll jót a következményekért.

– És ha nem megyek el Szmirnából, akkor mi lesz?

– Akkor a karrierje egyszerűen... el fog párologni. Ssssss! – Damian hangosan kifújta a levegőt, majd felnevetett, mint aki valami mulatságos tréfát mondott el. Lehalkította a hangját, és közelebb hajolt Antonyhoz. – A dolgok nagyon melegre fognak fordulni Polycarp háza táján. Lángolóan melegre.

Polycarp háza felgyújtásának a tervét Antony most a saját fülével is hallhatta, és ettől elkezdett borsódní a háta. Ki kell jutnia erről a helyről, mégpedig azonnal! Levegőhöz kell jutnia! Gyorsan oldalra lépett, de Damian is vele mozdult.

Mielőtt még egyszer megmozdulhatott volna, hallotta, hogy egy ajtó kinyílik mögötte. Megfordult, és a rendőrbíró látta távozni az irodájából.

Damian hirtelen vállon veregette Antonyt. – Örülök, hogy újra láthattuk egymást! – mondta a tribunus hangosan, ahogy a rendőrbíró közeledett feléjük. – Kérem, tolmácsolja az üdvözetemet a közös barátainknak Efézusban!

Barátságosan rámosolygott Antonyra, és búcsút intett neki. Majd megfordult, és a rendőrbíróval együtt távozott, akit a nevére szólítva köszöntött. Egy kis idővel később, amikor már megint ura volt a lábának, Antony is követte őket végig a folyosón, majd ki a térre.

Tarquinius még mindig odakint várt. A szemei elkerekedtek a csodálkozástól, amikor meglátta, hogy Damian – aki éppen a rendőrbíróval nevetgált valamin – kilép az épületből, majd rövid idővel utánuk Antony is feltűnik. – Mi?... Hogyan? – dadogta Tarquinius.

– Damian letámadott a folyosón – válaszolta Antony. – Engem várt ott.

Tarquinius elkáromkodta magát, majd bocsánatot kért. – Ne haragudjon! Be kellett volna mennem magával!

– Teljesen mindegy lett volna. Nem jutottam be a rendőrbíróhoz.

– Úgy értettem, hogy be kellett volna mennem, hogy megvédjem magát.

Amikor Tarquinius nem Damian terveit próbálta meg kitudni, akkor Antonyt kísérgette a városban. A fogadós kérés nélkül kinevezte önmagát az ügyvéd kísérőjének és testőrének. Mostanáig Antony úgy találta, hogy Polycarpnak valószínűleg nagyobb szüksége lenne védelemre, de akkor még elképzelni sem tudta, hogy Damian személyesen őt magát fogja megfenyegetni.

– Nem próbálta megütni, vagy valami ilyesmit tenni, ugye? – kérdezte Tarquinius.

– Nem – nyugtatta meg a fogadóst Antony. – Csak nyomás alá akart helyezni.

Amíg visszafelé tartottak Polycarp házához, Antony elmesélte a fogadósának a Damiannal való találkozásának a részleteit. Valahányszor csak befordultak egy újabb utcába, Antony azon kapta magát, hogy a válla fölött hátrafelé nézeget, hogy megbizonyosodjon arról, hogy senki nem követi őket. Damiannak sikerült elérnie a célját: elvette Antony biztonságérzetét.

Azon az éjszakán csak keveset aludt. Ahogy ott összevissza forgolódott, elhatározta, hogy másnap beszélni fog a gyülekezet vezetőivel. Most már tisztában volt azzal, hogy a hatóságok bevonása a dologba vesztes ügy, ezért meg fogja kérni a gyülekezet elöljáróit, hogy segítsenek rábeszélni Polycarpot, hogy egy időre utazzon el Szmirnából. Polycarp persze biztosan nem fog lelkesedni az elbűjás gondolatáért. Valójában az egyetlen hely, amit egyáltalán meg akarhatna látogatni valamiért is, csakis Efézus lehetne. Azért, mert ott van János apostol. De Antonynak nem nagyon tetszett ez az ötlet. Ha Polycarp Efézusba utazna, Antony Rebeka és Viktor miatt is aggódhatna, mert megtörténhet, hogy Damiannak oda is sikerülne követnie a püspököt...

Rebeka. Antony ledobta magáról a takarót, és felült az ágyban. Még mindig nem válaszolt a menyasszonya hosszú, ultimátumot tartalmazó levelére. A tenyerébe ejtette a fejét, és felnyögött. – Uram – tette fel csendesen a kérdést –, hogy lettek ennyire bonyolultak a dolgok?

Próbált összefüggően imádkozni, de túlságosan kimerült volt hozzá, és túlságosan nyugtalan. Kell, hogy legyen valami megoldás, valami mód arra, hogy ki tudjon mászni az ingoványból, ami éppen magába akarja szippantani. Ez az üldözés itt Szmirnában nem tarthat örök időig...vagy igen?

– Kérlek, Uram, add, hogy vége lehessen! – esedezett, ahogy végre elnyomta az álom. – Kérlek, engedd, hogy hazamehessek!

Livia nagyon hosszú ideig meg sem tudott szólalni. Csak nézte a csillogóan kék Égei-tenger végtelenbe nyúló hullámaival, és a szeme azt a majdnem láthatatlan vonalat kereste, ahol a víz találkozott az éggel. A férje megígérte neki, hogy kiviszi az óceánhoz, de ennél még sokkal jobb dolgot tett. Szombaton, két nappal az Efézusba való megérkezésük után, Jákob kivitte őt magára az óceánra.

Jákob ott állt mellette a Merkúr fedélzetén. – Kaeso most már megfordítja a hajót, és visszafordulunk a kikötőbe – mondta Jákob. – Legközelebb majd egy hosszabb utazásra megyünk, nem csak egy rövid vitorlázásra. Ma csak azt akartam, hogy egy kicsit belekóstolhass, hogy milyen is az élet kinn a tengeren.

Livia bólintott. Nézte, ahogy a kapitány utasításokat ad a csekély, de a hajó kormányzásához éppen elegendő számú legénységnek, majd a figyelmét újra a káprázatosan szép víz felé fordította. El volt bűvölve és le volt nyűgözve tőle, és csalódást érzett, hogy a rövid kirándulásnak hamarosan vége fog szakadni.

Lehunyta a szemeit, és mélyeket lélegzett, így próbálva meg az emlékezetébe vésni a tenger illatát és a szél hangját, ahogy a hajó hasította a vizet. Hirtelen áthajolt a korláton, kinyújtotta a nyelvét, és hagyta, hogy az óceán vizének finom cseppjeit belefújja a szél a szájába.

– Mit csinálsz? – kérdezte tőle Jákob.

– Azt, amit mondtál. Belekóstolok a tenger ízébe. – Megnyalta az ajkait, és elmosolyodott. – Sós.

– Ezt már mintha említettem volna neked korábban is – jegyezte meg nevetve Jákob.

– Én pedig csak bebizonyítottam, hogy igazat mondtál.

Livia megtörölte az arcát, és újra csak szó nélkül a látóhatárt tanulmányozta, miközben a hajó lassan irányt változtatott. – Olyan jelentéktelennek érzem magam – szólalt meg végül.

– Jelentéktelennek? Miért? – kérdezte Jákob.

– Úgy értem, hogy az óceánnal összehasonlítva magamat. Olyan hatalmas, én pedig olyan kicsi vagyok. Ettől valahogy minden más perspektívába kerül. – A partra mutatott, ami megint elég közel került ahhoz, hogy lássák. – A part is olyan aprónak látszik innen. A nyüzsgő nagyváros most csak egy pont a látóhatár szélén. Ott minden olyan sietősnek, olyan fontosnak, olyan legyőzhetetlennek tűnik... Innen a vízről nézve viszont minden más olyan jelentéktelennek tűnik... Azon tűnődöm, hogy...

Jákob szeretettel nézett rá a feleségére. – Min tűnődsz, kis filozófusom?

– Azon, hogy ilyenek vagyunk-e Isten előtt. Nem arra gondolok, hogy jelentéktelenek lennénk, hiszen a saját képmására teremtett bennünket. De mindaz a dolog, ami miatt nyugtalankodunk, és amit olyan hatalmas problémaként fog fel az agyunk – vajon ezek mind jelentéktelennek tűnnek a menny perspektívájából nézve?

– Szerintem igen – mondta erre Jákob. – De az óceán azért nem teljesen olyan, mint a menny. Olyasmi – tette hozzá szélesen mosolyogva –, de azért nem ugyanolyan. Amikor az ember hajózik, akkor végül visszaér a partra, és úgy találja, hogy a problémák, amiket maga mögött hagyott, ugyanúgy várnak rá, és pont ugyanolyan nagyok látszanak.

– De lehet, hogy legalább a kint a vízen megtapasztalt perspektívát kihozhatod magaddal a partra, és így a problémák nem fognak leuralni, amikor újra kint vagy a szárazföldön.

Jákob a felesége felé nyúlt, és kisimított egy az arcába hulló hajfürtöt, majd erősen bedugta a füle mögé. – Ugye már nem nyugtalankodsz amiatt, hogy mit szól hozzád a családom?

– Nem. Az elmúlt néhány napban sikerült azt éreztetniük velem, hogy nagyon is örülnek nekem. Igazán nagyon tetszik nekem a családot, Jákob!

– Akkor most mi nyugtalanít?

– Igazából semmi. Csak próbálok nem neheztelni nagyon-nagyon Gregoryra, amiért annyi évig nem mondta el nekem az igazságot. Tudom, hogy az édesanyámra kellene dühösnek lennem, de ő nincs itt, hogy kiabálni tudnék vele. Ezért tegnap Gregoryval kiabáltam egy csomót. Nem akarok lemondani erről a haragról, mert amit csináltak, az helytelen volt. Úgy tettek, mintha Marcellus nem is létezne, mintha valamikor nem is lett volna az életem része.

– De nehéz tartanom a haragot a nagybátyámmal szemben. Félek, hogy újra megbetegszik. És a családomnak ő az egyetlen megmaradt tagja... persze Marcelluson kívül. Lehet, hogy egy idő múlva őt is családtagnak fogom tekinteni, de egyelőre ez még nem megy.

– Időbe fog telni, de be fog következni. Most már ő is szeretne az életed részévé válni – jegyezte meg Jákob.

Livia bólintott. – De azért rá is mérges vagyok. Mindig az jut az eszembe, hogy ha szeretett, akkor miért hagyott el engem?

– Marcellusnak nyilvánvalóan nem nagyon volt más választása. Biztos vagyok benne, hogy mindent el fog neked mondani, ha megkérdezed erről.

– Ó, a szándékomban is áll.

Jákob hallgatott egy kicsit, majd azt mondta: – A következő néhány napban lesz is elég időd erre. Nekem el kell utaznom Szmirnába...

– Még csak két napja vagyunk itt, és te már el is utazol? Milyen messze van Szmirna? Miért nem mehetek én is veled?

– Egyszerre csak egy kérdésre tudok válaszolni! – Jákob kiterjesztett tenyérrel felemelte a karját. – Szmirna egy napi járásra van innen. Csak elmegyek oda, és azonnal jövök is vissza. Szóval nem is lenne igazán időm, amit ott együtt tölthetnék el veled.

– De veled lehetnék az úton. – Livia ugyan már nem érezte magát annyira idegenül Jákob családjában, de azért még nem szívesen maradt volna velük csak úgy, Jákob nélkül.

– Jó néhány okom van az utazásra – jelentette ki Jákob, figyelmen kívül hagyva Livia nyafogását. – Ezek egyike, hogy meg kellene tennem valamit a húgomnak. Az utóbbi két évben szinte alig láttam Rebekát, és most éppen nehéz időszakán megy át az életének. A vőlegénye már hónapok óta távol van tőle, és Rebeka nem tudja, hogy Antony miért is van még mindig Szmirnában. Ezt is ki akarom deríteni. De a fő ok, amiért el kell mennem Szmirnába, az az, hogy bocsánatot akarok kérni Polycarptól, amiért akkor búcsú és magyarázat nélkül hagytam ott a házát.

Jákob szomorúan csóválta a fejét, és a felesége kezéért nyúlt. – Úgy néz ki, hogy jó sok kapcsolatomat kell helyrehoznom. És ezt még azelőtt meg kell tennem, hogy igazán elkezdhetnénk élni veled a közös életünket.

– Ugye, nem leszel sokáig távol? – Livia gyűlölte már a gondolatát is annak, hogy akár egyetlen éjszakát is távol kelljen eltöltenie Jákobtól. A házasságuk során eddig ez még egyetlenegyszer sem fordult elő. De megértette, hogy Jákob hirtelen távozása az elmúlt évben nemcsak a férje családjában, hanem a gyülekezetben is a jó viszony megromlását okozhatta másokkal.

– Csak egyetlen éjszakáig – ígérte meg Jákob. – Vagy maximum kettőig. Utána megjövök. Alig fogod megérezni, hogy nem voltam melletted.

.oOo.

Hétfőn Antony úgy döntött, hogy egész nap Polycarp háza közelében fog maradni. A Damiannal való pénteki konfliktusa óta folyamatosan az volt az érzése, hogy valaki követi. Tegnap Damian még csak nem is próbálta meg ezt titokban tartani. Antony nyomában járt végig a téren, és nem átalotta még mosollyal és bólintással is üdvözölni.

Antony nem volt olyan hangulatban ma, hogy a tribunus megfélemlítési taktikáival küzdjön, és most az egyszer nem is volt sem találkozója, sem pedig egyéb más dolga, ami miatt be kellett volna mennie a városközpontba. Tarquiniust eddig még nem idézték be a bíróságra bűncselekmény gyanújával, ezen felül pedig Antonynak már csak egyetlenegy függőben lévő ügye volt. Végre kitűzték annak a gyülekezeti tagnak a bírósági tárgyalásának a napját is, akit hamisan vádoltak meg lopással. Addig még tíz nap volt hátra, hogy Antony elkészüljön a védőbeszédével.

Még mindig nyugtalanította, hogy Tullia manipulálhatja a tanúkat. Még az is felötlött benne, hogy a nő esetleg még a körülbelül negyven, az ügy meghallgatására és az ítélet kiszabására kijelölt esküdt közül is megpróbálhat néhányat lefizetni, vagy megfenyegetni. Antony ez ellen nem sokat tudott tenni azon kívül, hogy jól felkészül, kitűnően érvel, és azon imádkozik, hogy több esküdtet legyen képes meggyőzni az igazságról, mint amennyit Tullia a befolyása alá vonhatott.

A közelgő tárgyalás könnyen kiment Antony fejéből, miközben amiatt nyugtalankodott, hogy Damian és Tullia milyen összeesküvést sző Polycarp ellen. A püspök nem volt hajlandó elutazni a városból, ahogy Antony ezt előre feltételezte is róla. A gyülekezet számos tagja ajánlkozott, hogy őrséget áll. Minden éjszaka egy vagy több ember is őrizte Polycarp házat. Hogy ez elég-e ahhoz, hogy elriasszon egy felbőszült gyújtogatót, abban Antony egyáltalán nem volt biztos. De azt tanulta az elmúlt időszakban, hogy Istennel minden lehetséges.

Ahogy az már mostanában szokásává lett, Tarquinius korán megérkezett Polycarp házába. Antony akkorra még be sem fejezte a reggelizést. Ma reggel a fogadós egy nagy fejszét cipelt a bal vállán és egy rövid nyelű kisebb fejsze volt a jobb kezében. Teljesen oda nem illő látványt nyújtott, ahogy ott állt az ebédlőben, daraboló szerszámokkal megrakodva.

Antony elámulva kérdezte meg tőle: – Le szándékozik rombolni a házat, még mielőtt Damian felgyújthatná?

– Nem, uram – válaszolta Tarquinius feszélyezetten. De azután rádöbbsent, hogy Antony csak tréfálgat vele. Mosolyogva nekitámasztotta a fejszét az ebédlő falának. – Gondoltam, hogy később nekiállok tűzifát aprítani.

Tarquinius körülnézett, hogy meggyőződjön róla, hogy senki sem hallja, amit mond. – Ha nem veszi rossz néven azt, amit mondok, észrevettem, hogy a... szóval...

Egy pillanatra elhallgatott, amíg a megfelelő szót keresgélte. Felderült az arca, amikor végre eszébe jutott. – A püspök és a követői nem nagyon törődnek a gyakorlati dolgokkal. Azt hiszem, hogy túlságosan lefoglalják őket a vallási teendőik. Nem mintha én ezt rosszallanám – tette hozzá gyorsan. – Csak nem igazán értem, amit csinálnak.

– Én sem régóta értem ezeket a dolgokat – jegyezte meg Antony. – De azt gondolom, hogy Isten pont ezért küld hozzájuk olyan embereket, mint maga meg én, hogy segítsünk nekik megbirkózni az élet gyakorlati dolgaival. – Intett Tarquiniushoz, hogy üljön le. – Hogy ők közben a szellemi dolgokra tudjanak koncentrálni.

Tarquinius óvatosan elhelyezkedett a kanapé szélén, de nem dőlt hátra. – Ha valaki annyi évig egy fogadót vezet, hát akkor az embernek csak arra van ideje, hogy az olyan részletkérdésekkel foglalkozzon, mint a készletek feltöltése, a főzés vagy a takarítás. Önkéntelenül is észrevettem, hogy ennek a háztartásnak nem lesz elegendő tűzifája a télre, ha valaki most nem gondoskodik róla. – Elhallgatott, és Antonyra nézett. Komoly volt a hangja, ahogy megkérdezte: – Tényleg azt gondolja, hogy a maguk Istene küldött ide engem, hogy segítsék Polycarpnak?

Antony válasza is elgondolkodó volt. – Igen, tényleg azt gondolom. Nem tudom megmagyarázni, hogy miért, de azt feltételezem, hogy magának is az a feladata, hogy itt legyen, mint ahogy nekem is. Szerintem ez Isten tervének a része. Nem pusztán csak az, hogy segítsünk a püspöknek a hétköznapi dolgokban, mint például a tűzifa, vagy a jogi tanácsok kérdése, de az is, hogy megóvjuk az életét, hogy Isten továbbra is használni tudja Polycarpot, hogy rajta keresztül megáldja ezt a várost. Sőt azon felül az egész világot is.

Tarquinius a hallottakon tűnődött, miközben Antony befejezte a reggelizést. Amikor az ügyvéd felállt az asztaltól, Tarquinius is felpattant, és azt mondta: – Szóval, akkor én mit csináljak ma? Maradjak maga mellett, vagy inkább itt legyek a házban, és a püspökre vigyázzak?

– Ma én sem megyek el a házból – felelte erre Antony. – A tűzifahasogatás nagyszerű ötletnek hangzik. De először járjunk egyet! Meg akarom vizsgálni, hogy mit lehetne tenni annak érdekében, hogy jobban megvédelmezhessük a házat.

A következő egy óra során Antony és Tarquinius bejárta a környéket, és felmérték azt, hogy milyen utakon érheti el Damian Polycarp házát, és milyen útvonalakon távozhat onnan. Szmirna külvárosi része nem volt olyan zsúfolt, mint a belvárosi területek, a házak viszonylag nagyobb távolságra épültek fel egymástól. De ahhoz még mindig elég közel volt egyik a másikához, hogy egy nagyobb tűz az egész környékre nézve nagy katasztrófát okozhatott volna. A Polycarp házával szemben elhelyezkedő épület – ami most üresen állt – erősen nyugtalanította Antonyt. A ház korábbi tulajdonosa – egy idős férfi – néhány hónappal ezelőtt meghalt. Az üres épület jó búvóhelyet nyújthat annak, aki megfigyelés alatt akarja tartani Polycarpot.

Antony és Tarquinius éppen arról értekezett, hogy vajon bemenjenek-e az épületbe, hogy felderítsék a terepet, amikor két férfit láttak végigmenni az utcán. A két ember vadászruhába volt öltözve. A megszokott hosszúságú tunikánál rövidebbet viseltek, és térdig érő csizma volt a lábukon. Amikor közelebb értek, Antony felismerte az egyiket.

– Az egyikük Damian – jegyezte meg halkan. – Ismeri a másik embert?

– Még sohasem láttam – válaszolta neki Tarquinius.

Antonyt nem lepte meg Damian felbukkanása a környéken, de a kezében tartott tárgy igen. A tribunus egy a hadseregnél használatos íjat cipelt. A római légiók íjászainak a megszokott fegyverét. A másik férfinál is ugyanolyan íj volt.

Amikor Damian elment Antony és Tarquinius mellett, üdvözlésül feléjük emelte az íját, és odakiáltott: – Nagyszerű napunk van a célbalövés gyakorlására! Nemsokára elkezdődik a vadászat legjobb időszaka. – A tribunus hangja hangos és kedélyes volt, és az üdvözlés sem különbözött attól, ahogyan az egyik szomszéd köszöntené a másikat. Semmi fenyegetés, semmi törvénybe ütköző cselekedet. De azért így is volt valami zavarba ejtő abban, amit mondott.

– Valami azt súgja nekem, hogy Damian nem fehér farkú őzekre kíván vadászni! – motyogta Tarquinius, amikor a két férfi elkanyarodott az utcában.

– Legyen nagyon óvatos, amikor majd később kimegy fát hasogatni! – tanácsolta Antony Tarquiniusnak.

Körbesétálták Polycarp házát is. Ugyanúgy, mint a környék más otthonait, a szerény egyemeletes házat is beljebb építették fel az úttól. A házba csak egy fallal elkerített téglalap alakú udvaron át lehetett bejutni, ami az egyik végén az utcára nyílt, a másik végén pedig az átriumba, a ház központi helyiségébe.

A ház oldalai mentén elhelyezkedő helyiségek mindegyikének fazsalugáterrel zárható ablakai voltak. Arra nem igazán volt elég hely, hogy valaki a ház mögé menjen, mert az épület háta mögött egy elég meredek szakadék húzódott.

– Erről nem valószínű, hogy valaki is meg tudná közelíteni a házat – jegyezte meg Tarquinius.
– Azok a túskebokrok nagyon szűnek...

Ezzel Antony is egyetértett. – Vigyázni fogunk, hogy minden ablak zárva legyen. Akkor pedig már főleg csak a főbejáratra kell figyelnünk.

Visszamentek a házba. Tarquinius összeszedte a szerszámain, és újra kiment. Antony egész délután azon gondolkodott, hogy Damian vajon mikor és mivel fog lesújtani rájuk. Lehet, hogy napokig is figyelni fogja a házat – döbrent rá Antony –, csak hogy kivárja, mikor lankad az őrzők figyelme, mielőtt bármilyen támadásba lendülne. Damian félelmet akar kelteni bennük, ezért játszani fog a türelmükkel.

Amikor Tarquinius később visszajött, egy kis kocsiban maga után húzva a munkája kézzel fogható gyümölcsét, Antony segített neki berakni a tűzifát a ház mögé. A fizikai munka megoldoztatta az izmait, de az agya közben tudott pihenni.

Mire végeztek a rakodással, Antony már sokkal nyugodtabbnak érezte magát. Korán leült vacsorázni Polycarppal és a püspök két tanítványával. Tarquinius is csatlakozott hozzájuk. Bár a fogadás csak keveset beszélt, úgy tűnt, hogy élvezi a többiek között zajló társalgást, amiben többnyire Isten Igéjéről ejtettek szót.

Vacsora után Tarquinius elmondta a püspöknek, hogy hozott magával takarókat, és arra gondolt, hogy a következő néhány nap éjszakáját a ház előtti udvarban fogja eltölteni, ha ez ellen Polycarpnak sincsen semmi kifogása.

– Nagyon szívesen látjuk – mondta neki a püspök. – De nem szükséges odakint aludnia. Majd az egyik hátsó szobában megágyazunk magának.

Az évek során a házat úgy nagyobbították meg, hogy mindig hozzátoldottak a hátuljához egy-egy helyiséget. A ház így sokkal nagyobb volt, mint amilyenek előről látszott. A hozzáépített helyiségeket osztálytermeknek és hálósobáknak használták a látogatóknak, akik sűrűn megfordultak Polycarp házában. Többnyire más gyülekezetek pásztorai vagy diakónusai keresték fel, akik a tanácsát kérték, vagy ifjú tanítványok laktak itt, akiknek a szülei azt akarták, hogy a fiuk megfelelő igei tanításban részesüljön a köztisztelőben álló fiatal püspöktől.

– Ne, nem szükséges – tiltakozott Tarquinius. – Jobban szeretnék az udvaron aludni... úgy értem, hogy segítenék örködni.

– Értem – jegyezte meg Polycarp, és a fogadás felé nyújtotta a kezét. – Ebben az esetben viszont tekintse az udvart a hálósobájának! – Kezet rázott Tarquiniusszal. – Antony beszámolt nekem a tűzifáról. Nagyon köszönöm, Tarquinius! Értékelem a segítségét! Magát Isten küldte hozzánk.

Tarquiniuson egyszerre látszott az öröm és a meglepődés. – Antony is pontosan ezt mondta.

Amikor Polycarp visszavonult a szobájába, Antony kiment az udvarra Tarquiniusszal. Kiretesztették az utcára vezető széles ajtót, és kimentek. Még csak szürkület volt, és a környéket csendesség uralta. Antony remélte, hogy ez egész éjszaka így is fog maradni.

Ránézett az utca túloldalán álló lakatlan házra. – Amikor besötétedik, figyelje, hogy lát-e ott lámpafényt! – kérte Tarquiniustól.

A fogadós beleegyezően bólintott. – Vagy hogy nem közlekedik-e kint valaki az utcán lámpással.

– Verus bármelyik percben megjöhet – tette hozzá Antony. – A gyülekezetből ma estére az ő feladata az őrködés.

– Feloszthatjuk magunk között a terepet. Egyikünk a kapun belül, az udvarban fogja figyelni a bejáratot, míg a másik a kapun kívül őrködik. Hallótávolságban leszünk egymástól, ha netán valami történne.

– Jó ötlet – mondta erre Antony. Persze sokkal kevésbé érezné magát kényelmetlenül, ha több ember is őrt állna az utcán. De Verus legalább nem lesz egyedül ma éjszaka.

Azon tűnődött, hogy vajon még hány éjszakán keresztül kell őrködniük és várakozniuk, mielőtt Damian megkísérelné felgyújtani Polycarp házát. Már éppen csukta volna az ajtót, és indult volna befelé, amikor egy ló dobogását hallotta meg az utca kanyarulata felől. Ezért mozdulat közben megállt.

– Látogatókat vár? – kérdezte tőle Tarquinius.

– Nem várok senkit. – Antony nézte, ahogy a lovas lelassítja a lovát, és letér az útról. Nem volt jó érzése az érkezővel kapcsolatban, de próbálta meggyőzni magát, hogy az nem lehet Damian. Aki gyújtogatni akar, az valószínűleg nem a főbejárat felől közelíti meg a házat.

A lovas megállította a lovát, és leszállt róla. A férfi bizonyára nagy távolságot tehetett meg. Valami olyan idegen jellegű ruha volt rajta, amelyet Antony eddig még nem látott. De amikor a lovas feléjük fordult, a nevéen szólítva üdvözölte Antonyt.

Antony arca halottápadt lett, amikor felismerte az érkezőt. – Jákob! – kiáltotta. – Jákob, igazán te vagy az?

Jákob elnevette magát, átölelte Antonyt, és hátba veregette. – Teljes életnagyságban, barátom. Teljes életnagyságban.

Antony egy lépést tett hátrafelé, Jákob pedig megfordult, és a lova kantárjáért nyúlt.

Tarquinius hirtelen elordította magát. – A földre! – Odarohant Jákobhoz, és lerántotta a lábáról. Messzire repültek a kavicsok, ahogy a két férfi arccal előre jó nagyot puffant a földön. Egy nyílvevő süvített el a fejük felett, ami majdnem eltalálta őket, és most az udvar nyitott ajtajának a felületébe fúródott bele.

A ló felágaskodott, Antony pedig megragadta a kantárját, hogy az állat ne tiporja össze a tulajdonosát. Mire sikerült megfékeznie a lovat, már Tarquinius és Jákob is felálltak a földről. Mindnyájan az udvar irányába futottak, miközben újabb nyílvevők süvítettek el a fejük felett.

Tarquinius beretesztelte maguk mögött az utcára vezető kijáratot, Antony pedig kinyitotta az átriumba vezető ajtót.

– Nyugalom, kislány! – csillapítgatta Jákob a lovát, miközben egy a falon lógó vasgyűrűhöz kötötte ki az állatot. Mielőtt még a többiekkel együtt bemehetett volna a házba, még egy nyílvevő repült át az udvar falán, és a közelükben ért földet.

– A nyilak a lakatlan ház irányából jönnek – állapította meg Antony. Akárki is lődöz rájuk – Antonynak ugyan nem volt semmi kétsége afelől, hogy ki is lehet az a valaki –, azt csakis az utca túloldalán álló üres ház tetején állva képes megtenni.

Az átriumba érve Tarquinius megkérdezte Jákobtól: – Jól van?

– Igen, azt hiszem – felelte Jákob, és lesöpörte a kavicsos földet az arcáról és a karjairól.

– Szörnyen sajnálom, hogy olyan csúnyán el kellett löknöm! De azért annak örülök, hogy akkor megláttam, hogy jön az a nyíl a levegőben!

– Hát én is örülök! – jegyezte meg Jákob. – Nagyon hálás vagyok magának. – Odafordult Antonyhoz. – Nem tudtam pontosan, hogy milyen fogadtatásra számíthatok itt Szmirnában, de arra egy percre sem számítottam, hogy már a megérkezésemkor le akarnak majd löni. Mi a csuda folyik itt?

Antony rámeredt Jákobra. Még nem fogta fel teljesen azt, hogy Jákob itt van Szmirnában, és hogy már az érkezésekor majdnem megölték.

– Antony! – szólt neki még egyszer Jákob.

– Ne haragudj! – Antony kimerülten simította végig a haját. – Hónapokig halottnak hittelek...

– A szó bizonyos értelmében halott is voltam – mondta Jákob.

Antony bemutatta Jákobnak a fogadóst, akit ma tényleg Isten küldhetett ide, hogy a saját életét kockáztatva megmentse Jákobot a haláltól.

– Mi már korábban is találkoztunk – jegyezte meg a nagydarab férfi, ahogy kezét rázott Jákobbal. – Amikor utoljára láttam, azon aggódtam, hogy a házam előtt fog megölni egy férfit. Most viszont így utólag azt kívánom, hogy bárcsak megtette volna! Akkor a dolgok nem fajultak volna itt idáig.

Jákob hirtelen megrémült, amikor rátört a felismerés. – A fogadó... Damian?

– Visszajött. – Antony csak ennyit tudott mondani. – Visszajött.

– És az a férfi is, aki a társaságában volt ma reggel – tette hozzá Tarquinius. – Túl sok nyílvessző repült és túl gyorsan ahhoz, hogy azt mind egy íjász lőhette volna ki...

Tarquinius elhallgatott, és az ajtó felé fülelt. – Hallották ezt?

Kopogás hangja hallatszott az utcára vezető ajtó irányából.

– Verus... – Antonynak hirtelen bevillant a fejébe, hogy éppen Verusra várokoztak odakinn, amikor az előbbi események megtörténtek.

– Maga maradjon itt! – utasította Tarquinius Antonyt. – Majd én beengedem!

Tarquinius Verus kíséretében érkezett vissza, aki egy törött nyílvesszőt hozott a kezében. – Ezt a bejáratú ajtóban találtam – magyarázta a férfi. – Mi történt? Vadászok voltak?

– Nem – cáfolta Antony. – Nagyon úgy néz ki, hogy ostrom alá vették a házat.

– Damian? – kérdezte Verus komoran. Antony bólintott.

– Ha csak Damian és az a másik ember lövöldözik, akkor mi többen vagyunk náluk – jegyezte meg Tarquinius. Négyen felül tudnánk kerekedni rajtuk...

– Nem tudhatjuk biztosan, hogy nincsenek többen – mondta Antony. – Lehet, hogy csapdába sétálnánk. Ráadásul nincs olyan fegyverünk, mint az övék, és közben be is sötétedett.

– Igaza van – adott igazat neki vonakodva Tarquinius. – Várnunk kell reggelig.

– Van egy olyan érzésem, hogy hosszú éjszakának nézünk elébe – tette hozzá Verus.

Jákob annyira meg volt döbbenve, hogy meg sem tudott szólalni.

.oOo.

Verus kint maradt őrködni az udvarban, a többiek pedig az átriumból bementek a házba, hogy megkeressék Polycarpot. A püspök Jákob nagy megkönnyebbülésére kitörő örömmel fogadta őt.

Jákobot szinte testi rosszullét környékezte, amióta meghallotta, hogy Damian áll a nyílveesszős támadás hátterében, és a gyomra a Linus és a Polycarp másik tanítványa által sebtében összeállított étel után sem lett jobb. A vacsora ideje alatt Jákob vázlatosan elmesélte a Kappadokiában eltöltött hónapok történetét, Antony pedig beszámolt neki arról, hogy az érintett időszakban mi minden ment végbe Szmirnában.

– Amikor Damian néhány hónappal ezelőtt felbukkant, rólad pedig semmilyen hír nem érkezett, akkor azt gondoltam, hogy Damian biztosan megölt téged, Jákob – osztotta meg Antony az érzéseit.

– Damian már hónapok óta Szmirnában van, te pedig erről egyetlen szóval sem tájékoztattad eddig Rebekát? – A húgának igaza van. Antony valóban nem túl sok mindenről számolhatott be a városban törtétekről, ha ezt a fontos részletet sem írta meg.

– Nem tudtam, hogyan is hozzam fel előtte Damiant – ismerte be Antony. – Nem tűnt jó ötletnek levélben megírni. El akartam menni Efézusba, hogy lássam, de akkor itt elkezdtek összesűrűsödni a dolgok...

– Megértem, hogy sok minden történt. De elhanyagoltad Rebekát, és a húgom nyugtalankodik miattad. Érzem, hogy valamit nem mondasz el neki, és azon őrlődik, hogy mi lehet az.

Antony felsóhajtott, és csak ennyit mondott: – Bocsánatot kell majd kérnem tőle, hogy ilyen esetlenül bántam vele.

– Igen, és ezt személyesen kell megtenned! – erősködött Jákob. – Amikor Antony egyetértően bólintott, Jákob még többet akart megtudni a városban folyó dolgokról. – Most pedig mondd el nekem, hogy mi történt, mióta Damian visszatért Szmirnába! – kérte.

– Hosszú ideig nemigen hallottunk felőle – kezdte Antony. – De amikor elkezdődtek a tüzesetek, már gyanítottuk, hogy ezekhez a tribunusnak is köze lehet, hiszen Tulliával lakott...

– És mert ő az apja a húgom fattyú gyerekének – vágott közbe Tarquinius. – Tulliának meg az a bolond meggyőződése támadt, hogy a baba valamilyen főpappá vagy mivé fog felnőni. – A közbevetés után a fogadás zavartan elhallgatott. – Sajnálom – mondta egy kis kínos csend után. Az arcáról lerítt a csüggedtség. – Csak el sem tudom mondani, hogy mennyire sajnálom, hogy a tulajdon testvérem ennyi pusztítást okozott nem csak az én életemben, de a városban is!

Polycarp igyekezett szelíden megnyugtatót. – A húga bűneiért maga nem tartozik felelősséggel.

– Jól értettem? – tette fel a kérdést Jákob. – Tullia gyermeket szült Damiantól?

– Igen – válaszolta Antony a kérdésre, és Jákob elé tárta a pogány próféciákat, amik szerint a gyermek nagy szellemi és politikai vezetővé fog felnőni, és azt is, hogy Tullia milyen fenyegetéseket mondott ki Polycarpra nézve.

Jákob Rebekára gondolt. Damian láthatóan hajlamos arra, hogy törvénytelen gyermekeket nemzen. Az is eszébe jutott, hogy a tribunus mindkét törvénytelen gyermekének az életére nézve elhangzott egy-egy prófécia. János apostol azt prófétálta, hogy Viktor Isten nagy embere lesz, ha felnő, míg az istentelen jósok azt jelezték előre, hogy a boszorkány fiából hatalmas pogány pap lesz.

– Tullia azt gondolja, hogy ha megöli Polycarpot, akkor ki tudja iktatni ebből a városból a keresztény befolyást, és biztosítani tudja, hogy a fia hatalomra törjön – fejezte be az elbeszélést Antony.

– Ha az Úr az életemet akarja – szólalt meg Polycarp nyugodtan –, akkor szívesen megválok tőle. A fizikai testemnek csak addig van haszna a számomra, amíg azt az Ő terveinek megfelelően és az Ő céljaira tudom használni. Isten csak akkor hív el engem a mennybe – történjen az akár néhány perc múlva, vagy akkor, amikor már olyan szép kort fogok megélni, mint a nagyra becsült barátom, János apostol – ha ez szerepel az Ő céljai között. Az ördög és az ő szolgálói különben nem tudnak megölni engem.

Polycarp ekkor elnézést kért, és visszavonult a szobájába. Amíg a többiek az ebédlőben Tulliáról, Damianról és az elvetemült terveikről beszélgettek, Jákob gondolatban újra végigment az eredeti elhatározásán, amikor is Damian üldözésére indult, majd azon a döntésén, hogy felhagy a tribunus üldözésével, és nem bosszulja meg a családját ért sérelmeket. Nem tudott nem gondolni arra, hogy ha véghezvitte volna az eredeti elhatározását, akkor Damian ebben a pillanatban nem lehetne itt, és nem üldözhetné a szmirnai gyülekezetet.

Sergiusnak és Plautiusnak még mindig meglenne a kovácsműhelye. Tarquiniusnak pedig a fogadója és a felesége. Annyi szenvedést el lehetett volna kerülni!

– Akkor és ott jó döntést hoztam? – tűnődött Jákob. De ha megölte volna Damiant, akkor Livia most nem lenne a felesége. Az életét pedig képtelen lenne Livia nélkül elképzelni...

Még csak néhány nap telt el azóta, hogy János apostol megnyugtatta, hogy jó döntést hozott Damiannal kapcsolatban. De Jákob akkor még nem tudta, hogy a tribunus minden baj okozója Szmirnában.

És mi a helyzet Gregory próféciját illetően, miszerint Damian önmagát fogja elpusztítani, amennyiben Jákob ráhagyja Istenre a bosszúállást? Ő felhagyott Damian üldözésével, de a tribunus visszatért ide, és továbbra is folytatja a keresztények üldözését. Vajon Gregory hamisan prófétált?

Jákob hirtelen felpattant az asztal mellől, kirohant az ebédlőből az udvarra, és kihányta a vacsoráját. Az éjszaka hideg levegőjétől nemsokára jobban lett, és elindult, hogy megkeresse Polycarpot. Van még némi bocsánatkérnivalója Polycarp felé, és jó néhány megválaszolatlan kérdés is keringett a fejében. A püspök talán képes lesz válaszolt adni rájuk.

Polycarp viszont nem a véleményét osztotta meg vele, hanem imádkozni kezdett a dologgal kapcsolatban. A két férfi még akkor is ott térdelt és imádkozott, amikor az új napot jelző első hajnali fénysugarak áttörték a sötétséget. Ez lesz az a nap, amelyik megpecsételi a sorsukat, és végül tüzesen lezárja a keresztények üldözését Szmirnában.

Quintus még azelőtt felébredt, hogy világosodni kezdett volna. Óvatosan surrant ki a felesége mellől az ágyból, hogy ne ébressze fel Agathát. Ma reggel egyedül indul el keresgélni. Aurora nyugós volt az éjszaka, és Agathának szüksége van az alváásra.

Gyorsan felöltözött, magához vette a hosszú sétabotját, és a hegyeken keresztül az úti célja felé indult. Furcsa dolog volt az, amit csináltak, és Quintus nehéz helyzetben találná magát, ha másoknak el kellene magyaráznia a dolgot. Először csak a felesége miatt vett részt a keresésben, azért, mert szereti Agathát. De később már ugyanolyan szenvedélyesen vágott neki a keresésnek, mint Agatha, és szinte nem is volt olyan reggel, hogy ne tette volna meg a kora hajnali kirándulást.

Elmosolyodott, amikor a feleségére és a kislányára gondolt. Mennyire megváltozott az élete! És milyen boldogan él! Csodálatos dolog, hogy az életének ilyen késői szakaszában egyszer csak szerelmes lett! Régebben erre soha nem érezte alkalmasnak az időt, ezért a munkának és a vállalat ügyeinek szentelte magát, és szinte eszébe sem jutott a házasság gondolata. Egészen addig nem, amíg Helena a házasságra nem buzdította, és minden felesleges finomkodás nélkül egyenesen Agatha irányába terelgette.

Quintus attól a naptól fogva csodálta Agatha bátorságát, és azt, hogy mennyire féltőn óvja a gyermekét, amikor Péter rátalált a didergő asszonyra a rakparton. Nem volt könnyű megnyernie Agatha bizalmát, és elnyernie a szeretetét, de Quintus végül ebben is és abban is sikerrel járt.

Most pedig ők ketten nagyon csendes és megelégedett életet éltek együtt. Quintus rajongásig szerette a kis Aurorát, és az élete egyik legboldogabb napjai közé tartozott az, amikor a kislány először szólította őt papának. Ha Agathával megtörténik, amit szeretne, akkor még több gyermekük is lesz. Quintusnak nem volt ez ellen semmi kifogása.

Éppen elképzelte a házat tele gyermekkel, amikor az ismerős bűz megütötte az orrát. Mint mindig, most is még azelőtt megérezte az úti célja bűzét, mielőtt odaért volna.

És mint mindig, most is azzal töltötte el a napfelkeltét megelőző egy órát, hogy átfésülte a városi szeméttelpet.

Volt egy szokásos módszere. Délről kezdett, majd keletnek indult el a szeméttelpet határoló úton. Utána északnak fordult, majd nyugatnak, és végül délre tért vissza a kiindulópontjához. Természetesen a szemétlerakónak nem volt szabályos az alaprajza. Szabálytalan alakzatú volt, és mintegy három és fél kilométer volt a kerülete. Az emberek, akik használták, idővel kijártak egy ösvényt, amin körbe lehetett járni a bűzlő szeméthalmokat. Meleg napokon a rothadó rondaság még gőzöket is bocsátott ki magából, és olyankor még fojtogatóbb volt a bűdösség.

A sétatálca akkor jött jól, ha Quintus valamilyen okból kifolyólag bele akart túrni a hulladékkupacokba. De amit ő keresett, arra valószínűleg inkább a telepet körbevevő ösvény közelében lehetett rábukkanni. Nem kellett messzire besétálnia a hulladék közé, mert soha senki nem ment olyan messzire, hogy ilyesmitől megszabaduljon. A hónapok során, amióta Agathával a szemétlerakóban kutattak, már három csecsemőt találtak, de a három közül egyik sem volt életben. Quintus ennek ellenére mind a hármat hazavitte, és eltemette a kis testeket a házuk mögött elterülő füves területen. És minden alkalommal meg is siratta a kisbabákat.

Ezen a reggelen már teljesen körbejárta a szemétkupacokat, de nem talált semmit. Mindig nagyon elkéserítő volt, amikor a keresés nem járt eredménnyel, és Agathával együtt sokat imádkoztak emiatt. De hitték azt, hogy Isten akarja tőlük ezt a rendszeres kutatást, ezért nem hagyták abba.

Amikor Quintus ezúttal visszaért ahhoz a ponthoz, ahonnan elindult a körútjára, megfordult, hogy hazatérjen.

– Nézd meg még egyszer! – hallott egy hangot a fejében. Ezért megállt.

Visszanézett a szemétkupacokra, és azt látta, hogy egy keselyű csap le a hulladékra. A madár felé rohant, és elhessegette a sétatbotjával. De amikor átnézte a szemétkupacokat azon a helyen és annak a közelében, ahol a keselyűt lecsapni látta, törött cserépdarabokon, ételhulladékon és emberi ürüléken kívül mást nem talált. Öklendezve visszament az útra.

Csak néhány lépést tett meg, amikor másodszor is meghallotta az előbbi hangot: – Nézd meg még egyszer!

Megállt, és magában imádkozni kezdett. – Uram, Te próbálsz meg arra biztatni, hogy ma ne adjam fel a keresést?

Nem hallotta újra a hangot, de valami sürgetést érzett a bensőjében. Ezért újból elkezdte a lerakó körbejárásának fáradtságos folyamatát. Gondosan átkutatta az út mindkét oldalát, és időnként a botjával a szemétkupacokba is beletúrt.

A nap már magasan a látóhatár széle fölött járt, mire befejezte a második kört is. De még mindig nem talált semmit. Talán csak képzelte azt a hangot, ami arra biztatta, hogy folytassa a keresést.

– Te vén bolond! – korholta magát. Mostanra már régen a kikötőben kellene lennie.

Feladta a keresést, és visszament az ösvényre. És akkor meghallotta. Ezúttal nem egy hangot a bensőjében, hanem egy vékony, nyávogó sírást, ami úgy hangzott, mintha egy újszülött kiscica miákolna. Quintus eszeveszetten nézett körül, de nem látta, hogy honnan jöhet a hang.

– Kérlek, kérlek, sírj még egy kicsit! – kérte halkán.

Válaszul ismét felhangzott a nyekergés. És végül egy olyan helyen, ahol ma reggel már egyszer járt – fel lehetett ismerni a törött hordódongákról, amik közvetlenül az út mellett meredeztek kifelé a szemétkupacokból – Quintus rátalált a sírás forrására. Egy aprócska mozgást látott meg egy fehérítetlen muszlinanyag alatt, ami egy tunika kidobott darabja lehetett. A kis csomag korábban még nem volt ott, mert akkor biztosan nem került volna el a figyelmét.

Quintus letérdelt, és óvatosan felemelte az anyagot, ami alatt egy apró, de tökéletesen kiformált újszülött kislány volt elrejtve.

És ez a kisbaba most életben volt.

.oOo.

Agatha a csípőjén egyensúlyozta Aurorát, ahogy a hegyen fölfelé sétálva a villa felé tartott. Rebeka és ő el akarták ma vinni Líviát a kikötőbe. Lehet, hogy néhány szükségét szenvedő családot is meg fognak látogatni. Rebeka azt akarta, hogy a sógornője lássa, hogyan működik a jótékonyági szolgálat, és néhány embernek is be akarta mutatni. – Nagyszerű lenne, ha további segítőjük akadna a szolgálathoz – gondolta Agatha. – Még ha csupán egyetlen napra is. Lehet, hogy ettől Lívia kedvet fog kapni ahhoz, hogy utána rendszeresen végezze ezt a munkát.

Agatha korán indult el hazulról, mert azt remélte, hogy így lesz alkalma arra, hogy négyszemközt beszélhessen Rebekával. Ha netán kiderül, hogy Rebekának mégis más dolga

van, akkor Agatha majd eljátszik Aurorával a kertben, amíg nem kell elindulniuk a kikötőbe. Aurora nagyon szeretett a villa kertjében játszani, mert ott szabadon rohangászhatott. És Agatha is szívesen töltötte az idejét a villában. Nem azért, mert olyan fényűző volt, hanem azért, mert valahogy az otthonának tekintette. Mindössze csak egy évig élt ott, és csak szolgáló volt benne. De ez volt az első hely az élete során, ahol azt érezhette, hogy őszintén szeretik és elfogadják őt. Mostanában pedig minden alkalommal, amikor csak átlépte a villa küszöbét, úgy érezte, mintha hazajönne.

Bár nem volt túl jó társalgó, Agatha élvezte a Rebekával folytatott beszélgetéseket. Quintus gyakran mondogatta neki, hogy több barátnőre lenne szüksége, és hogy biztosan lenne is neki sok, ha megnyitná magát, és többet beszélne. Rebekával már egészen jól összebarátkozott, és Agatha úgy találta, hogy a korábbi úrnőjével nagyon jókat tud beszélgetni. Már Aurora megtalálásának a történetét is majdnem elmondta neki. Csak azért nem számolt be róla azon a bizonyos napon, mert Jákob váratlan hazatérése félbeszakította a beszélgetésüket.

Agatha most pont ezt a félbeszakított beszélgetést szerette volna folytatni Rebekával. Amint aznap kimondta azt az első néhány szót, valami felszabadult nagyon mélyen a bensőjében. Mostanra pedig már úgy érezte, hogy tovább már nem is képes magában tartani ezt a dolgot. Valakinek beszélnie kell róla, és azt feltételezte, hogy Rebeka majd együttérzően és megértően fogja fogadni, amit el fog mondani neki.

Amikor megérkezett a villába, nagy örömeire Rebekát az átriumban találta. A padlón játszó Viktorra vigyázott. A kisfiú a színes mozaikköveket ütögette, és közben gügyögött, mintha az édesanyjának magyarázna el valamit. Rebeka pedig figyelmesen hallgatta, mintha pontosan értené, amit a fia mond neki.

Rebeka felnézett, és szívélyesen üdvözölte Agathát. – Nem vártalak még ennyire korán – mondta neki. – Marcellus elvitte magával Líviát János apostolhoz, és még nem értek vissza. Remélem, nem bánod, hogy várnod kell!

– Ó nem, egyáltalán nem! – sietett megnyugtatni Agatha Rebekát. Csak remélni tudta, hogy nem látszik meg rajta túlzottan az öröm, amit azért érez, mert Lívia nincs itt a házban. – Igazából azért jöttem valamivel korábban, mert azt reméltem, hogy tudunk beszélgetni egy kicsit, ha ez neked sincsen ellenedre.

– Hát persze, hogy nincs, Agatha. Örülök, hogy van alkalmunk beszélgetni egymással.

Agatha megkönnyebbült, hogy Rebeka ilyen szívesen fogadta, és hogy még azt is javasolta, hogy menjenek ki a kertbe, hogy ne zavarja meg őket senki. A gyerekeket is magukkal vitték az átriumból a villa hátsó kertjébe. A ház három oldala az udvarra nyílt. Az oszlopos fedett sétaút egy nagy kertet vett körül. A negyedik oldalon egy derékmagasságig érő kőfal helyezkedett el, ahonnan a hegyekre nyílt kilátás.

A kert két fő attrakciója – a hatalmas napóra és a gyönyörű, csobogó szökőkút – körül kőpadok voltak felállítva. Ez a békés kert Agatha egyik kedvenc helye volt. Egész életében nagyrészt csak zűrzavar vette körül, ezért mindig nagyon vágyott egy olyan helyre, ahol megpihenhet. Ezt az igényét a villa kertje minden szempontból kielégítette. Amikor még szolgáloként itt lakott a házban, mindig megpróbálta korán elvégezni a munkáját, hogy utána néhány csendes percre kihozassa magával Aurorát a kertbe. Gyakran az jutott eszébe, hogy biztosan valahogy így nézhet ki a mennyország is.

Rebeka a napóra körüli egyik padra telepedett le, és Agathát is hívta, hogy csatlakozzon hozzá.

– Le! – követelte Aurora azonnal, amint a mamája leült. Agatha engedelmesen a földre helyezte a gyermeket. Aurora Rebeka elé állt, és nézte, ahogy Viktor az édesanyja térdén ringatózik.

Most, hogy magán érezte Rebeka figyelmét, Agatha hirtelen nem is tudta, hogyan kezdje el, amit mondani szeretne. Aztán a gyerekekre nézett, és először rájuk terelte a szót. A gyerekekről mindig szívesen beszélt. Ebben a témában otthon érezte magát.

– Agatha a korához képest még mindig kicsi és sovány – jegyezte meg Agatha. – Viktor viszont annyira gyorsan nő!

– És mindenbe beleüti az orrát – tette hozzá Rebeka. – Egy pillanatra elfordítom a fejem, és már el is tűnik valahová. – Mókás képet vágott az ölében ülő babára. – Ugye, így van, te kis csirkefogó?

Viktor csak nevetett és nevetett, mintha az édesanyja valami éktelenül vicceset mondott volna, majd felnyúlt, és megveregette Rebeka arcát.

Agathában is kezdett feloldódni a feszültség. Ő is elnevette magát. De a kislánya ettől úgy érezhette, hogy órála nem vesznek tudomást, és lehet, hogy féltékeny is volt. Aurora duzzogva szólalt meg: – Én Viktorom. – Dobbantott a lábával, és a földre mutatott. – Akarom én Viktorom lent!

Viktor a kislány felé nyúlt. Rebeka letette a földre. Aurora hevesen átölelte a kisfiút, amit Viktor egy kicsit el is túrt. Utána viszont kiszabadította magát az ölelésből, és eltotyogott. Aurora Viktor után eredt, és megragadta a kezét.

– Aurora szereti kisajátítani Viktort – jegyezte meg Agatha. – És megvédelmezni is – tette hozzá.

– Jó anya lesz belőle, ha eljön az ideje – mondta erre Rebeka. – Pont olyan, mint te, Agatha.

Agatha elpirult. – Szeretem a gyerekeket – mondta. – És még többet is szeretnék – gondolta. Kereste a szavakat, amelyekkel ki tudná fejezni, hogy mennyire fontos lenne, hogy legyen még több gyermeke, de a szavak csak nem jöttek.

Rebeka egy kicsit várt, majd megkérdezte: – Miről is akartál beszélni velem, Agatha?

– A múltkor – kezdte lassan Agatha –, amikor Jákob hazatért, arról beszéltünk, hogy...

– Arról beszéltünk, hogy mind a ketten szeretnénk még gyermekeket.

– Akkor el akartam mondani neked valamit, de megzavartak bennünket.

– Sajnálom, hogy azóta sem tudtuk befejezni azt a beszélgetést – mondta Rebeka. – Most viszont itt a remek alkalom rá.

Agatha feszengett attól, hogy ilyen nehezen jönnek a szájára a szavak. De Rebeka nagyon türelmesen viselkedett, ezért csak összeszedte a bátorságát. – Azt mondtad, hogy...

Mindketten felnéztek egy kicsit, amikor a gyerekek kiáltozását hallották. De megnyugodva folytatták a beszélgetést, amikor meggyőződtek arról, hogy Viktor és Aurora pusztán csak örömeiben rikoltozik.

– Azt mondtad, hogy jót tenne Viktornak, ha lennének testvérei – folytatta Agatha. – Örülök annak, hogy Aurora és Viktor korban ilyen közel állnak egymáshoz, és jól eljátszanak. Ha netán... – Egy pillanatra elcsuklott a hangja, de aztán gyorsan befejezte a mondatot. – Ha netán Quintusnak és nekem nem lenne több gyermekünk.

– Én remélem, hogy lesz még – mondta Rebeka. – Hiszen szeretnél.

– Mindig is szerettem volna gyermekeket, mégpedig sokat. De a szülésbe majdnem belehaltam, és most... most azt hiszem, hogy nem lehet már saját kisbabám. Összeszedtem a bátorságomat, és Marcellust is megkérdeztem erről. Ő is csak megerősítette a félelmeimet. Azt mondta, hogy ha újra terhes maradnék, azt valószínűleg nem élném túl.

– Annyira sajnálom, Agatha! – Rebeka hangja telve volt együttérzéssel. – Nem csoda, hogy elszomorodtál, amikor megosztottam veled, hogy én nagycsaládot szeretnék.

– A gyerekek túlságosan csendben vannak – döbrent rá hirtelen rémulten Agatha. Ha el is kószáltak, nem mehettek el nagyon messzire a bekerített kertben. De amikor felnézett, azt látta, hogy Viktor és Aurora valami bokor előtt guggol, a földet túrja, és a kiásott földből lapos kis süteményeket formáz. Nagyon össze fogják piszkolni mindenüket, de jól érzik magukat, és a játék néhány percig leköti a figyelmüket. Agatha ezért nem szólt rájuk.

– Quintust is sajnálom – jegyezte meg Agatha. – Neki nincs saját gyermeke, és annyira jól bánik Aurorával! Mindig a gyerekek kérdéséről beszélgetünk. Quintus azt mondja, hogy örökbe fogadhatunk gyerekeket – ahányat csak akarunk.

– Örökbe fogadni? Egy kisbabát? – Rebeka láthatóan nem értette a dolgot. – De hogyan?

– Sajnálom, az örökbe fogadás nem a legjobb szó erre. – Nem csoda, hogy Rebeka számára nem világos a dolog. Agatha sem értette, amikor Quintus először elmagyarázta neki. Az idősebb fiúgyermek elbocsátása vagy örökbe adása egy gazdag családhoz törvényes eljárás volt, ha ezzel egy örökséget akartak biztosítani, vagy valakinek a politikai előrejutását kívánták egyengetni. Ezt Quintusék helyzetére nem lehetett alkalmazni. A lányokat nem lehetett törvényesen elbocsátani az apjuk családjából, és örökbe adni sem lehetett őket.

Agatha újra beszélni kezdett. – Úgy értettem, hogy Quintus azt mondta, hogy fel tudunk nevelni még gyermekeket...azaz, hogy úgy kezelnék őket, mintha törvényesen a mieink lennének, annak ellenére, hogy mi nem tudtunk...

Agatha hirtelen elhallgatott és a tenyerébe temette az arcát. Olyan kétségbeesetten szeretett volna megszabadulni a terhétől! De Rebekával ezt nem teheti meg. Egyszerűen nem teheti! A könnyeivel küszködve felállt a padról. Fogja Aurorát, és most elmegy.

Rebeka felugrott, és megfogta Agatha karját. – Ne menj el, Agatha!

– Sajnálom! Egy szót sem kellett volna szólnom! Te nem akarsz hallani, amit mondani akarok!

– Dehogyanisnem akarom! Bármit is akarsz elmondani, én meg akarom hallgatni azt. Erre valók a barátok. Hogy meghallgassák a másikat.

Agatha erre elsírta magát. – Ó, Rebeka... Nem vonhatlak bele téged ebbe! Amit Quintusszal csinálunk, az ...hát az gyakorlatilag törvénybe ütközik. De helyesen cselekszünk – bizonygatta erősen Agatha. – De a törvény nem engedélyezi.

Aurora meghallotta, hogy az édesanyja sír, és odafutott hozzájuk. Viktor utána totyogott. A kislány a szurtos kezeivel megragadta Agatha szoknyáját, és felnézett rá. – Mama nem sír!

Agatha letérdelt, és felvette Aurorát. – Nincs semmi baj, édesem! Már nem sír a mama. – Talán jobb, ha most elmegyek – fordult oda Rebekához.

De ekkor az ebédlő ajtaja kivágódott, és Quintus rohant végig az oszlopsor alatt. Egy kis csomagot cipelt a köpenye alatt. – Hála Istennek, hogy itt találalak! – kiáltott oda Agathának, ahogy kilépett a kertbe és feléjük tartott. – Először persze hazamentem. Nem tudtam, hogy már eljöttél otthonról...

Quintus levegőért kapkodott. Halk kis sírás hallatszott a karjai közül.

Agathának a hang hallatán tátva maradt a szája.

– Meg kellene etetni a kislányt! – mondta Quintus halkán, de sürgetően. Ránézett a tömegre, amelyik követte őt a kertbe. Ott volt Gregory, az intéző, és a háztartási személyzet egy része. Tátott szájjal bámulták az oszlopsor alól, hogy mi is történik.

– Menjünk fel az emeletre! – mondta Quintus Agathának. – Gyorsan!

.oOo.

Rebeka még sohasem látta Quintust ilyen izgatottnak. Ő is intézkedni kezdett. – Használhatod a hálósobámat. Én majd addig vigyázok a gyerekekre – ajánlotta, és elvette Aurorát Agatha kezéből. – Ha csak nem szeretnéd inkább, hogy én is felmenjek veled.

– De, gyere te is! – mondta Agatha, majd Quintusra nézett, aki beleegyezően bólintott.

Rebeka odahívta Gregoryt, hogy vigye el Viktort. Majd az intézőhöz fordult: – Ha Marcellus megérkezik, azonnal küldd fel a szobámba!

Rebeka olyan gyorsan végigfutott a házban, amennyire gyorsan csak képes volt rá egy kisgyermekkel a kezében. Quintus és Agatha nyomában ment fel a lépcsőn. Ha Agatha kora reggeli látogatása meglepetésként érte, akkor most a teljes ledöbbenés ideje érkezett el. Bementek a hálósobába, és Rebeka nézte, ahogy Quintus leteszi a csomagot az ágyra, és kibontja.

Azt persze tudta, hogy csakis egy kisbaba lehet Quintus kezében, hiszen Agathával egyszerre hallotta meg a sírását. De a piszkos, meztelen és nyöszörgő újszülött mégis olyan sokkoló látvány volt, hogy Rebeka képtelen volt megszólalni.

Aurora viszont beszélt. Kimászott Rebeka karjaiból, és felkapaszkodott az ágyra. – Baba – mondta a kislány boldogan. – Én babám?

– Igen – válaszolta neki Agatha. – A papa talált nekünk egy babát – ő is kislány, mint te.

Aurora közelebb mászott a kisbabához, és elfintorította az orrát. – Baba bűdös.

Quintus idegesen nevetgélt. – Nem töltöttem az időt azzal, hogy lemossam – magyarázta a feleségének. – Annyira meglepődtem, hogy életben van, és annyira siettem, hogy elhozzam hozzád, hogy megszoptasd...

Agatha meglazította a tunikáját, a derekáig leengedte, majd a csecsemőért nyúlt. Quintus párnákat támasztott az ágy háttámlájának. Agatha hátradőlt, és a melléhez emelte a babát. Többször is kellett próbálkoznia, mire az újszülött bekapta a mellbimbóját és elkezdett szopni.

Rebekát megindította, amit maga előtt látott. Agathának könnyek folytak végig az arcán, miközben az apró, bűdös kis csecsemőt szoptatta. Aurora meglepődten hozzásimult a mamájához, Quintus pedig ott állt felettük, és ellágyult kifejezéssel a hosszú, sovány arcán figyelte őket. Micsoda látványt nyújtottak ők négyen!

– Vajon honnan szedte Quintus ezt a kisbabát? – tűnődött Rebeka. Ez lehet a dolog törvénybe ütköző része? Egy hirtelen, szörnyű gondolat suhant át az agyán, amitől majdnem összeesett. – Csak nem lopta Quintus ezt a csecsemőt?

A férfi letérdelt az ágy mellé, és gyengéden simogatta a baba lábát. – Ez a kislány nagyobb, mint a többi volt – jegyezte meg. – Szerintem ezért tudott életben maradni.

– Úgy néz ki, hogy már néhány napos lehet – mondta Agatha. – Lehet, hogy az apja nem volt otthon, amikor született, és így az anyja maga mellett tudta addig tartani, amíg vissza nem jött a férje, és ki nem derült, hogy lány született, akit nem akar megtartani.

– Kétszer is átkutattam a szeméttelépet, mielőtt rábukkantam volna – számolt be Quintus.

Rebeka tovább már nem volt képes türtőztetni magát. Leült az ágy végébe. – A szemétben találtad ezt a kisbabát?

– Igen – mondta Agatha, és lenézett a kitett csecsemőre. – Pont ugyanúgy, ahogy én találtam Aurorát. – Dacosan felemelte az állát, és felnézett Rebekára. – És ezt a babát is meg fogom tartani.

– Találta Aurorát? A szemét között? – Rebeka nem tudta felfogni, hogy Aurora nem Agatha gyermeke. De hiszen Agatha azt mondta, hogy majdnem belehalt a szülésbe, és a kezdetektől szoptatja Aurorát. Hát ez meg hogyan lehetséges?

– A szemétlerakó? Szóval oda szokott kisurranni Agatha és Quintus a kora hajnali órákban?

Rebekának ennél nagyobb meglepetést már semmi sem tudott volna okozni. Fogalma sem volt, hogy most mit tegyen, vagy mit mondjon.

– Quintus és Agatha jó emberek – emlékeztette magát. Még ha valami törvénybe ütköző dolgot is cselekedtek, akkor sem fogja addig elítélni őket, amíg meg nem hallgatta a történetüket.

.oOo.

Kedden hajnalban Jákob lefeküdt és két órán át aludt. Kipihenten ébredt fel, de fájtak a tagjai. A bordáinál felhorzsolódott a bőr, a földre eséstől, amikor Tarquinius lerántotta, hogy ne találja el a feléje repülő nyílvezző.

Damian nyílvezzője. Jákob nem tudhatta biztosan, hogy Damian tényleg meg akarta-e ölni őt. De ezt feltételezte. A tribunus lehet, hogy csak azért lőtt, hogy pánikot keltsen a kiszemelt áldozatai között.

Vagy az is lehet, hogy meghallotta, amikor Antony Jákob nevét kiáltotta, és kifejezetten rá célzott.

Amikor Jákob bement az ebédlőbe, hogy megreggelizzen, az asztal tele volt félig elfogyasztott étellel megrakott tálakkal, de embert egyet sem látott. Követte a hangokat az átriumba.

– Jó reggelt! – köszöntötte Antony. A hangjából kihallatszott a kimerültség.

Jákob viszonzta az üdvözlést, és leült Antony mellé a padra. Polycarp egy alacsonyítámlás széken ült, míg Verus a másik padon foglalt helyet. Tarquinius Verus fölött állt, és éppen a férfi bal felsőkarjára tett fel friss kötést.

– Mi történt? – kérdezte Jákob.

Antony kérdéssel válaszolt a kérdésre. – Hát te nem hallottad, hogy milyen felfordulás volt itt?

– Nem. A hálósobám leghátul helyezkedik el a házban.

– Abban a pillanatban, amikor ma reggel Verus kidugta az orrát, Damian kilőtt egy pár nyílvezzőt. Az egyik eltalálta Verust a karján. De szerencsére nem súlyos a seb – mondta Tarquinius.

– Ha az én véleményemre vagytok kíváncsiak, akkor szerintem Damian vagy nagyon rosszul céloz, vagy pedig nem gyilkolni akar a lövéseivel – jegyezte meg Verus. Felszisszent, ahogy Verus megerősítette a kötést.

– Az utóbbiról van szó – mondta Antony. – Pillanatnyilag csak félelmet akar kelteni bennünk.

– A megfélemlítés a kedvelt módszerei közé tartozik – tette hozzá Jákob.

– Láttad az íjászokat? Meg tudod mondani, hogy hányan vannak? – kérdezte Antony Verustól.

Verus a fejét rázta. – Senkit sem láttam. De most is úgy volt, ahogy Tarquinius tegnap este látta. A nyílvezzők túl gyorsan jöttek egymás után ahhoz, hogy egy ember ki tudta volna úgy löni őket.

– Valószínűleg Damian lőhet, és az a másik férfi, akit tegnap láttunk. – Tarquinius odament az udvarra vezető ajtóhoz, de nem nyitotta ki. – Bárcsak beláthatnánk a túloldalon üresen álló házba! Biztosan oda fészkeltek be magukat! Be kell jutnunk oda, és ki kell füstölni onnan őket.

– És maga szerint hogyan juthatnánk be oda, ha ki sem tudunk úgy lépni a házból, hogy ne lőnének ránk?

Tarquinius a húsos öklével odavágott az ajtóra, majd visszafordult a többiek felé. – Az az ember megölte a feleségemet – jelentette be hangosan, és az utca másik oldalán álló ház irányába mutatott. – És most azt tervezi, hogy a püspököt is meg fogja ölni. A saját két fülemmel hallottam. Aztán Antony előtt is megismételte ezt a fenyegetést. – Valamit csinálnunk kell, hogy megállítsuk Damiant!

Polycarp eddig hallgatott. Most viszont megszólalt. – Tisztáznunk kell valamit. Nem akarom, hogy közületek bárki is elvegye valakinek az életét azért, hogy azzal megóvja az enyémet! Csak az önvédelem lehet indokolt, a gyilkosság nem. Ezt mindenki tartsa az eszében!

– Ha meg tudjuk állítani Damiant anélkül, hogy megölnénk, akkor nem fogjuk megölni – mondta Jákob. – Egyetértünk ebben?

A többiek egyenként bólintottak.

Visszamentek az ebédlőbe, hogy befejezzék a félbehagyott reggelit. Az asztal körül ülve tovább tárgyalták Damian ellenük szőtt összeesküvését, és hogy hogyan lehetne azt megghiúsítani.

– Nekem úgy tűnik – kezdte Jákob –, hogy ha Damian tűzben akarná elpusztítani Polycarpot, akkor azt folytatná, amit jelenleg is csinál. Arra kényszerítene bennünket, hogy ne tegyük ki a lábunkat a házból attól való félelmünkben, hogy esetleg lelőhet bennünket. És amikor ebbe már belefárad, akkor lángoló nyílvezzőket lőhetne ki a házra, és azokkal felgyújthatná.

– Lehetne így is, ha nem vesszük figyelembe, hogy az előző tüzeseteknél nem ez volt Damian módszere – jegyezte meg Antony. – Letört egy darabot a kenyérből, majd továbbadta a veknit Tarquiniusnak. – Eddig azt csinálta, hogy belocsolta az épületek szerkezetét olajjal, majd rádobott egy égő fáklyát, amitől azonnal hatalmas tűz keletkezett.

Jákob a táljába mártogatta a kenyerét, és felitatta vele a zabkását, miközben Antony elmagyarázta az előző tüzesetek keletkezésének körülményeit. Próbálta elképzelni, hogy micsoda pokoli égést tudna előidézni az égő olaj.

– Az ilyen tűzből képtelenség kimenekülni, sőt eloltani sem lehet – folytatta Antony. – És ha csak csoda nem történik, akkor a terjedését sem lehet megakadályozni.

– Akkor ki kell találnunk valamit, hogy Damiant még azelőtt megállítsuk, mielőtt ezt megtehetné – mondta Jákob. – Már csupán az a kérdés, hogy mi legyen az.

Délben, amikor Linus már régen leszedte az ebédlőasztalt, még mindig erre a kérdésre próbáltak meg megoldást találni.

Jákob végül egy olyan javaslattal állt elő, ami egy évvel korábban még biztosan nem jutott volna az eszébe. – És mi lenne, ha felkeresnénk a hatóságokat, és őket kérnénk fel, hogy állítsák le Damiant? Tudom, hogy nem hittek volna neked, ha csak egyedül a te szavad esett volna latba Damiané ellenében – fordult oda Antonyhoz.

– De most az egész környék láthatja, hogy mit művel, és ők is ugyanúgy veszélyben vannak. Egy eltévedt nyílvevő bárkit eltalálhat, aki végigmegy ezen az utcán. A hatóságoknak ilyen esetben már be kell avatkozniuk, vagy nem?

– Ha nem egy ismert keresztény nyújtana be a panaszt, akkor be is avatkoznának – válaszolta Antony. – Te még jobban is tudod, hogy van ez, mint én. Időnként, amikor segítséget kérünk tőlük, akkor nem is vesznek bennünket komolyan, és a végén még nagyobb slamasztikába kerülünk, mint amilyenben a hatóságok bevonása előtt voltunk. Szóval a dolog akár visszafelé is elszülhet.

– Én mégis azt gondolom, hogy meg kellene próbálnunk – szólt közbe Polycarp. – Meg kellene adnunk a hatóságoknak legalább az esélyét annak, hogy elvégezhessék a dolgukat.

Tarquinius kifejezte a kételkedését. – Verus már korábban megmondta, hogy Damian nyílvevőit is ki kellene tudni valahogy kerülni ahhoz, hogy egyáltalán elindulhassunk segítségért.

– A szakadék a ház mögött – szólalt meg Verus. – Nem könnyen járható útvonal, de ha körülbelül másfél kilométeren át sikerül végigmenni rajta, akkor ott van egy hely, ahol egy másik útra lehet kimászni belőle, és az egyenesen a városközpontba vezet.

Jákob felállt. – Szerintem meg kellene próbálnunk. Én pedig felajánlom, hogy elmegyek.

– Én is veled megyek – csatlakozott Antony. – Nekem már volt dolgom a helyi hatóságokkal, és tudom, hogy melyikhez kell fordulnunk.

– Mind a ketten itt maradtok – jelentette ki Verus határozottan. – Én ismerem azt az utat. Egész életemben ebben a városban laktam, és tudom, hogy hol lehet megtalálni a rendőrkapitányt. Ráadásul pedig vadászni is szoktam. Van otthon néhány íjam, és elég sok nyílvevőm. Azokat is magammal hozom, ha netán segítenünk kellene a hatóságoknak háttértűzeléssel.

– Akkor menj! – mondta Jákob. – Mi pedig imádkozni fogunk, hogy sikerüljön rábírnod a rendőrkapitányt az együttműködésre.

– Segítek kimászni az ablakon, és becsukom mögöttem – ajánlotta Antony, majd Verusszal együtt kiment az ebédlőből.

Tarquinius Polycarpra és Jákobra nézett. – Én nem tudom, hogyan kell imádkozni – mondta. – De ha előre mondják az ima szavait, én el fogom őket ismételni.

Polycarp felállt a kanapéről. – Ha az ember ismeri azt, akihez beszél, akkor a szavak könnyedén jönnek a nyelvére – mondta Tarquiniusnak. Odament a fogadóshoz, és intett Jákobnak, hogy ő is csatlakozzon hozzájuk. – Jöjjön, hadd mutassuk be magának az Urat, akihez mi imádkozni szoktunk! – hívta Tarquiniust.

A három férfi letérdelt az ebédlő padlójára, és amikor valamivel később felálltak onnan, már eggyel több név volt felírva az Élet Könyvébe.

.oOo.

Amikor a baba befejezte a szopást, Agatha megkérte Rebekát, hogy segítsen neki megfürdetni a gyermeket.

– Friss víz van a mosdótálban – mondta neki Rebeka. Megfogta a csecsemőt, amíg Agatha megigazította a tunikáját, majd leterített egy tiszta törülközőt a mosdóállványra. Letette a babát a törülközőre. Agatha bemártotta egy törlőkendő sarkát a vízbe, majd a bronz mosdótálba csavarta belőle a felesleget.

Quintus Aurorát tartotta, aki csendben, de egyre növekvő kíváncsisággal kísérte figyelemmel az eseményeket. – Én babám – jelentette be többször is az apjának.

– És az én babám is – mondta Quintus büszkén mosolyogva.

– Valaki tényleg kidobta ezt a kicsi lányt? – kérdezte Rebeka. Megfogta a csecsemőt, aki ökölbe szorította a parányi kezecskéit, miközben Agatha lemosta róla a szemétlerakóban rárakodott szennyet és bűzt. – Ki képes ilyesmit megtenni?

Agatha történetesen ismert olyan személyt, aki ilyen gonosz cselekedetre is képes. De még mielőtt válaszolhatott volna Rebekának, Marcellus és Livia lépett be a hálósobába.

Az egészségügyi tiszt gondosan megvizsgálta az újszülöttet. – Nem mondhatom el magamról, hogy eddig túlságosan sok csecsemő páciens fordult volna elő a praxisom során – mondta mosolyogva. – De úgy nézem, hogy ezzel a babával minden rendben van. Nincs láza, jó színben van, és elég erős ahhoz, hogy sírni tudjon.

Rebeka odament a tárolóhoz, ahol Viktor ruháit tartotta, és kiválasztott néhány ruhadarabot a kisbabának. Felöltöztették a kicsit, bebugyolálták egy takaróba, majd Agatha lefektette Viktor bölcsőjébe. A jóllakottságtól és a ruhák kellemes melegétől az újszülött azonnal elaludt.

Agatha szívét túlcorduló öröm töltötte be, a szemei pedig megteltek könnyekkel. Az arcát az ég felé fordítva hálát adott Istennek: – Köszönöm, Uram! Köszönöm, hogy adtál nekem még egy kisbabát!

Quintus Aurorát még mindig a karjában tartva odament a feleségéhez, a vállára tette a kezét, és ő is bekapcsolódott a hálaadásba. – Dicsérünk és magasztalunk Téged, Jézus, ezért a kimondhatatlanul értékes ajándékért!

Egy pár pillanatnyi szünet után pedig így szólt a feleségéhez: – Agatha, azt hiszem, itt az ideje, hogy beszámoljunk a barátainknak arról, hogy miért szoktunk kitett újszülötteket keresgélni a szemétlerakóban.

Agatha helyeslően bólintott. – Rendben van – mondta lassan, és leült a bölcső mellett álló székre. A múltból való beszéd olyan emlékeket fog előhozni, amiket Agatha inkább elfelejteni szeretett volna, de magyarázattal tartozik a barátainak. Különösen most, hogy őket is bevonta a dologba.

Quintus leült a felesége mellé a padlóra. Agatha ösztönösen a férje felé nyújtotta a kezét. Amikor Quintus megfogta azt, Agatha belefogott annak az elmesélésébe, hogy hogyan vesztette el a kislányát, és utána hogyan talált rá egy másik csecsemőre.

A hosszú történet lezárásaként Agatha elmondta, miként nevezte el a lányát. – Az Aurora nevet adtam neki – aminek a jelentése hajnal –, mert nem sokkal hajnal után találtam rá azon a napon a szemétlerakóban. Az a nap egy új élet hajnala volt nekem is – vagyis mindkettőnknek.

Quintus végig fogta a felesége kezét, amíg az beszélt. Amikor Agatha elhallgatott, megkérdezte tőle: – Kigondoltál már valamit, hogy ezt a kislányt hogy fogjuk hívni?

– A Dorinda névre gondoltam. Azt jelenti, hogy „szép ajándék”.

– Gyönyörű név – szólalt meg Livia.

– Mit fogtok mondani az embereknek, ha kérdezősködnek? – érdeklődött Marcellus. – Biztosan nem képesek szó nélkül megállni, ha egyszer csak meglátnak benneteket egy új kisbabával.

Agatha elgondolkodott. – Ha valaki olyan érdeklődik, akit nem ismerek közelebbről, akkor azt fogom mondani neki, hogy a baba édesanyja nem tudott gondoskodni a csecsemőjéről, és ezért megegyeztünk Quintusszal, hogy befogadjuk a gyermeket a házukba. És megpróbálok majd nem belemenni a részletekbe.

– Amikor Péter először hozott el ide, és befogadott a házba, senki sem tudott semmit a korábbi életemről. Elég ügyesen kódósítottam, amikor az emberek kérdezősködtek a dolgaimekről. Nagyon hosszú ideig rettenetesen meg voltam rémülve, hogy valaki megtudja, hogy nálam van a kisbabája, és akkor vissza fogja követelni tőlem – magyarázta Líviának.

– De hiszen kitették, hogy meghaljon! – mondta erre Lívia.

– Pontosan ez a helyzet. Aztán végül rájöttem, hogy ha valaki már a születésekor sem akarta ezt a gyereket, akkor nem nagyon valószínű, hogy időközben meggondolta volna magát.

Agatha egy pillanatra elhallgatott, majd visszatért Marcellus eredetileg feltett kérdésének a megválaszolásához. – De ami a keresztény barátainkat illeti, azt hiszem, hogy velük meg kellene osztani az egész történetet.

– Igazad volt – fordult oda Agatha Quintushoz. – Már régebben is beszélnem kellett volna erről. A szégyen visszatartott, hogy ezt másoknak is elmondjam. De most sokkal jobban érzem magam attól, hogy tovább már nem kell mindent magamban tartogatnom. Ki tudja? Lehet, hogy más asszony is van – akár talán még a gyülekezetben is –, akit erőszakkal megfosztottak a gyermekétől. Lehet, hogy segít nekik, ha tudják, hogy nem ők voltak az egyetlenek, akik ilyen helyzetbe kerültek.

– Az is lehet, hogy ha megtudják, ez arra fogja buzdítani a gyülekezetet, hogy tegyenek is valamit – jegyezte meg Rebeka. – Igazad volt, Agatha, amikor korábban azt mondtad, hogy amit tesztek, az gyakorlatilag törvénybe ütközik, de hogy szerintetek helyes dolgot csináltok. Nem ülhetünk csak úgy a babérjainkon, és nézhetjük végig, hogy ezek a kitett csecsemők meghaljanak.

Quintus is megszólalt. – Amíg a szemétkerakóban keresgéltem, olyan sokszor eszembe jutott Jézus története a pásztorról, aki ott hagyta a többi kilencvenkilenc bárányt, csak hogy megkereshesse azt az egyet, amelyik elveszett. Amikor elcsüggedtem, és már azt kezdtem gondolni, hogy nem is lehetséges olyan kisbabát találni, aki életben van, akkor mindig ez a történet jutott az eszembe. – Vajon Jézus feladta volna-e a keresést? – kérdezgettem magamtól.

Beszámolt a többieknek arról a hangról, amit ma reggel hallott, és amelyik erre biztatta: – Nézd meg még egyszer!

– Ezért aztán nem hagytam abba a keresést. És meg is lett az eredménye. – Quintus ránézett a bölcsőben békésen alvó új kislányára.

– Tudod mit? – kérdezte Agathától.

– Mit? – kérdezett vissza Agatha.

– Én holnap reggel is elmegyek a szemétkerakóra és körülnézek. Valószínűleg ezt fogom tenni az életem hátralévő részének minden egyes napján. El fogom temetni a halott babákat, és megmentem azokat, akik még élnek. És ha, adná Isten, netán több gyermeket találunk, mint amennyit képesek lennénk felnevelni, akkor keresnénk nekik jó befogadó családokat.

Agatha arca sugárzott az örömtől, amikor meghallotta a férfi fogadalmát, hogy nem adja fel a kitett gyermekek felkutatását. – Bárcsak lenne valami mód arra, hogy meg tudjuk győzni a társadalmat, hogy hagyjon fel ezzel a kegyetlen szokással! Ha az emberek tudnák, hogy más lehetséges megoldások is szóba jöhetnek... – Elhallgatott és felsóhajtott. – Hát, talán egy napon majd véget fogunk vetni ennek!

Ahogy telt a délután, a Polycarp házába beszorított emberek egyre feszültebbé váltak. Tarquinius folyton azt kérdezgette, hogy még meddig fognak várni, mielőtt csinálnának is valamit, Jákob pedig alig győzte emlékeztetni a fogadást arra, hogy már dél volt, amikor Verus elment, hogy megkeresse a rendőrkapitányt.

– Egy kicsit még türelemmel kell lennünk – mondta Antony.

A három férfi felváltva járkált fel és alá az átrium kőből kirakott padlóján. Volt, hogy mind a hárman egyszerre rótták a hosszokat. Polycarp az egyik hátsó szobába zárkózott be a két tanítványával, és Istenhez könyörögtek szabadulásért.

Jákob egy kis szünetet tartott a masírozásban, és leült az egyik padra. Hogy jobban teljen az idő, elkezdett Antonynak Líviáról beszélni. – Sosem gondoltam volna, hogy annyi időt fogok eltölteni Kappadokiában – mondta Jákob, miután elmesélte, hogyan találkozott a kereskedők karavánjával, majd hogyan követte Gregoryt és Líviát a barlanglakásba. – Sosem gondoltam volna, hogy szerelmes leszek, és megházasodom – vagyis nem olyan módon, ahogyan történt. De Isten keze benne volt a dologban, és én nem is lehetnék már ennél boldogabb, hogy így alakult minden.

– Már alig várom, hogy találkozhassam a feleséggel. – Antony a padon ült, előrehajolt, és a könyökével a térdeire támaszkodott. Nyugtalan pillantást vetett az udvarra vezető ajtó irányába, ahogy beszélt.

– Élve fogunk kikerülni innen – nyugtatta meg Jákob. – Hamarosan találkozni fogsz a feleséggel, és össze fogtok házasodni a húgossal.

– Azt mindennél jobban szeretném. Szükségem van rá. – Antony felállt, megnyújtózta a tagjait, és a fejével körözött, hogy megpróbálja enyhíteni a feszültséget. – Imádkoztam, hogy érjen már véget ez az egész, ami Szmírnában folyik, hogy hazamehessek Rebekához. De az álmomban sem jutott volna eszembe, hogy ez a vég olyan... olyan... – Vállat vont. – Még azt sem tudom, hogyan írjam le.

Tarquinius abbahagyta a mászkálást, és leült Antony megüresedett helyére. – Arra gondoltam, hogy Damiannak sem lehet korlátlan muníciója. Egyszer csak ki fog fogyni a nyílvegyőkből.

– Ki tudhatja, hogy mennyi munícióval rendelkezik? – kérdezte Antony.

– Hallgass csak végig! – folytatta Tarquinius. – Nem valószínű, hogy hosszú ideje hordták volna ide a fegyvereket. Tegnap látta valaki is először Damiant a környéken. Mennyi felszerelést hozhatott az a két férfi magával? Gyalog jöttek – sem lovuk, sem kocsijuk nem volt.

– Tegnap tipikus vadászoknak látszottak – jegyezte meg Antony. – Mindegyiküknél egy-egy tegez volt, tele nyílvegyővel.

– Még ha mindegyiküknél két tegez lett is volna...

– Látom már, hogy mire akarsz kilyukadni – mondta Jákob. – Ha rá tudnánk venni őket arra, hogy kilőjék az összes nyílvegyőjüket, akkor kisebb lenne az esélye annak, hogy valamelyikünket halálra sebezzen, ha esetleg még azelőtt fel kellene lépniük ellenük, mielőtt a rendőrkapitány ideérne.

– Ha a rendőrkapitány idejön egyáltalán – javította ki Antony Jákobot. – Nem tudhatjuk biztosan, hogy Verusnak sikerül rábeszélnie, hogy tegyen is valamit.

– Úgy néz ki, hogy mostanra már ide kellett volna érniük, amennyiben Verus sikerrel járt – állapította meg Tarquinius.

– Kigondoltam valamit. – Antony lezöttyent a Jákobbal és Tarquiniusszal szemben álló székre.

– Mit? – kérdezte egyszerre a másik két férfi.

– Akárhik is vannak kijelölve ma estére, hogy őrt álljanak itt a háznál...nem tudunk üzenni nekik, hogy ne jöjjenek. Képtelenek vagyunk tudatni velük, hogy mibe fognak itt gyanútlanul belesétálni.

– Csapdába fognak kerülni – jegyezte meg Jákob. Szinte rosszul lett a gondolattól.

– Akkor ez eldöntötte a dolgot – állt fel Tarquinius. – Kimegyek, hogy hadd löjjenek rám.

– De hát meg is ölhetnek! – tiltakozott Antony.

A nagydarab ember olyan elszántsággal nézett rájuk, ami az arckifejezésében és a testtartásában is meglátszott. – Na és? Nektek kettőtöknek feleségetek van – vagy lesz – nézett rá Antonyra. – Az enyém már meghalt. A fogadóm és a megélhetésem nagy része is odaveszett. Mi maradt nekem, amiért élnem kellene?

– Még rengeteg dolog – mondta neki Jákob. – Most már új életed van, egy élet Jézus Krisztusban. Nem te rendelkez az életeddel, hogy szabadon eldobd, ha úgy gondolod.

– Ezt így eddig még nem gondoltam végig – mondta zavartan a fogadós. – Hallottam, amikor Polycarp ilyesmiről beszélt tegnap a tanítványainak. – „Már nem a magatokéi vagytok – közölte velük –, mert áron vettek meg benneteket”. – Nem nagyon értettem, hogy mit is akart mondani ezzel a püspök.

Visszaült a padra Jákob mellé. – Még sokat kell tanulnom erről az új hitről.

– Én egész életemben keresztény voltam – mondta Jákob –, de még mindig tanulok. Vannak közöttünk olyanok is, akiknek egy kicsit lassúbb a felfogásuk.

Egy ideig mind a hárman csendben ültek, majd Jákob megszólalt: – Van valami abban, amit mondasz, Tarquinius. De ahelyett, hogy te egyedül kísétálnál a bejárat ajtón, hogy Damian rád célozzon, nyújtsunk inkább neki három célpontot egyszerre. Három nem olyan tisztán látható célpontot.

Részletesebben is kifejtette a többieknek, hogy mire gondol. – Vannak ablakok a ház oldalain. Az épület elejéhez közel esőket valószínűleg Damian is látja az utca másik oldaláról. Egyikünk a keleti ablakhoz állhat, a másikunk a nyugatihoz, a harmadik közülünk pedig a bejárat ajtónál mutathatja meg magát. Ha mindhárman egyszerre dugjuk ki a fejünket, akkor egyszerre több célpontot is nyújthatunk nekik.

Megvitatták az ötletet, és megállapodtak a kivitelezés részleteiben. Tarquinius erősködött, hogy ő akar a bejárat ajtónál állni. – Az a legveszélyesebb hely, és kétségkívül én vagyok az, akinek a legkevesebb a veszítenivalója.

Jákob ajánlkozott, hogy ő megy a keleti oldalra, ahhoz az ablakhoz, ami a legközelebb fekszik az utca túloldalán fekvő házhoz, Antony pedig bement a saját hálósobájába, ami a nyugati oldalon helyezkedett el.

– Én kidugom a fejem, és kiáltok egyet, hogy magamra vonjam Damian figyelmét – közölte Jákob. – Amikor meghalljátok a hangomat, tudni fogjátok, hogy elérkezett az idő, hogy

kidugjátok a fejeteket. De nagyon sokáig ne maradjatok láthatóak! És várjatok addig, amíg én jelt adok!

Ahogy mindenki a kijelölt helyére tartott, Jákob érezte, hogy felgyorsul a pulzusa. – Egy kis félelem még egészséges – gondolta. Legalább nem az a bizonytalanságérzés és rettegés volt benne, amit eddig egész nap érzett.

Hátrament a házban abba a szobába, ahol Polycarp imádkozott a tanítványaival. Gyorsan tájékoztatta őket, hogy mire készülnek. Kérte, hogy imádkozzanak védelemért, és figyelmeztette őket, hogy ne hagyják el a helyiséget. Utána visszament a ház elülső részébe, és belépett a keleti oldalon balról az első szobába, amit Polycarp könyvtárnak és dolgozószobának használt. Az elmúlt éjszaka ők ketten Polycarppal több órát eltöltöttek itt imádkozással.

Várt egy percet, hogy Antony és Tarquinius is felkészülhessenek. Kireteszelte a zsalugátért, majd kinyitotta, és a kezével megtámaszkodott az ablakpárkányon. Enyhén kihajolva láthatta az utca túloldalán álló háznak legalább a fele részét. Damiannak és a segítőjének semmi jele nem mutatkozott.

Jákob vett egy nagy levegőt, hogy megnyugodjon, és olyan messzire kidugta az ablakon a fejét, amennyire csak tudta. – Damian! – kiáltotta el magát nagy hangon.

Egy füttyülő nyílvevő surrogása volt a válasz a kiabálására. Lebukott, ahogy a hegyes fegyver elrepült a feje mellett. Egy második nyílvevő is követte az előzőt. Jákob behúzta a fejét a szoba menedékébe.

Hallotta, hogy Tarquinius és Antony is kiabál, a feléjük kilőtt nyílvevők hangja is hallatszott a levegőben. Újra kihajolt az ablakon, mire újra rálöttek. Mindhárman többször is megismételték ezt a cselt, de néhány perc múlva a túloldali házból már nem érkezett rá semmi válasz.

Jákob még egy kicsit várt, mielőtt újra beretteselte volna a zsalugátért. Visszament az átriumba. Remélte, hogy a másik két férfi is ugyanolyan jó eredményt ért el a taktikázásával, mint ő.

Pontosan úgy történt, ahogy várták. Sok nyílvevő közel csapódott be hozzájuk, de egyik sem érte el a kiszemelt célpontját. Amikor egybevetették, hogy mit is láttak, megegyeztek abban, hogy Damian és a társa több tucat nyílvevőt lőtt ki.

– Lehet, hogy azért hagyták abba, mert elfogyott a muníciójuk – jegyezte meg Antony. – Vagy az is lehet, hogy rájöttek, hogy megpróbáljuk kicselezni őket, és szándékosan szüntették be a tüzelést.

Erre a feltevésükre hamarosan választ kaptak, amikor valami zűrzavar hallatszott az utcáról. Valaki az udvar utcai bejáratán dörömbölt, és közben kiabált: – Segítség! Segítsen valaki!

– Ez az unokatestvérem hangja – mondta Tarquinius. – Sergius! – Az átriumból az udvaron keresztül az utcai ajtóhoz rohant és kinyitotta.

Plautiust eltalálták. Egy nyílvevő állt ki a jobb válla alatt a mellkasából. Sergius a karjai alatt fogta a bátyját, és próbálta húzni. Tarquinius a lábánál fogva megragadta Plautiust, és segített Sergiusnak bevinni a sebesült férfit a házba. Jákob és Antony közben az udvar az utcára és a házba vezető ajtaját is becsukták.

– Megtámadtak bennünket – mondta Sergius. A testvére cipelése után még nehezen szedte a levegőt. – Éppen az ajtó felé tartottunk, amikor ez történt.

– Sajnos, nem tudtunk figyelmeztetni titeket – mondta komoran Antony.

– Milyen súlyos a sérülése? – kérdezte Tarquinius.

– Súlyos – felelte Antony. – De ha el tudjuk állítani a vérzést, akkor van esélye arra, hogy túléli. – Nem akarta, hogy feladják a reményt. Sergius kedvéért.

Bevitték az eszméletlen férfit az egyik hátsó hálószobába, és elkezdtek ellátni a sebet.

– Hívjátok ide Polycarpot! – adta ki az utasítást Antony.

Tarquinius kiment, hogy megkeresse a püspököt. Jákob és Antony lefogta Plautiust az ágyon, miközben Sergius egy lendülettel kihúzta a nyílveesszőt a bátyja mellkasából. – Jó jel – gondolta Jákob –, hogy Sergius ki tudta húzni a nyílveesszőt. De Plautius sok vért vesztett.

Polycarp hozott régi anyagokat, hogy tépjék el őket kötésnek. – Az a fontos, hogy megállítsuk a vérzést – mondta. – A sebet később is meg lehet próbálni kitisztítani.

Elkezdte szorosan rátekerni a tépéseket Plautius vállán át a mellkasára. Az első réteg kötést azonnal átáztatta a vér, ezért Polycarp folytatta a kötözést.

– Hozzál olajat, hogy meg tudjam kenni vele! – utasította a kikerekedett szemmel álldogáló Linust. A fiatal fiú bólintott, és kirohant a szobából.

Amikor visszatért az olajjal, Polycarp megkente vele Plautius homlokát, és kézrátétellel imádkozott a felépüléséért. A többiek az ágy körül álltak, és bekapcsolódtak az imádkozásba.

– Most már Isten kezében van a dolog – gondolta Jákob. – Mindannyiunk élete Isten kezében van.

Polycarp és a két tanítványa ott maradtak Plautius mellett. A többiek kimentek a konyhába. Találtak kenyeret és sajtot. Állva ettek belőle valamennyit. Nem töltötték azzal az időt, hogy átmenjenek az ebédlőbe.

Miután tájékoztatták Sergiust az elmúlt időszak eseményeiről, mindenki elhallgatott. Úgy tűnt, hogy nincs már mit mondaniuk egymásnak. A kicsi konyha zsúfolt volt így, hogy négy ember álldogált benne. Ezért inkább visszamentek az átriumba, hogy ott várakozzanak Verusra, aki remélhetőleg a rendőrkapitánnyal fog megérkezni.

Jákob hozott magával egy kis kenyeret a konyhából. Kivitte az udvar távolabbi végébe, ahol a kancája lazára eresztve ki volt kötve a falhoz. – Edd meg ezt, kislány! – A ló elmajszolta a kenyeret a gazdája tenyeréből. Jákob felmérte, hogy van még egy kis széna a sarokban, az itatóvályút pedig már korábban feltöltötte. Még mindig volt a lovának elég vize.

De az udvart nem istállónak építették. Sajnálta az állatot, hogy ilyen szűk helyre van beszorítva. – Tudom, hogy mit érezhetsz – suttogta neki együttérzően. Jó, hogy az udvar magas fallal van körülvéve. Ha nem így lenne, a kancát már valószínűleg megölte volna egy az udvarba repülő nyílveessző.

Jákob még csak huszonnégy órája tartózkodott Szmirnában, de fogalma sem volt, hogy mikor fog tudni hazamenni innen Efézusba. Ha egyáltalán haza tud valaha is...

– Csak egy rövid utazás – mondta Líviának. – Egy, vagy maximum két éjszaka.

A felesége szinte beleőrülne az aggodásba, ha tudná, hogy mi folyik itt Szmirnában. Jákob örült, hogy Lívia nem tud ezekről a dolgokról. Most már megértette, hogy Antony miért nem számolt be mindenről Rebekának. A védelmező ösztön miatt, amivel az ember meg akarja óvni a rossztól azt, akit olyan nagyon szeret.

Jákob sokáig simogatta a ló sörényét, és közben Líviára gondolt. Bármit odaadna azért, ha most ott lehetne a feleségével.

– Drága Uram! – imádkozott. – Kérlek, vigyél ki innen bennünket! Kérlek, segíts, hogy haza tudjak menni a feleségemhez!

Szürkületkor visszament a házba. – Nem várhatunk tovább – mondta a férfiaknak. – Nincs már egy óra sem hátra ahhoz, hogy teljesen lemenjen a nap. Damian fel akarja gyújtani ezt a helyet, és azt sötétedés után fogja megtenni. Várhatunk még, és megpróbálhatjuk akkor megállítani, de ha sikerül felgyújtania az épületet, akkor...

Senkinek sem kellett elmagyaráznia, hogy mi fog történni abban az esetben, ha egyszer fellobban a tűz.

– Most tehát mit fogunk csinálni? – kérdezte Antony.

– Én mellette vagyok, akármilyen is legyen az – szólalt meg Tarquinius, és Sergius is csatlakozott hozzá.

Jákob fejében hirtelen világosság gyúlt. A gondolat akkor érlelődött meg benne, amikor az előbb az udvarban egymagában tűnődött. Hogy mit csináljanak? Meg kell állítaniuk az erőszakot. Ez az, amit tenniük kell. Nem tudta pontosan, hogy hogyan, de abban biztos volt, hogy eljött az idő – az Isten által rendelt idő –, hogy Damian keresztényüldözésének vége szakadjon.

Egyetlenegy dologban volt biztos, mégpedig abban, hogy neki kell szembenéznie az ellenségével – vagyis Isten ellenségével. Ez az ő feladata. Az övé is volt mindvégig, csak nem úgy, ahogy eredetileg elképzelte. Ezúttal nem úgy fog az ellenfele elé állni, mint a saját maga által kinevezett vérbosszuló rokon, hanem mint Jézus Krisztus egyszerű katonája, aki Isten fegyverzetébe van felöltözve.

És Jákobnak ebben most békessége volt. Tökéletes békessége.

Pillanatokon belül körvonalazódott a fejében egy terv. Elöl fog kimenni, hogy elterelje Damian figyelmét. Antony addig vár, amíg Jákob már jól kint lesz az utcán, és akkor Jákob kancájának a hátán kilovagol az udvarból, és segítségért indul. Tarquinius és Sergius pedig kimászik a hátsó ablakon, lemennek a szakadékba, és a túlsó végén, a legközelebbi szomszéd házánaál jönnek ki onnan. Utána átmennek az utca másik oldalára, és elindulnak a lakatlan ház felé, ahol most Damian és a segítője ütötte fel a tanyáját.

– Ti ketten a másik férfit fogjátok el! – utasította őket Jákob. – Damian az enyém.

– De hát nincsen semmi fegyverünk! – vetette ellene Sergius.

Tarquinius tiltakozott. – Dehogyan nincs! Itt vannak a fejszéim, amivel tegnap fát aprítottam.

Jákob megismételte a püspök korábbi kijelentését. – Ne használd őket, ha csak nem feltétlenül szükséges! – Azután hozzátette: – De ha szükség van rá... – Nem fejezte be a mondatot. Anélkül is mindenki megértette.

A férfiak kezét rázták egymással, és mindenki ment, hogy elvégezze a rábízott feladatot. Tarquinius magához vette a szerszámait, és a ház mögé ment Sergiusszal. Antony és Jákob kiment az udvarra, és felnyergelték a kancát.

– Megkeresem Verust vagy a rendőrkapitányt, vagy valakit. Szerzek segítséget! – ígérte meg Antony.

Jákob bólintott, és mondani akart valamit, de egy pillanatig nem találta a szavakat. – Hamarosan vége lesz – mondta ki végül. – Utána pedig hazamegyünk. – Ezt nem pusztán megnyugtatósnak szánta, hanem ez volt a sziklaszilárd meggyőződése.

Kireteszelte az utcára vezető ajtót, és szélesre tárta. Izzadt a tenyere, és érezte, hogy a torkában dobog a szíve, de a szelleme nyugodt maradt. Egy olyan csendességet érzett mélyen a bensőjében, amitől a külső embere is megnyugodott.

Amikor kilépett az ajtón, egy ige villant át a fején:

Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság szellemei ellen, amelyek a magasságban vannak. Annakokáért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy ellenállhassatok azon a gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok.

Most eljött az a gonosz nap, és itt az ideje, hogy Jákob ellenálljon. Az udvar ajtaján át kiment az utcára.

Semmi sem történt. Ránézett az utca túloldalán álló házra. Kicsi, egyszintes épület volt. Egy külső lépcső vezetett fel a távolabbi végén a tetőre. Amennyire Jákob meg tudta ítélni, senki sem mozgott a házban.

– Damian! – kiáltotta el magát zengő hangon. – Damian!

A lapostetejű ház tetején megmozdult egy hepehupának látszó halom, és egy férfi állt fel. A tető utca felőli széle felé indult el, ami a földtől körülbelül három méter magasságban helyezkedett el. A férfi csípőre tett kézzel megállt a tető szélén.

Damian volt az. Jákob nézte a kihívó testtartását, és ez annyira emlékeztette arra az időre, amikor az Ördög-szigeten voltak, hogy szinte látta, ahogy a tribunus a korbácsot csattogtatja a feje felett.

– Úgy néz ki, hogy túl sok időt töltöttél el Kappadokiában – kiáltotta oda neki Damian. – Sikerült magadra szedned a furcsa dolgaikat!

– Jobban lehet benne lovagolni – mondta Jákob, mert arra gondolt, hogy Damian a nadrágjára utal, amiben Efézustól idáig lovagolt.

Lassan néhány lépést tett előre. Damian kezében nem volt ott az íja. Vajon tényleg elfogyott a muníciója?

– Beszélni akarok veled, Damian.

– Nem tudsz nekem olyat mondani, amit én meg akarnék hallgatni.

– Van egy ajánlatom.

Damian nem válaszolt. Jákob megtett előre még két lépést, majd megállt. Még nem haladt előre annyit, hogy Antony ki tudjon mögötte lovagolni az ajtón, de Jákob nem akarta siettetni a dolgokat. Fogalma sem volt, hogy hol lehet Damian társa.

– Én vagyok az, akit el akarsz kapni. Engedd el Polycarpot és a többieket!

– Mindnyájatokat akarom! – kiabálta Damian. – Különösen téged! Van veled valami elszámolnivalóm! És az úgynevezett püspököt is akarom!

Jákob még egyet lépett előre. – Hagyd őt békén, és én garantálom neked, hogy jól fogsz járni.

Damianra persze nem lehet érvekkel hatni. Jákob nem apellálhat a lelkiismeretére, vagy az erkölcsi érzékére, mert ennek a vadállatnak egyik sincsen. De azt gondolta, hogy van egy lehetőség, amivel mégis megpróbálkozhat. Megkörményezheti Damiant egy olyan területen, ahol különösen érzékenyen van érintve.

– Adok neked pénzt – ajánlotta fel neki Jákob –, és kifizetem az utadat Rómába.

– Nekem már nincsen ott semmi keresnivalóm.

– Akkor maradunk a pénznél. Nevezd meg az összeget!

Damian habozott. Jákob megint megtett néhány lépést előre.

– Nem hiszek neked – mondta Damian.

– Lovagolj be velem a városba, és ott elintézzük a részleteket!

Antony megértette a rejtett üzenetet, és kirent a lóval a nyitott kapun keresztül. Vágtára ösztökélte az állatot. Damian felkapta az íját és lőtt. De nem volt elég gyors, és a nyílvessző célt tévesztett.

Jákob futva megtett néhány lépést az utca másik oldala felé. Láta, hogy egy nyílvessző száll feléje. Balra ugrott, és a földre vetette magát. A nyílvessző felhorzsolta a lábán a bőrt, pont a jobb bokája fölött.

Rádöbbsent, hogy ez a lövés már nem Damian íjáról származott. Láta, hogy Damian másodszor is rálőtt Antonyra, ami azt jelenti, hogy akkor Damian társra lehetett az, aki Jákobra célzott. Felnézett a házra, és azt látta, hogy a férfi kihajol az ablakon.

Gúnyos nevetést hallott, amikor felállt, és lesöpörte magáról a földet. Hirtelen elöntötte a régi düh, és ezzel együtt egy kis félelem is. De ezek az érzések azonnal elmúltak, ahogy meghallotta a Szent Szellem hangját:

Álljatok hát elő, körülövezve derekatokat igazlelkűséggel, és felöltözve az igazságnak mellvasába, és felsaruzva lábaitokat az evangéliumnak készségével.

A bokája égett, és egy kis patak vér folyt le a szandáljába. De Jákob szilárdan állt.

– Odamegyek hozzád, Damian. Nincs nálam fegyver.

Damian megint felnevetett. – Bolond vagy, ha azt gondolod, hogy én ezt el is hiszem neked! De ha tényleg nincs nálad fegyver, akkor pedig még nagyobb bolond vagy!

Jákob tovább beszélt, és közben lassan, centiméterről centiméterre haladt előre. – Már sokszor lett volna alkalmam megölni téged, de nem tettem meg. Sokáig dühös is voltam magamra, hogy többször is elmulasztottam megragadni az alkalmat.

– Azért nem öltél meg, mert gyáva vagy.

– Nem. Azért nem öltelek meg, mert nem vagyok gyilkos.

Damian nem szólt, csak az íjára illesztette a nyílvesszőjét. Felemelte a fegyvert, és Jákobra célzott vele.

Jákob megállt ott, ahol volt. Olyan nyugalom töltötte el, amelyet korábban el sem tudott volna képzelni.

– Te vagy gyáva, Damian! Nincs bátorságod kiállni olyan ellenfél ellen, aki ugyanolyan erős, mint amilyen te vagy. Csak a gyengéken és a sebezhetőkön élősködsz! Megütsz egy idős prédikátort. Megerőszakolsz egy rémült, védtelen nőt. Elrabolsz egy kisbabát, és épületeket gyújtasz fel. Most viszont félsz tőlem, mert erő van bennem – igazi erő –, olyan erő, amit felfogni sem vagy képes. A gyengeségemben van az erőm.

– Ez így képtelenség.

– Tökéletesen értelmezhető, ha ismered azt a Valakit, aki minden erő és hatalom birtokosa.

– Rébuszokban beszélsz.

Anélkül, hogy elfordította volna a fejét, Jákob jobbra nézett a szemével. A férfit, akit rálőtt, nem lehetett látni az ablakban. Tarquiniusnak és Sergiusnak vajon már sikerült elérnie a házat?

Újra felnézett a tetőre. Damian még mindig Jákob mellkasára célozva tartotta az újra kifeszített nyílveesszőt, de nem lőtte ki.

– Nem tudsz engem megölni, Damian.

– Úgy gondolod, hogy nem?

Damian ekkor kirepítette a nyílveesszőt. Bár Jákob kevesebb, mint háromméternyire állt tőle, a nyílveessző oldalra tért ki, és messze elkerülte Jákobot.

Jákobnak eszébe jutott a Verusszal folytatott korábbi beszélgetése. Lehet, hogy Damian tényleg nem céloz valami jól. Tribunusként főleg adminisztratív tevékenységeket végzett. Ha vett is részt csatában, az már sok évvel ezelőtt lehetett.

– Nem tudsz engem megölni – ismételte el Jákob. – Ó, a testemet el tudod pusztítani, ha Isten megengedi. De a lelkemet nem tudod megölni.

A szemét mindvégig Jákobon tartva Damian letérdelt, és a kezével újabb nyílveessző után tapogatózott a tetőn. Lassan felállt, ráhelyezte a nyílveesszőt az újra, és Jákobra emelte a fegyvert.

– Ez az utolsó nyílveesszője. A gondolat kéretlenül támadt Jákob elméjében, és mindjárt egy ige is társult mellé.

Mindezekhez vegyétek fel a hitnek a pajzsát, amellyel a gonosznak minden nyilat megolthatjátok. Az üdvösség sisakját is fölvegyétek, és a Szellemnek a kardját, amely az Isten beszéde.

Erő áradt szét Jákob testében. Minden porcikájában érezte, ahogy megszólalt: – Ez az, amit nem tudtál megérteni a Cézárnak való áldozást elutasító keresztényekkel kapcsolatban. Nem tudtad ijesztgetéssel kényszeríteni őket, mert ők tudták, hogy képtelen vagy megölni őket – legalábbis nem örökre. Jobban szerették Istent, mint a saját életüket. Az Ördög-szigeten élő pokollá változtattad az életüket, és néhányan meg is haltak ott. De ők mégis élnek ma is, Damian! Élnek!

– Megölted az anyámat, de ő is él! A te apád a halálba küldte az enyémet. De ő sem halt meg! Jézus Krisztus ereje által a szellemük most is él! Jézus legyőzte a halált!

Jákob egész teste remegett attól az erőtől, ami a szavait mozgatta. – Üldözted és megkínóztad Krisztus testét, de a győztes egyházat nem tudod legyőzni! A pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat. Nem számít, hogy ebben a világban mi mindent úsztál meg büntetés nélkül, Lucius Mallus Damianus, a halál után következő világban majd meg fogsz fizetni a bűneidért. Örökre égni fogsz a tüzes tóban!

Damian kilőtte a nyílveesszőt, ami ezúttal eltalálta Jákobot az oldalán. Erős fájdalmat érzett, ahogy az éles hegy áthatolt a ruháján, és felszakította a bőrét. De a hosszú kabátja vastagsága felfogta a nyilat, ami így nem tudott befűrödni a húsába. Jákob összeszorította a fogát, és kihúzta a nyílveesszőt. Odamutatta Damiannak, majd kettétörte.

Damian az öklét rázta, és gonosz átkokat kezdett Jákobra szórni. – El foglak pusztítani! – ordította. – A fiam pedig el fogja pusztítani a te fiaidat! Az én magom mindig a te magod ellensége lesz!

A szónoklata közben egyre közelebb került a tető széléhez, és amikor a pusztulásról prófétált, elveszítette az egyensúlyát, és lezuhant a tetőről. Egy nagy puffanással a gazok között kötött ki.

Jákob futva tette meg a még hátralévő nem túl nagy távolságot át az utca másik oldalára, majd a lakatlan épület udvarán keresztül Damian felé. Fájt az oldala, ahogy futott. Vértett is, de nem túl erősen.

A háromméternyi zuhanás nem ölte meg Damiant. Négykézlábra állt, majd felküzdötte magát függőleges helyzetbe, és a ház bejáratí ajtaja felé támolygott. Jákob utolérte és rátámadt. Ettől a tribunus elveszítette az egyensúlyát. Mindketten a földre estek.

Jákob a bokájánál ragadta meg Damiant, de nem tudta olyan erősen tartani, hogy az ellenfele a földön maradjon. Miközben talpra küzdötte magát, Damian egy darabon keresztül maga után vonszolta Jákobot, mielőtt Jákob elengedte volna a bokáját. A bordái fölött még mindig ott voltak a zúzódások a korábbi esésektől, és a fájdalom a többszörösére fokozódott az oldalában, ahol a nyílvessző eltalálta.

Vett néhány mély levegőt, és felállt. Nem sokkal Damian után ért be a házba, aki az épület hátsó része felé rohanva az üldözője előtt csak néhány lépéssel hamarabb ért be a konyhába.

Jákob hirtelen elgyengült, és támasztékot keresve nekidőlt az ajtófélfának. A gyengülő fény miatt a helyiség homályba burkolózott, és Jákobnak pislognia kellett, hogy élesebben lásson. Tarquiniusnak és Sergiusnak sikerült a hátsó bejáraton át bejutnia a házba, viszont Tarquinius megsebesült. A földön ült, és a falnak támasztotta a hátát. Egy törött nyílvessző állt ki a combjából. De eszméleténél volt. Széles mosollyal rávigyorgott Jákobra. Sergius már ártalmatlanná tette Damian segítőtjét, és most éppen azzal foglalatostkodott, hogy megkötözze a férfit.

Damian a konyhaasztal mellett állt. Több fáklya volt előkészítve az asztalon, és mellettük egy kis agyaglámpa égett. Damianék láthatóan arra készültek, hogy sötétedés után felgyújtsák Polycarp házáat.

Damian felvette az asztról az egyik fáklyát. – Ha én a tüzes tóban fogok égni, akkor ti is mind égni fogtok velem – jelentette ki.

A másik kezével egy edény felé nyúlt.

– Olaj! – gondolta Jákob. – Abban az edényben olaj van! Damian arra készül, hogy felgyújtsa a házzal együtt őket is! Összeszedte minden megmaradt erejét, elrugaszkodott az ajtófélfától, és támadásba lendült.

Ráesett Damianra, és nekinyomta az asztalnak. Amikor Damian felemelkedett, Jákobot a földre lökte. Jákob egy pillanatra elájult. Amikor magához tért, és felnézett, azt látta, hogy az olajos edényből Damian olajat önt a fáklyára.

Jákob megpróbált felállni, de nem tudott. Hirtelen azt érezte, hogy hátrafelé mozdul a teste, és rádöbrent, hogy Sergius próbálja meg elrángatni onnan. Amikor Damian a lámpáért nyúlt, hogy meggyújtsa vele a fáklyát, a levegőben valami feléje repült.

Jákob felismerte, hogy egy fejsze az. Tarquinius azt tartogatta maga mellett, amikor Jákob az előbb odaért.

Egy szinte véget érni nem akaró pillanatig a fejsze a levegőben bukdácsol, majd végül elérte a célpontját. A fején találta el Damiant egy borzasztó csapással, ami leszakította a tribunus fülét, és felhasította az állát. A fejsze csapásával egy időben pedig egy nyílvessző fűrődött

bele Damian mellkasába. Damian keményen hátraesett az asztalra, majd lecsúszott a padlóra. Ömlött a vér a rettenetes sebből a fején, és a mellkasából is.

Az asztal feldőlt, amikor Damian rajta landolt. A lámpa is, és az olajjal töltött edény is a tribunusra zuhant.

.oOo.

Jákob nem látta a tűz keletkezését. Amikor magához tért, az udvaron feküdt, és nézte, hogy a lakatlan ház égő pokollá változott.

– Biztonságban vagyunk – nyugtatta meg Antony, amikor megpróbált felülni. – Mindenki kijutott – Damiant kivéve.

– Eltalált egy nyílvesző – mondta Jákob kiszáradt szájjal. Forgott körülötte a világ, és émelygett.

– Tudom. Át kell téged vinnünk Polycarp házába.

– Nem tudom, hogy képes vagyok-e járni. – Lüktetett a bokája, és annyira fájtak a bordái, hogy a lélegzés is nehezebbre esett. De ezeknek a sérüléseknek a kellemetlensége eltörpült ahhoz a fájdalomhoz képest, amit a seb okozott az oldalán.

– Ha Verus és Sergius visszajön, átviszünk téged – mondta Antony. – Segítettek átmenni Tarquiniusnak. Tarquinius ragaszkodott ahhoz, hogy a saját két lábán menjen, de Verusra is és Sergiusra is szükség volt, hogy támogassák.

– Hogy van Tarquinius?

– Valószínűleg orvos kell majd ahhoz, hogy kihúzza a lábából a nyílveszőt, de azt hiszem, hogy rendbe fog jönni.

Antony leült Jákob mellé a földre, aki bizonyos fokig kívülállóként nézte a körülötte zajló kaotikus jeleneteket. A környező házakból előjöttek a szomszédok, és takarókkal ütötték a tűz széléit, hogy a továbbterjedését megakadályozzák.

– Ezek az emberek vajon hol voltak, mialatt mindez megtörtént? – kérdezte Jákob.

– Félelmükben elbújtak a házukban. Vagy csak nem akaródzott nekik segíteni a keresztény szomszédaiknak.

– De a tulajdonuk védelmét viszont már fontosnak tartják – gondolta magában morgolódva Jákob. Egy percre nézte, hogyan küzdenek az emberek a lángokkal. – Verusnak amúgy miért tartott olyan sokáig visszaérni?

– Hosszú ideig nem találta a rendőrkapitányt. A városban a keresztények ellen folyó zaklatások okán pedig egyetlen rendőr sem volt hajlandó a segítségünkre sietni, amíg a rendőrkapitánnyal előtte nem egyeztettek. Verus végül feladta a dolgot, és elment a házához az íjáért és a nyílveszőkéért. Majd csak úgy döntött, hogy mégis visszamegy a rendőrségre. A második alkalommal már sikerült valakit rábeszélnie, hogy jöjjön el vele. Már majdnem visszaértek ide, amikor szembetalálkoztam velük.

– Verus volt az, aki lelőtte Damiant?

– Igen – válaszolta Antony. – Körülbelül akkor vette célba a tribunust, amikor Tarquinius elhajította a fejszét.

Antony arról is beszámolt Jákobnak, hogy a tűz hogyan keletkezett, és hogy hogyan húzták ki Tarquiniust és őt a konyhából, mielőtt még a lángok elborították volna a házat. A rendőrnek

még Damian társát is sikerült kirángatnia. Sergius nem sebesítette meg súlyosan a férfit, csak leütötte a nagyfejsze tompábbik végével.

– És nagyon ügyesen meg is kötözte. Csak feldobtuk a lovad hátára, és a rendőr egyenesen a börtönbe vitte.

– Te hagytad, hogy elvigye a lovamat? – kérdezte Jákob elámulva. – Hónapokig dolgoztam azért, hogy ki tudjam fizetni azt az állatot.

– Ne aggódj! Holnap visszahozom a csődörödet.

– Kanca. Az a ló egy kanca.

– Jól van. Akkor a kancádat hozom el holnap a rendőrkapitányságról.

Verus és Sergius visszajöttek, és fel akarták emelni Jákobot. – Azt hiszem, most már tudok járni – hárította el Jákob a segítségüket. Kezdett kitisztulni a feje, és kezdte egy kicsit erősebbnek érezni magát.

– Tarquinius is ezt gondolta, azután pedig félúton összeesett az utcán – mondta Sergius. – Olyan nehéz, hogy utána négyen kellettünk ahhoz, hogy be tudjuk vinni a házba.

– Én nem vagyok annyira nehéz, és tudok járni – erősködött makacsul Jákob. – Csak segítsetek felállni!

A férfiak óvatosan talpra segítették Jákobot, aki a meglepetésükre szilárdan és erősen meg is állt a lábán.

Mielőtt megfordultak volna, hogy elinduljanak, Jákob még egyszer jól megnézte a lángokban álló házat. Arra gondolt, amit János apostol mondott neki néhány nappal korábban: „Az Úr meg fogja bosszulni az Ő szolgálóinak a vérét a maga idejében.”

Damian halott. Tovább már nem fogja gyötörni és üldözni a gyülekezetet.

Az nem kétséges, hogy üldözések a továbbiakban is elő fognak fordulni. De itt és most, ezen a helyen a Bosszúálló igazságot szolgáltatott.

Kr. u. 97 novemberében

Rebeka esküvőjének a napján esett az eső. De eshetett bármennyi, nem tudta elrontani Rebeka jókedvét, amikor Antonyval ott állt Theodorus előtt, és hűséget esküdtek egymásnak. A zord időjárás ellenére az új házuk tágas, két szinten átívelő átriuma zsúfolásig megtelt emberekkel. Rebeka választása volt, hogy itt tartsák meg az esküvőt, és ne a villában. Úgy látta jónak, hogy Antonyval az új életét az új házukban kezdje meg, attól a pillanattól kezdve, amint összeadják őket.

Péter valószínűleg Efézus összes szállítójárművét kibérelhette a költözéshez. A hajózási időszak ismét a végéhez közeledett, ezért minden rakodómunkást rá tudott állítani a bútorpakolásra és szállításra vagy a villában, vagy Antonyék házában, hogy a bútordarabok átkerülhessenek az új házba. Néhány nap múlva Helena és Priscilla is be fognak költözni. Addig viszont Rebeka és Antony kettesben veheti a birtokába a helyet.

Gyorsan elrepült az az egy hónap Antony Szmirnából való első hazatérése óta. Akkor a férfi Jákobbal tért vissza Efézusba, aki megsebesült Szmirnában. Antony maga is elgyötört és megviselt volt. Összetörten, sírva kért bocsánatot Rebekától azért, hogy annyi aggodást okozott neki. Utána még egy rövid időre visszautazott Szmirnába a tárgyalásra, ami a megvádolt gyülekezeti tag felmentő ítéletével végződött, majd véglegesen hazatért Efézusba.

Most pedig Antony itt állt mellette, megszorította a kezét, és azt mondta: – Bocsáss meg egy percre! Szeretnék beszélni a szmirnai vendégeinkkel.

Rebeka még emlékezett Verusra és Sergiusra abból az időből, amikor segítettek kiszabadítani Viktort. Sergius már korábban elmondta Rebekának, hogy a bátyja, Plautius, a várakozások szerint teljesen fel fog épülni a mellkassebéből, de még nem utazhat, ezért nem jött el az esküvőre. Tarquinius, a fogadós, szintén ideutazott. Láthatóan sántított az egyik lábára, de ez úgy tűnt, hogy cseppet sem lassítja le.

Rebeka a bátyja felé nézett, aki elkapta a tekintetét. Jákob köszöntésre emelte a kupáját a húga irányába, és szélesen elmosolyodott. Megpróbált mondani is valamit, de Rebeka képtelen volt kivenni a szavait az esküvő zaja miatt. Megkereste a szemével a másik bátyját is. Péter Aurorával az ölében ült. Quintus ott állt a közelükben, és Dorindát tartotta a karjaiban. Az új kisbaba gyönyörűen fejlődött, Quintus pedig az ígéretének megfelelően még mindig naponta kiment a szeméttlerakóba, hogy kitett csecsemőket keressen.

Quintus vissza fog vonulni a hajózási vállalattól, és a helyét Jákob fogja elfoglalni. Rebeka nagyon örült, hogy a bátyjai végül együtt fognak dolgozni. Milyen büszke is lenne rájuk az édesapjuk!

Helena csak annyi időre állt meg, hogy újra megcsókolja Rebeka arcát. – Nagyon szép vagy, drágám! Micsoda csudaszép menyasszony! – mondta, és már ott sem volt. Úgy tűnt, hogy Rebeka újdonsült anyósa versenyzik Agathával abban, hogy ki tud a leggyorsabban átsuhanni az átriumon. Láthatóan mindkét asszony elhatározta, hogy biztosítja, hogy minden vendég eleget egyen és jól érezze magát.

Priscilla Viktort forgatta körbe-körbe. A kisfiú szája körül valami ragacsos maszat látszott, és visított a gyönyörűségtől. Rebekát megneveltette a látvány.

Marcellus sugárzott a büszkeségtől, ahogy ott állt Livia mellett. Rebeka tudta, hogy az Efézusban töltött néhány hét bukkánokkal volt teli az új sógornőjének. De Livia csodálatosan

alkalmazkodott az új otthonához, és az újonnan megtalált apjához. Mostanában már kezdett is így utalni Marcellusra. – Isten megáldott engem egy papával – mondta a minap Rebekának –, most pedig megáldott egy apával.

Rebeka nagyon hálás volt azért, hogy János is eljött az esküvőjére. Sokkal kevésbé lett volna örömmel teljes az ünnepség, ha az apostol nem lett volna képes részt venni benne. János mostanában már csak nagyon ritkán hagyta el a házát. Mivel csak néhány lépést tudott maga megtenni, valakinek vinnie kellett, akárhová is szeretett volna eljutni.

A régebben zengő és reszelős hangja most gyenge volt és remegett. Már nem prédikált, és amikor szólt valamit a gyülekezethez, nem sokat beszélt. De a szavaiban még most is erő volt. A két héttel ezelőtti vasárnap a diakónusok kivitték Jánost a gyülekezet elé. Az apostol sokáig csak nézte az embereket. Amikor végül megszólalt, ezt mondta: – Fiacskáim, szeressétek egymást! – Ennyi volt az egész. De az egyszerű szavakban annyi esedezés volt, hogy az emberek elkezdtek sírni a hallatán.

Rebeka látta, hogy Theodorus és Polycarp élénken beszélgetnek egymással. Valószínűleg valamilyen árnyaltabb teológiai kérdést vitatnak meg. Mindkét férfi nagyon szerette Isten Igéjét boncolgatni, hogy az igazságnak minden kis morzsáját ki tudják belőle bontani. Amikor valaki egy kérdéssel fordult Theodorushoz, Rebeka megragadta az alkalmat, és odament Polycarphoz, hogy beszéljen vele.

– Nagy megtiszteltetés, hogy eljöttél – mondta neki.

– Köszönöm a meghívást! – mondta erre a püspök. – Nagyon sokkal tartozom Antonynak mindazért a szolgálatért, amit a gyülekezetünknek tett. Az, hogy eljöttem az esküvőtökre, a legkevesebb, amit megtehetek, hogy megköszönjem a segítségét.

– Sokat mesélt a tanítványaidról... – Rebeka ösztönösen Viktort kereste a szemével, de tovább folytatta a beszédet, amikor látta, hogy Priscilla még mindig magával cipeli a kisfiút. – Tudod, hogy János prófétált a fiammal kapcsolatban, mielőtt még Viktor megszületett volna.

Polycarp bólintott. – Igen, természetesen. Amikor János Szmírnában volt egy évvel ezelőtt, részletesen is mesélt nekem rólad és Viktorról.

– Nem tudom pontosan, hogy mi a jelentése a próféciónak – folytatta Rebeka –, de meg akartam kérdezni, hogy vállalnád-e Viktor tanítását? Úgy értem, hogy akkor, amikor már elég idős lesz hozzá.

– Amikor úgy gondolod, hogy elérkezett az idő – mondta Polycarp –, csak küldd el hozzám Szmírnába! Mindent meg fogok neki tanítani, amit csak János apostol átadott nekem.

Rebeka megkönnyebbülten mondott köszönetet a püspöknek. Valamilyen okból kifolyólag mostanában Viktor jövője nagyon foglalkoztatta.

– El kellene köszönnöm az apostoltól – mondta Rebeka Polycarpnak. – Biztos vagyok benne, hogy hamarosan haza fog menni.

– Csodálkozom, hogy eddig is maradt – jegyezte meg a püspök. – De hát mindig is szeretett Isten embereinek a társaságában forgolódni! Én is elköszönök tőle.

Rebeka csak később gondolta át, hogy milyen másodlagos jelentése is volt ennek a beszélgetésnek. Amikor Polycarppal odament, hogy elköszönjenek az apostoltól, azt látták, hogy Marcellus és Gregory térdel a szék mellett, ahol korábban János ült.

Hirtelen csomóvá szűkült a gyomra, és megérezte, hogy valami baj van. Valami szörnyű nagy baj. A férfiak felé futott, és azt látta, hogy János a padlón fekszik.

– Egyszer csak összeesett – mondta Gregory Rebekának.

Rebeka először azt hitte, hogy az öregember meghalt. De János ekkor kinyitotta a szemét. Az arca bal oldalát képtelen volt mozgatni, amitől eltorzultak a vonásai.

– Szélütést kapott – közölte velük Marcellus. – És ez most súlyos.

Az elmúlt néhány hónap során Jánost több kisebb szélütés is érte. Mindegyik után keletkezett valami maradandó károsodás, de csak minimális mértékű. Marcellus már korábban figyelmeztette Rebekát, hogy az apostolt egyszer egy komolyabb szélütés is elérheti, és abba bele fog halni.

Rebeka letérdelt János mellé, és megérintette az arcát. Az apostol felnézett rá, és pislogott. A szája jobb sarka megrándult. Rebeka tudta, hogy János mosolyogni próbál, de a megbénult arcizmai nem engedelmesskednek az akaratának.

Rebeka a könnyeivel küszködött. – Szeretlek, János apostol! – mondta neki.

János újra pislogott, és valamit mondott. Csak egyetlen szó volt, és Rebeka először nem is értette meg. Utána viszont kitört belőle egy hang, ami a nevetés és a sírás közötti átmenet volt. Az apostol írdeáknak szólította őt.

– Haza kell vinnünk – mondta Marcellus. – A házában van olyan gyógyszerem, ami segíthet, hogy megpihenjen. – Felállt, és odaintette Jákobot. – Vigyázunk rá, amennyire csak tudunk – szólt oda Marcellus Rebekának.

Most már Antony is Rebeka mellett volt, és felsegítette a feleségét a padlóról. Ahogy Rebeka nézte, hogy Jákob felemeli Jánost és kiviszi, eleredtek a könnyei. De ezek a könnyek nemcsak a szomorúság, hanem az öröm és a hála könnyei is voltak egyben. Isten megengedte Rebekának, hogy János ott lehessen az élete minden fontos eseményénél. Ott volt a születésénél, és a gyermeke születésénél. Ő keresztelte meg Rebekát, és túlélte Rebeka mindkét szülőjét. Megélhette Jákob visszatérését, és most Rebeka esküvőjét is.

Rebeka már hosszú ideje tudta, hogy egyszer el fog következni ez a nap is, de képtelen volt elfogadni. Ám most, az esküvője napján, megtalálta azt az erőt, amire ehhez szüksége volt.

– Nem tarthatom itt Jánost örökre – mondta Antonymnak. – El kell engednem, hogy hazamehessen. Hamarosan Jézussal lesz a mennyben.

.oOo.

János még majdnem három hónapig életben maradt. Egyre fogyott az ereje, de makacsul kapaszkodott az életbe. Azzal a belülről jövő kitartással, ami az életének annyi nehézséggel teli évtizedén átsegítette.

Ahogy Ázsiában elterjedt a híre János romló állapotának, látogatók meg nem szűnő folyama kezdett Efézusba zárandokolni. Az emberek le akarták róni a tiszteletüket az apostol előtt. Az utolsó szélütés óta János nem nagyon tudott beszélni, de minden látogató érkezésekor felcsillant a szeme.

A zárandokokkal együtt más hírek is eljutottak Efézusba. Januárban, Rómában új császárt koronáztak meg, amikor az idős Nerva meghalt. Az örökbe fogadott fia, Traianus került a trónra. Jákob azért imádkozott, hogy a Birodalom a fiú uralkodása idején is olyan stabil maradhasson, mint amilyen az apja uralkodása alatt volt.

Február vége felé egy napon Jákob meglátogatta az öreg apostolt, ahogy többnyire más napokon is megtette. Hideg, de tiszta reggel volt, és János jelezte neki, hogy ki szeretne ülni a napsütésbe „még egyszer utoljára”.

Jákob már-már vitába szállt vele, hogy ahhoz túl hideg van. De még sohasem sikerült megnyernie egyetlen vitát sem az öregemberrel szemben, és valószínűleg ezúttal is alul-

maradna. Annak ellenére, hogy János csak néhány döcögős szót volt képes egymás után kimondani.

Jákob tehát harc nélkül beadta a derekát. Fogta a régi tábori széket, és a fal mellé állította, hogy az apostol neki tudjon támaszkodni az épületnek. Utána bement, hogy felvegye Jánost, és kivigye „ezeket az öreg csontokat” – az apostol szokott eképpen utalni magára – a ház elé. Nem volt nehéz dolog, az öregembernek már szinte alig volt súlya.

Amikor Jákob letette a székre, és bebugyolálta egy takaróba, János köszönetképpen elmosolyodott. A haldokló ember egy ideig a kopár tájat nézte. A fákat, amelyek még kopaszak voltak a téli fagyok után, de ennek ellenére már bennük rejtett a tavasz ígérete. Utána a ház falának támaszkodott, becsukta a szemét, és sütkérezett a napsütésben.

Jákob nem állta meg, hogy ne mosolyodjon el a látványon. Örült, hogy teljesítette János kérését. Végül is mi baj származhatna belőle? Jánosnak már igazán kevés ideje lehet hátra itt a földön, hát miért ne élvezhetné azt?

Az apostol segítség nélkül szinte egyáltalán nem volt képes ülni, mert általában elcsúszott balra. Ezért Jákob odaállt mellé, és engedte, hogy János nekitámaszkodjon, aki néhány perc múlva elbóbiskolt.

Az ismerős látványtól, hogy az apostol a ház előtt szundikál, Jákob agyán számos emlékkép átsuhant. Ettől vissza kellett nyelnie egy gombócot, ami hirtelen a torkában keletkezett. – Néhány percig hagyom aludni – gondolta –, utána beviszem a házba.

De hamarosan rádöbbsent, hogy János lélegzése túlságosan is elcsendesedett. Az öregember vállára tette a kezét, és gyengéden megrázta. – János! János!

Nem kapott választ. Az apostol arca hideg volt, amikor megérintette, és Jákob tudta, hogy ez nem egyszerűen csak a kinti hideg levegőtől van így. János szelleme átcusszant az örökkévalóságba, miközben a teste Jákobnak támaszkodott.

Olyan hideg lett a szíve, mint a hideg februári nap, amelyik rájuk virradt. Felvette a „szeretett apostolt”, bevitte a házba, és lefektette az ágyra. Még mielőtt átgondolta volna, hogy mit is csinál, betakarta János törekeny testét, mintha csak a szunyókáláshoz készítené elő. De azután rádöbbsent a valóságra: János meghalt. A továbbiakban már nem szükséges, hogy gondoskodjon róla.

Jákob ekkor majdnem összeomlott. De még túl sok volt a tennivaló ahhoz, hogy megengedhesse magának, hogy elkezdjen gyászolni. Ott volt a házban néhány nő a gyülekezetből, akik a könnyeikkel küszködve elkezdték János testét előkészíteni a temetésre. Jákob elment, hogy megkeresse Marcellust és Quintust, hogy segítsenek értesíteni az efézusi hívőket János haláláról.

A zsidó szokásnak megfelelően még a halála napján, napnyugta előtt eltemették az apostolt. Néhány órán belül a gyülekezet legtöbb tagját értesíteni tudták, ezért nagyon sokan eljöttek a temetésre. És olyan hangosan és hevesen sírtak a hegyoldalon összegyülekezett emberek, hogy Jákob azt feltételezte, hogy egészen a kikötőig lehallatszott.

Az összeaszott testet Ábrahám hatalmas villája mauzóleumának a belső falfülkéjében helyezték örök nyugalomra. A család többi része visszament a házba. Jákob viszont még az utolsó gyászolók távozása után is ott maradt a mauzóleumban. Még nem volt képes elszakadni Jánostól.

A temetés alatt száraz maradt a szeme, de most, hogy egyedül maradt, elsírta magát. Nem gondolta volna magáról, hogy így elborítják az érzelmek, de János elvesztése valahogy még mélyebben megérintette, mint az édesapja halála. Lehet, hogy azért volt ez így, mert Ábrahám

halálának nem volt a tanúja, az apostollal viszont ott volt, amikor János átment a dicsőségbe. De az is lehet, hogy Jákob is megváltozott. Sokkal érettebbé vált. Olyan férfi lett, aki már sokkal többet megértett az életről, a halálról, a hitről és a barátságról.

Még nem ment le a nap, de a mauzóleum belső részeiben mindig homály uralkodott. Fáklyákat gyújtottak, és a falon elhelyezkedő vastartókba tették őket. A hideg márványsírbolt hátborzongató hely volt, de Jákob valahogy mégis vigasztalást érzett itt. Itt volt a családja. A falfülkékben elhelyezett testek közül csak János ravatalon fekvő teste volt még ugyanolyan, mint életében. De a faragott mészkőtartókban ott voltak Jákob édesanyjának és a nagyapjának a csontjai, és néhány szolgálé is, akik az évek során a családnak dolgoztak. Végül majd Jánosnak „ezeket az öreg csontjait” is össze fogják gyűjteni, és egy ilyen osszáriumban fogják elhelyezni.

Jákob könnyektől homályos szemmel nézett fel az egyik tartóra, ahol fényesen égtek a fáklyák, és elűzték a homályt. – Meghalt az utolsó apostol – gondolta.

Ez vajon azt jelenti, hogy vége szakad az üldöztetésnek? És azt, hogy nem lesz több mártír?

Ahogy Jákob belenézett az égő fáklya fényébe, hirtelen Polycarpot látta meg benne. Habár egyértelműen Polycarp arca látszott a lángokban, mégis egy öregember arcának tűnt – egy nagyon öreg, fehér hajú férfiénak, mint amilyen János volt.

Jákob pislogott egyet, és újra belenézett a fáklya fényébe. De már nem látta a képet. Vajon csak képzelődött? Vagy ez a kép bepillantást nyújtott a jövőbe?

Túlságosan nagy volt a bezártság a mauzóleumban. Jákobnak friss levegőre volt szüksége. Kisétált, és leült az enyhén lejtős domboldalra, amire a családi sírboltot építették fel. Törökülésben ült a földön, és az eget nézte. Gyönyörűnek ígérkezett a naplemente. Rózsaszín és lila fénynyalábok törtek át a felhőkön, és a gazdag színárnyalatok elmélyítették a fogyatkozó nappali fény színeit.

Micsoda szomorú napja ez a gyülekezetnek! De micsoda dicsőséges nap ez Jánosnak! Jákob elképzelte, amint a szeretett apostol találkozik az ő Mesterével, és már-már azt gondolta, hogy János kitörő nevetését hallja. Jákob egész életében János történeteit hallotta a galileai Rabbiról, vagyis a Názáreti Jézusról, aki Úr és Megváltó. Az apostol olyan élénken mesélte el a történeteket, hogy Jákob időnként úgy érezte, mintha ő maga is ott lett volna a tizenkét apostol között.

Most ezek a régi történetek feljöttek az emlékezetében, átúsztak a fején, mint a hegyek fölött száguldozó felhők. Azok a beszélgetések is az eszébe jutottak, amelyeket Jánossal és Polycarppal folytatott a másik tizenegy apostol életéről és haláláról. Polycarp össze akarta gyűjteni, és meg akarta őrizni a mártíromságuk történetét, ezért sokat és sokszor beszélt János apostollal erről a témáról, és más gyülekezetek vezetőit is megkereste ebben az ügyben szerte a Birodalomban.

– Milyen furcsa – gondolta Jákob –, hogy míg János apostol halt meg a tizenkettő közül utoljára, a bátyja, Jakab, távozott először a földről. Jakabot Heródes Agrippa fejeztette le Jeruzsálemben, röviddel a saját halála előtt.

Most pedig a tizenkét apostol közül az utolsó, János is meghalt. Jákob pedig abban a kivételezett helyzetben lehetett, hogy közvetlen közletről ismerhette őt. Az apostol befolyása Jákob életére mindig jelentős volt, és még a további életében is az lesz.

Még akkor is ezeken a dolgokon tűnődött, amikor Livia rátalált a domboldalon. Odament mögé, és a férje vállára tette a kezét.

– Hideg van itt kint – szólalt meg. – És egész nap nem is ettél semmit. Miért nem jössz be a házba?

– Mindjárt bemegyek. Csak gondolkodom valamin.

– Nem baj, ha veled maradok?

– Ülj csak le! – mondta Jákob, és megütögte maga mellett a talajt. – Ha nem találsz túlságosan hidegnek.

– Elfelejtetted, hogy én hozzá vagyok szokva a hideghez. És megfelelően fel is vagyok öltözve.

– Livia leült, és elrendezte maga alatt a prémes, vastag köpenyét. – Te viszont nem vagy.

– Jól vagyok így is – tiltakozott Jákob. Igazából már egy kicsit fázott a könnyű gyapjúköpenyben, amit felkapott a tunikája fölé, de amint Livia rámutatott arra, hogy milyen hideg van, Jákob a kötelességének érezte, hogy letagadja, hogy fázik.

– Szóval, min gondolkodtál? – kérdezte Livia. – Az apostolon?

– Igen – válaszolta Jákob. – Elhallgatott, és kinyújtotta maga elé a hosszú lábait. – És magamról is gondolkodtam, hogy milyen irányba is kellene elmozdulnia az életemnek.

Ez olyasmi volt, amiről már beszélgetett a feleségével, még mielőtt elindultak volna Kappadokiából. Jákob akkor nem tudta biztosan, hogy mihez is kellene majd kezdenie, amikor visszatér Efézusba. Már több hónapja itthon volt, és bár beleegyezett abba, hogy segít Péternek a hajózási vállalat irányításában, még mindig nem látta tisztán, hogy milyen irányba kellene elindulnia.

Vagyis addig a pillanatig nem tudta, amíg most le nem ült ide a domboldalra. A múlton való merengés ezen a szürkületi órán valamit megmozdított benne. Ez a valami cél volt, és ahogy elkezdett róla beszélni Líviának, hirtelen összeállt a bensőjében a kép.

– Mindig azt gondoltam, hogy választanom kell az édesapám vállalata és Isten szolgálata között – mondta Líviának. – A szolgálatot választottam, de nem hoztam helyes döntést. Mostanában viszont rájöttem, hogy a hajózási vállalkozás maga a szolgálat. A bátyám ezt sokkal hamarabb megértette, mint én. Tavaly ősszel Péter és Rebeka egy hajórakomány takarót küldtek az Ördög-szigetre a foglyoknak.

– Te pedig pénzügyi segítséget nyújtottál a szmirnai keresztényeknek, akiknek leégett a műhelyük – mutatott rá Livia.

– Igen, így van – mondta Jákob. Péter és ő kamatmentes kölcsönt biztosítottak Sergiusnak és Plautiusnak, hogy a testvérek újra fel tudják építeni a kovácműhelyt, és Tarquiniusnak is, hogy újjáépíthesse a fogadót. – De még sokkal többet is tehetnénk. Pont ez járt most a fejemben.

Felhúzta a lábait, és a térdeire terítette a köpenyét. Úgy mondta ki a gondolatait hangosan, ahogy éppen az eszébe jutottak. – Máté azt írta le a könyvében, hogy Isten Országának az evangéliumát az egész világon hirdetni fogják, mielőtt Jézus visszatér. Remélem, ez még az én életemben be fog következni. Már hetven év eltelt Jézus halála és feltámadása óta. Biztos, hogy hamarosan visszajön az Úr.

Jákob hangja izgalommal telt meg. – Jézus vissza fog jönni, Livia, és nekünk minden tőlünk telhetőt meg kell tenni, amíg még van rá időnk.

– Egyetértek, de még mindig nem egészen értem, hogy miről is beszélsz. Több jótékonyági munkára gondolsz azok felé a keresztények felé, aki szenvednek?

– Igen, pontosan arra – mondta Jákob. – De még ennél is többre gondoltam. El kell érnünk az elveszetteket. Emlékszel arra, hogy mit írt Pál apostol az evangélium terjesztéséről az egyik levelelében? Abban, amit a rómaiakhoz írt? – Jákob nem várta meg Livia válaszát. – Amikor az elveszettek megnyeréséről beszélt, Pál ezt írta: „Mi módon hallanának pedig prédikáció nélkül? Mi módon prédikálnak pedig, ha el nem küldik őket?”

– Hát erről van szó, Livia. Engem nem arra hívott el az Úr, hogy prédikáljak, hanem hogy elküldjem a prédikátorokat. – Jákob gondolatai gyorsabban jöttek, mint ahogy ki tudta volna mondani őket. – Hogyan lehet a leggyorsabban nagy távolságokat megtenni? Hajóval. Arra használhatjuk a hajózási vállalatot, hogy misszionáriusokat küldjünk ki. Nem pusztán árut fogunk szállítani, hanem prédikátorokat is. Segíteni fogunk nekik, hogy elvigyék az evangéliumot a Birodalom végső határaiig, és még azon is túl...

Jákob elhallgatott, mert időben túlságosan előreszaladt. De a szellemében érezte, hogy valami olyasmire talált rá, amiben hatalmas lehetőségek rejtőznek.

Felállt a földről, és a kezét nyújtotta, hogy Líviát is felsegítse. – Besötétedett. Menjünk be a házba!

Ahogy elsétáltak a mauzóleum mellett, látta, hogy valaki már becsukta a nehéz ajtót, lepecsételte a sírboltot, és egy égő fáklyát helyezett el a külső falra. A fénylő, itáliai márvány visszatükrözte a fényt. Jákob megállt és odament a fáklyáért. Amikor kivette a fali tartóból, még egyszer János apostolra gondolt.

Ott állt egy kicsit, és magában egy csendes fogadalmat tett a mesterének, és egyben barátjának: – Most már tudom, hogy mi az elhívásom, és be is fogom tölteni azt.

Ezután megfogta Livia kezét, és elindultak hazafelé. A fáklya megvilágította előttük az utat, Jákob szívében pedig ott égett az evangélium tüze.

JOHN HAGEE

A BOSSZÚÁLLÓ

A BOSSZÚÁLLÓ az *Apokalipszis Naplók* második könyve. Az Ördög-sziget című regényben megismert keresztény család történetét folytatja, amelynek a tagjai az őket ért hatalmas veszteségek után is küzdenek, hogy megmaradjon az élő hitük.

Ebben a magával ragadó történelmi regényben a szerző bepillantást enged a mai kor keresztényeinek az első századi hívők életébe. Megmutatja, hogy a korai egyháznak sok olyan kérdéssel kellett szembesülnie, amely napjaink egyházának is problémát jelent.

Lebilincselően izgalmas mindennapjaik során továbbra is meg kell küzdeniük a kapzsiság, a cselszövés és a bosszúszomj kísértéseivel. Győztes életük nagyszerű bizonyosság a hit és a szeretet gyógyító erejéről.

Dr. John Hagee számos könyv, többek között a magyarul is megjelent *Végső hajnal Jeruzsálem felett* szerzője. Alapítója és pásztor a 17000 fős Cornerstone gyülekezetnek San Antonióban, Texasban. Ő az elnöke a Global Evangelism Televíziónak, amely rendszeresen sugározza napi és heti tévé- és rádióműsorait az Egyesült Államokban és szerte a világon. Feleségével, Dianával, öt gyermeket neveltek fel, és egy unokájuk van.

Amana7
KIADÓ